

Cùu
Đà
Hồi
tiểu thuyết

Năm
tháng với
vũ

2

Quảng Văn

Phần 6: Li biệt

Phuong Hồ`i nói: “Tạm biệt... chúng mình tạm biệt”.

I

Tê`t năm 2005, tôi và Phuong Hồ`i cùng về` nước.

Hồ`i đó chúng tôi đã trải qua thời kì khó khăn nhấ`t, cuộc chiế`n tranh chố`ng đói nghèo về` cơ bản đã giành được thắ`ng lợi, đợt thiên tai do trộm cắ`p gây ra đã trôi qua, tình hình ngày càng tốt lên, tôi đang ngắ`m nghĩ tiế`p theo nên tiế`n hành công cuộc hiện đại hóa thê` nào để có thể phát triển thêm một bước mới.

Thực ra với tình hình tài chính của tôi lúc đó, lúc đầ`u tôi không định về` nước, nhưng nghe nói Phuong Hồ`i chuẩn bị về`, tôi đành nghiế`n rằng mua vé về` cùng. Đứng trên đầ`t khách quê người, tôi luôn có một cảm giác không chân thực, trói chân được người ta nhưng chưa chắ`c đã trói được trái tim người ta, thê` nên tôi quyế`t định quay về` với sân nhà của mình, địa bàn của tôi, tôi phải làm chủ!

Hôm lên đường tôi đã giúp Phuong Hồ`i xách mọi hành lí, Aiba tiễn chúng tôi ra cửa, cười rắ`t ranh mã nói: “Trương Nam, quý kê` của anh thành công rô`i chứ?”.

“Làm gì có! Cách mạng vẫn chưa thành công, các đò`ng chí vẫn phải cô` gắ`ng!”. Tôi trả lời rắ`t khiêm tồ`n.

“Phuong Hồ`i, hay là cậu theo anh â`y đi! Hàng ngày nhìn về` ân cầ`n của anh ta mà tở`n hê`t cả gai ó`c!”. Aiba khoác vai Phuong Hồ`i nói.

Phuong Hồ`i cúi đầu cười, tôi liền đặt hành lí xuống, kéo bộ móng vuốt của Aiba ra và kiên quyết bảo vệ lãnh thổ của mình: “Hê! Khoác vai bá cổ còn ra thể thống gì nữa! Chuyện của bọn này, cậu quan tâm làm gì!”.

“Ái chà, lại còn “bọn này” nữa, người ta đã theo anh chưa mà anh đã bọn này, bọn này? Tôi vun vào cho anh mà anh còn không biết điề`u, thật đúng là làm phúc phải tội! Hơn nữa, chị em chúng tôi ôm nhau thì có sao? Ôm anh mới là nguy hiểm, không cẩn thận hôm nào anh lên đạn, thú tính nổi lên...”. Aiba càng khoác tay chặt hơn, nhìn tôi với vẻ thách thức nói.

“Biế`n đi! Đi theo cô mới là không yên tâm! Phuong Hồ`i nhà chúng tôi không phải là chị em với cô! Cô mau đi tìm Yoshiyuki đi”. Tôi kéo Phuong Hồ`i về` phía mình, cô khẽ giãy ra một chút rồ`i không nhúc nhích nữa.

Chúng tôi vừa cười đùa vừa xuô`ng câ`u thang, tôi còn sang chào cả anh chàng Hàn Quốc Yeong Ho mắ`t ti hí đó, về lịch sự nhưng sa sầ`m mặt mày của hắ`n ta khiế`n tôi vô cùng khoái chí, bye bye anh ta mắ`y lâ`n, theo lời Aiba là tôi thể hiện rõ về đắ`c ý của kẻ tiêu nhân. Tôi cũng không thèm quan tâm đế`n những lời mĩa mai của cô nàng, tôi cảm thắ`y hôm đó mình và Phuong Hồ`i nhìn như hai vợ chồ`ng, tay trái kéo một va li, tay phải kéo một va li, nế`u đắ`ng sau địu một em bé nữa thì lại càng tuyệt vời hơn.

Mãi cho đế`n khi chỉ còn lại hai đứa tôi, Phuong Hồ`i mới khẽ lườm tôi một cái và nói: “Anh lắ`m chuyện quá”.

“Em chẳng biế`t thể hiện tình cảm gì cả!”. Tôi cười cười nói: “Anh nói như vậy mà chẳng thắ`y em cảm động chút nào. Thật không biế`t bao giờ đầ`u óc em mới khai thông đượ`c, lên con tàu rách của anh

bằng vé tàu cũ. Chắc chắc anh sẽ không ngại giúp cô gái vô tội đâu! Thế nào! Không coi anh là ứng cử viên số một à?”.

“Đề em suy nghĩ đã”. Phương Hồ i nhìn xuống dưới và nói.

Lúc đầu tôi tưởng rằng chắc chắc Phương Hồ i sẽ không để ý đến lời trêu chọc của tôi, hoặc chê trách sự nông nổi của tôi. Nhưng câu hỏi này của cô đã hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của tôi, dường như mỗi âm tiết lơ lửng trong không trung, sau đó mới chui vào đầu tôi.

“Suy nghĩ bao nhiêu lâu?”. Tôi sững sờ hỏi.

“Ồ...”. Dường như Phương Hồ i đang suy nghĩ rất nghiêm túc về câu hỏi của tôi: “Dăm... ba năm gì đó”.

Trái tim thấp thỏm của tôi đã nằm yên trở lại vì được nghe câu nói không đáng tin này, lòng vòng một hồ i, quả nhiên cô vẫn không coi là thật.

“Dăm ba năm? Chị gái, đến lúc đó chị bao nhiêu rồi? Đàn ông chúng tôi không sợ già, càng già càng có giá! Con gái các chị có đủ nổi không?”. Tôi cười nói.

“Thế có gì là sợ, em đã chịu đựng được gần chục năm rồi”. Phương Hồ i nói với vẻ lè loi.

Giọng điệu bình thản của cô khiến tôi thấy buồn, tôi liếc ngoái đầu lại, nhìn thành phố xinh đẹp đang lùi lại sau lưng chúng tôi, phong cảnh hai bên đường trở nên mơ hồ. Tôi nghĩ không biết có phải thời gian cũng trôi qua nhanh như thế này hay không, lặng lẽ để lại dấu vết trên cơ thể con người, sau đó quá khứ trở nên mơ hồ. Chính vì thế Phương Hồ i là như vậy, mang một cảm giác đầy ắp quá khứ và đến bên tôi. Liệu dăm ba năm sau, cô sẽ đi đâu, ở đó

có còn tôi nữa hay không, tôi không hề hay biết. Ngay cả tương lai của mình còn không xác định được thì làm sao chúng tôi có thể nắm bắt tương lai của người khác?

Sau khi được đặt chân lên Bắc Kinh, chúng tôi đều hít một hơi thật sâu. Nhìn Phương Hồ i đứng bên cạnh, tôi cũng thấy vui vui. Không biết tại sao, được đứng bên cạnh cô ở đây, tôi cảm thấy rất tuyệt vời. Cô cũng nhìn tôi, đôi mắt đẹp cũng để lộ ánh mắt đó, sau đó chúng tôi liền nhìn nhau cười.

Tôi đã gặp mẹ Phương Hồ i ở sân bay. Vừa nhìn đã thấy bà Từ Yên Tân là một người phụ nữ sắc sảo, cách ăn mặc, trang điểm từ đầu đến chân không thể chê ở điểm nào, nhìn có vẻ rất ghê gớm. Vừa gặp mặt, bà đã liếc tôi bằng ánh mắt rất đặc biệt, nhìn thì có vẻ như đang nói chuyện băng quơ, nhưng thực ra là đang dò hỏi góc gác của tôi. Tôi trả lời rất thoải mái, không để lộ sơ hở gì, mặc dù cuộc nói chuyện không thực sự vui vẻ, nhưng tôi cũng không quan tâm gì nhiều. Còn Phương Hồ i đi bên cạnh lại có vẻ không tự nhiên cho lắm, cô kéo mẹ mình nói: “Mẹ, mẹ đừng làm như điếu tra hồ khẩu như thế được không? Gì mà nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, nghe ón quá...”.

“Cái con bé này! Mẹ chỉ chuyện trò sơ sơ với Trương Nam, đâu có nghiêm trọng như mày nói đâu!” Bà Từ Yên Tân cười nói.

Hiếm khi thấy Phương Hồ i bênh tôi như vậy, tôi liền trả lời rất hào hứng: “Không sao, nói chuyện với cô rất vui mà!”.

“Đúng vậy! Trương Nam, đi về cùng cô và Phương Hồ i nhé, cô sẽ đưa cháu về nhà”. Bà Từ Yên Tân nói.

“Dạ thôi cô ạ! Cháu tự về cũng tiện lắm mà!”. Tôi vội từ chối, mặc dù miệng thì khen, nhưng ở bên cạnh mẹ Phương Hồ i, tôi vẫn cảm thấy thế nào đó.

“Thế thôi vậy! Có thời gian cháu đến nhà cô chơi nhé!”. Bà Từ Yên Tân mỉm cười nói.

“Vâng! Phương Hồ i, anh về trước nhé! Mẫu giầy anh đưa cho em trên máy bay đừng để mất nhé, có số điện thoại nhà anh, có việc gì cứ alô cho anh! Cháu chào cô ạ!”. Tôi vẫy tay nói.

“Vâng, bye bye anh!”. Phương Hồ i nhìn mẫu giầy trong túi, gật đầu nói.

Sau khi tôi đi, Phương Hồ i và mẹ cô lái xe về nhà, trên đường đi hai người không nói với nhau câu nào, bà Từ Yên Tân liếc con gái một cái rồi nói: “Sao vậy? Ai làm gì mà ỳ ờ? Bao nhiêu lâu mới được về nhà mà mặt mày lại xỉ ra như cái bị vậy?”.

“Không có chuyện gì đâu mẹ”. Phương Hồ i tiếp tục quay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Không thích mẹ hỏi Trương Nam à?”.

“Không ạ”.

“Các con lớn bằng ngần này tuổi rồi, từ nước ngoài về cùng nhau, ở bên đó cũng ở gần nhau, dĩ nhiên là mẹ phải hỏi rồi! Mẹ không thích đột nhiên gọi cú điện thoại, nhảy ra một thằng nói là người yêu của con! Cuối cùng đòi ra nước ngoài sống cho bằng được! Hiện tại con đã sang Australia rồi, lần sau còn muốn đi đâu nữa? Kế hoạch này định không về nữa hả?”.

“Mẹ nói đến chuyện đó làm gì?”. Phương Hồ i bực bội la lớn.

“Thì mẹ lo cho mày thôi!”. Bà Từ Yên Tân nói: “Mẹ là mẹ mày! Mày không lo nhưng mẹ lo! Mày đi rồi, thoải mái rồi. Cuối cùng thì chỉ để mẹ thu dọn chiếu nệm trường mà thôi”.

“Không nói đến chuyện này nữa được không mẹ, con năn nỉ mẹ đấy”. Miệng Phương Hồ i đã chu lên.

“Thôi được rồi, sao vẫn hết như ngày xưa nhỉ! Động một tí là cáu, giống hết tính ba mày!”. Nhìn sắc mặt khó coi của con gái, bà Từ Yên Tân cũng không muốn nói thêm nữa, bà đưa cho cô một chai nước và nói: “Cô Trương giúp việc cũ về quê trông cháu rồi, cô giúp việc mới là người Sơn Đông, mẹ sợ con ăn không hợp đồ ăn cô nấu nên đã đặt chỗ ở nhà hàng bên Hậu Hải, phòng riêng chỗ ngồi riêng, toàn bộ là món ăn Bắc Kinh. Mẹ đoán con sang đó ăn cũng không hợp, coi này, gầy như que củi rồi!”.

“Ba con đâu?”. Phương Hồ i đã bình tĩnh trở lại, uống ngụm nước rồi hỏi.

“Sang Việt Nam rồi. Nói là có vụ làm ăn gì đó, bắt buộc phải đi. Hừ, mới dính tí chút làm ăn mà đã đứng ngồi không yên, con gái về cũng chẳng buồn ngó. Hồ i xưa bà nội mày còn trách mẹ không lo toan cho gia đình, mày cũng gầy với ba mày chẳng chịu gầy mẹ, bây giờ coi đó, rốt cuộc là ai lo cho mày nhiều hơn!”.

Phương Hồ i dựa vào cửa sổ nhắm mắt lại, cô không để ý lắng nghe lời phàn nàn của mẹ, thành phố Bắc Kinh quen thuộc bên ngoài khiến đầu óc cô rối bời.

Vừa về đến Bắc Kinh là tôi tha hồ nhảy nhót, hai ba ngày lại tụ tập ăn uống với đám bạn bè thân, gầy như không có ngày nào ở nhà. Tôi sợ Phương Hồ i không tìm được mình nên vừa về đến nhà là hỏi ba mẹ tôi có ai gọi điện thoại cho tôi không, câu trả lời không phải là cái mà tôi mong muốn. Tôi hiểu rất rõ rằng, mặc dù tôi rất nhớ Phương Hồ i, nhưng chắc chắn có lúc nào cô nhớ đến tôi. Cảm giác này thực sự rất chán nản, nhưng đối với Phương Hồ i, tôi thực sự cũng không biết phải làm thế nào.

Trong lúc đang vô cùng tuyệt vọng thì tôi nhận được điện thoại của Phương Hồ`i. Giọng ở đầu bên kia điện thoại có vẻ do dự, hỏi nhỏ tôi có đi cùng cô đến Vương Phủ Tỉnh mua ít đồ` được không. Lúc đầu tôi còn định làm cao, nhưng vừa nghe thấy giọng nói mà` t tự tin đó của cô, lập tức đồ`ng ý luôn mà không suy nghĩ gì nữa. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở nhà thờ Vương Phủ Tỉnh, lúc cúp máy tôi nói “anh đợi em ở cổng nhà thờ”, giọng tôi rấ`t thiế`t tha. Đây cũng là ý tưởng của tôi, biế`t làm thế` nào được, bản tính của con trai Bắ`c Kinh là như vậy, với con gái lúc nào cũng muố`n phải được lợi về` mình.

Hôm đó Phương Hồ`i mặc một chiế`c áo lông vũ trắ`ng, từ xa thấy áo trắ`ng như tuyết, mắ`t tôi liê`n sáng lên, nhìn cô chắ`m chắ`m.

“Anh nhìn gì vậy! Không quen à!”. Phương Hồ`i khua tay trước mắ`t tôi, được về` nhà nghỉ dưỡng một thời gian, nhìn sắ`c mặt của cô khá hơn nhiề`u so với đợt ở Australia.

“Anh đang nghĩ lời thoại! Anh cảm thấy nếu không nói gì đó thì thật có lỗi với cảnh tượng trước mắ`t!”. Tôi trêu cô.

“Thôi đi anh!”. Phương Hồ`i liê`n trê`u môi, một mình bước về` phía trước.

Tôi liê`n cười và bước theo cô, có lẽ là do tôi hay tưởng bở, tôi luôn có cảm giác rằ`ng sau khi ở cùng tôi một thời gian, Phương Hồ`i đã thay đổi được một chút. Cô không còn lạnh lùng, ngang ngạnh như hồ`i đầu, ví dụ cô không còn chỉ mặc đồ` có gam màu lạnh nữa, thỉnh thoảng cũng thể hiện ra vẻ nữ tính.

Hôm đó tôi đi loanh quanh với cô ở Vương Phủ Tỉnh rấ`t lâu, không những mua đồ` mà Phương Hồ`i còn cắ`t tóc sau khi được tôi xúi giục. Nhìn vẻ luố`ng cuố`ng của cô khi ngồ`i trên ghê` rấ`t đáng

yêu, lúc cắt tóc mái, lông mi chớp liên tục, khiến tôi chỉ muốn bước đến thom một cái. Tôi ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chú mà không hề cảm thấy thời gian trôi qua chậm.

Cậu thợ cắt tóc cho cô liền khen tôi với Phương Hồ: “Người yêu chị tâm lý quá, rất kiên nhẫn!”. Phương Hồ ngượng quá mặt đỏ bừng, nhưng tôi lại rất khoái chí, bèn nói với cậu thợ: “Anh không vội đâu, em cứ cắt bình tĩnh, cắt đẹp cho người yêu anh là được!”. Cậu thợ lại khen một hồi nữa, Phương Hồ trợn mắt nhìn tôi, nhưng tôi vẫn rất vui vẻ.

Lúc ra khỏi tiệm cắt tóc trời đã tối, đèn trên đường đi đều đã bật sáng, mái tóc mới của Phương Hồ khiến cô rất nhỏ nhắn, ôm vào khuôn mặt, nhìn như học sinh cấp ba.

“Có đẹp không anh? Nhìn hơi lạ hả...”. Phương Hồ nghịch tóc mái, rụt rè hỏi tôi.

“Đẹp lắm! Rất đẹp! Tự nhiên anh lại thấy tự ti đi!”. Tôi cười nói.

“Anh chỉ nói linh tinh! Em cắt tóc, anh có gì đáng phải tự ti chứ?”. Phương Hồ nheo mắt nhìn tôi.

“Hiện tại nhìn hai đứa mình thấy không còn ở cùng lứa tuổi nữa, chắc bây giờ không còn ai đoán em là người yêu của anh nữa. Haizz, khó hiểu thật!”. Tôi giả vờ nói với vẻ chán nản.

“Ghét quá!”. Mặt Phương Hồ đỏ bừng lên, cô quay đầu bước đi hai bước rồi nói: “Anh chỉ thích đùa thôi”.

Tôi đứng yên tại chỗ, đột nhiên cô đứng khựng lại, giữa màn đêm, bóng cô nhìn rất nhẹ nhàng, yếu đuối, ánh đèn lấp lánh trên đầu, nhìn như có phần trong suốt, dường như chớp mắt là sẽ

biết mất và chắc chắn tôi không muốn cô biết mất trước mắt tôi như vậy.

“Phương Hồ i, anh không đùa đâu!”. Tôi gọi với theo bóng cô, có lẽ là do bị ức chế quá lâu, sau khi nói ra, tôi cảm thấy như trút được một gánh nặng.

Phương Hồ i hơi ngửa đầu lên, sau đó từ từ ngó i thụt xuống.

Trước đó tôi tưởng rằng cô xấu hổ, nhưng sau đó càng nhìn càng thấy bất thường, bờ vai cô rung lên, rõ ràng như đang khóc. Tôi liền vội chạy đến, kéo cô hỏi sốt sắng: “Em sao vậy? Anh nói gì sai à? Em đừng giận nhé! Từ sau anh sẽ không nói thế nữa!”.

Đôi mắt Phương Hồ i lộ rõ vẻ ngỡ ngàng, cô nhìn về phía sau lưng tôi. Và thế là tôi cũng ngoảnh đầu lại, màn hình khổng lồ ở đường đi bộ đang chiếu bài hát Niềm tin của Trương Tín Triết, khi ông hoàng của những bản tình ca nhìn đã có nét già nua hát đến câu “anh yêu em là nguôn sức mạnh đến từ linh hồn đến từ sự sống, ở nơi xa xôi đó, phải chăng em cũng đang nghe thấy tiếng gọi của anh, yêu là một niềm tin, đưa em trở về với anh”, nước mắt Phương Hồ i liền lăn lã chã xuống tay tôi như chuỗi hạt đứt dây.

Nước mắt bị gió đêm thổi tới, lòng bàn tay tôi lạnh ngắt, giây phút đó đột nhiên tôi có cảm giác rằng, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được cô gái này.

2

Tôi không thể ngờ rằng lại có một ngày tôi được nghe Phương Hồ`i kể về` chuyện cũ của cô tại Bắc Kinh, lúc đầu tôi vẫn tưởng rằng sau khi quay về` Bắc Kinh, chắc chắn chúng tôi đã làm lại từ đầu, nhưng nhìn Phương Hồ`i đang thần thờ mà nước mắt lưng tròng, mọi thứ đã hóa thành bong bóng xà phòng.

“Em khóc gì vậy, lại nhớ đến cậu ấy à?”. Tôi hỏi cô.

Phương Hồ`i lặng lẽ gật đầu, tôi hít một hơi thật sâu và nói: “Cũng không thể nhớ mãi như thế` được!”.

Phương Hồ`i nhìn hàng đống socola nóng trước mặt, hơi nóng bốc lên nghi ngút, giọng cô từ đó vọng lại, nghe rất hư vô.

“Trương Nam, em xin lỗi, hiện tại em vẫn chưa thể”.

“Em có thể kể cho anh biết sau đó thế` nào được không? Sau đó thế` nào?”. Tôi hỏi với vẻ rất không cam tâm.

“Sau đó a...”. Miệng Phương Hồ`i nở một nụ cười chua chát, tôi thấy cô dần dần bình tĩnh trở lại và đắm mình trong những năm tháng đó.

Mùa hè năm Phương Hồ`i học lớp 11, lần đầu tiên cô được gặp mẹ Trần Tâm – bà Trương Hiểu Hoa.

Trước đó cô cũng đã từng được xem ảnh, chỉ có điều ảnh chỉ thể hiện trên một mặt giấy, khi được gặp một con người lập thể, vẫn khiến cô cảm thấy luống cuống. Lúc đầu cô không định gặp bà Trương Hiểu Hoa, cô đã đợi về` từ lâu, nhưng Trần Tâm vẫn kéo cô

chơi cái nọ, nghịch cái kia, lắ`ng nhắ`ng một hồ`i lâu thì nghe thắ`y tiế`ng chìa khóa mở cửa.

Dường như cả ba người đê`u có vẻ mắ`t tự nhiên, Trầ`n Tầ`m là người đầ`u tiên phá vỡ bầ`u không khí căng thẳng.

“Mẹ, đây là Phương Hồ`i bạn cùng lớp với con, bọn con đang đờ` kế` t quả bài tập hè!”. Trầ`n Tầ`m giới thiệu.

“Cháu... chào cô ạ”. Phương Hồ`i không dám ngắ`ng đầ`u lên.

“Ừ, chào cháu, trước đây cô có nghe Trầ`n Tầ`m nhắ`c đê`n cháu, Phương Hồ`i vẽ tranh đẹp lắ`m đúng không?”. Bà Trương Hiểu Hoa liề`n mỉm cười nói: “Bồ`i Bồ`i, sao không lắ`y kem mời Phương Hồ`i ăn con?”.

Đột nhiên bị nhắ`c đê`n tên ở nhà, Trầ`n Tầ`m có vẻ ngại ngùng, Phương Hồ`i cúi đầ`u cười nói: “Dạ thôi cô ạ, cháu chuẩn bị về` đây ạ”.

“Vội thê` cháu, đê`n giờ ăn cơm rô`i, ở lại ăn cơm với cô nhé!”. Bà Trương Hiểu Hoa nhiệt tình mời.

“Hay là ở lại ăn cơm nhà tớ, không phải cậu nói tớ`i nay ba cậu không về` nhà đó sao?”. Trầ`n Tầ`m ngoái đầ`u lại hỏi cô.

“Thôi...”. Phương Hồ`i chưa nói hê`t thì bị bà Trương Hiểu Hoa ngắ`t lời.

“Nhà không có người hả? Thê` thì càng không thê` cho cháu về` được! Cháu đừng ngại, cứ ở đây ăn cơm đi!”.

“Dạ cháu cảm ơn cô”. Phương Hồ`i hậm hực liề`c Trầ`n Tầ`m một cái rô`i đành nhận lời.

“Cháu đừng khách khí!”. Bà Trương Hiểu Hoa vừa mặc tạp dề vừa nói: “Tiện thể hai đứa giúp cô một việc, đi mua ít tỏi. Bớ ỉ Bớ ỉ, con vào lấ y ít tiề n trong ngăn kéo ở tủ đầ u giường, xem xem Phương Hồ ỉ thích ăn gì thì mua về ể ể ăn nhé”.

Trầ n Tầ m không đợi Phương Hồ ỉ từ chồ ỉ mà vậ ng dạ ngay, cậu vào lấ y tiề n rô ỉ cùng Phương Hồ ỉ đế n siêu thị gầ n nhà.

Hai đứa vừa chọn đồ ể vừa nói chuyện, Phương Hồ ỉ liề n trách cậu: “Cậu cũng tậ thật, sao cứ bắ t tớ ở lại ăn cơm cho bắ ng đượ? Ngại chề t đi đượ!”.

“Sợ gì chứ, hồ ỉ xưa đắ m Đường Hải Bắ ng, Ngô Đì nh Đì nh thường xuyên đế n nhà tớ ăn cơm chặ c. Cậu về ể thì cũng chỉ có một mình, ăn gì chứ?”. Trầ n Tầ m liề n giải thích.

“Tớ không giồ ng bọn họ, từ nhỏ đầ đã quen cậu, tớ không quen ba mẹ cậu lắ m, về ể nhà nầ u bát mì tôm là đượ, đờ lách cách”. Phương Hồ ỉ bình thắ n nói.

“Thề ể đâu có đượ! Mì tôm chắ ng bỏ béo gì!”. Trầ n Tầ m phát hiện ra mình đã lỡ lời bèn vộ i lắ ng sang chuyện khác: “Mẹ tớ nầ u ăn ngon lắ m, chắ c chắ n cậu sẽ thích, lầ n sau sẽ muồ n đế n tiề p!”.

“Thôi đi! Cứ làm như tớ há u ăn như cậu ấ y”. Phương Hồ ỉ bật cười.

Thầ y cô cười, Trầ n Tầ m cũng yên tâm hơn. Hai đứa loanh quanh một hồ ỉ, mua không ít đồ ể ăn vậ t như socola, bim bim...

Về ể đế n nhà cơm canh đã gầ n nầ u xong, ba Trầ n Tầ m không có nhà, ba người ngồ ỉ ăn quanh chiề c bàn nhỏ. Bà Trương Hiểu Hoa liên tục gắ p thức ăn cho Phương Hồ ỉ và cười hỏi cô: “Có

phải lớp máy đưa vừa mới chia xong đúng không? Cháu chọn ngành xã hội hay ngành tự nhiên?”.

“Dạ ngành tự nhiên ạ, cháu và Trầ `n Tầ `m vẫn cùng lớp ạ”.
Phuong Hồ `i đưa bát đón lấ `y thức ăn và trả lời.

“Ừ, học ngành tự nhiên thì tốt, lúc điề `n nguyện vọng có nhiề `u sự lựa chọn. Con gái ít người học giỏi các môn tự nhiên, chắ `c chắ `n cháu học rấ `t giỏi, bình thường cháu nhớ giúp Trầ `n Tầ `m nhé, chịu khó giảng bài cho bạn á `y”.

“Bạn á `y học các môn tự nhiên giỏi hơn cháu ạ”.

“Mẹ nghe thấ `y chưa?”. Trầ `n Tầ `m ngẩng đầ `u lên nói với vẻ rấ `t tự hào.

“Cái đó cũng chỉ là dựa vào máy trò thông minh vật mà thôi! Trầ `n Tầ `m học không chắ `c đâu!”. Bà Trương Hiểu Hoa lườm con trai một cái rồ `i quay sang nói với Phuong Hồ `i: “Trầ `n Tầ `m vẫn còn ham chơi lắ `m! Ngay từ nhỏ đã có tính bộp chộp, không ham học, ngày nào cũng chơi với máy đưa bạn hàng xóm, trước khi vào lớp một, lúc nào cũng thích xé sách vở để gắ `p nọ gắ `p kia!”.

“Mẹ! Mẹ đừng nói linh tinh nữa!”. Trầ `n Tầ `m nói với vẻ ngượng ngùng.

“Mẹ đâu có nói linh tinh? Không phải con toàn mang đi để gắ `p bàn gắ `p ghế `, chơi đồ ` hàng với Đình Đình còn gì? Dương Tình dẫn mẹ đế `n xem, mẹ vẫn còn nhớ như in mà!”. Bà Trương Hiểu Hoa cười mắ `ng con trai.

“Mẹ!”. Trầ `n Tầ `m liế `c trộm Phuong Hồ `i rồ `i la lớn.

“Hồ `i đó nhỏ, lớn lên chắ `c chắ `n sẽ không thể ` nữa ạ”. Phuong Hồ `i nhìn xuô `ng dưới nói.

“Ừ, bây giờ thì biết nghĩ hơn rồi”. Bà Trương Hiểu Hoa vỗ vai con trai nói: “Bình thường hai đứa nhớ theo dõi nhắc nhở nhau, cố gắng thi được vào trường đại học nổi tiếng!”.

“No vấn đề mẹ ạ!”. Trần Tâm gặp một miếng thức ăn và trả lời với vẻ rất tự tin.

Ăn xong cơm, Phương Hồ i liền xin phép ra về, bà Trương Hiểu Hoa tiễn cô ra cửa, sau đó lại đưa cho cô một túi đồ ăn vặt, cười tủm tỉm mời cô lượn sau lại đến nhà chơi, đồng thời dặn dò Trần Tâm nhớ phải đưa bạn lên xe. Phương Hồ i rất biết ơn bà, cô cảm thấy bà rất hiền lành, là một người mẹ dịu dàng, không giống với bà Từ Yên Tân, không hề tỏ ra ghê gớm. Trần Tâm cũng rất vui, hai đứa lén nắm tay nhau trên đường, mặc dù đã chuẩn bị lên lớp 12, nhưng cả hai đều không thấy sợ. Vì chúng đều tin rằng, cho dù đến lúc nào, chắc chắn cũng sẽ luôn ở bên nhau.

Hôm đi đăng kí cho học kì mới, Phương Hồ i đến hơi muộn.

Trước đó một hôm bọn họ đi tiễn Tô Khải cùng Lâm Gia Mạt, vì phải tập bóng nên Triệu Diệp không đi, nhưng mọi người đều hiểu, đây chỉ là một cái cớ để thoái thác mà thôi, chẳng qua là cậu không muốn ngại lượn thứ hai nữa. Lâm Gia Mạt không hề tỏ ra buồn bã, đúng như những gì đã cam đoan, từ đầu đến cuối cô đều mỉm cười, mỉm cười ăn cơm, mỉm cười mua vé tiễn, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Tô Khải. Trong khi Tô Khải lại có vẻ lưu luyến, dặn đi dặn lại cô, nào là phải yên tâm học hành, chú ý sức khỏe, thường xuyên liên lạc gì đó.

Trần Tâm đã dành riêng cho họ một chút thời gian, kéo Phương Hồ i và Kiêu Nhiên sang một bên. Trước lúc tàu chạy, trời mưa lất phất, Lâm Gia Mạt không tránh mưa mà đứng yên nhìn tàu chuyển bánh. Trần Tâm giơ áo lên, che cho Phương Hồ i đến mái che để

tránh mưa. Cậu quay đầu nhìn Lâm Gia Mạt, sau đó lại chạy lại, kéo tay cô nói: “Đứng dưới mưa sẽ không nhìn thấy cậu khóc hả? Đừng có tự lừa dối mình, lừa dối người khác nữa”.

Lâm Gia Mạt liền lau mặt, giọng khản đi nói: “Chỉ có cậu là thông minh! Ra oai gì vậy!”.

“Đừng nói linh tinh nữa! Mau lên!”. Trần Tâm giờ áo lên nói: “Tớ sắp ướt như chuột lột rồi! Sang thu rồi, trời lạnh lắm!”.

Lâm Gia Mạt liền cười và trú dưới áo Trần Tâm, ra sức kéo áo cậu nói: “Ghé sát vào đi! Cánh tay tớ ướt hết rồi!”.

“Hê! Không phải vừa nãy cậu giả vờ làm hờn vọng phu đó sao!” Trần Trần trợn mắt nhìn cô, nhưng vẫn ghé sát vào cô.

“Cậu ghé sát vào tớ như vậy không sợ Phương Hồ ghen à?”. Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh hỏi.

“Tôi xin chị! Chị ghé sát vào tôi đó chứ! Phương Hồ nhà tôi không phải là người nhỏ nhen như vậy đâu!”. Mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt Trần Tâm vẫn liếc về phía Phương Hồ.

Lúc đó Phương Hồ đã xuống dưới, đang đứng cạnh Kiều Nhiên, tay che đầu chạy xuống cầu thang, nhìn từ xa, bóng hai người như nhập vào làm một.

Mấy đứa đều bị ướt, buổi chiều Phương Hồ liền hất xì hơi nên về nhà sớm cùng Lâm Gia Mạt. Trần Tâm đến nhà Kiều Nhiên, ba mẹ cậu đều đi nước ngoài, ở nhà không có ai quản, hai đứa hào hứng chơi game khá lâu. Trần Tâm nghĩ bụng ngày hôm sau đến trường báo danh chắc cũng không có vấn đề gì liên ở lại

nhà Kiều Nhiên, vừa chơi vừa trò chuyện, mãi đến nửa đêm mới ngủ.

Chính vì bị cảm nên ngày hôm sau Phương Hồ i mới đến muộn, cô bước đi trên hành lang vô cùng yên tĩnh mà lòng thấy thấy thòm không yên, bèn vội ngó vào cửa sổ xem. Vừa nhìn là thấy lo, bạn bè đang ngồi học rất nghiêm túc. Phương Hồ i vội chạy đến cửa lớp tự nhiên A, bấm bụng hô: “Thưa cô em đến rồi ạ”.

Ánh mắt của bạn bè trong lớp liền đổ dồn về phía Phương Hồ i, căng thẳng quá cô liền cúi đầu xuống, cô giáo đứng trên bục giảng lạnh lùng giờ sổ điểm ra hỏi: “Cô là Phương Hồ i đúng không?”.

“Dạ vâng ạ”. Phương Hồ i gật đầu.

“Trong lớp chỉ có một mình cô là con gái không đến báo danh!”. Cô giáo cau mày nói: “Cô vào ngồi ở ghế trống đằng kia đi! Tại sao ngày đầu tiên của năm lớp 12 đã đến muộn hả? Trần Tâm và Kiều Nhiên cũng ở lớp (1) cũ của cô đúng không? Cô Hậu không thông báo với các cô cậu hay là thế nào? Chỉ còn thiếu ba cô cậu nữa thôi. Lớp cuối cấp rồi mà còn chệnh mảng như vậy sao được? Với thái độ như các cô các cậu, liệu có thi được trường điểm không? Có phải hiện giờ Bộ giáo dục đề u đề cao “giảm tải” nên các cô các cậu không lo nữa đúng không? Tôi nói cho các cô các cậu biết nhé, “giảm tải” cũng không đến lượt các cô các cậu, chỉ cần vẫn còn thi đại học thì các cô các cậu đề u không thể nhàn nhã đứng đĩnh được. Đến lúc đó không đủ điểm nguyện vọng một, ai còn quan tâm đến cái “giảm tải” hay không “giảm tải” hả? Với tôi, thi đại học là quan trọng hơn cả!”.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Hồ i chưa bao giờ bị cô mắng như tát nước vào mặt như vậy, lúc đó thực sự chỉ muốn có lỗ nẻ để chui

xuống. Cô không mang vở, ngồi trong giờ học mà như ngồi trên lửa, chuông vừa réo hết tiết, cô liền chạy ngay ra cửa, cầm thẻ điện thoại 201 gọi cho Trần Tâm và Kiều Nhiên.

“A lô...”. Một hồi lâu điện thoại mới thông máy, lúc nghe máy, Kiều Nhiên Nhiên vẫn còn đang nhắm mắt mở.

“Hai cậu mau đến đi! Hôm nay vào học chính thức rồi!”. Phương Hồ nói sảng nói.

“Hả? Không phải hôm nay chỉ báo danh đó sao? Tôi rồi! Trần Tâm, dậy đi thôi!”. Kiều Nhiên la lớn.

“Tớ cũng vừa mới biết, đã học hết một tiết toán rồi! À đúng rồi, các cậu đừng quên mang sách nhé!”. Phương Hồ nhắc bọn họ.

“Ừ ừ, bọn tớ đến ngay đây! Bye bye nhé!”. Kiều Nhiên vội cúp máy xuống.

Nói là nhanh nhưng mười hai giờ trưa hai đứa mới có mặt ở trường. Không nể ngoài dự đoán, buổi trưa, bọn họ đã bị cô chủ nhiệm mới là cô Lí quật cho một trận. Phương Hồ đợi bọn họ ở cửa phòng của khối, đúng lúc cô Hà từ trong bước ra, cô chưa có nhiều kinh nghiệm, không chủ nhiệm được lớp tự nhiên A nên được phân sang chủ nhiệm lớp B.

“Tôi thấy các em giỏi thật đấy! Bây giờ đã là mấy giờ rồi? Cũng không biết nghỉ đến học hành! Cô Hà cau mày nói: “Trước đó tôi còn giới thiệu Trần Tâm làm lớp trưởng với cô Lí nữa, thật làm tôi mất mặt quá!”.

“Bọn em không biết hôm nay vào học luôn, không phải chương trình thời sự nói hè không mở lớp học thêm đó sao ạ”. Phương Hồ

âm ức nói.

“Đây không phải là lớp học thêm mà gọi là khai giảng sớm!”. Cô Hà u trợn mắt ố ng.

“Thế ... các bạn ấ y không sao chứ ạ?”. Phương Hồ i rụt rè hỏi.

“Cô Lí đang phê bình, cũng chỉ có những cô giáo nghiêm như cô Lí mới quản lí được các em! Tôi không quản được!”.

Cô Hà u nói mấ y câu rô i đi, Phương Hồ i lại đợi thêm lúc nữa, Trầ n Tầ m và Kiề u Nhiên mới xị mặt đi ra.

“Sao rô i?”. Phương Hồ i vội bước đế n hỏi.

“Còn sao được nữa, bị quạt cho một trận thôi!”. Trầ n Tầ m lườm lườm trả lời.

“Tớ đã bảo các cậu là phải nhanh lên mà! Sao giờ này mới đế n?”.

“Cậu hỏi cậu ấ y í!”. Kiề u Nhiên hậm hực lườm Trầ n Tầ m một cái.

“Tớ cũng không muố n thế mà!”. Trầ n Tầ m âm ức nhìn Phương Hồ i rô i kể: “Bọn tớ ra khỏi nhà thì đã muộ n, nhà cậu ấ y có cái xe máy, tớ bảo thôi đi cái này đi, kiểu gì cũng nhanh hơn xe đạp. Bọn tớ đang lao như bay trên đường Bình An thì đầ ng sau có một chiế c moto đuổi riế t, tớ nghĩ thắ ng cha này lắ m chuyện thật, giờ này mà dám đọ tồ c độ với ông, thế là giục Kiề u Nhiên tăng tồ c, tớ cũng không ngoái đầ u lại, ai ngờ là mấ y chú công an! Hic! Xe bị tịch thu, lại còn bị phạt nữa! Hai thắ ng tớ chạy từ đường Bình An về đây! Kiề u Nhiên thôi cậu cũng đừng buồ n, m.kiế p, chuyện này đúng là sồ mình là sồ con rệp chứ không trách gì chính phủ được!”.

“Giờ mà cậu còn đùa được à!”. Phương Hồ`i thở dài nói: “Kiê`u Nhiên cậu còn vào hùa với cậu â`y nữa à!”.

“Ai mà ngăn được cậu â`y!”. Kiê`u Nhiên nói với vẻ bó tay.

“Bà chă`n này cũng kinh khủng quá! Vừa vào năm học mới đã chửi mình như tát nước, vạn sự khởi đầ`u không thuận lợi!”. Trầ`n Tầ`m giờ ngón tay lên về` phía văn phòng của khô`i.

“Cứ đợi đó! Bọn mình tha hồ` mà hưởng!”. Kiê`u Nhiên lắ`c đầ`u nói.

Quả nhiên không nã`m ngoài sự dự đoán của Kiê`u Nhiên, từ đó trở đi cô Lí không hề` có thiện cảm với ba đứa, sau bài thi tháng đầ`u tiên, Kiê`u Nhiên đã bị gạt sang lớp B, may mà trước đó cậu đã có sự chuẩn bị về` mặt tinh thầ`n, nên cũng không thấ`y buồ`n. Trầ`n Tầ`m thì ra sức an ủi cậu, Kiê`u Nhiên cũng không quan tâm, cậu cảm thấ`y học ở lớp này quá mệt, sang đây, cái gọi là “giảm tải” bị biế`n thành “tăng tải” như công thức toán học, sang lớp khác cũng là một sự giải thoát.

Vì toàn là những học sinh giỏi của các lớp, nên người nào cũng học rấ`t kinh khẩng, chỉ mong giờ giải lao cũng được ngồ`i giải oànđề` , theo lời Triệu Diệp, cả lớp như một đàn gia súc. Không những vậy, giáo viên cũng đầ`u là “loại giỏi” hoặc “xuấ`t sắ`c”, duy trì truyề`n thố`ng tồ`t đẹp yêu câ`u nghiêm khắ`c đố`i với học sinh. Hàng ngày môn tiế`ng Anh phải học thuộc những câu quan trọng trong bài khóa, ngày hôm sau chép chính tả, nế`u không chép được thì thật là đáng tiế`c, ngài` cứ việc ngoan ngoãn về` nhà chép hai mươi lầ`n. Môn ngữ văn thì vô vàn các bài có chữ khó, chữ viế`t sai, thường thức văn học, văn hóa Trung Quố`c bác đại tinh thâm, chỉ có cái mình không nghĩ tới, không có cái cô không ra đầ` được. Toán lí hóa thì sách vở chồ`ng chấ`t cao đầ`n tận thắ`t lưng, thật đúng là biển học vô bờ. Cứ như vậy, không những Kiê`u Nhiên không chịu nổi mà ngay cả xê`p sô` của Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m cũng bị tụt xuố`ng.

Và cô Lí thì vẫn cứ liên tục đe dọa, nào là đừng có tưởng lớp 10, 11 học giỏi mà lớp 12 vào được đại học, đừng tưởng chỉ dựa vào chút trí thông minh mà có tên trên bảng vàng, trường đại học Thanh Hoa, đại học Bắ`c Kinh chỉ mở cửa cho những ai biế`t chịu khó, chăm chỉ, chứ

không phải dành riêng cho những kẻ đầ u cơ. Những câu nói này đã kích thích Trầ n Tầ m, khiế n cậu chưa bao giờ hụt hẫng như vậy, Phương Hồ i lại càng cả nghĩ hơn, chỉ mong được đố thứ nhấ t, thứ hai ngay lập tức, nhưng càng mong lại càng cuố ng.

Chính vì thế trong bố i cảnh này, khi sự việc đó xảy ra, hai đư a gầ n như suy sụp.

Nguyên nhân là bài phát biểu hàng ngày của cô Lí sau giờ tự học buổi tồ i, đây là thời điểm khổ sở nhấ t đố i với Trầ n Tầ m, để tránh những lời phê bình bóng gió của cô, Trầ n Tầ m luôn cúi đầ u giải đề không nhìn cô, có lúc thậm chí còn nằ m sắ p xuố ng bàn chọp mắ t nghỉ ngơi.

Hôm đó vừa bước vào lớp, cô Lí đã gọi thẳng tên Trầ n Tầ m, cô cau mày nói: “Trầ n Tầ m dậy đi! Đừng có suố t ngày mắ t mũi lờ đờ như vậy! Mệt thì tồ i phải ngủ nhiề u hơn! Toàn làm những chuyện không đầ u!”.

Trầ n Tầ m nghe mà thầ y buồ n nôn, miễn cưỡng ngô i ngay ngắ n trở lại, Phương Hồ i ngoảnh đầ u lại nhìn cậu, nét mặt lộ rõ vẻ lo lắ ng.

“Tôi biế t lớp các em rấ t mệt, tôi cũng không muố n nói những điề u này trong thời điểm quan trọng này, nhưng do một số học sinh không tự giác nên hôm nay tôi buộc phải nói chuyện này”. Cô Lí nghiêm mặt đứng trước bục giảng nói, đám học sinh vố n đang uể oải bên dưới đề u ngắ ng đầ u lên. “Hôm nay khi tôi giảng bài ở lớp xã hội, có hai cô học sinh đã viế t giấ y nói chuyện với nhau và bị tôi tịch thu. Tạm thời chưa nói đề n chuyện trong giờ cô giáo đang giảng bài, viế t giấ y cho nhau là chuyện không tôn trọng thầ y cô, không có trách nhiệm với mình, mà chỉ nói riêng về nội dung của mắ u giấ y đó. Truyề n giấ y cho nhau là hành vi lén lút, có chuyện gì

quang minh chính đại mà không gặp thẳng nhau để nói được? Sao cứ phải truyên giã y? Chắc hẳn là có chuyện gì mờ ám! Các em lớn bả`ng từng này rồi, tôi cũng không vòng vo nữa. Tuổi dậy thì có thiện cảm với bạn khác giới là chuyện rất bình thường, nhưng các em phải xử lý cho khéo tình cảm này, không thể để nó phát triển thành mối quan hệ không hay, ảnh hưởng đến người khác, đồng thời cũng ảnh hưởng đến mình. Đặc biệt là năm lớp 12, các em bảo đây là thời điểm để nghĩ đến những chuyện đó ư? Sân trường là nơi để các em nắm tay nhau nói chuyện yêu đương sao? Tôi không nói nhiều nữa, tôi nể mặt các em thì các em cũng phải biết, nếu tự giác thì chủ động đến gặp tôi để nói chuyện, đừng để cuối cùng tôi phải gọi đến tên, như thế thì không hay đâu đâu”.

Câu nói của cô Lí đã khiến bà`u không khí lớp lập tức rơi vào trạng thái áp suất thấp, tất cả mọi người đều cúi đầu không dám ho he gì, cũng có người quay sang ngó nghiêng, đưa mắt nhìn lên nhau, dò đoán ai là học sinh xui xẻo bị cô Lí bắt được. Còn Trần Tâm và Phương Hồ`i thì tái mặt đi, hai đứa tim đập thình thịch, thậm chí hai hàm răng Phương Hồ`i còn va vào nhau căm cập.

Lúc cô Lí tuyên bố hết giờ, Phương Hồ`i như phạm nhân được tháo cùm, người mềm nhũn. Cô ngoảnh đầu lại nhìn Trần Tâm với ánh mắt tuyệt vọng, Trần Tâm lại cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Đợi bạn bè về gần hết rồi, Trần Tâm mới xị mặt bước đến chỗ Phương Hồ`i, Phương Hồ`i liền hỏi nhỏ: “Cô Lí... nói bọn mình à?”.

“Chắc không phải đâu...”. Trần Tâm lắc đầu nói: “Vụ này do lớp xã hội gây ra, bọn họ truyên giã y cho nhau thì liên quan đến ch gì đến bọn mình, không phải đâu”.

“Thế tại sao cô ấy lại nói như vậy? Tớ cảm thấy số`ng lưng lạnh toát, dường như cô ấy nói với tớ vậy...”. Phương Hồ`i uể oải bò sấp

xuống bàn nói.

“Từ trước đến nay cô ấy toàn nói với giọng như vậy mà. Mặc kệ đi!”. Trần Tâm bực bội nói.

“Hay là tớ đến gặp cô để nói chuyện vậy? Đừng để mọi chuyện vỡ lở ra”. Phương Hồ i mím môi nói.

“Cậu dở hơi à!”. Trần Tâm cuối giọng quát nói: “Thế thì khác gì không khảo mà xưng? Nhớ những điều cô nói không phải là bọn mình thì sao? Thế từ sau cô càng có thành kiến với bọn mình à? Hơn nữa chuyện này làm to được đến đâu? Cô cũng chỉ dọa mọi người mà thôi, rút dây động rừng, sợ học sinh yêu sớm mà!”.

“Ừ”. Phương Hồ i đáp với vẻ lo lắng, nhưng trong lòng vẫn thất p thỏm không yên.

“Thôi từ giờ... bọn mình đừng đi với nhau nữa, cậu về trước, năm phút sau tớ mới về, sau đó sẽ gặp nhau ở con đường nhỏ phía cửa sau”. Trần Tâm nhìn vài túi áo trên áo khoác của mình, mặc dù miệng nói không sao, nhưng trong lòng cậu vẫn rất lo.

“Không cần đâu, tớ về thẳng nhà, lát nữa cậu cũng về thẳng nhà đi”. Phương Hồ i nói, hiện giờ cô không còn tâm trạng nào để về cùng với Trần Tâm nữa.

Hai đứa thất p thỏm ngủ một đêm, ngày hôm sau cô Lí không nhắc đến chuyện này nữa, mọi thứ lại như bình thường. Sau đó qua tìm hiểu, Trần Tâm biết, người bị cô bắt được là Vương Mạnh Mạnh, Trần Tâm cũng ngại hỏi người ta viết gì, có liên quan đến cậu hay không. Tóm lại là chuyện này không ai đứng ra nhận cả, cũng không có ai gây phiền hà gì cho bọn họ, thế là dần dần hai đứa cũng đã yên tâm hơn, chỉ có điều trong giờ giải lao, giờ nghỉ trưa không tụ tập với nhau nữa.

Sau khi kì thi tháng kết thúc không lâu, đề đơn đóc được học sinh nhiều hơn, các lớp 12 đều tổ chức họp phụ huynh. Lúc phát số ghi điểm, Phương Hồ i lại nhìn thấy mẹ Trần Tâm, bà Trương Hiểu Hoa vẫn rất hòa nhã, dễ chịu, còn đứng nói chuyện với cô một lúc, hỏi tình hình học tập và xếp số của cô trong kì thi tháng.

Chào bà Trương Hiểu Hoa xong, lần đầu tiên Phương Hồ i và Trần Tâm cùng về nhà sau sự kiện truyền giầy. Phụ huynh và giáo viên được gặp nhau đồng nghĩa với việc học sinh được thả lỏng, hai đứa đã cảm thấy thoải mái hơn sau mấy ngày ức chế vừa rồi. Trần Tâm mua củ khoai nướng, thơm nức, khói bốc nghi ngút, mỗi đứa một nửa, Trần Tâm cắn một miếng to nói: “Thời điểm này khoai chưa ngon lắm, nhạt quá!”.

“Ngon đó chứ!”. Phương Hồ i vừa thổi vừa nói: “Cậu chỉ con nhà lính, tính nhà quan!”.

“Thôi đi! Đó là vì cậu chưa được ăn loại ngon! Ở gần nhà bà ngoại tớ có một quán chuyên bán khoai nướng, ngoài vỏ là một lớp bọc đường, bẻ ra bên trong đỏ rực, chặc chặc, thơm tuyệt!”.

“Hôm nào cậu mua cho tớ nhé”.

“Ừ! Đợi thi đại học xong tớ sẽ đưa cậu đi! Mỗi đứa ăn luôn hai, ba củ!”.

“Coi bộ dạng của cậu kìa!”. Phương Hồ i liền cười.

“Cười cái gì chứ, giỏi thì cậu đừng ăn!”. Trần Tâm xoa đầu cô, Phương Hồ i vội tránh, vừa cười vừa đánh cậu.

Trần Tâm đưa Phương Hồ i đến bên xe bus, trước khi lên xe còn thơm trộm cô một cái, Phương Hồ i che mặt chạy mất, rồi cô bực bội trợn mắt nhìn Trần Tâm đang đứng dưới cười ranh mãnh,

cậu vẫy tay rất chây chây cô i và nói lớn: “Tôi tớ sẽ gọi điện cho cậu!”. Phương Hồ i gạt đầu, xe bus bắt đầu chuyên bánh, dần dần bỏ cậu lại sau lưng, biến thành một chiếc bóng màu xanh thẫm.

Và tôi hôm đó, cuối cùng Phương Hồ i lại không đợi được điện thoại của Trần Tâm.

Sau khi về đến nhà, ông Phương Kiến Châu không nói gì với cô, đây là chuyện rất hiếm gặp, vừa vào đến phòng khách là gọi điện thoại. Phương Hồ i loáng thoáng nghe thấy hình như ông đang cãi nhau với bà Từ Yến Tân qua điện thoại, giọng ông mỗi lúc một to hơn, dần dần Phương Hồ i cũng nghe thấy tên mình. Ba mẹ cô vẫn kể t thục cuộc nói chuyện trong sự bức bối như mọi bận, ông Phương Kiến Châu cúp điện thoại rất mạnh, bức bối đẩy cửa phòng Phương Hồ i ra quát: “Ra đây!”.

Phương Hồ i sợ quá, tay run lấy bẫy, mặc dù ông Phương Kiến Châu và bà Từ Yến Tân cãi vã nhau rất nhiều lần, nhưng với con gái, ông vẫn tỏ ra rất nhẹ nhàng, từ nhỏ đến lớn dường như không bao giờ cáu kỉnh với cô, lần này lại thể hiện rõ thái độ hằm hằm, khiến Phương Hồ i vô cùng căng thẳng.

Phương Hồ i run rẩy bước ra phòng khách, ông Phương Kiến Châu ngồi trên ghế sofa, mặt sầm xuống, nói lớn: “Phương Hồ i, tao không ngờ mày lại làm được chuyện đó! Mày nói đi!”.

“Chuyện gì vậy ba?”. Đột nhiên Phương Hồ i có linh cảm chẳng lành, nhưng vẫn không muốn tin chuyện đó đã xảy ra thật.

“Còn chuyện gì nữa hả? Có cần phải tao nhắc nữa không? Được, để tao nhắc, Trần Tâm!”.

Ông Phương Kiến Châu ném mạnh chiếc điếu khiến ti vi xuống tràng ki, phát ra tiếng kêu rất mạnh. Còn Phương Hồ i chỉ

cảm thấy cô như bị rơi xuống địa ngục cùng với âm thanh này, đầu óc quay cuồng, trái tim như bị xé ra làm trăm mảnh, sợ hãi, chán chường.

“Chúng mày giỏi thật đấy! To gan đến mức để thầy cô và bạn bè cả trường biết hết! Cô Lí đã gọi riêng tao và mẹ Trần Tâm ra để nói chuyện, nói học sinh lớp khác truyền giây cho nhau bàn tán chuyện hai đứa mày, nói nào là yêu nhau rồi, ngày nào cũng cầm tay nhau đi học, tan học. Lúc đó tao xấu hổ không còn mặt mũi nào, chúng mày không cảm thấy xấu hổ hả? Cô Lí bảo cho chúng mày cơ hội, lên gặp cô để nói chuyện, nhưng không đứa nào thèm để ý đến lời cô, vẫn cứ nhon nhon, sao mà to gan lớn mật thế chứ? Mày nói đi ai đã dạy mày hả? Mày đừng tưởng không ai biết mấy trò mèo đó của chúng mày nhé, nhà nó điện thoại máy mẹ máy con, tôi đến chúng mày gọi điện thoại, máy mẹ đặt trong phòng mẹ nó liền nhấp nháy, người ta đã biết từ lâu rồi, chẳng qua là ngại nhắc mày thôi! Mẹ Trần Tâm nói mày đã từng đến nhà nó ăn cơm đúng không? Con gái lớn ngà n này rồi mà không biết... Hả! Để mẹ bạn mình nói mình như vậy! Đáng lẽ những việc này không nên nói với ba mày, nhưng mẹ mày không hề quan tâm, chỉ biết căm đầu đi kiếm tiền thôi! Mẹ Trần Tâm bảo muốn mẹ mày gọi điện thoại cho bà ấy, đó, vừa gọi điện thoại xong mẹ mày lại cãi nhau với tao. Lúc cần giáo dục không giáo dục, xảy ra việc rồi mới nghĩ mình là Gia Cát Lượng! Tao nói cho mày biết nhé, mấy ý đồ đó của bọn mày chằm dút ngay lập tức cho tao! Bình thường thằng hay gọi điện thoại cho mày vào buổi tối là Trần Tâm phải không? Tao hỏi ai gọi thì bảo là bạn, tao còn không biết là bạn à! Định lòe ba mày đúng không! Từ nay trở đi mày không được gọi điện thoại nữa! Hỏi bài tập, đồ đi chiếu đáp số đều không được! Hàng ngày buổi sáng tao đưa mày đi học, tôi đến đúng bảy giờ có mặt ở nhà. Nếu mà tao còn phát hiện ra mày và thằng đó không chằm dút thì đừng trách tao, đến lúc đó tao sẽ không nể mặt mày nữa đâu đấy!”

Phương Hồ`i vừa khóc vừa nghe ông Phương Kiế`n Châu giáo huấ`n, nổi xấ`u hổ, sợ hãi, bởi những câu nói đáng sợ đố` hắ`n sâu trong trái tim cô, tựa như một người bị từng xéo, khiế`n cô vô cùng đau đớn, không biế`t chỗ nào để né tránh.

“Nghe rõ chưa! Nói đi!”. Ông Phương Kiế`n Châu tiế`p tục nghiêm giọng tra khảo.

“Con... con biế`t rô`i...”. Phương Hồ`i nức nở đáp.

“Đi rửa mặt rô`i làm bài tập đi!”. Ông Phương Kiế`n Châu châm lửa hút thuố`c, khua tay nói.

Phương Hồ`i quay đầ`u đi về` phòng mình, chỉ là một cánh cửa hẹp, trước khi và sau khi bước vào là hai khoảng trời hoàn toàn khác nhau, khiế`n cô cảm thấ`y thế` giới đã đế`n ngày tận thế`.

4

Đêm hôm đó Phương Hồ`i gầ`n như không chớp mắ`t, ngày hôm sau đúng là ông Phương Kiế`n Châu chở cô đế`n trường thật, rô`i lại dặn dò, đe dọa một hồ`i ở cổng trường, khiế`n Phương Hồ`i một lâ`n nữa cảm nhận được rằ`ng, tá`t cả những chuyện đã xảy ra không phải trong giấ`c mơ, mà là hiện thực đau thương không thể nào thay đổi.

Phương Hồ`i đã gặp Trầ`n Tầ`m trước cửa lớp, mặt cậu nhìn cũng rắ`t tiề`u tụy, rõ ràng là hôm qua bà Trương Hiểu Hoa cũng đã nói những điề`u tương tự với cậu. Hai đứa bình thường rắ`t thân thiện với nhau, lúc này sau khi nhìn thấ`y nhau đê`u hơi sửng lại, Phương Hồ`i mắ`t đỏ hoe, cúi đầ`u đi vào lớp, lúc đầ`u Trầ`n Tầ`m định nói gì đó, nhưng ngắ`ng đầ`u lên nhìn thấ`y tá`m biển ghi dòng chữ “văn phòng khô`i 12”, cuô`i cùng miệng đã há ra nhưng không thố`t ra được lời nào. Hai đứa vội tránh nhau ra, một đứa đi trước, một đứa đi sau, giồ`ng như hai bạn cùng lớp không thân nhau lắ`m, lâ`n lượt đi vào lớp.

Đế`n giờ nghỉ trưa, Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m cùng bị gọi lên văn phòng. Văn phòng của khô`i 12 có phòng trong và phòng ngoài, cô Lí gặp riêng từng đứa để nói chuyện, nói chuyện với Trầ`n Tầ`m trước, Phương Hồ`i đứng ở ngoài đợi.

Bàn làm việc của cô Hầ`u đặt ở phòng ngoài, cô vẫy tay gọi Phương Hồ`i đang đứng ở cửa: “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại gọi hai đứa hả?”.

“Dạ hỏi chuyện ạ...”. Phương Hồ`i thực sự không biế`t phải trả lời thế` nào, mặt đỏ bừng lên.

“Hỏi chuyện gì vậy?”. Cô Hầ`u hỏi.

“Chuyện yêu đương thôi! Hai học sinh của lớp cô yêu nhau, cô quên mà y hôm trước cô Lí nói chuyện về mẫu giấy đó à?”. Cô Thôi bên cạnh tiếp lời.

“Gì cơ?”. Cô Hà u trợn tròn mắt và nói với vẻ sùng sốt: “Không phải là nói lớp xã hội đó sao? Em cũng không nghe kĩ, sao lại biến thành hai em này hả?”.

“Mấy em học sinh khác truyền giấy cho nhau nói về chuyện của hai em này, người ta là đôi tình nhân học trò, hình như còn thông báo cả cho phụ huynh của hai em nữa, cô làm chủ nhiệm lớp hai năm mà không phát hiện ra hả?”. Cô Thôi hỏi.

“Làm sao em phát hiện ra được!”. Cô Hà u cau mày hỏi: “Phương Hồ i, em nói đi, rốt cuộc là thế nào vậy? Cô thấy bình thường nhóm năm bạn của em chơi với nhau thân lắm mà, đúng ra là em thân Kiên u Nhiên hơn, sao tự nhiên lại có chuyện với Trần Tâm?”.

“Là... như vậy ạ...”. Phương Hồ i nói nhỏ.

“Không ngờ bình thường em ít nói như vậy mà lại to gan quá! Cô nói thật là các em làm những chuyện đó không hề có ích gì, chưa nói đến việc làm ảnh hưởng đến học tập, em tưởng sau này các em sẽ ở mãi bên nhau à? Cuộc đời con người còn dài lắm, còn thay đổi nhiều lắm! Nếu các em đổ hai trường khác nhau thì phải xa nhau là cái chắc. Hơn nữa em thấy Trần Tâm là người nghiêm túc hả? Cậu ấy thông minh, cậu ấy chơi được, em có được không? Em vốn là cô bé thích tỉ mỉ, chi tiết, cô khuyên em đừng để mất quá nhiều công sức vào việc này, thật không đáng đâu!”.

Dù gì thì cô Hà u cũng còn trẻ, hiện giờ cũng không dạy bọn họ nữa, thế nên những điều cô nói cũng không quá ghê gớm, lại còn mang ý khuyên nhủ như một người bạn. Nhưng những điều cô nói

cũng vẫn khiên Phương Hồ`i buồn vô cùng, cô cảm thấy con đường phía trước ngày càng mù mịt, không biết đi theo hướng nào.

Hai cô trò nói chuyện một lát thì Trầ`n Tầ`m đi ra, cậu nhận ra vẻ buồn bã trên mặt Phương Hồ`i, nhưng đứng trong văn phòng khô`i cũng ngại không dám nói gì, đành phải truye`n đạt ý chỉ thị của cô Lí trước, bảo cô vào trong. Phương Hồ`i không ngẩng đầ`u lên mà đi lướt qua cậu.

Những điề`u cô Lí nói cũng đỡ số`ng sợ hơn buổi hôm trước, đầ`u tiên là giảng giải một loạt điề`u hay lẽ phải, nêu rõ cái được và cái mất. Sau đó lại nhắ`n mạnh buộc phải làm chủ mình, tuyệt đố`i không được để ảnh hưởng đế`n việc ôn thi đại học. Cuố`i cùng yêu câ`u Phương Hồ`i viết một bản kiểm điể`m, cam đoan cắ`t đứt mọi liên hệ với Trầ`n Tầ`m, ở trong lớp không được nói chuyện, về nhà không được gọi điện thoại... Cô sẽ giám sát hai đứa, nếu phát hiện ra có hành động gì mờ ám thì không những sẽ thông báo cho phụ huynh, hai đứa còn sẽ bị khai trừ khỏi lớp A tự nhiên. Cuố`i cùng cô Lí tổng kế`t, tóm lại, chắ`c chắ`n cô sẽ không để một tập thể xuất sắc như lớp A xuất hiện những con ngựa làm hại bầ`y đàn, phải bóp nát mọi mầ`m mố`ng có ý đố` xấ`u.

Phương Hồ`i gạt đầ`u như một cái máy, cảm giác nhục nhã đế`n tột độ và giọng nói lạnh như băng đã khiế`n trái tim cô tê dại từ lâu, đế`n nỗi khi cô Lí bảo cô về` lớp, cô còn đứng sững lại một hai phút tại chỗ.

Ra khỏi cửa văn phòng, Phương Hồ`i liề`n bị Lâm Gia Mạt kéo sang một bên số`t số`ng hỏi: “Sao rồ`i? Không sao chứ?”. Sau khi biết tin, Lâm Gia Mạt đã đế`n chực sẵn ở cửa văn phòng khỏi.

“Ừ, viết bản kiểm điể`m, cam đoan sau này không được nói chuyện với nhau nữa”. Phương Hồ`i cười chua chát nói.

“Dở hơi! Gì mà quá đáng vậy? Hai cậu cũng có làm gì đâu? Việc gì phải làm như thế?”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Thôi thôi, bọn mình xuống dưới rồi tính sau, các cậu ấy đang đợi bọn mình ở dưới!”.

“Hả? Không đi được đâu, bị cô Lí phát hiện ra là rã c rồi lả m!”. Phương Hồ ì đã thấy sợ, vội vàng rút khỏi tay Lâm Gia Mạt.

“Haizz! Sợ gì chứ! Cậu tưởng cô Lí có thiên lí nhãn, theo dõi được cậu mọi nơi mọi lúc à? Các cậu ấy đang đứng đằng sau khu lớp học bậc thang mà! Ở đó bình thường không có ai đến đâu! Bọn mình đâu có phải như cái con Vương Mạn Mạn phù thủy đâu, không thông báo cho cô giáo đâu!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồ ì đi nói.

Phương Hồ ì bị cô kéo đi gặp đám Trần Tâm trong sự lưỡng lự. Hai đứa chưa đến đằng sau khu lớp học thì đã loáng thoáng nghe thấy tiếng chửi của Trần Tâm, Lâm Gia Mạt liền cau mày, đi lên trước nói: “Cậu nói nhỏ thôi! Vẫn còn sợ chưa đủ nổi tiếng đúng không?”.

“Sao cơ? Đến quyết nói tôi cũng không được nói hả? Sao cậu chẳng khác gì cái bà Lí đó, thoáng quá nhỉ!”. Trần Tâm hậm hực nói.

“Ai thích quản cậu hả! Không phải giờ có cả Phương Hồ ì đó sao! Tóm lại là nếu bị phát hiện, cả ba đứa tớ chẳng sao cả, chỉ có hai đứa cậu là xui xẻo thôi!”. Lâm Gia Mạt cũng bực lên, hất tay ra bước sang một bên.

“Thôi thôi, mỗi người bớt đi một câu cho tôi, Trần Tâm cậu cũng đừng giận cá chém thớt nữa, bây giờ phải bàn xem sau này làm thế nào!”. Triệu Diệp ngăn hai đứa ra, đứng ra giữa nói: “Phương Hồ ì lại gần đây đi, đứng xa thế làm gì?”.

“Tớ sợ...”.

Phương Hồ`i vừa mở miệng liề`n bị Trầ`n Tầ`m ngắ`t lời ngay, cậu gầ`m lên nói: “Có gì mà sợ chứ? Nói chuyện với nhau chề`t người được à? Bọn mình có làm gì đâu? Châm lửa giề`t người hay đột nhập vào nhà người khác ăn trộm? Bọn mình có làm chuyện gì đáng khinh, hay àm ảnh hưởng đế`n cuộc số`ng của mọi người không? Chỉ vì bọn mình thích nhau mà cứ như làm chuyện gì tà`y trời lắ`m không bắ`ng. M.kiề`p! Trường đổng học sinh như vậy, có ai là không thích người nào đâu. Triệu Diệp cậu có thích đúng không? Kiề`u Nhiên cũng thề` còn gì? Gia Mạt thì chắ`c chắ`n rồ`i? Các cậu không nói ra, không ở bên nhau nên vẫn là học sinh ngoan, bọn tớ nói ra, thân với nhau nên biề`n thành ruồ`i nặng, thành shit, không hiểu đây là thứ đạo lí quái quỷ gì! Bà á`y có dám cam đoan là hồ`i đi học không thích ai không! À đúng rồ`i, có khi đế`n bây giờ cũng chẳng ai thềm ngó bà á`y, ai thềm nhìn cái con mụ đó! Lại còn viề`t bản kiểm điể`m nữa chứ? M.kiề`p, tôi đế`ch viề`t! Tôi có làm gì sai đâu, ai thích viề`t cứ việc viề`t! Tôi chỉ thích Phương Hồ`i, việc gì tôi phải cắ`t đứt mọi quan hệ với cậu á`y chứ!”.

Nghe Trầ`n Tầ`m nói vậy, Phương Hồ`i càng á`m ức hơn, ngô`i bên cạnh khóc thút thít, Triệu Diệp liề`n kéo Trầ`n Tầ`m lại nói: “Thôi thôi, ông là anh hùng hảo hán, ông dám làm dám chịu, bọn tôi đề`u phục sát đắ`t trước khí phách anh hùng, hào hiệp của ông, nhưng giáo viên trường mình chưa mở cửa đế`n mức đó. Lẽ nào ông tưởng họ sẽ vỗ tay ủng hộ hai người sao? Họ sẽ nói, tuyệt lắ`m, Trầ`n Tầ`m hãy theo đuổi hạnh phúc của em đi! Thầ`y cô ủng hộ em? Liệu có chuyện đó xảy ra không? Giờ đang là lớp 12, các ông lại học lớp A, chắ`c chắ`n là phải yêu câ`u thật nghiêm rồ`i, ai phạm lỗi thì được chứ các ông không được! Biề`t làm thề` nào, cả nước đề`u như vậy, từ nhỏ đế`n lớn, chúng ta đề`u được giáo dục rằ`ng yêu sớm là không tốt, là không đúng. Ông có đắ`u tranh đế`n đâu cùng lắ`m cũng chỉ tạo thành một quả bong bóng, giữa sóng biển mênh mông sẽ cuố`n trôi ông đi”.

“Lớp A thì sao? Cùng lắm ông để ch thêm học nữa!”. Trầ `n Tầ `m vẫn chưa hế `t bực, nhưng rõ ràng là đã bình tĩnh đi được phầ `n nào, cậu ngô `i xuố `ng cạnh Phương Hồ `i, khề `nắ `m lầ `y tay cô.

“Cậu không học không sao cả, còn Phương Hồ `i thì sao? Cậu á `y phải chịu xui xẻo với cậu à? Bị mọi người nhìn với con mắ `t khác, bị thầ `y cô giáo phê bình, bạn bè dị nghị? Kể cả cậu á `y chấ `p nhận thì gia đình bọn cậu có chấ `p nhận không? Hiện tại không phải là lúc cậu dương oai, tồ `t nhấ `t là nên nghĩ cách sau này làm thế ` nào đi!”. Kiề `u Nhiên lắ `c đầ `u nói.

“Cậu đừng nói những điề `u đó với cậu á `y, hiện giờ cậu á `y đã hạ quyế `t tâm rồ `i! Không tiế `p thu được đâu! Cứ để cậu á `y làm, xem có tài cái gì nào!”. Lâm Gia Mạt vẫn bực vì những điề `u Trầ `n Tầ `m nói ban nãy, bình thường cô hợp nhấ `t với Trầ `n Tầ `m, có chuyện gì là chạy đi bàn bạc với cậu ta, chính vì thế ` sau khi bị cậu ta đở mặt, phồ `ng mang trợn má mắ `ng, trong lòng vô cùng bực.

“Thế ` các cậu bảo nên làm thế ` nào hả?”. Trầ `n Tầ `m không còn tỏ vẻ oai hùng nữa.

“Chấ `p nhận thôi”. Phương Hồ `i hít một hơi rồ `i nói: “Còn làm được gì nữa? Tô `i nay về ` nhà ngoan ngoãn viế `t bản kiểm điể `m, bảo phụ huynh kí tên, ngày mai nộp cho cô Lí. Bình thường gặp nhau coi như không quen biế `t, tan học cậu đừng đế `n tìm tớ, buổi trưa cũng đừng ăn cơm với nhau nữa, tóm lại là mắ `t một năm, chịu được thì sẽ ỏ `n, không chịu được...”

“Chắ `ng có gì là không chịu được cả!”. Trầ `n Tầ `m tiế `p lời nói: “Coi như cô Lí tạo cơ hội cho bọn mình, để bọn mình good good study, day day up! Hai đứa mình cùng thi đỗ trường đại học điể `m! Tớ không tin lúc đó họ còn quản được!”.

“Được! Thế thì ba đứa tớ sẽ làm cậu hỉ thước cho các cậu, giúp truyền giầy, nhấc hộ tin, che giầy cho các cậu, quyết không cho kẻ địch được như ý!”. Triệu Diệp vỗ vai Trần Tâm nói.

“Thôi đi ông! Dáng người như ông mà còn hỉ thước à? Cũng lắm chỉ là con quạ già thôi! Nhìn ông gian lắm, sớm muộn gì cũng để lộ bí mật của anh em thôi, chắc chắn tổ chức không tin tưởng ông được! Đúng không Gia Mạt?”. Trần Tâm đẩy cậu ta ra, cười nói.

Bị trêu, Lâm Gia Mạt cũng bật cười, Triệu Diệp kẹp chặt đầu Trần Tâm vào cánh tay mình cười chửi: “Hê! Ông lại bắt đầu cao hứng rồi đúng không? Không buồn nữa hả? Không đòi sống đòi chết nữa à? Phương Hồ, hết năm nay cậu cũng đừng để mịa gì đến hấn nữa, đá cho hấn biết tay!”.

“Tớ không đùa với các cậu nữa”. Phương Hồ không để tâm đến những lời đùa giỡn của bọn họ mà đứng dậy nói: “Tớ về trước đây, nhớ cô giáo mà nhìn thây thì không được đâu”.

Rõ ràng là Trần Tâm không về được cùng cô nữa, Lâm Gia Mạt bèn đứng dậy nói: “Tớ về cùng cậu nhé?”.

“Không cần đâu, đừng để lộ liễu quá, các cậu cứ chơi đi”. Phương Hồ lắc đầu, qua ngã rẽ, chiếu bóng lẻ loi của cô đã mất hút.

5

Trần Tâm không thể ngờ rằng, lần quay người đi đó, lại phân cách được cuộc sống của cậu với Phương Hồì.

Sau đó Phương Hồì bị gia đình theo dõi rất nghiêm ngặt, sau khi bà Từ Yến Tân và ông Phương Kiến Châu cãi nhau, tranh giành kịch liệt, ông Phương Kiến Châu đành phải miễn cưỡng đồng ý để Phương Hồì về sống với mẹ trong năm lớp 12. Hàng ngày Phương Hồì đều được mẹ lái xe lái ô tô đưa đón đúng giờ, mặc dù nói là ngồi trong xe ô tô nhập khẩu, nhưng cảm giác chẳng khác gì phạm nhân bị theo dõi. Trong phòng Phương Hồì không có ti vi, điện thoại, máy tính, bà Từ Yến Tân chỉ chuẩn bị cho cô một chiếc giường có đệm cao su đắt tiền và một chiếc bàn học rộng. Nếu muốn giải trí thì trong phòng có dàn âm thanh loại xịn, tất cả các đĩa CD đều là những ca khúc nổi tiếng của thế giới và nhạc nhẹ. Ngoài ra, bà Từ Yến Tân còn giao cho cô giúp việc phụ trách nấu ăn sáng và ăn tối cho cô, thành phần các chất dinh dưỡng được dựa theo sách vở, hàng ngày còn phải uống thuốc bổ và sữa ong chúa tươi. Sau đó cô cười và nói với tôi rằng, xét về chế độ, có thể coi cô là tù nhân ca cấp.

Còn ở trường, Phương Hồì và Trần Tâm cũng không nói chuyện gì với nhau, thời gian đầu hai đứa còn lén lút ra sau khu lớp học bậc thang để gặp nhau một lát, nhưng lúc nào cũng thấp thỏm, không dám đứng lâu. Sau đó vì nhà trường phát hiện ra có học sinh hút thuốc ở đó, liền bật lòi đi đó lại bằng dây thép. Chính vì thế bọn họ đã mất đi mảnh đất cuối cùng có thể gặp nhau.

Tự nhiên lại bị như vậy, Trầ`n Tầ`m cảm thấ`y không quen, cậu chỉ có, oán trách có, nhưng cũng không thể thay đổi được cục diện, cuô`i cùng cũng phải chịu. May mà cậu còn được tự do hơn Phương Hồ`i, sau khi tan học còn tụ tập được với đám Kiề`u Nhiên. Đồ`ng thời, cậu liên hệ với Phương Hồ`i ít hơn nên dĩ nhiên sẽ liên hệ nhiề`u hơn với đám Đường Hải Bắ`ng, Ngô Đình Đình mà không câ`u phải giấ`u giế`m nữa, cả nhóm đã quay lại với cuộc số`ng thân mật như trước kia. Hơn nữa do bị chuyện này kích thích, đúng là cậu đã học hành chăm chỉ hơn, kì thi tháng thứ hai được đứng thứ ba của lớp, được cô giáo và ba mẹ khen ngợi, cuộc số`ng cũng không đế`n nổi tề.

Còn Phương Hồ`i lại khác, cuộc số`ng của cô ở nhà chẳng khác gì bị giam lỏng, đế`n trường thì lớp tự nhiên A vô`n ít con gái, với tính cách của cô lại càng khó kế`t giao với bạn bè, thỉnh thoảng sang tìm Lâm Gia Mạ`t đi vệ sinh, ăn cơm trưa cùng, cũng chỉ được mười mấ`y phút, thời gian còn lại gầ`n như cô không nói gì, lại biế`n thành người lặ`ng lế, lẻ loi, chìm ngimm như hồ`i mới vào câ`p ba.

Trong lòng cô lại càng khô` sở hơn, thời gian đó Phương Hồ`i thường xuyên mấ`t ngủ, kể cả có ngủ được cũng ngủ không ngon, đầ`u óc u u minh minh. Hơn nữa cô thường xuyên nhớ Trầ`n Tầ`m, nhớ một cách điên cuồ`ng, nhớ lại chuyện ngày xưa, đoán cậu đang làm gì, có nhớ mình hay không, còn lo không biế`t cậu có đi chơi với Ngô Đình Đình hay cô bạn nào khác hay không. Có lúc cô còn nghĩ đế`n đủ mọi khả năng xấ`u, ví dụ cuô`i cùng Trầ`n Tầ`m bỏ rơi cô, cô sẽ nghĩ ra mọi phiề`n bản hư câ`u, mãi cho đế`n khi không chịu nổi đau khổ, nước mắ`t giàn giụa mới thôi. Cô thường xuyên tranh thủ lúc bà Từ Yế`n Tân lên tầ`ng, chạy ra phòng khách gọi điện thoại đế`n nhà Trầ`n Tầ`m, cô không dám lên tiế`ng, nghe thấ`y Trầ`n Tầ`m “a lô” liề`n vội vàng cúp máy. Phương Hồ`i tự mĩa mai rắ`ng, thời gian đó cô bệnh hoạn đế`n mức đó, một âm tiế`t gắ`n ngủi

cũng khiến cô vui bất được phần nào nổi lòng, nếu điện thoại bận thì cô lại càng sợ hãi hơn.

Phuong Hồ i giơ cánh tay lên trước mặt tôi và nói rằng hồ i đó cô gầy vô cùng, cổ tay chỉ có một lớp da mỏng, nhìn rõ mạch máu và xương cổ tay, hơn nữa hai bên mai còn xuất hiện tóc trắng, đúng là đa tình bạc cả đầu.

Tôi nhìn vào cánh tay hiện cũng không đầy đặn của cô, không tìm được bèn ngoái đầu lại.

Lúc đầu tôi tưởng rằng Phuong Hồ i thích Trần Tâm hơn Trần Tâm thích cô, ít nhất là qua sự nhạy cảm và qua những suy nghĩ của Phuong Hồ i sau đó có thể thấy mọi tình này khiến cô bị tổn thương nhiều hơn. Nhưng sau đó tôi hiểu rằng, có lẽ đây không phải là vấn đề ít hay nhiều, mà là vấn đề quan tâm ít hay nhiều. Trần Tâm cũng rất thích Phuong Hồ i, nhưng cậu còn có thể chơi với đám Đường Hải Băng, còn có thể sáng tác nhạc, chơi đàn guitar, chơi bóng, đọc sách, tụ tập bạn bè. Còn cuộc sống của Phuong Hồ i không có những điều đó, đám bạn duy nhất chơi thân lại chung với Trần Tâm nên mọi sự chú ý của cô gầy như đều đổ dồn vào cậu, thậm chí đến mức không thể kiểm soát. Đây có lẽ cũng là đặc điểm chung của tình yêu trong độ tuổi đó, không hiểu mức độ, cũng không có tiến thoái, chỉ dốc hết tình cảm ra để yêu hết mình mà thôi.

Hồ i đó còn rất ít người nhắc đến từ trầm cảm, tôi cho rằng tình trạng của Phuong Hồ i giai đoạn đó gầy như là trầm cảm. Chỉ có điều những người xung quanh cô không phát hiện ra điều này, cũng không biết mà thôi. Chính vì vậy, tự nhiên tôi cảm thấy lo thay cho cô hồ i đó, ở trong trạng thái yếu đuối, suy sụp như vậy, cô không được quan tâm, yêu thương, cuối cùng đã bị ngọn lửa của tuổi thanh xuân đốt cháy, thiêu rụi.

Cứ như thế đến tận mùa đông năm 2000, cuối cùng bọn họ mới được gần nhau. Không phải là cái nhìn nhau đăm đuối, cũng không phải là cái dừng lại ngẩn ngui đi lướt qua nhau như hai người xa lạ, mà tựa vào nhau một cách thực sự.

Mặc dù Phương Hồ i luôn coi thường, hạ thấp mình, nhưng Trần Tâm cũng không tự do tự tại như cô nghĩ, cậu cũng nhớ cô, chú ý đến cô, chỉ có điều không có nhiều suy nghĩ chi tiết như cô mà thôi. Thế nên hôm đó vừa đến trường, cậu đã để ý đến sắc mặt nhợt nhạt của Phương Hồ i.

Để bảo vệ đôi mắt và công bằng trong việc sắp xếp chỗ ngồi, chỗ ngồi của học sinh trong lớp được dịch chuyển sang phải, mỗi tuần một tổ. Tuần đó chỗ ngồi của Phương Hồ i sát tường, trong giờ học, cô chỉ tựa vào tường và gục mặt xuống, hết giờ cũng không nhúc nhích, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên. Trần Tâm ngồi sau theo dõi từ đầu đến cuối, cậu rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khổ nỗi lại không thể bước lên để nói chuyện. Bạn bè khác trong lớp họ cũng không ai đến hỏi, coi như không nhìn thấy, bỏ mặc cô nằm co ro trong góc.

Cứ thế đến tận trưa, thầy Phương Hồ i không có ý định đứng dậy ăn cơm, cuối cùng Trần Tâm không thể chịu được nữa bèn bước đến, đẩy nhẹ vai Phương Hồ i hỏi: “Sao vậy?”.

Một lát sau Phương Hồ i mới ngẩng đầu lên một cách khó khăn, môi cô vẫn còn nguyên vết cắn, ánh mắt liếc vào Trần Tâm, đầu tiên là sững lại, sau đó mới giật nảy mình nói: “Sao cậu lại lên đây? Mau về đi! Lát nữa cô Lí đến đây...”.

“Tớ hỏi cậu đấy, cậu sao vậy?”. Trần Tâm ngắt lời cô, cố gắng hạ thấp giọng hỏi.

“Không sao... đau bụng thôi...”. Phương Hồ`i nói lí nhí, không kìm được lại cau chặt mày.

“Đau bụng mà không nói gì? Chịu đựng cả buổi sáng rồi! Đi bệnh viện khám thôi!”. Trầ`n Tầ`m liề`n bước đé`n kéo cô.

Phương Hồ`i vội gạt cậu ra nói: “Không phải đau bụng bình thường đâu, không cần đâu, cậu về` chỗ ngay đi!!”.

“Đau đé`n nước này còn sợ gì nữa? Sao cậu chẳng biế`t phân biệt phải trái đúng sai gì cả!”. Trầ`n Tầ`m không thềm đé`m xia đé`n những điề`u cô nói mà kéo Phương Hồ`i ra khỏi lớp.

Vừa ra đé`n cửa bọn họ liề`n gặp Hà Sa đi lấ`y cơm về`, Hà Sa sừng số`t nhìn hai đứa rồi nói: “Sao hai cậu...”.

“Xin nghỉ với cô Lí hộ bọn tớ nhé! Phương Hồ`i bị đau bụng, tớ đưa cậu á`y đé`n bệnh viện! Quay về` tớ sẽ lấ`y giấ`y chứng nhận của bác sĩ!”. Trầ`n Tầ`m chạy ra ngoài mà không ngoái đầ`u nhìn lại.

Phương Hồ`i không còn sức giầ`ng co với cậu nữa, cô cũng không muố`n tranh cãi, mắ`y ánh mắ`t, mắ`y câu hỏi thăm của Trầ`n Tầ`m ban nãy khiế`n tim cô thắ`t lại, suýt nữa thì bật khóc. Nỗi á`m ức tích tụ bao ngày và cơn đau cùng dâng trào, ngô`i trên khung xe đạp của Trầ`n Tầ`m, Phương Hồ`i vẫn rơi nước mắ`t.

“Đau lắ`m à? Một lát là đé`n bện viện Hiệp Hòa thôi, cô` chịu nhé!”. Trầ`n Tầ`m nghe thắ`y Phương Hồ`i khóc, một tay cầ`m ghi đông, một tay ôm chặt cô nói.

“Cậu có nhớ tớ không?”. Phương Hồ`i nức nở hỏi.

“Cậu hỏi linh tinh gì vậy! Dĩ nhiên là nhớ rồi!”. Trầ`n Trầ`m nói: “Tớ đi xe đạp đé`n khu Cự Long mắ`y lầ`n liề`n! Ông bảo vệ ở khu

nhà mẹ cậu ghê lắm, không có người dẫn vào nên kiên quyết không cho tớ vào!”.

“Thật hả?”.

“Ừ! Mà y hôm trước có tuyển tớ, tớ còn viết tên cậu ở ngoài tường nữa! Cậu không nhìn thầy à?”.

“Không thầy... nhưng tớ rất nhớ cậu!”.

“Tớ biết. Những cú điện thoại không tên gọi đến nhà tớ đều là cậu gọi đúng không? Sau đó tớ sợ mẹ tớ phát hiện, sau khi cậu cúp máy tớ còn cầm máy nói một hồi, nào là X bằng máy, gia tộc là bao nhiêu, cậu thầy tớ có nhanh trí không?”.

Nghe thầy Trần Tâm kể những chuyện này, cuối cùng Phương Hồ i đã yên tâm hơn, thoát khỏi được tâm trạng lo lắng, sợ hãi và tuyệt vọng, nước mắt nhạt nhòa trong mắt cô.

“Tớ không gặp được cậu, cũng không biết cậu nghĩ gì? Mẹ cậu tốt với tớ như vậy, nhưng lại quay sang nói với ba tớ những lời như thế, sợ quá! Nhớ cậu cũng nghĩ như vậy thì sao? Nếu cậu không kiên trì thì tớ biết làm thế nào? Tớ vô cùng sợ hãi...”.

“Làm sao có thể như thế được! Thôi mặc kệ họ, đừng khóc nữa, cậu yếu ớt như vậy, sắp thành Lâm Đại Ngọc rồi! Cậu có biết không, vừa nãy cậu lên xe tớ, tớ giật nảy mình, người nhẹ bẫng, cậu ăn uống kiểu gì vậy?”. Trần Tâm cúi đầu, ghé sát vào nói.

“Không ăn được...”. Phương Hồ i lắc đầu, vừa nói vừa khóc.

“Còn khóc nữa à, mặt tèm lem hết đây!”. Trần Tâm khịt khịt mũi, lấy tay che mặt Phương Hồ i nói: “Có đau lắm không? Thế tớ hát cho cậu nghe một bài nhé! Chính là bài tớ hát trong buổi đến quán Ông Bận Rộn trước, bài này tớ tự sáng tác, nói thật là lần đó tớ

rất bực, kiếp này không muốn hát cho cậu nghe nữa, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cậu khi không được chuyện trò với tớ lại thấy thương. Phương Hồ i, bài hát này vốn là viết tặng cậu, cậu nhớ nhé, chỉ tặng cậu mà thôi, nghe nhé”.

Trần Tâm khẽ hát bài Năm tháng vội vã với giai điệu: “Giữa tháng ngày lững lờ, chúng ta đã hứa với nhau bao nhiêu điếu, bao nhiêu năm sau, liệu chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau mà không hề nuối tiếc” trong tiết trời âm u tuyết bắt đầu rơi. Dường như trong lúc đó, hơi thở nhẹ nhàng phả vào lòng bàn tay và những giọt nước mắt nóng hổi chính là cái ấm áp nhất trong thành phố.

6

Đến bệnh viện Trần Tâm mới biết Phương Hồ i không phải bị đường ruột mà là đau bụng kinh, cậu đi xếp hàng lấy số phụ khoa trước ánh mắt sừng sốt của các cô y tá. Hồ i đó bọn họ cũng không hiểu khám phụ khoa là khám gì và có gì là không ổn, nhưng cũng loáng thoáng biết rằng cũng không hay lắm.

Hai đứa cúi đầu bước vào phòng khám phụ khoa, Trần Tâm vừa dìu Phương Hồ i vào trong một bước thì bác sĩ ngò i trong liềm quát cậu.

“Á y! Cậu vào đây làm gì?”. Bác sĩ chỉ vào Trần Tâm hỏi.

“Cháu ạ?”. Trần Tâm liềm trả lời: “Cháu vào xem bạn á y khám bệnh!”.

“Hừ, giờ này vào giải quyết được gì?. Nét mặt bác sĩ lộ rõ vẻ coi thường: “Đi ra đi! Đàn ông không được vào phòng khám phụ khoa!”.

Mặt Trần Tâm đỏ bừng lên, tiu nghỉu quay đầu đi ra.

Phương Hồ i ngượng ngùng ngò i xuống, bác sĩ giờ sờ khám bệnh ra hỏi: “Mới 18 tuổi, mặc đồ ng phục, chắc vẫn còn đang đi học đúng không? Các cháu bỏ học đến đây, cô giáo không nói gì à?”.

“Bọn cháu xin nghỉ rồi ạ, cháu đến khám bệnh...”. Phương Hồ i nói nhỏ.

“Ồ, thế thì cháu phải nghỉ thêm vài ngày nữa đây y”. Vị bác sĩ liềm cười với vẻ khinh miệt rồi hỏi: “Nói đi, bị làm sao?”.

“Cháu bị hành kinh... đau bụng ạ”.

“Hà?”. Bác sĩ ngẩng lên với vẻ sững sờ.

“Vâng, đau cả buổi sáng, đau dồn dập từng cơn”. Phương Hồ ì nói tiếp: “Bác cho cháu thuốc giảm đau nhé”.

“Đau bụng kinh uống thuốc giảm đau sao được! Cháu còn ít tuổi như vậy, người lại gầy, không được uống thuốc giảm đau lung tung đâu. Mấy hôm nay có bị lạnh không? Có ăn kem gì đó không?”.

Đột nhiên bác sĩ tỏ ra nhẹ nhàng hẳn đi, hỏi cặn kẽ cách ăn uống, sinh hoạt của Phương Hồ ì, kê đơn thuốc và giấy nghỉ ốm cho cô.

“Bác kê cho cháu ít cỏ ích mẫu, ngoài ra còn có thêm một hộp Khải Phu Lan nữa. Nếu đau quá thì uống Khải Phu Lan, nhưng tốt nhất chỉ uống một lần, có thời gian tới khám lại, kiểm tra xem có vấn đề gì nữa không”. Bác sĩ vừa đưa đơn thuốc cho cô vừa nói.

Phương Hồ ì cảm ơn bác sĩ, đang định đứng dậy thì bác sĩ lại nói: “Lần sau nếu đau thì tốt nhất đừng để bạn trai đưa đến”.

Phương Hồ ì ngượng quá vội gật đầu, rời phòng khám như người chạy trốn.

Trần Tâm sầm mặt đứng ngoài cửa đợi, nhìn thấy Phương Hồ ì đi ra vội bước đến hỏi: “Thế nào? Không sao chứ?”.

“Không sao, cho ít thuốc”. Phương Hồ ì cố tình tránh cậu ra xa một chút và nói.

“Sao bà bác sĩ ăn nói kiểu gì thế nhỉ! Vợ vẫn thật!”. Trần Tâm ngoài đầu lại liếc một cái và nói.

“Tại bọn mình, không nên bỏ học, để mọi người hiểu lầm”. Phương Hồ ì giải thích.

“Thế có bệnh không khám à? Đâu óc bọn họ đen tởi quá! Làm sao bọn mình có thể...”.

Đang nói đột nhiên Trần Tâm liền đỏ bừng mặt, Phương Hồ i đứng bên cạnh cũng đỏ bừng mặt. Hai đứa đều cảm nhận được ánh mắt thiếu thiện cảm của mọi người xung quanh, lúc đi ra, bất giác đi cách nhau ra một đoạn.

Thuốc rất đắt, Phương Hồ i và Trần Tâm móc ra hết tiền mà vẫn thiếu mấy tệ, trong lúc cả hai đang râu rĩ thì đột nhiên bị vỗ mạnh đằng sau một cái, hai đứa ngoái đầu lại, mừng rỡ khi nhìn thấy Kiêu Nhiên đang đứng sau lưng.

“Sao ông lại đến đây?”. Trần Tâm ôm chặt cậu nói: “Bỏ học đến xin giấy báo ốm đúng không!”.

Kiêu Nhiên sững người ra một lát rồi cười nói: “Tôi phát hiện ra cậu thông minh tuyệt vời! Hai cậu đến đây làm gì! Vụ khủng bố đã trôi qua đâu?”.

“Tớ mệt nên cậu ày đưa tớ đi khám bệnh”. Phương Hồ i trả lời với vẻ ngượng ngùng.

“À đúng rồi! Ông đến đúng lúc quá! Bọn tớ đang thiếu 6 tệ, mau cho vay đi!”. Trần Tâm xòe tay ra nói.

“Sao vậy? Bác sĩ bảo sao?”. Kiêu Nhiên vội móc tiền ra, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Phương Hồ i hỏi.

“Không có gì nghiêm trọng cả, bác sĩ cho ít thuốc”. Phương Hồ i lấy thuốc, vội nhét vào túi nói.

“Các cậu đã xin nghỉ chưa? Cứ thế đi đến đây hả? Về ăn nói thế nào với cô Lí?”. Kiêu Nhiên thắ c mắ c.

“Tớ bảo Hà Sa nói hộ với cô Lí chứ không nói trực tiế p với cô”.
Trầ n Tầ m cau mày nói: “Mà đi khám bệnh thật, cô ấ y nói gì đượ chứ!”.

“Không phải hai đứ a cậu đang là nhân vật trung tâm đó sao? Phải hế t sức chú ý chứ!”. Kiề u Nhiên cười nói: “Hay là thề này, về cậu cứ nói là hai đứ a mình đứ a Phương Hồ ì đế n bệnh viện khám bệnh, như thề sẽ hay hơn!”.

“Kiề u Nhiên nhanh trí thật! Đứ ng là anh em có khác! Rấ t hào hiệ p! Hôm nào mời ông ăn thậ t xiề n!”. Trầ n Tầ m hào hứ ng ôm lấ y cổ Kiề u Nhiên, Phương Hồ ì đứ ng bên cạ nh mím cười cảm kích.

Sau khi về đế n trường, đứ ng là đắ m Trầ n Tầ m lại bị cô Lí gọi lên vắ n phòng, nhưng may mà bọn họ có cả giấ y nghỉ ô m và hóa đơ n mua thuố c, còn có Kiề u Nhiên đi cù ng, thề nên cô cũng không nói gì nhiề u. Dù sao thì gầ n đây thành tích học tập của Trầ n Tầ m tiế n bộ rõ rệ t, hai đứ a cũng không gây ra chuyề n gì quá trón, nói mạnh quá gây sức ép lớn cũng không hay cho lấ m. Cô chỉ nghiề m túc nhắ c nhở lầ n sau tô t nhấ t phải báo với cô một tiế ng, không nên để mình là trường hợ p đặ c biệt rồ i cho bọn họ về .

Trong kì thi cuố i kì của mùa đō ng năm đó, cuố i cù ng Phương Hồ ì đã lặ t đượ vào top 10 của lớp, còn Trầ n Tầ m cũng vắ n giữ đượ vị trí thứ ba, thứ tư. Kề t quả này khiề n mọi người đề u vui, bọn họ thì khỏ i phải nói rồ i, cô giáo, phụ huynh cũng thay nhau biể u đư ng. Lệnh câ m của hai đứ a trước đó cũng đã đượ nói lỏng hơn, thình thoắ ng Phương Hồ ì và Trầ n Tầ m cũng nói chuyề n đượ với nhau mấ y câu ở trường.

Ngày thi đặ i học ngày càng đế n gầ n, học sinh cũng lựa chọ n nhiề u cách khác nhau để đố i mặt. Có một số đã bỏ cuộc từ lâu, ví dụ Triệu Diệ p, cậu không thể tập trung học hành đượ, thề là cứ đứ a

vào giải thưởng của mình để chờ tiếm cử. Chính vì vậy cậu khá lêu lổng trong năm lớp 12, thường xuyên nhìn thấy cậu chạy ngoài hành lang, chơi đùa với nhóm bạn cũng không chịu học hành chăm chỉ, động một tí là kéo một cậu chơi “người bay” - máy đưa khênh một mục tiêu bị hại lên rồi kéo hai chân ra và đâm thẳng vào cây hay cửa gì đó, Trần Tâm và Kiên Nhiên đều bị bọn họ cho “bay” máy lẩn.

Còn một tổp khác là cho dù học thế nào cũng chỉ học đến một mức độ nào đó, giữ thành tích bình thường, không cao không thấp. Lâm Gia Mạt nằm trong số này, cô cũng không mơ ước viễn vông nào là công trình trọng điểm toàn quốc 211, mà chỉ mong chọn được ngành tốt ở tổp hai là được. Chính vì vậy cô đã giờ cuối đi đến nguyện vọng từ lâu, lựa chọn các trường tổp hai ở Bắc Kinh và một số trường ở tỉnh khác, nhưng đều cách trường H xa tít tắp.

Còn lại là tổp như Trần Tâm và Phương Hồ, cả đám đều cả m cổ học, sáng dậy nghe băng, tối giải đề, vở viết hết cuối này đến cuối khác, trên đề thi dính N lẩn giấy note, bút đỏ, bút vàng, bút xanh đánh dấu những điều cần chú ý, sách còn sạch sẽ hơn cả tranh ảnh, tất cả chỉ vì mong được đặt chân vào trường đại học tổp đầu. Và tổp này thường phải đối mặt với sức ép lớn nhất, bài vở nhiều, trong lòng lại trống trải, chính vì vậy càng mong muốn có bạn khác giới để chia sẻ tình cảm. Mặc dù nhóm giáo viên lớp 12 đứng đầu là cô Lí ra sức trấn áp, nhưng vẫn có không ít học sinh có người yêu. Họ không hẳn là thực sự ngưỡng mộ nhau, cũng không phải muốn đến với nhau một thời gian dài, mà chủ yếu là vì muốn tìm một người để chia sẻ.

Đúng thời điểm này, lớp họ đã trải qua ngày Valentine. Hồ đi đó ngày lễ tình nhân của phương Tây đã rất thịnh hành ở Trung Quốc, cho dù có bảng đề m ngược ngày thi đại học hay giấy thông báo

tuyển sinh của các trường dân ngoài hành lang cũng không thể sánh với ngày lễ lãng mạn ấm cúng này được.

Mùa đông, Phương Hồ i ở nhà mẹ, theo lời bà Từ Yên Tân nói là cuối cùng ông Phương Kiên Châu đã được khai thông, về miền Nam làm ăn, nghe nói tình hình rất lạc quan. Thế nên Phương Hồ i luôn phải sống trong môi trường cách biệt với thế giới bên ngoài do mẹ cô tạo dựng lên, trước đó cô cũng không có sự chuẩn bị gì cho ngày lễ này, đến trường nghe thầy bạn bè trêu đùa nhau mới sực nhớ ra ngày Valentine. Không ít bạn gái đã dày công chuẩn bị socola, tặng người mình quý mến, hoặc tặng bạn thân cho có không khí. Phương Hồ i cũng muốn tặng socola cho Trần Tâm, nhưng lại bực vì không kịp đi mua, thế là bèn sang tìm Lâm Gia Mạt để hỏi.

Đến cửa lớp B, Phương Hồ i nhìn thầy Lâm Gia Mạt đang cầm trong tay một túi socola để phát cho mọi người, nhìn thầy Phương Hồ i, cô liền cười và vẫy tay: “Mau lên, mau lên! Lại đây ăn socola tình yêu của tớ”.

Phương Hồ i liền lại gần xem, trong tay Lâm Gia Mạt là túi socola Dove, trên bàn còn có một túi bóng để không nữa, xem ra là đã phân phát xong.

“Sao cậu mua nhiều thế?”. Phương Hồ i sững sờ hỏi.

“Tớ đâu có giống cậu, có đồ i tượng cô i định! Tớ đang khao tất cả các bạn còn độc thân, nếu không các cậu được hưởng ngày Valentine ngọt ngào, bọn tớ đứng ngoài nhìn buồn chết đi được! Đáng lẽ socola của tớ chỉ tặng những người chưa có người yêu, nhưng vì trường hợp của cậu đặc biệt, thôi, nhật hai thanh ăn đi! Lâm Gia Mạt liền giơ túi ra trước mặt Phương Hồ i rồi hỏi nhỏ: “Cái cậu tặng Trần Tâm đâu? Nếu không tiện thì để tớ đưa hộ cho”.

“Tớ... tớ vẫn chưa mua”. Phương Hồ`i cúi đầu xuống nói: “Tớ quên khuấy mà t...”.

“Sao lại thế` được?”. Lâm Gia Mạt sừng sốt hỏi: “Ngày này mà cậu còn quên được à! Thật đúng là học nhiều quá đầu óc lú lẫn hết rồi!”.

“Thế` nên tớ mới đến tìm cậu, hay cậu đi mua cùng tớ nhé?”. Phương Hồ`i liền kéo cô lại.

“Đi đâu mua được chứ? Chắc dưới căng tin hết sạch rồi!”. Lâm Gia Mạt lườm lườm nói.

“Thế` làm thế` nào bây giờ?”. Phương Hồ`i râu`u rĩ hỏi.

“Hay là cậu lấy tạm một thanh của tớ rồi đưa cho Trầ`n Tầ`m, coi như là xin hoa để tặng phật, đầ`ng nào thì cũng chỉ có ý đó. Bên trong lớp giấy thiế`c của thanh socola đầ`u có một câu danh ngôn về` tình yêu gì đó, thôi dùng tạm vậy!”.

“Thôi cũng được! Cảm ơn cậu nhé!”. Phương Hồ`i vui vẻ nói.

“Khách sáo gì chứ, cậu phải chọn cẩn thận đầ`y! Câu danh ngôn bên trong không phải tá`t cả đầ`u là hay, chẳng may chọn phải câu không hay thì tớ không chịu trách nhiệm đâu!”.

Lâm Gia Mạt đồ` hết sốt socola còn lại ra bàn, Phương Hồ`i nhìn ngó chăm chú một hồ`i rồi mới rụt rè cầm thanh màu vàng lên, cô nghĩ bụng, chắ`c những câu danh ngôn tình dù không hay thì chắ`c cũng không đầ`n nỗi nào.

Phương Hồ`i vừa đi về` thì gặp Trầ`n Tầ`m ở hành lang, chỉ có điề`u bên cạnh cậu còn có một người, nhìn như học sinh cấp hai, đang cùng với bạn thân nhét một hộp socola rấ`t đẹp vào tay Trầ`n Tầ`m. Trầ`n Tầ`m cũng nhìn thắ`y Phương Hồ`i, á`p a á`p úng

không chịu nhận. Hai cô bé bèn lui thúi cả hộp socola về, lúc đi qua chỗ Phương Hồ i, chiếc nơ đỏ trên đầu rất nổi bật, Phương Hồ i nắm chặt thanh socola nhỏ trong tay mình, không nói gì với Trần Tâm mà đi thẳng vào lớp.

Trong lớp mấy cậu bạn đang ngồi nói chuyện trước bàn Trần Tâm, bên trên có bày mấy hộp socola, bọn họ vừa bóc vừa la lối ầm ĩ, nào là của Pháp, Thụy Sĩ, socola trắng, socola nhân rượu, vừa la vừa trêu nhau. Trần Tâm bước đến cho hết số socola đó cho bọn họ, cậu tiu nghỉu nhìn Phương Hồ i đang ngồi ở hàng trước, còn Phương Hồ i thì không cả buồn ngẩng đầu lên. Cô thấy hơi buồn, buồn thay cho thanh socola nhỏ đó trong túi mình.

Trước khi vào giờ thể dục, Trần Tâm liền đưa mã t ra hiệu cho Phương Hồ i, bảo cô đừng xuống sân vội. Đợi bạn bè trong lớp xuống hết rồi, Trần Tâm mới chốt cửa lại, bước đến chỗ Phương Hồ i cười cười và xòe tay ra: “Socola của tớ đâu?”.

“Không có”. Phương Hồ i thờ ơ trả lời.

“Nói dối! Tớ biết chắc chắn cậu có! Ngoan ngoan nộp ra đi!”. Trần Tâm ghé sát vào, ranh mãnh nói.

“Không có thật mà, tớ không có thời gian đi mua”. Phương Hồ i quay đầu đi, vẫn không để m xia đến cậu.

“Mau đưa cho tớ! Nếu không tớ lục đây!”.

Trần Tâm liền sờ vào túi áo cô, Phương Hồ i vội tránh ra rồi nói: “Đừng đùa nữa! Cảnh thận không cô giáo lại nhìn thầy qua cửa sổ đằng sau đây! Tớ đưa ngay đây!”.

Trần Tâm liền buông tay ra, Phương Hồ i từ từ móc từ túi áo ra thanh socola đã mềm và hơi biến dạng đó và dúi cho cậu nói:

“Của cậu đó, không phải của Pháp, cũng không phải của Thụy Sĩ, tớ xin của Gia Mạt”.

“Tớ biết là chắc chắn cậu có mà!”. Trăn Tâm bóc lớp giấy bạc ra thành hai mảnh rồi nhét thanh socola vào miệng nói: “Của Pháp hay Thụy Sĩ thì tớ đều không ăn, chỉ ăn của cậu thôi!”.

“Có ai cấm cậu đâu, cậu cứ việc ăn chứ sợ gì”. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng sắc mặt Phương Hồ i nhìn tươi tắn hơn hẳn ban nãy, miệng còn cười cười.

“Sợ cậu giận mà!”. Trăn Tâm liền ném giấy kẹo về phía thùng rác, một mẩu giấy rơi vào thùng, mẩu còn lại rơi ra ngoài.

“Áy! Đừng vút vội! Gia Mạt bảo trong đó còn có một câu danh ngôn tình yêu nữa!”. Phương Hồ i vội ngăn cậu lại.

“Sao cậu không nói sớm! Dưới đất vẫn còn một nửa...!”. Trăn Tâm nhặt mẩu giấy dưới đất lên rồi mở ra.

“Cậu chẳng để ý gì cả! Tớ phải chọn mãi đây!”. Phương Hồ i chau môi lên nói: “Xem xem bên trong viết cái gì?”.

“Sai rồi không sao cả...”. Trăn Tâm đọc.

“Tiếp theo thế nào?”.

“Hết, nửa kia ném vào thùng rồi. Thôi đừng tìm nữa, thùng rác bẩn lắm!”.

“Sai rồi không sao cả là sao...”. Phương Hồ i cau mày lại, không thể nghĩ ra được nửa câu còn lại là gì.

“Thế mà cũng gọi là danh ngôn tình yêu? Haizz! Còn không bả ngớ viết!”. Trăn Tâm ném mẩu giấy bạc còn lại vào luôn

thùng rác.

“Đi đi! Tớ sợ lắm!”. Phương Hồ`i kéo cậu rô`i đưa mắt nhìn cửa sổ đã`ng sau với vẻ lo lắng.

“Tớ muốn thom cậu một cái”. Trầ`n Tầ`m không nhúc nhích, nhìn lên môi cô nói.

“Cậu điên à?”. Phương Hồ`i đỏ bừng mặt, trợn mắt nói.

“Ra chỗ này, góc này là góc chết, trước sau đê`u không nhìn thấy!”. Trầ`n Tầ`m kéo rèm cửa lại, đứng gầ`n tường vẫy tay gọi Phương Hồ`i.

Phương Hồ`i ngầ`n ngữ bước đê`n, Trầ`n Tầ`m liề`n cúi đầ`u xuống hôn nhẹ lên môi cô.

“Đây là quà tớ tặng cậu trong ngày Valentine”. Trầ`n Tầ`m thì thầ`m.

Phương Hồ`i ngại ngần đẩy cậu ra rô`i ra cửa lớp ngó, không thấy cô giáo mới vội chạy ra, trước khi ra ngoài, cô nói nhỏ với Trầ`n Tầ`m: “Cảm ơn cậu”.

Trầ`n Tầ`m sờ tay lên môi mình và nhìn cô cười.

Phương Hồ`i nói sau khi cô và Trầ`n Tầ`m chia tay nhau, cô đã từng mua rấ`t nhiề`u socola của Dove, cô chỉ muố`n xem mảnh giấ`y bạc còn lại ghi gì. Sau đó cuố`i cùng cô đã tìm đượ`c, câu đó là thế` này: Sai rô`i không sao cả, thực sự không sao cả.

Phương Hồ`i nói lúc câ`m tờ giấ`y bạc đó cô vô cùng ngỡ ngác, cảm thấ`y dường như năm đó số` phận đã an bài sau này hai đứ`a sẽ chia tay. Còn tôi lại cảm thấ`y câu đó rấ`t hay, nếu họ đê`u nhìn thấy trong ngày Valentine đó, phải chắ`ng có thể yên lòng sớm về`

nhau, tha thứ cho con đường mà họ đã đi nhằ m sau này, tha thứ cho điề u nuô ́ i tiề c mà những năm tháng tuổi trẻ của họ đã để lại.

Kì thi thử thứ nhất, thứ hai đã đến, khối 12 thực sự bước vào giai đoạn quyết liệt nhất. Về cơ bản giờ phút này học sinh cũng đều đã định hình, kết quả thi thử vừa được công bố, ai thi được trường nào, các thầy cô đều đã biết sơ sơ. Mỗi thầy cô đều phân tích tình hình điểm số của lớp mình, các mức điểm được gạch chân xanh xanh đỏ đỏ, dường như học sinh cũng được chia thành nhiều trình độ khác nhau.

Thành tích của Trần Tâm và Phương Hồ i đều đứng ở top đầu, so với cả quận cũng là đứng đầu, vào trường điểm chắc không có vấn đề gì. Đầu tháng sáu tổ chức tuyển sinh ở công viên Địa Đàn, ba mẹ của hai đứa đều đi, đều muốn tìm hiểu thêm một số thông tin để điên nguyện vọng. Để không ảnh hưởng đến việc ôn thi, Trần Tâm và Phương Hồ i đều không đi theo, lần này cuối cùng thì hai đứa cũng đã có một chút thời gian tự do tuyệt đối, phụ huynh bàn bạc nguyện vọng ở công viên, hai đứa bàn bạc nguyện vọng qua điện thoại.

“Tớ thầy ngành máy tính khá ổn, không phải báo chí nói thiếu nhất là sinh viên tốt nghiệp ngành IT đó sao? Khoa của trường L ổn lắm!”. Trần Tâm kẹp ống nghe giữa đầu vai và cằm, tay ôm cuốn Thông kê mức điểm tuyển sinh của các trường ở Bắc Kinh và nói.

“Trang máy y?”. Phương Hồ i cũng đang cầm cuốn sách đó: “Hả! Ít nhất phải hơn 590 điểm! Đây là ngành đang hot ở các trường đang điểm!”.

“Tớ thầy cũng không đến nổi, kiểu gì cũng hay hơn những ngành như công nghệ sinh học! Điểm cao như vậy không biết là học

cái gì!”.

“Cậu thầy ngành công nghệ môi trường thế nào? Vài năm gần đây vấn đề bảo vệ môi trường ngày được coi trọng, không phải cô Thôi còn bảo bọn mình chuẩn bị một bài luận về bảo vệ môi trường đó sao?”.

“Cũng được, thế thì chuyên ngành đầu tiên của nguyện vọng một bọn mình chọn là máy tính, chuyên ngành thứ hai là công nghệ môi trường nhé”.

“Thế nguyện vọng hai thì sao?”.

“Đại học X Bắc Kinh! Trường chuyên vớt những học sinh rớt ở nguyện vọng một! Hơn nữa nguyện vọng hai cũng không quan trọng nữa, về cơ bản nếu không đỗ được nguyện vọng một thì rơi xuống mức điểm thứ hai rồi, trừ phi phục tùng sự phân công ra học ở tỉnh khác, thế cũng chẳng biết là sẽ đi đâu!”.

“Ừ! Thế mức điểm thứ hai thì sao? Bọn mình đăng kí trường quản lí gì đó nhé, mẹ tớ bảo học tiền tệ, bảo hiểm gì đó cũng tốt lắm, rồi còn có cả cái ngành chuyên viên gì đó, tớ thấy những người đó đều được làm trong ngân hàng”.

“Ừ! Tớ còn muốn học cả ngành MBA nữa! Hoặc là quản lí tài vụ gì đó, tốt nghiệp làm giám đốc doanh nghiệp, nghe đã thấy ham rồi!”.

“Nguyện vọng một của mức điểm thứ hai sẽ đăng kí trường W nhé! Chuyên ngành một là MBA, nguyện vọng thứ hai quản lí tài vụ, nguyện vọng thứ ba kế toán, cậu thầy có được không?”.

“Ừ, đã ng nào thì hai đứa mình đăng kí gần như nhau, chuyên ngành bốn, chuyên ngành năm ở giữa có thể viết gì đó khác nhau

một chút, phân trước thì phải giống nhau!”. Trăn Tâm gấp sách vào nói.

“Tớ chỉ sợ lúc đó cô Lí lại phát hiện ra...”. Phương Hồ ì lo lắng nói.

“Đến giờ này chắc chắn chẳng sao đâu! Điên nguyện vọng bọn mình đâu có thể điên linh tinh được, đều là căn cứ vào tình hình thực tế của mình để điên chứ, phụ huynh cũng phải đồng ý, thế nên cô sẽ không nói bọn gì được bọn mình đâu!”.

“Cuối cùng bọn mình có đỗ được cùng nhau không?”. Phương Hồ ì có vẻ không tin tưởng lắm, cứ nghĩ đến thi đại học là cô lại thấy căng thẳng.

“Chắc chắn không có vấn đề gì đâu! Cậu thử nghĩ mà xem bình thường bọn mình cũng chỉ chênh nhau năm, sáu điểm, đều rơi vào một mức điểm mà, chỉ cần phát huy bình thường, không thể không đỗ cùng nhau được!”. Trăn Tâm nói với giọng chắc nịch, thực ra trong lòng cậu cũng không dám chắc lắm, nhưng rõ ràng Phương Hồ ì cũng không chia sẻ được gì, cô càng lo lắng hơn cậu, chính vì thế cậu chỉ có thể ra sức thuyết phục hai người, chắc chắn là có thể.

Cuối cùng nguyện vọng mà hai đứa điên vẫn lệch nhau một chút về chuyên ngành, ba mẹ hai đứa dựa vào những ngành mà mình có hứng thú làm xuất phát điểm, nhưng nói thực là hồ ì đó học sinh lớp 12 cũng chẳng có gì gọi là hứng thú, sở thích gần như không được quan tâm, hầu hết mọi người không dùng chí hướng đích thực của mình để quyết định tương lai mà vẫn đứng trên góc độ xin việc sau này để quyết định. Biết làm thế nào, người Trung Quốc đông như vậy, buộc phải coi trọng nền tảng kinh tế coi trọng tiền lương trước, sau đó mới có thể xem xét phát triển kiến trúc thượng tầng.

Đây là tình hình cơ bản của đất nước trong giai đoạn đầu xã hội chủ nghĩa, những vấn đề chính trị bắt buộc phải quan tâm, tất cả mọi người đã thuộc lòng từ nhỏ tới lớn, đến bây giờ cũng vẫn lĩnh hội được một cách sâu sắc.

Nhưng may mà nhìn từ trên xuống dưới trường mà họ đăng kí thi đều trùng nhau, nếu phát huy bình thường, cùng lắm là không cùng chuyên ngành, nhưng vẫn bảo đảm được là học cùng trường.

Sau đó không lâu, cả khối 12 trong quận bắt đầu bình chọn học sinh ba tốt của quận, mỗi lớp giới thiệu hai học sinh, sau đó cả khối sẽ bỏ phiếu cho từng ứng cử viên của từng lớp, cuối cùng sẽ lấy bốn người. Danh hiệu này không chỉ là niềm vinh dự, mà còn có thể được cộng 20 điểm cho điểm thi đại học, là một ưu thế cực lớn. Mặc dù Trần Tâm không được làm lớp trưởng lớp A, nhưng vì trước đó cậu đều có chức vụ trong hội học sinh và đoàn trường, đạt được không ít thành tích xuất sắc, cộng với lời giới thiệu của cô Hà, thế nên được bổ nhiệm làm bí thư đoàn lớp A. Lần này cậu cũng được đưa vào danh sách ứng cử viên, khi lớp A bỏ phiếu, cậu đã bỏ cho mình một phiếu, mặc dù không hợp với tiêu chuẩn làm người phải khiêm tốn, thận trọng của Trung Quốc, nhưng lúc này đây Trần Tâm cũng không quan tâm gì nữa.

Ai ngờ lúc đọc phiếu, Trần Tâm bất ngờ phát hiện ra rằng hóa ra mình rất được lòng mọi người, thấy các tờ phiếu, tờ nào cũng có tên mình, nhưng cậu lại không sao vui lên được. Cậu thậm chí nghĩ ngờ nhờ được 100% phiếu thì tất cả mọi người đều biết cậu bỏ phiếu cho mình, như thế sẽ ngại biết bao. Trong lúc cậu đang rầu rĩ thì đột nhiên có một phiếu không có tên cậu, Trần Tâm không hề buồn bã mà lại hào hứng hẳn lên, cuối cùng với số phiếu của lớp chỉ thiếu một, 234 phiếu trong khối, Trần Tâm đã được cộng thêm 20 điểm.

Trần Tâm kể chuyện này cho Triệu Diệp và Kiều Nhiên, hai đứa đều rửa chậu sơn hên, người không bỏ phiêu cho chậu đó lại cho chậu cái thang để xuống nước, lại không kể được cho người khác, chắc chắn trong lòng sẽ rất áy náy. Trần Tâm vô cùng đăc ý, ra sức cảm ơn người nặc danh đã giúp cậu một việc rất lớn, mặc dù cuối cùng không đoán được ra người đó là ai, nhưng thực sự cậu không hề để tâm.

Người khá để tâm đến chuyện này là Phương Hồ i, cô thầy thấ p thỏm không yên vì khoảng cách 20 điểm này giữa họ.

Hai tuầ n trước khi đế n “ba ngày đen tối i”, trường đã cho học sinh nghỉ học, cho học sinh giai đoạn cuối cùng để tự ôn, như thế sẽ giúp học sinh bổ sung cho mình những kiế n thức còn trố ng hơn, hàng ngày chỉ sắ p xế p cho giáo viên giải đáp những thắ c mắ c ở trường. Ngày cuối cùng ở trường, bà u không khí toát lên một vẻ u buồn, cô giáo nào cũng chúc họ đạt được thành tích tốt, mỗi tiế t học đều trở thành giờ giao lưu cuối cùng giữa giáo viên và học sinh, mỗi lâ n chuông reo đều dùng tiế ng vỗ tay để cảm ơn công lao dạy dỗ của thầy cô. Bạn bè chào tạm biệt nhau và khích lệ nhau, có người viế t lưu bút, có người lâ y ra ảnh tập thể để mọi người kí tên ra đầ ng sau, có người cởi cả áo đồ ãng phục ra để bạn bè và thầy cô viế t vài lời lên đó.

Buổi trưa, đám Phương Hồ i đã ngô i ăn với nhau, cả năm vừa qua, bọn họ không tụ tập gì với nhau, đợt vừa lên lớp 12 có đi ăn với nhau một lâ n, lúc ra về thì gặp các cô giáo khô i 12 vừa ra khỏi quán ăn bên cạnh. Và thế là cô giáo lớp nào lại tìm trò lớp đó, cô khoác vai trò, vừa đi vừa dặn dò trò. Và khi họ gặp gỡ nhau lâ n nữa, đã là ngày cuối cùng của thời cá p ba. Mặc dù má y đứa vẫn nói cười rôm rả, nhưng trong lòng đều cảm thầy hụt hẫng.

Mấy đứa ngô ì với nhau dưới một cái cây lớn ở sân sau của trường, đứa nào cũng nhìn vườn trường vô cùng quen thuộc nhưng sắp phải chia tay, nơi đã ghi dấu bao nụ cười và nước mắt, nỗi buồn lúc chia tay tràn ngập trong lòng.

“Lớp 10 bọn mình đã để xe ở đây đúng không? Hồ ì đó tớ và Phương Hồ ì tan học cùng về nhà! Cậu cũng tệ thật! Vào học hơn một tháng mà không nói câu nào với tớ, làm tớ hụt hẫng quá!”. Triệu Diệp chỉ vào một bãi đất trống nói.

“Cậu còn nói nữa à! Cậu còn lừa tớ là nhà cậu ở Đức Ngoại!”. Phương Hồ ì cười nói.

“Đúng vậy! Như thế mà còn không lọt được vào mắt xanh của cậu, để gã Trần Tâm nhanh chân chiếm trước!”. Triệu Diệp giả vờ thờ dài nói.

“Không sợ trộm lây, chỉ sợ trộm có ý đồ! Không biết Trần Tâm có ý đồ với Phương Hồ ì từ bao giờ!”. Lâm Gia Mạt tiếp lời: “Niềm mơ ước của bao cô gái trường F đã bị chấm dứt từ đó!”.

“Đúng vậy! Đầu tiên rõ ràng là Kiên Nhiên và Phương Hồ ì thân với nhau hơn, tớ nhớ hồ ì đó hai đứa cậu thường xuyên làm bài tập cùng nhau!”. Triệu Diệp gật đầu nói.

Phương Hồ ì hơi đỏ mặt lên, Kiên Nhiên bèn nói: “Thôi đi! Tớ và Phương Hồ ì có tình bạn cách mạng vĩ đại trong sáng nhất! Các cậu phải nói là Phương Hồ ì đã giải cứu cho tất cả các chị em trường F, nếu không sẽ có bao nhiêu cô bị gã Trần Tâm làm lỡ dở đời hoa!”.

“Hê, không nói chuyện với mấy người nữa, mấy người vẫn chưa thấy chán đúng không!”. Trần Tâm trợn mắt nói: “Đừng hạ bệ hình ảnh huy hoàng của tớ, có ai không biết tớ đã lập công lớn cho trường F! Thứ hai tuần nào tớ chẳng kéo cò? Giúp đỡ người già trẻ

em đều có tở tham gia đúng không? NATO tấ n công đạ sứ quán Trung Quố c tở cũng đi biểu tình đúng không? 50 năm Quố c khánh, Ma Cao trở về với Trung Quố c, chào đón thê ki mới tở đều có ng hiế n sức mình. Cúp Nike tở bị thương nhẹ mà vẫn tham gia và giành chức vô địch đúng không? Cuộc số ng của tở thời cá p ba có thể tổng kế t bằ ng một chữ, tuyệt! Hai chữ rấ t tuyệt! Ba chữ vô cùng tuyệt! Bô n chữ tuyệt không thể chê!”.

“Thôi đi! Chưa gặp người nào chai mặt như người này! Cậu tưởng mình là lãnh đạo quố c gia à! Làm như việc gì cũng có cậu á y!”. Lâm Gia Mạt lườm Trầ n Tầ m một cái mắ ng.

“Gia Mạt, cậu góm nhi! Ủng cái công tở coi cậu là bạn thân nhấ t quá, trong lúc cậu chán đời nhấ t tở đã khích lệ cậu, trong lúc cậu thành công nhấ t tở đã định hướng cho cậu! Đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, bữa cơm đầ u tiên cậu ăn ở trường F khi mới chuyển trường là do tở tranh cho cậu!”. Trầ n Tầ m giả bộ đau đón nói.

“Nói linh tinh! Rõ ràng là tở và Gia Mạt chia nhau!”. Phương Hồ ì cười vạch trầ n Trầ n Tầ m.

“Cậu là bạn gái tở thật hả... lúc nào cũng chỉ bênh người khác!”. Trầ n Tầ m xỉ mặt nói.

“Nhưng nói thật là tở cảm thấ y sự lựa chọn sáng suố t nhấ t trong kiế p này là đê n trường F, điề u may mắ n nhấ t là được quen các cậu!”. Lâm Gia Mạt giang tay ra nói lớn.

“Tở cũng vậy!”. Trầ n Tầ m cũng giơ cao tay lên kéo cô nói.

“Tở cũng thê !”. Phương Hồ ì túm chặt tay Trầ n Tầ m.

“Tở cũng thê !”. Kiề u Nhiên lập tức nắ m chặt tay Phương Hồ ì.

“Tớ cũng thế!”. Triệu Diệp nắm chặt Kiêu Nhiên, nắm đũa thành một hàng thẳng.

“Ấy!”. Một lát sau, Triệu Diệp lấy vai huých lên mặt nói: “Tớ thấy bọn mình như thế này rất ngộ, nhưng không hiểu sao tớ lại muốn khóc mới chết chứ!”.

“Ghét quá, cậu đừng gọi lên nữa!”. Lâm Gia Mạt sụt sịt nói.

“Tớ thực sự chỉ muốn nắm tay nhau như thế này, mãi mãi không bao giờ chia tay”. Kiêu Nhiên nhấm mắ t lại nói.

“Bọn mình mãi mãi không bao giờ xa nhau! Không ai có thể chia tách được bọn mình! Tớ không tin nữa, thế gian sẽ có bữa tiệc không bao giờ tàn, mà y đưa bọn mình sẽ không thể tàn được!”. Trầ n Tầ m nói lớn.

“Bọn mình để lại cái gì đó ở trường làm kỉ niệm đi, của riêng năm đưa mình thôi!”. Giọng Phương Hồ i hơi lạc đi.

“Ừ! Khắ c tên mà y đưa mình lên cây nhé!”. Triệu Diệp ngò i thụp xuố ng dưới gồ c cây và nói: “Khắ c ở đây nhé, mọi người sẽ khó phát hiện! Sau này quay lại bọn mình cũng dễ tìm!”.

Mâ y đưa đề u không phản đố i gì, chúng lầ n lượt lắ y chìa khóa khắ c tên mình lên cây. Mâ y cái tên liề n sát vào nhau, tựa như lớn lên cùng nhau vậy, cuố i cùng Trầ n Tầ m khắ c lên dòng chữ này: “Chúng tôi mãi mãi không bao giờ xa nhau, 6-2001”.

Lúc kể đê n đây, Phương Hồ i mỉm cười rấ t hạnh phúc, tôi nhìn nụ cười của cô mà trong lòng vô cùng ngưỡng mộ bọn họ. Tôi nghĩ cho dù sau này mỗi người trong bọn họ có cuộc số ng như thế nào, dù ở chân trời góc biển hay mỗi người một phương, những con chữ đó đề u đã khắ c thay cho họ những tình cảm chân thành của những

năm tháng đó, có lẽ sau này cuộc sống sẽ có rất nhiều đổi thay, nhưng dưới gốc cây đó, các chàng trai cô gái mười mấy tuổi như họ đã được ghi khắc vĩnh hằng, tuổi trẻ từ đó không bao giờ già nua.

8

Tháng bảy nóng nực, ba ngày thi đại học ông trời không thương tình, dường như để cho mọi người có một ấn tượng thật sâu sắc về năm đó, thời tiết vẫn vô cùng ngọt ngào, không hề có dấu hiệu mát mẻ.

Chiếc quạt điện cũ trên đầu vừa kêu o o vừa chậm rãi tạo gió, xung quanh có một số thí sinh hơi mập, không chịu được bèn đưa khăn lên lau mồ hôi, Phương Hồ i nhìn những bài thi nửa quen thuộc, nửa xa lạ trên đề thi và mím chặt môi lại.

Những ngày vừa qua cô thường xuyên đến thư viện Bắc Kinh để ôn thi, từ chín giờ sáng đến chín giờ tối. Giữa chùng Trần Tâm có đi tìm cô máy lãn, buổi trưa hai đứa cùng đến nhà ăn của thư viện mua cơm, 6 tệ/suất, một món thịt, một món rau, tranh thủ lúc ăn cơm nói chuyện, đôi khi chiếu u công thức gì đó. Có lúc họ cũng đi loanh quanh trong thư viện, nghịch máy tính chuyên dùng để tra cứu sách, hoặc đoán người thứ mấy ngồi ở bàn thứ mấy trong phòng đọc đang chuẩn bị thi gì.

Trần Tâm đến không lâu, sau khi cậu ra về, Phương Hồ i cảm thấy vô cùng hẫng hụt, hành lang thư viện có dãy cửa kính, qua đó cô có thể nhìn thấy bóng Trần Tâm ra về, cậu mãi miết đạp xe, cuối cùng mất hút trước mắt cô. Sau đó Phương Hồ i uể oải quay về bàn, tiếp tục làm các đề thi không bao giờ có thể làm hết.

Ngày 6-7, Trần Tâm không vội về, hai đứa ngồi trước bậc đá ở tầng một của thư viện nói chuyện.

“Cậu thầy căng thẳng không?”. Phương Hồ i hỏi.

“Hoi hoi...”. Trầ n Tầ m ngầ n ngừ nói: “Cảm thấ y không đủ thời gian, nhưng lại muố n thi sớm cho xong. Còn cậu?”.

“Tớ cũng vậy”. Phương Hồ ì cúi đầ u xuố ng: “Nhưng tớ đã có gắ ng hế t sức rồ ì”.

“Thế thì được rồ ì”. Trầ n Tầ m khẽ vuố t tóc cô nói: “Cậu biế t tớ lo nhấ t điề u gì không? Tớ sợ bọn mình không vào được một trường... Trường L điể m cao như vậy, có lúc tớ nghĩ hay là bọn mình thi trường W cho xong chuyện!”.

Trái tim Phương Hồ ì giậ t thộ t một cái, hai bàn tay vặ n vào nhau, Trầ n Tầ m nói trứ ng nỗi sợ hãi trong lòng cô, sau đó hai đứ a lại nói chuyện linh tinh một hồ ì, trước khi ra về , Trầ n Tầ m ôm chặ t Phương Hồ ì, ghé sát vào tai cô nói: “Phương Hồ ì, cậu nhớ nhé, bọn mình còn phải học bớ n năm đặ i học cùng nhau nữa! Thế nên nhấ t địn h cậu phải cố gắ ng thi cho tồ t, nhớ chưa?”.

“Ừ... cậu cũng thế nhé!”. Phương Hồ ì gục đầ u vào lòng Trầ n Tầ m và gậ t đầ u, trên ngực cậu độn g lại một vệt nước mắ t.

Đêm hôm đó cô lại mắ t ngủ, chắ c cũng chỉ ngủ được hai ba tiế ng đờ ng hồ , không biế t do căng thắ ng hay vì sao, lúc thì mơ về thi đặ i học, lúc lại mơ về Trầ n Tầ m, gầ n như là ngủ không ngon giấ c. Điề u này ảnh hưởng trực tiế p đế n sự phát huy của cô trong ngày thi hôm sau, ngày đầ u tiên còn đờ , đế n khi ngày hôm sau mắ t ngủ tiế p, với một tâm trạng bớ n chồ n bắ t an, cô lại càng thi khó khắ n hơn.

Rồ ì cô lại cùng đặ i điể m thi với Trầ n Tầ m và Triệu Diệ p, vừa thi xong Triệu Diệ p liề n hỏi Trầ n Tầ m đắ p án, nghe thấ y con số khác hắ n với mình, Phương Hồ ì thấ y chắ n hắ n. Trầ n Tầ m đã nhận ra vẻ khác thường của cô, nhưng hỏi cô, cô chỉ nói là không sao. Trước giờ thi buổi chiề u, Phương Hồ ì liề n ké o Trầ n Tầ m lại, cố

gắ ng kìm chề không khóc và nói cậu cô lên nhé, nhắ t định phải thi đượ vào trường L. Dầ n dầ n Trầ n Tầ m đã cảm nhận ra đượ vắ n đề , có lẽ Phương Hồ ì đã tụt đầ ng sau cậu, nế u bây giờ cậu tiế p tục tiế n bước thì chắ c chắ n hai người sẽ xa nhau.

Từ trước đầ n nay vật lí là môn tú của Trầ n Tầ m, nhưng hôm đó khi làm đầ n câu cuố i cùng, cậu liề n ngắ n ngư. Đề thi này về cơ bản cậu đầ u làm đượ, nế u không có gì bất trá c thì ít nhắ t đượ 120 điể m, còn bình thường Phương Hồ ì học vật lí không tồ t lắ m, cùng lắ m đượ 100 điể m. Cộng với 20 điể m ưu tiên của Trầ n Tầ m, khoảng cách giữa họ phải trên 40 điể m, thi đại học mà cách nhau 40 điề m thì có thể cách nhau mười bảy, mười tám trường, Trầ n Tầ m nghĩ khá lâu, cuố i cùng vẫn để tro ng bài đó không làm.

Thực ra lúc chuông reo, Trầ n Tầ m cũng thắ y hơi hồ ì hận, dù gì thì đây cũng là kế t quả của mười hai năm đèn sách, liên quan đầ n cả cuộc đời sau này, ai mà biế t liệu có vì bài này mà thay đổi cả cuộc đời hay không. Nhưng khi ra khỏi phòng thi, nhìn thắ y khuôn mặt buồ n bã của Phương Hồ ì, Trầ n Tầ m lại thắ y yên tâm, cậu cảm thắ y tự hào vì đã hi sinh cho tình yêu, lúc đó cậu vẫn chưa biế t rõ cuộc đời của mình trong tương lai quan trọng hay Phương Hồ ì quan trọng hơn, trong lòng cậu chắ c chắ n là như nhau, vì thế cậu cảm thắ y đáng phải làm như vậy.

Triệu Diệp lại chạy tới đầ i chiế u đáp án, Trầ n Tầ m cũng trả lời theo kế t quả bài mình đã làm, nhưng khi hỏi đầ n bài cuố i cùng cậu liề n ngắ c ngư, vì không làm nên không biế t đáp án.

“8 kg”. Trầ n Tầ m nói đại một con số .

“8 kg? Làm gì có? Tớ hỏi bài cuố i cùng á y, không phải công mà lực kéo F tạo ra đó sao?”. Triệu Diệp nhắ c lại cho cậu nhớ.

“Ừ, à à, 1 kJ”. Trầ n Tầ m đáp bừa.

Phương Hồ`i nhìn câ`u với vẻ thắ`c mắ`c, Triệu Diệp trợn mắ`t lên nói: “Ông đùa tớ à? Không thể nhỏ như thế` được! Không nói chuyện với ông nữa, chắ`c chắ`n ông cũng không làm được!”.

“Mỗi ông làm được thôi! Ông mà làm được thì mặt trời mọc ở đắ`ng Tây, không không, phải đắ`ng Nam mới đúng, trái đắ`t thôi không quay quanh mặt trời nữa mà tự quay!”. Trầ`n Tầ`m đập tay xuố`ng người Triệu Diệp nói.

Triệu Diệp đỡ tay Trầ`n Tầ`m rồ`i cười hỏi Phương Hồ`i: “Cậu về` ngay sao?”.

“Ừ, mẹ tớ đang đợi ở đầ`u ngõ”. Phương Hồ`i cá`t thẻ dự thi vào túi rồ`i chỉ ra cổng nói.

“Haizz, có xe đưa đón sướng thật! Con Lexus của mẹ cậu nhìn bớ`c thật!”. Triệu Diệp thở dài nói: “Ngày mai thi xong cậu đừng về` vội, bọn mình đi ăn chúc mừng thi xong nhé! Tô`i tớ sẽ gọi điện cho Kiề`u Nhiên bảo ngày mai cậu á`y báo với Gia Mạt, hai cậu á`y cùng điếm thi ở trường D mà. Bọn mình đề`n đường Quỳ ăn tô`m cay nhé!”.

“Ừ, về` tớ sẽ báo mẹ tớ”. Phương Hồ`i gậ`t đầ`u nói: “Trầ`n Tầ`m, ngày mai cô` gắ`ng thi tô`t nhé”.

“Cậu yên tâm, bọn mình giớ`ng nhau thôi”. Câu trả lời của Trầ`n Tầ`m khiế`n tự nhiên Phương Hồ`i lại thắ`y cảm động.

11 giờ 30 ngày 9-7, sau khi chuông reo, dường như cả Bắ`c Kinh đầ`u có cảm giác kì thi quan trọng đã kế`t thúc. Thành hay bại đầ`u đã không thể thay đổi, chỉ còn cách là chờ đợi một thời gian mới biế`t ai là anh hùng. Ra khỏi phòng thi sẽ cảm nhận được rắ`t nhiề`u tâm trạng khác nhau, có người không kìm chề` được, hào hứng nói đủ mọi chuyện, có người buồ`n bã, chán nản thậm chí là khóc, có người ném

hết sách vở, bút, thước vào thùng rác, cũng có người xé giấy ghi tên và số báo danh của mình dính trên bàn ra và cất đi cẩn thận. Cho dù là niên đại nào, những kì thi như thế này đều có thể coi là những vở bi kịch, hài kịch của cuộc đời con người.

Lúc ra khỏi cổng, Phương Hồ i nhìn thấy Trần Tâm và Triệu Diệp đã lấy xe xong và đang đợi cô. Lúc đó Trần Tâm đang nói chuyện, Triệu Diệp chỉ ra đằng sau, Trần Tâm ngoảnh đầu lại và nở một nụ cười rất tươi, cậu ra sức vẫy tay và vồ lên khung xe đạp của mình. Phương Hồ i nói lúc đó cô có cảm giác như muốn khóc, nhưng cô không khóc, mà chạy ngay về phía Trần Tâm, chạy về nơi có ánh nắng rực rỡ nhất trong trái tim cô.

Bọn họ đã gặp nhau ở cổng trường F, vừa đến Lâm Gia Mạt liền kéo ngay Phương Hồ i, hào hứng nói: “Cuối cùng thì đã thi xong! Cha mẹ ơi, sao đến bây giờ tớ lại cảm thấy không thực tế tí nào cả!”.

“Ừ! Vậy là coi như bọn mình đã tốt nghiệp rồi đây!” Phương Hồ i gật đầu nói.

“Không phải coi như mà là thực sự”. Triệu Diệp tiếp lời nói: “Kể từ năm lớp 12 - khi tuyên thệ trở thành người lớn là bọn mình đã có quyết tâm công dân rồi, cũng sắp 20 rồi. Kể từ hôm bọn mình khấn tên lên cây là bọn mình đã bye bye trường F rồi. Bọn mình đã thi xong từ lúc này rồi. Các anh chị em, bọn mình có thể bắt đầu cuộc chinh chiến mới - đến đường Quý chứ?”.

“Đi thôi đi thôi!”. Trần Tâm khua tay nói: “Hôm nay chắc chắn phải ăn một bữa thật đã”.

Mấy đứa đến đường Quý, ngò i xúm quanh nhau. Triệu Diệp liền gọi luôn 20 con tôm cay, hồ i đó Bắc Kinh rất chuộng ăn món này, 2 tệ/con, ngon mà lại rẻ, cả đường Quý đều là các quán

bán tôm cay. Ngày 9-7 năm ngoái, khu vực này là mảnh trời riêng của món lẩu cay, văn hóa ẩm thực cũng giống tâm trạng con người, luôn luôn có sự thay đổi.

“Triệu Diệp, ông ăn ít thôi! Ông xem xem chỗ ông có bao nhiêu vỏ hả? Đừng có ăn tham như thế!”. Trần Tâm gõ đũa xuống tay Triệu Diệp.

“Đâu có, Gia Mạt cũng bỏ vỏ ở chỗ tôi mà!”. Triệu Diệp vội gạt sang chỗ Lâm Gia Mạt.

“Thôi đi! Tôi ăn tôi để chỗ tôi chứ! Ai làm như ông!”. Lâm Gia Mạt đẩy cậu ta ra nói.

“Thôi đi bà, đó là vì tôi sợ ruồi nó đậu vào, bà không thấy có mấy con cứ bay qua bay lại à!”. Triệu Diệp khua đũa nói.

“Sao tôi không nhìn thấy nhỉ, chỉ thấy cậu loanh quanh ở đó thôi!”. Kiều Nhiên cười nói.

“Hê! Tôi nói mà ông không tin à! Tôi sẽ gắp cho ông một con!”. Triệu Diệp nói với vẻ rất trịnh trọng.

“Cậu còn gắp được ruồi hả?”. Phương Hồì sừng sốt hỏi.

“Chứ sao! Bàn tay vô hình của tứ đâu có phải luyện công côc đâu!”. Triệu Diệp bắ t chước điệu bộ của Phương Thê Ngọc⁽¹⁾ nói.

“Ông bớ c phét giỏi thật đấ y! Tôi còn có bàn chân vô hình nữa!”. Trần Tâm đá Triệu Diệp một cái.

“Co ngay bộ vó của ông vào đi! Cũng vì hôm nay vừa thi xong nên tôi mới hế t nguyên khí, tôi mà thò tay ra thế này...”. Triệu Diệp cầ m đũa lên ra sức gắ p vào không khí rô ìi bắ t chọt kêu lớn: “Coi

này, coi này! Thấ y chưa! Đây không phải là ruồ i thì là gì! M.kiề p!
Đây đượ coi là thời khắ c lịch sử, các cậu hấ ghi nhớ đây!”.

Đúng là đôi đũa của Triệu Diệp gặ đúng đượ một con ruồ i thật, đám Phương Hồ i liề n xúm lại xem, đũa nào cũng vô cùng sừng sồ t, đề u nói đúng là Triệu Diệp cao tay thật. Nhưng khi cậu ta đàng cao húng bớ c phét lên tận trên mây, đôi đũa buông ra, con ruồ i rơi ngay xuố ng nửa đĩa tôm cay còn lại, cả bọn đàng ô n ào bỗng im bặt, đầ u tiên là mắ t cùng rơi tự do với xác con ruồ i, sau đó trợn trừng nhìn Triệu Diệp.

Triệu Diệp giơ đũa lên sừng người ra trong hai giây rồ i bắ t chọt quay ra gọi lớn: “Chị ơi! Thức ăn của cửa hàng chị có ruồ i! Thề này là thề nào! Có định giữ vệ sinh không đầ y?”.

Nhân viên phục vụ vội chạy đề n, vừa cười vừa xin lỗi rồ i rít rồ i đòi miễn phí cho họ một đĩa mới. Triệu Diệp hùng hồ n trách cứ người ta, khiề n Trầ n Tầ m và Kiề u Nhiên đề u không nén đượ cười. Đề n khi chị nhân viên đi rồ i, Trầ n Tầ m liề n chỉ vào mũi cậu ta nói: “Ông góm thật đầ y! Chỉ thích đượ ăn hời! Đi xe bus chắ c hay trớ n vé lắ m nhỉ?”.

“Ông không thích ăn hời thì lát nữa ông đùng ăn nữa! Tôi coi đây là nhà hàng chúc mừng thắ ng lợi thi cử cho bọn mình!”. Triệu Diệp lắ c đầ u nói.

“Thề thì gọi thêm đồ ể ăn đi!”. Phương Hồ i cười nói.

“Không câ n, vô n là chỗ bọn họ có ruồ i, đây là do Triệu Diệp chỉ gắ p bâng quơ mà gắ p đượ thôi, có khi ở trong bế p vẫn còn đầ y con chưa gắ p đượ, bọn mình cũng không có gì là quá đắ ng đâu! Hơn nữa cậu tưởng bọn họ phải bù lỗ ả? Còn lâu! Chỉ có điề u là lấ i ít đi một chút thôi!”. Lâm Gia Mạt nói: “Trầ n Tầ m, lớp bọn mình mà

liên hoan thì đừng đặt bàn ở đây, tớ thấy đằng bên kia có quán ăn Hồ Nam còn được, rộng rãi, vệ sinh”.

“Ừ, ngày mai tớ và Kiên Nhiên sẽ đi xem, được không Kiên Nhiên, cậu không có việc gì chứ?”. Trần Tâm quay đầu sang hỏi Kiên Nhiên, còn Kiên Nhiên hình như không nghe thấy lời cậu, thẫn thờ nhìn chiếc đĩa trước mặt.

“Hê! Có nghe thấy không? Thi cử nhiều nên tàu hỏa nhập ma à?”. Trần Tâm huých mạnh Kiên Nhiên một cái nói.

“Ừ, ok”. Kiên Nhiên trở về với thực tại nói.

“Có phải cậu đang nghĩ nên báo cáo thành tích với ba mẹ cậu thế nào không? Ba mẹ cậu đang ở Anh nhỉ? Không quản được cậu, thì trượt cũng chẳng sao”. Triệu Diệp vỗ vai Kiên Nhiên nói.

“Ba mẹ cậu chưa về nước à?”. Lâm Gia Mạt tròn mắt tròn xoe hỏi: “Thế hôm nào bọn mình đến nhà Kiên Nhiên chơi một đêm đi! Đẳng nào thì nhà cậu ấy cũng không có người, bọn mình tán phét, đánh bài được không?”.

“Ý tưởng hay đó... Kiên Nhiên, thế có được không?”. Triệu Diệp hào hứng hỏi.

“Dĩ nhiên là ok rồi! Nhà tớ luôn mở cửa đón chào chác cậu! Một hai ngày tới nhé, các cậu chọn ngày đi?”. Kiên Nhiên dang tay ra nói.

“Không được đâu... chắc chắn ba mẹ tớ đều không đồng ý...”. Phương Hồ nói nhỏ.

“Không sao, cậu cứ nói là đến nhà tớ, tớ sẽ che giấu cho cậu!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Đúng vậy! Từ trước tới tay bọn mình chưa bao giờ được thoải mái thế này, tranh thủ lúc chưa có điểm, chơi một bữa cho thật đã”.
Trần Tâm nói: “Cậu cứ nói với ba mẹ cậu là đến nhà Gia Mạt, chắc không có vấn đề gì đâu”.

“Ừ, để tớ thử xem!”. Phương Hồ ì gật đầu nói.

“Thôi cứ thế nhé! Quyết định để vào ngày lớp mình liên hoan, tranh thủ cho sớm, nhớ mang theo đồ đặc, liên hoan xong đến thẳng nhà Kiên Nhiên luôn!”. Triệu Diệp vỗ bàn nói lớn.

“OK! Ngày 21 mới có điểm, bọn mình phải tranh thủ lợi dụng thời gian này, cũng có thể ra ngoài ô chơi! Mọi người bảo dốc Dã Tam, Linh Sơn đều đẹp lắm!”. Lâm Gia Mạt vỗ tay nói.

“No vấn đề! Phải lên kế hoạch hết đi”. Kiên Nhiên cười nói.

Cả đám cười nói rất rôm rả, trở thành góc ồn ào nhất trong quán ăn đó, thực khách bên cạnh đều đưa mắt nhìn sang, họ không biết rằng, thực ra sự náo nhiệt, ồn ào chỉ là khởi đầu cho sự tàn cuộc, đối với máy đưa trẻ này, ngày chia tay đã đến gần.

9

Ngày 13-7, dưới sự dẫn dắt của cô Hà u, lớp cũ của Phương Hồ i tổ chức liên hoan. Trầ n Tầ m và Kiề u Nhiên đã đặt bàn ở nhà hàng Hồ Nam đó, tầng trên tầng dưới, ở giữa có một có một thang máy. Bọn họ đặt bàn ăn ở tầng hai, một bàn có chín người, trong phòng có ti vi, có thể hát karaoke.

Tất cả mọi người đều tập trung ở công trường vào lúc bốn giờ chiều rồi cùng đến nhà hàng. Lúc gần bốn giờ, về cơ bản mọi người đã đến đủ, quần áo mặc rất sạch sẽ, cười nói rôm rả, không còn căng thẳng, ức chế như trước khi thi. Cô Hà u mặc một chiếc váy màu hồng phấn, nhìn rất năng động, hỏi han bọn họ đăng ký nguyện vọng gì. Trầ n Tầ m đến đầu người, thầy đã đông đủ bên bảo mọi người đạp xe đến nhà hàng. Cô Hà u không đi xe, đám con trai đều tranh nhau chở cô, Trầ n Tầ m liền cười nói: “Cô ngồi xe em đi ạ, lớp trưởng chở cô chủ nhiệm là chuyện khỏi phải bàn cãi, chỉ có điều xe em không có yên sau, cô ngồi tạm lên khung vậy!”.

“Thôi đi cậu! Xe của cậu chuyên để chở người khác thì phải! Tôi không dám can thiệp đâu!”. Cô Hà u liền về phía Phương Hồ i, bình thường Trầ n Tầ m mềm dẻo như kẹo, nghe thầy vậy liền ngắ c ngữ luôn, đám con trai đứng bên cạnh đều hòa vào trêu theo.

Phương Hồ i ngượng quá liền nắ p sau lưng Lâm Gia Mạt, kéo áo cô nói: “Gia Mạt, hôm nay cậu chở tớ nhé!”.

“Lúc này lại nhớ đến tôi hả? Thôi được, lên xe đi!”. Lâm Gia Mạt chọc cô hai câu rồi vỗ vào yên sau nói.

Đoàn người hùng dũng đạp xe về phía nhà hàng, bốn mươi chiếc xe đạp nối đuôi nhau nhìn cũng rất rầ m rộ. Đám con trai

kéo chuông dẹp đường, đám con gái đi sau, cô Hà u ngó i sau xe Kiề u Nhiên, liên tục nhắ c bọn họ đi cẩn thận, không nên đùa nghịch.

Đế n nhà hàng, cả đám liề n lên thẳng tâ ng hai, đồ ă n đã đặt sẵn từ trước, đợi một lúc đồ ă n đã được đưa lên. Đám con trai hò la đòi gọi ít bia để chúc cô Hà u. Cô Hà u tay chố ng nạnh, chỉ vào từng đĩa nói: “Ồ trường nhìn như cừ non, đế n giờ thấ y anh nào cũng có máu mặt cả, chắ c cũng đã nhiề u lâ n uố ng trộm rượu rô i đây! Bây giờ lộ hế t chân tướng rô i nhé!”.

“Bọn em mười tám tuổi, thành người lớn hế t rô i cô ạ! Cô đã được tận mắ t chứng kiề n buổi tuyên thệ của chúng em, uố ng ít bia có gì đâu cô! Hôm nay cả lớp không ai được giả vờ là thỏ non nữa nhé! Con trai rót đầ y cô c! Con gái không uố ng được thì uố ng nửa cô c!”. Triệu Diệp đứng lên ghế khua tay hét: “Chị ơi! Cho bọn em hai két bia nhé!”.

Ồ n ào một hô i lâu, gầ n như tá t cả mọi người đề u được rót bia, cô Hà u nâng cô c đứng dậy nói: “Cô muố n phát biểu vài câu! Trước hế t là chúc mừng các em đã tô t nghiệp, chúc cho tá t cả các em có mặt trong ngày hôm nay đề u thi đố được vào trường đại học mà mình mơ ước!”.

Trầ n Tầ m dẫn đầ u, mọi người vỗ tay rắ t nhiệt liệt.

“Á y! Thế có nghĩa là sao! Mỗi lâ n hiệu trưởng phát biểu các em liề n vỗ tay! Đừng tưởng tôi không biế t thế có nghĩa là gì! Không cho tôi nói thì tôi không nói nữa!”. Cô Hà u cười nói.

“Đâu có chuyện đó được cô! Lâ n này tụi em vỗ tay rắ t chân tình mà!”. Trầ n Tầ m vội giải thích, bạn bè đề u hòa vào cùng cậu.

Cô Hà`u liê`n nói tiế`p: “Các em là khóa học sinh cô chủ nhiệm đầ`u tiên sau khi tồ`t nghiệp, nói thật là xét trên một góc độ nào đó thì cô không làm tròn trách nhiệm của một giáo viên chủ nhiệm, dù gì cũng vẫn còn một số` điểm chưa thạo. Nhưng các em đê`u đã đón nhận cô bằ`ng một thái độ rấ`t thân thiện, trên lớp chúng ta là cô trò, ở ngoài chúng ta là bạn bè. Hiện tại cô vẫn còn nhớ ngày nhà giáo các em đã gắ`p chim giấ`y tặng cô, liên hoan văn nghệ đón năm mới hát cùng cô, trong ngày hội thao cùng vẽ biểu ngữ cùng cô. Ba năm qua được theo chân các em, cô thực sự rấ`t vui, cô cảm thấ`y các em đê`u là con của cô, đê`u rấ`t có chí tiế`n thủ. Có lẽ sau này cô sẽ còn dạy nhiê`u học sinh nữa, nhưng cô cam đoan rằ`ng, cho dù nhiê`u đê`n bao nhiêu cô vẫn nhớ tên của từng em trong lớp ta. Và cô cũng mong các em đừng quên cô, kể cả sau này vào đại học, hoặc đi làm, nê`u có vấ`n đê` gì khó khăn, các em cũng đê`u có thể quay về` tìm cô! Thôi không nói nữa, ta cạn cô`c thôi!”.

Mắ`t cô Hà`u hơi ươn ướt, cô ngửa cổ uố`ng hế`t cô`c bia, bạn bè ngò`i dưới đê`u thấ`y cảm động, cả lớp đê`u vỗ tay rấ`t nhiệt tình.

Trầ`n Tầ`m liê`n đứng dậy nói: “Bọn mình không thể để cô Hà`u uố`ng một mình được, người nào cô`c chưa đầ`y thì rót đầ`y vào! Người nào đầ`y rồ`i thì cạn luôn đi! Cạn nào!”.

Mọi người đê`u nâng cô`c lên, gõ lạch cạch vào chiế`c bàn kín, ngày cả Phương Hồ`ì - người bình thường rấ`t ít nói và cũng không uố`ng được bia rượu cũng đã uố`ng hế`t số` bia trong cô`c, nhiê`u cô bạn mắ`t cũng ươn ướt.

Cô Hà`u liê`n nhìn đám học sinh đang chực khóc, khụt khịt mũi rồ`i nói: “Có phải tại cô mùi mẫn quá không? Chắ`c sắ`p đuổi kịp trình độ của Nghệ Bình⁽¹⁾ rồ`i nhỉ? Các em đừng có rầ`u rĩ như thế`, hôm nay phải ăn uố`ng thật vui vào!”.

“Đúng vậy đó!”. Triệu Diệp lau mặt, đứng dậy nói: “Đồ ăn là do Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên gọi! Chắ`c chắ`n toàn những món mà hai cậu á`y thích ăn! Bọn mình không thể để bọn họ hỏi được, ai thích ăn gì thì mau vào cuộc thôi! Tớ thắ`y Trầ`n Tầ`m gắ`p mắ`y miế`ng món chân giò hầ`m rô`i!”.

Bạn bè đầ`u cười ô` lên, Trầ`n Tầ`m và Kiề`u nhiên đứng dậy ném giấ`y ăn về` phái Triệu Diệp. Mọi người đầ`u cầ`m đũa lên, không khí đã sôi động hơn, cả lớp nói lại chuyện vui trong mắ`y năm vừa qua, rượu vào lời ra, càng nói càng hăng. Đám con trai lầ`n lượt chúc bia nhau, Trầ`n Tầ`m là lớp trưởng nên cũng bị họ chúc nhiề`u, con gái cũng có người uồ`ng được bèn đứng ra đọ sức với bọn họ. Lâm Gia Mạt đi uồ`ng đua với đám con trai, Phương Hồ`i cũng bị ép uồ`ng hai cô`c, đầ`u óc u u minh minh, tay cũng run run.

Triệu Diệp đầ`ng nghị mọi người cùng hát, sau khi rượu bia qua N tuầ`n, đám con trai không còn rụt rè nữa, ra sức giật micro gào hát. Sau đó karaoke đã biế`n thành dàn đờ`ng ca, con trai con gái cùng hát những bài mà họ vẫn hát trong mắ`y năm qua. Lúc thì giậm chân gào lên “có phải đầ`n năm 18 tuổi, tôi sẽ khóc vì tình yêu”; lúc lại hát, “tôi là chú chim non nhỏ, muồ`n bay thật cao nhưng không thể bay cao”; lúc thì hát “tắ`t cả là tại anh, tự nhiên đem lòng yêu em, khiề`n em vô cùng thỏa mãn với cảm giác được yêu”; lúc lại gào “hãy tha thứ cho tình yêu vô tư của anh trong kiế`p này, cũng sợ có ngày sẽ vắ`p ngã”; lúc thì hát “anh sẵn sàng chắ`p nhận sự thờ`ơ của em, để anh chắ`p nhận và quên hẳn”; lúc lại gào “bạn thân song hành cùng nhau suồ`t cuộc đời, những ngày tháng đó không bao giờ quay lại nữa...”.

Khi hát đầ`n câu “tại sao em nở để anh đau khổ” Triệu Diệp đã khóc. Khi con trai của lớp đầ`u vừa ôm nhau, vừa lắ`c lư vừa hát “tại sao phải nói lời chia tay, tại sao không thể được ở bên nhau”, tắ`t cả mọi người đầ`u khóc.

Phương Hồ`i và Lâm Gia Mạt dựa vào nhau, ngô`i trên ghé` vừa khóc vừa nhìn đám con trai đắ`ng xa. Môn Linh Thảo ngô`i bàn bên cạnh, đột nhiên xách một chai bia loạng choạng đi tới và ngô`i xuố`ng trước mặt Phương Hồ`i, nhìn chắ`m chắ`m vào cô nói: “Phương Hồ`i, bọn mình phải uố`ng với nhau một cô`c chứ?”.

Lâm Gia Mạt cũng có được nghe chút ít về` chuyện của Môn Linh Thảo và Phương Hồ`i ngày trước, thắ`y cô bạn đứng không vững như vậy, sợ lại nói gì nặng lời, vội ngăn lại: “Còn uố`ng gì nữa! Cậu nhìn Phương Hồ`i đó, sắ`p nhìn một hóa hai rô`i!”.

“Tớ vẫn nhận ra mà! Tiểu Thảo, bọn mình phải uố`ng với nhau một cô`c!”. Phương Hồ`i ngà`ngà` say gạt Lâm Gia Mạt ra, ghé sát vào nói.

“Ừ”. Môn Linh Thảo liề`n bật cười, cô câ`m cô`c của Phương Hồ`i, rót bia tràn ra ngoài nhưng vẫn không chịu dừng tay, Lâm Gia Mạt liề`n ngăn lại nói: “Thôi thôi, uố`ng tượng trưng là được rô`i”.

“Không được! Uố`ng là phải uố`ng cả cô`c!”. Môn Linh Thảo lắ`c đầ`u nói: “Phương Hồ`i cậu có biế`t tại sao không? Một là vì hô`i đầ`u bọn mình thân với nhau như vậy, hô`i đó tớ cũng rắ`t quan tâm đế`n cậu, coi cậu là bạn thân...”.

“Tớ biế`t, tớ biế`t mà, bọn mình uố`ng đi!”. Phương Hồ`i nâng cô`c lên uố`ng một hơi hế`t sạch.

Môn Linh Thảo cũng không nê` hà, uố`ng ực hế`t luôn cô`c bia, Lâm Gia Mạt càng nhìn càng số`t ruột, vội gọi Hà Sa đang ngô`i bên cạnh giúp, tách hai người này ra.

“Và còn một nguyên nhân nữa mà tớ chưa bao giờ nói với cậu. Nhưng hôm nay tớ buộc phải nói ra, tớ thích Trầ`n Tầ`m vô cùng. Nhưng mãi mãi tớ không bao giờ có thể nói ra điề`u này, thế` nên tớ

đành phải nói với cậu. Hồ`i đầ`u tớ không chơi với các cậu nữa không phải vì ghét cậu mà là vì bọn cậu ở bên nhau, tớ thấy rất buồn. Tớ là người đầ`u tiên trong lớp mình biết chuyện của hai đứa cậu, có phải cậu vẫn tưởng rằng dòng chữ trên bảng đó là do tớ viết đúng không? Tớ nói cho cậu biết nhé, không phải là tớ viết, thật sự không phải... Trước hôm đó tan học, Hà Sa để quên sách ở lớp, cậu ấy phải quay lại lấy, nhưng lại nhìn thấy Trầ`n Tầ`m viết hàng chữ đó lên bảng bằng tay trái, đúng vậy, chính là do cậu ấy tự tay viết. Cậu ấy sợ cậu không chịu yêu cậu ấy nên không từ thủ đoạn! Cậu bảo cậu ấy đã làm như thế để đến với cậu thì tớ còn có thể làm bạn thân của các cậu được không? Được không?”.

Môn Linh Thảo vừa nói vừa khóc, Phương Hồ`i sững sờ nghe cô bạn kể về` điề`u bí mật năm xưa, cuối`i cùng cô phát hiện ra rằng, hóa ra mình không quyết định được chuyện gì, mọi thứ đầ`u nằm trong sự kiểm soát của Trầ`n Tầ`m, cảm giác này không biết là bực mình hay bó tay nữa, chỉ có điề`u trong lòng cô cũng cảm thấy buồn tủi. Và thế` là cô và Môn Linh Thảo liền ôm lấy nhau, rượu uố`ng vào biế`n thành nước mắt, đến khi Lâm Gia Mạt và Hà Sa sang, hai đứa đã gầ`n say bất tỉnh nhân sự rồi.

“Ôi, tổ tiên ơi, đã thế` này rồi mà còn uố`ng!”. Lâm Gia Mạt dìu Phương Hồ`i lên nói.

“Gia Mạt... tớ không sao đâu!”. Phương Hồ`i lí nhí nói.

“Không sao cái đầ`ch gì!”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Đề` tớ đi xin cho cậu bát dầ`m, say khướt ra rồi!”.

Phương Hồ`i ngheo xuố`ng ghé`, Lâm Gia Mạt lại giúp Hà Sa dìu Môn Linh Thảo lên, cùng đặt cô xuố`ng chiếc ghé` bên cạnh. Lâm Gia Mạt hít một hơi rồi nói: “Tớ biết là cậu ấy buồn, nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, tỉnh rồi thì đưa cậu ấy về` nhà nhé. Và

còn chuyện nữa là... chuyện cậu vừa kể với tớ đừng nói cho ai biết nhé?”.

Hà Sa liền gật đầu, nói: “Ừ, không phải Tiểu Thảo cố tình gây chuyện với Phương Hồ`i đâu, chẳng qua là cậu áy ức chế` quá. Lúc đầu tớ cũng thấy thương cho cậu áy, ghét Trầ`n Tầ`m và Phương Hồ`i lắm, đợt bình bằ`u học sinh ba tồ`t tớ không bỏ phiế`u cho cậu áy. Nhưng cậu nhìn Phương Hồ`i đi, ai có bụng dạ xấ`u gì đâu, nên thôi cho qua chuyện đi”.

Lâm Gia Mạt lại nói với Hà Sa máy câu nữa rồ`i đi sang cho Phương Hồ`i uố`ng dầ`m, nhưng đế`n bàn Phương Hồ`i lại không thấy bóng cô đâu nữa.

Lâm Gia Mạt đi rồ`i, Phương Hồ`i cảm thấy bụng dạ cô`n cào, cô cố gắ`ng vịn ghé` đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh. Ra nhà vệ sinh còn phải đi qua một lố`i đi hẹp, bên cạnh thông với một ban công nhỏ. Phương Hồ`i chưa bao giờ uố`ng nhiề`u như vậy, cô cảm thấy đầ`u óc quay cuồ`ng, loạng choạng mãi mới men theo bờ tường ra đượ`c đế`n nơi, vừa vào thì nôn sạch sành sanh. Cô chồ`ng tay vào bô`n rửa và súc miệng, lúc ra đế`n cửa không thể đứng vững đượ`c nữa, đầ`u nặng trĩu rồ`i ngã khụy xuồ`ng chân tường, cô muố`n đứng dậy, nhưng không thể nào đủ sức.

Trong lúc Phương Hồ`i còn đang mơ màng thì đột nhiên bên cạnh có bàn tay đưa ra, ôm vai cô và kéo Phương Hồ`i dậy. Phương Hồ`i quay mặt sang nhìn, chỉ thấy Kiề`u Nhiên đang cau mày cẩn thận dìu cô dậy. Cô liền cười nói: “Cảm ơn cậu, tớ không say, nhưng không hiểu sao chẳng có sức”.

“Cậu uố`ng với ai mà nhiề`u như vậy?”. Kiề`u Nhiên trách.

“Tiểu Thảo... Kiề`u Nhiên cậu biế`t không, Tiểu Thảo không phải là người xấ`u. Cậu còn nhớ không? Đợt áy người viế`t lên bảng dòng

chữ đó không phải là cậu ấy... mà là Trâm Tâm. Cậu ấy đa mưu quỷ kế, không hề nói với tớ, nếu Tiểu Thảo không nói thì tớ vẫn cứ nghi ngờ...”. Phương Hồ i dựa vào người Kiên u Nhiên, giơ tay lên nói.

Kiên u Nhiên mím môi không nói gì, cậu dìu cô ra ban công phía đối diện rồi mới quay người cô lại, đứng đối diện với cô rụt rè hỏi: “Phương Hồ i, nếu hồ i đầu tớ cũng giống Trâm Tâm, viết tên tớ và tên cậu lên bảng thì cậu có thích tớ không?”.

Phương Hồ i vẫn đang nhìn chăm chú lên mặt Kiên u Nhiên, cô nhìn chăm chú cậu bạn đang đứng trước mặt mình rồi từ từ cúi đầu xuống.

Kiên u Nhiên ngửa đầu lên thở dài một tiếng, không ai trong số họ có thể quay trở lại ngày xưa, thế nên cũng không thể truy tìm câu trả lời mà cậu mong mỏi nữa.

“Phương Hồ i...”. Kiên u Nhiên từ từ nắm chặt vai cô: “Tớ có thể... ôm cậu một cái được không?”.

Bờ vai gầy guộc run lên, Phương Hồ i có thể cảm nhận được hơi ấm của bàn tay đang nắm chặt vai cô, cũng cảm nhận được sự chân thành của cậu bạn đang đứng trước mặt mình, chỉ có điều hồ i đó cô rất coi trọng cái gọi là trong sáng và lòng chung thủy, thế là cô liền lùi ra sau một bước ngấn, lắ c đầu nói: “Kiên u Nhiên, tớ xin lỗi”.

Bàn tay đặt trên vai cô liền buông ngay ra, Phương Hồ i không dám ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt ấm áp đó, cô quay người đi, uể oải trốn khỏi ban công tràn ngập nắng chiều đó. Không hiểu tại sao cô cảm thấy tim mình thắ t lại từng hồ i, bước chân mề m nhũn, suýt thì gục xuống. Nhưng cô không quay đầu lại, mặc dù nước mắt đã nhạt nhòa, mọi thứ đều đã trở nên mơ hồ .

Kiên u Nhiên nhìn theo cho tới khi Phương Hồ i biế n mắ t trước mắ t cậu, cậu bả i hoả i xuô ng đầ t và bắ t đầ u khóc. Nước mắ t tuồ n ra như suồ i, cậu che kín mặt, nhưng vẫn không kìm đượ c mà nắ c lên. Mãi cho đế n khi cậu cảm thấ y có người ngồ i bên cạnh mình, cậu mới buông tay ra mà lòng tràn đầ y hi vọng. Tuy nhiên người xuấ t hiện trước mặt cậu không phải là cô gái vừa đi ra, mà là Lâm Gia Mạ t.

“Tớ xin lỗi... tớ đã nghe thấ y hế t...”. Lâm Gia Mạ t đưa cho cậu một tờ giấ y ăn rô i nói: “Tớ cảm nhận đượ c rằ ng cậu thích Phương Hồ i, nhưng không ngờ tình cảm của cậu dành cho cậu ấy lại sâu nặng như vậy...”.

“Hơ hơ... Cậu còn nhớ bài văn Một đóa đing hương của tớ không... Thực ra hồ i đó tớ đã rắ t biế t hai đứ a tớ chỉ có thể có kế t quả này thôi. Chỉ có điề u đế n cuố i cùng, tớ vẫn cảm thấ y không cam tâm...”. Kiên u Nhiên lau mặt rô i nói: “Tớ đã giữ kín điề u bí mật đế n ngày cuố i cùng của thời cấ p ba, cậu có thể giữ bí mật tiế p hộ tớ đượ c không?”.

“Ok”. Lâm Gia Mạ t nói: “Nhưng cậu muồ n tớ giữ cho cậu bao nhiêu điề u bí mật hả?”.

“Cậu nói the ́ có nghĩa là sao?”. Kiên u Nhiên quay sang nhìn cô, ánh mắ t toát lên một vẻ luồ ng cuố ng.

“Cậu có thể nói cho tớ biế t...”. Lâm Gia Mạ t ngừng một lát rô i nói: “Tại sao cậu không đi thi đại học đượ c không?”.

IO

Kiên u Nhiên sững sờ nhìn Lâm Gia Mạt, sau đó sắc mặt lại trở về bình thường, cười nói: “Gia Mạt, sao cậu giống gián điệp thế nhỉ? Đáng lẽ cậu không nên thi ngành kinh tế mà đăng kí ngành trinh thám mới đúng. Sao cậu lại biết?”.

“Tớ và cậu cùng điểm thi, mà y ngày hôm đó tớ không gặp cậu, lúc đầu đã thấy thấy cấn cấn. Vừa nãy Hà Sa hỏi tớ có phải cậu muốn ôn thi lại hay không, vì cậu ấy cùng địa điểm thi với cậu nhưng không nhìn thấy cậu đi thi. Kiên u Nhiên, tớ không đùa đâu, cậu có thể nói cho tớ biết là tại sao không?”. Lâm Gia Mạt sững sờ hỏi.

“Không phải ôn thi lại... mà là tớ đi du học, ba mẹ tớ đã lo cho tớ ổn cả rồi, tớ sang Anh”. Kiên u Nhiên bình thản nói.

“Cậu nói gì cơ!?”. Lâm Gia Mạt liền đứng bật dậy: “Sao cậu không nói sớm? Sao không báo cho bọn tớ biết? Cậu nghĩ thế nào vậy?”.

“Tớ xin lỗi, nhưng thực sự tớ không muốn nói cho các cậu biết, tớ nghĩ đợi tớ đi rồi sẽ nói với các cậu sau. Tớ không muốn mọi người vì tớ mà buồn, cậu có biết không, kiếp này những ngày tháng hạnh phúc, vui vẻ nhất của tớ là được ở bên các cậu, tớ mong những hình ảnh được lưu giữ trong trái tim các cậu là những lúc bọn mình vui vẻ nhất. Kể cả sau này không được ở bên nhau nữa thì khi ôn lại những kỉ niệm này, bọn mình vẫn sẽ nhớ đến nụ cười của mọi người”. Kiên u Nhiên nói tiếp rất chân thành: “Hơn nữa... tớ cảm thấy tớ không thể đối mặt với cậu ấy, khi cậu ấy biết chuyện này, bất luận cậu ấy biểu lộ gì trên khuôn mặt, tớ đều không dám nhìn...”.

“Đồ` nhất gan!”. Lâm Gia Mạt vừa khóc vừa nói.

“Hơ hơ, tớ vô`n là kẻ nhất gan từ xưa đê`n nay mà”. Kiê`u Nhiên cười và cúi đầ`u xuô`ng.

“Thê` bao giờ cậu đi?”. Lâm Gia Mạt khịt mũi hỏi.

“Ngày 20”.

“20? Bọn mình đã hẹn sẽ đi chơi Thanh Long Hiệp vào ngày 18 mà? Cậu không đi hả?”. Lâm Gia Mạt sừng sô`t hỏi.

“Ừ, lâ`n này không thể hoạt động cùng tổ chức được”.

“Kiê`u Nhiên, cậu nói thì nghe hay lắ`m! Nhưng như thê` tàn nhẫn biế`t bao! Cậu có thể tưởng tượng sau khi biế`t cậu ra đi mà không nói một lời từ biệt thì tâm trạng của mọi người sẽ thê` nào? Cậu thích Phương Hồ`i như vậy mà để cho cậu á`y sau khi vui vẻ trở về Bắ`c Kinh, lập tức biế`t cậu sang Anh rô`i ư?”. Lâm Gia Mạt đẩy Kiê`u Nhiên ra và hét.

“Trước mặt cậu á`y tớ chỉ thắ`ng được một lâ`n này thôi, cậu tưởng tớ có cách gì khác để cậu á`y nhớ về` tớ à?”. Kiê`u Nhiên nhìn về` phía xa rô`i nói nhỏ: “Tớ luôn nói rằ`ng chỉ câ`n cậu á`y vui là được, trong lúc cậu á`y vui tớ đi ra thì không bị coi là nuô`t lời sao? Gia Mạt, cậu hãy giữ kín hộ tớ điề`u bí mật này nhé”.

“Thôi được, chỉ một lúc mà đã có hai điề`u bí mật rô`i. Cậu không được xuấ`t ngoại mà quên quê hương bản quán đâu đầ`y! Nê`u cậu dám quên bọn tớ thì tớ sẽ thông báo hế`t chuyện của cậu cho thiên hạ biế`t!”. Lâm Gia Mạt lườm Kiê`u Nhiên một cái nói.

“Ok! Cậu báo cáo cho thiên hạ biế`t hế`t cũng được!”. Kiê`u Nhiên đưa tay về` phía cô, Lâm Gia Mạt liê`n nắ`m chặt tay cậu và kéo ngay cậu dậy.

Sau khi từ chối Kiên Nhiên, Phương Hồ i chạy một mình xuống cầu thang, cô ngó i ở giữa cầu thang xoắn, chổng chân lên khóc thút thít. Những kỉ niệm với Kiên Nhiên trong ba năm qua hiện ra trong đầu cô như một bộ phim, cùng trực nhật, cùng làm bài tập, cùng tan học về nhà, đoạn đố i thoải trước bụi hoa đình hương đều là những kỉ ức ấm áp không thể xóa mờ. Nhưng dù ấm áp đến đâu cũng vẫn không thể đổi được lấy một cái ôm, cô có nguyên tắc riêng của mình. Đố i với tình yêu, cô chỉ cần tuyệt đố i hoặc là không.

Tâm trên vọng lại bài hát Niềm tin của Trương Tín Triết t, Phương Hồ i cảm thấy tiếng hát đó mỗi lúc một gần mình hơn, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, Trần Tâm đã xuất hiện trước mặt cô. Cậu đang nắm sáp trên thanh vịn cầu thang nhìn cô chăm chú, hát từng câu “anh yêu em, chung thủy với mình, chung thủy với niềm tin của tình yêu, anh yêu em, là nguồn sức mạnh đến từ tâm hồn, đến từ sự sống. Ở nơi xa xôi, liệu em có nghe thấy tiếng anh gọi hay không, yêu là một niềm tin, đưa em trở về bên anh”.

Trần Tâm nhìn cô và hát hết cả bài hát, câu cuối vừa kết thúc, cậu liền bước qua tay vịn cầu thang và nhảy xuống. Phương Hồ i đưa tay ra kéo chặt cậu, cậu ngó i bên cạnh Phương Hồ i, ôm cô vào lòng nói: “Phương Hồ i, anh yêu em”.

Phương Hồ i nói đây là lần để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong cô, Trần Tâm nói rất nghiêm túc với cô rằng anh yêu em, trước đây bọn họ đều ngại nhắc đến từ này, nhưng hôm đó cậu đã nói ra. Mặc dù lẫn trong hơi men, nhưng Phương Hồ i vẫn vô cùng cảm động, cô gục đầu vào lòng Trần Tâm, liên tục nhắc lại câu đó.

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh...”.

“Ngốc ạ, anh biết rồi i”. Trần Tâm khẽ vuốt tóc cô nói.

“Mình sẽ ở bên nhau mãi đúng không?”. Phương Hồ`i nhắ`m mắ`t lại hỏi.

“Ừ”. Trầ`n Tầ`m trả lời.

“Mình sẽ lâ`y nhau chứ”.

“Ừ”.

“Sẽ sinh con đúng không?”.

“Đúng”.

“Sẽ có nhà riêng của mình, cùng đi chợ, nắ`u cơm, rửa bát, trái giuờng, giặt quầ`n áo đúng không”.

“Đúng”.

“Đế`n khi già rô`i, mình sẽ vắ`n câ`m tay nhau như thê` này đúng không?”.

“Ừ”.

“Có thật không?”. Phương Hồ`i khóc.

“Thật mà”. Trầ`n Tầ`m lau nước mắ`t cho cô rô`i ôm chặt cô nói: “Phương Hồ`i, chỉ có em là mãi mãi anh không bao giờ để mắ`t”.

Giờ phút chia tay đã đế`n gầ`n, hai người nắ`m chặt tay nhau để kiên định lòng tin, lúc đó họ tưởng rằ`ng dùng sức mạnh của mình để nắ`m chặt tay nhau là có thể nắ`m chặt được tương lai, không biế`t rằ`ng thực ra tương lai là cái không ai thể nắ`m bắ`t được.

Bữa tiệc nào rô`i cũng sẽ đế`n hô`i tàn, dù khóc nhiề`u đế`n đâu, nói nhiề`u đế`n đâu, lưu luyế`n đế`n đâu cũng không thể ngăn nổi sự trôi qua của thời gian. Đám học sinh đã tỉnh rượu chia tay với cô

giáo, từng tôp đi rải rác giữa thành phố Bắc Kinh đã lên đèn. Không cần phải nói nữa, ngày mai ắt sẽ lại là một ngày mới.

Theo kế hoạch, đám Phương Hồì đã đến nhà Kiêu Nhiên, Phương Hồì gọi điện thoại cho ba mẹ từ bộ t điện thoại bên đường, nói dớ i bảo tô i nay ở nhà Lâm Gia Mạt, để cho trót lọt, Lâm Gia Mạt còn nói chuyện với ba mẹ cô má y câu, tóm lại là đã làm cho họ yên tâm.

Bọn họ uông nhiên, đầu vẫn còn u u minh minh, cả đám cùng dắt xe đi trên đường Bình An. Triệu Diệp đi đầu tiên, cậu chỉ vào đèn đường lờ mờ nói: “Lần đầu tiên tớ để ý đến Bắc Kinh vào buổi tối, bình thường đi tập bóng về cũng đi rất vội, tớ phát hiện ra rằng, cảm giác giữa ban tối và ban ngày rất khác nhau, càng tối càng đẹp”.

“Oa, ông cũng nghệ sĩ nhỉ, sắp thành Kiêu Nhiên thứ hai rồi!”. Trần Tâm tỏ vẻ sùng sốt nói.

“Cậu đừng tiện thể nói kháy tôi nữa! Người ta phát biểu cảm tưởng đôi câu thì có sao? Người nào chẳng có cảm xúc!”. Kiêu Nhiên cười nói.

“Đồ đều!”. Triệu Diệp đạp xe tông thẳng vào Kiêu Nhiên.

“Các cậu đừng đùa nữa, bọn mình bàn nhau tối sẽ làm gì đi?”. Lâm Gia Mạt can bọn họ ra nói.

“Đánh bài thôi! Tớ và Kiêu Nhiên trái cánh, cậu và Phương Hồì trái cánh, Trần Tâm coi như là người nhà của Phương Hồì, để ý bên đó, bọn mình không cho cậu ta chơi nữa!”. Triệu Diệp giơ tay nói: “Hay là chơi mạt chược, tóm lại là không có ai quản, tha hồ tung hoành!”.

“Tôi biết ông rất muốn kích bác, để tôi bảo không cho ông chơi, cho ông phò Gia Mạt, nhưng tôi không nói đậy, để ông tức thoải mái!”. Trần Tâm cọt nhả nói.

“Vớ vẩn! Đâu óc ông sao tôi tắm như vậy! Ông tưởng người nào cũng như ông à, chỉ nghĩ xấu cho người khác!”. Triệu Diệp nói với vẻ ngại ngùng.

“Thôi thôi! Có gì cứ bàn nhau!”. Phương Hồ sợ Lâm Gia Mạt ngại, bèn lảng sang chuyện khác.

“Tớ thấy chẳng mấy có dịp được ở với nhau, đừng chơi bài nữa, mua cái gì về ăn rồi nói chuyện đi!”. Lâm Gia Mạt nhìn Kiều Nhiên nói.

“Chơi bài thì còn tỉnh táo được lâu lâu, nói chuyện một lát là buồn ngủ”. Triệu Diệp lặc đầu nói.

“Ừ đúng đấy, đánh bài đi, đánh bài cũng vui mà!”. Kiều Nhiên vỗ vai Lâm Gia Mạt nói.

“Không được! Nếu các cậu không chịu đi thì tớ đi, tớ và Kiều Nhiên nói chuyện!”. Lâm Gia Mạt tránh ra khỏi tay Kiều Nhiên, nói với vẻ nổi nóng.

“Áy, Gia Mạt bị Kiều Nhiên mua chuộc từ bao giờ vậy? Lại còn nói chuyện riêng nữa, tớ cũng phát ghen đây này!”. Trần Tâm nheo mắt nói.

“Đừng nghe lời nữa, sau này cậu sẽ hối hận đấy!”. Lâm Gia Mạt lờm Trần Tâm rồi đạp xe về phía một cửa hàng tạp hóa nhỏ trước mặt.

“Sao cậu áy cứ thế nào áy nhỉ?”. Trần Tâm thấ c mắ c.

“Không biết, tớ cũng thấy lạ thế nào ấy”. Phương Hồ i ngẩng đầu lên nhìn Kiên Nhiên, nhưng vừa chạm vào mắt cậu, liền nhìn ngay xuống dưới.

Bọn họ liền đạp xe theo Lâm Gia Mạt, chưa đi được mấy mét, đột nhiên nghe tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh đó rất khó tả, không phải là cảm giác long trời lở đất như xảy ra động đất, cũng không phải là tiếng gào thét, mà là âm thanh hàng vạn người cùng phát ra tiếng reo hò vang dội. Mấy đứa đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc này Lâm Gia Mạt liền chạy ra khỏi cửa hàng tạp hóa nhỏ, hai tay khua khoả ng điên cuồng, vừa nhảy vừa hét: “Thành công rồi! Bắc Kinh đăng cai Olympic thành công rồi!”.

Sau tích tắc ngần tò te ngẩn ngui, đám Trần Tâm liền buông ngay xe ra và chạy về cửa hàng tạp hóa đó, chiếc tivi nhỏ mười mấy inch trên tủ đang quay cảnh cảm động đoàn đại biểu biểu Trưng Quốc ôm nhau, ông chủ cửa hàng ra sức vỗ tay lên kính và hét lớn: “Đã thật đấy! Đã thật đấy!”.

Năm đứa nhảy nhót, hò hét trong cửa hàng chật hẹp, thực sự vô cùng phấn khởi.

Trần Tâm ôm Phương Hồ i nói: “Bọn mình uống nhiều say hết cả rồi, sao lại quên mất hôm nay là ngày bỏ phiếu M.kiếp, đã quá! Bắc Kinh được tổ chức Olympic rồi!”.

“Mong từ Olympic Sydney lên trước nhưng không thành công, lên này Olympic 2008 ổn rồi!”. Phương Hồ i cười nói.

“Chứ sao nữa! Nhưng tớ có linh cảm rằng lên này chắc chắn nước mình sẽ thành công! Đã quá!”. Triệu Diệp nói lớn.

“Giỏi nhi, cậu cũng linh cảm chuẩn được một lần! Lần này bọn mình phải ăn mừng mới được!”. Kiên Nhiên nói: “Gia Mạt, vừa này mọi thứ thế nào?”.

“Tớ cũng không biết, chỉ nghe thấy the city of Beijing rồi lao ra gọi các cậu!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ tiếc của.

“Tôi nói cho các cậu biết nhé, hai vòng bỏ phiếu chắc chắn phải là Bắc Kinh rồi! Đã thật đấy! Ông Samaranch còn tuyên bố rất chậm, làm tôi sốt ruột cả ruột!”. Ông chủ cửa hàng nói tiếp: “Nhưng mà các cậu đừng chúc mừng ở cửa hàng tôi nữa, các cậu mà nhảy trong cái quây to bằng bàn tay thế này thì sập mất. Nếu muốn ăn mừng các cậu cứ ra Thiên An Môn! Chắc chắn mọi người đang tụ tập rất đông ở đó!”.

“Đúng vậy! Đi thôi! Ra Thiên An Môn đi!”. Trần Tâm vỗ tay nói: “Ra đó tha hồ mà hét!”.

“Đi thôi đi thôi! Còn lằng nhằng gì nữa! Xe bọn mình còn đang vút ngoài đường kia kìa!”. Triệu Diệp khua cả bọn ra ngoài rồi ngoài đầu lại nói với ông chủ: “Cảm ơn chú nhé!”.

“Ok! Các cậu cũng hét hộ tôi mấy câu nhé!”. Ông chủ cửa hàng cười nói.

Ra khỏi quây hàng, cả bọn lấy xe rồi phi như bay đến quảng trường Thiên An Môn, trên đường đi vừa cười nói, vừa la hét ầm ĩ, đến Thiên An Môn quả nhiên là đã khá đông người kéo đến, có người lái xe hơi lao trên đường Tràng An, cửa sau xe thò ra một lá cờ đỏ năm sao tươi rói, có người tụ tập dưới chân cột cờ hò reo, có gia đình ba người đi với nhau, giờ cao lá cờ nhỏ cùng người đi đường vẫy cờ, reo mừng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám Trầ `n Tầ `m cảm thấy máu nóng bắ c thẳng lên đỉnh đầ `u, cậu ngoái đầ `u lại gọi Kiề `u Nhiên: “Hôm nay bọn mình đi xuyên qua đường Trầ `ng An rồ `i về ` nhà cậu nhé! Từ đây đạp thẳng về ` đó!”.

“OK!”. Kiề `u Nhiên nói: “Đi thôi!”.

“Bọn tôi không sao cả, ông còn phải chờ một người, liệu đi được không?”. Triệu Diệp nhảy ngay lên xe nói.

“No vậ `n đầ `! Ai mà tụt ở sau thì cắ t đầ `u! Phương Hồ `i, lên xe!”. Trầ `n Tầ `m kéo Phương Hồ `i lại nói.

“Cậu chờ được không? Hay là thay phiên nhau chờ tó vậ `y”. Phương Hồ `i ngô `i trên khung xe, ngắ `ng đầ `u lên nhìn cậu nói.

“Thôi đi! Cái gì thay phiên nhau còn được, cái này chắ c chắ n là không thể! Ngô `i cẩn thận nhé!”. Trầ `n Tầ `m cầ `m chắ c ghi đầ `ng nói: “Các đầ `ng chí! Hãy tiế `n theo hướng thắ `ng lợi!”.

Mầ `y đầ `u cười nói xuấ t phát từ thành lầ `u Thiên An Môn, trên đường cùng hát “tôi yêu Bắ c Kinh Thiên An Môn, mặt trời mọc trên Thiên An Môn”, khiế `n người qua đường đầ `u đầ `u ánh mắ t về ` phía bọn họ, cũng có người hò reo cổ vũ. Sau đó đi một lúc thì nóng, đám con trai liề `n cởi hế t áo phông ra, cởi trầ `n đạp xe. Ánh đèn trên đường Trầ `ng An lắ p lánh trên thân hình trẻ trung của họ, ngày hè đặc biệt đó của Bắ c Kinh cũng vì thế ` mà được khắ c thêm hơi thờ `rõ nét của tuổi thanh xuân.

II

Lúc cả bọn đạp xe về đến nhà Kiên Nhiên đã là hơn mười hai giờ đêm. Đám con trai dựng xe và ngồi phịch xuống đất, chân Phương Hồ ì tê cứng, Trần Tâm nửa dìu nửa bế mới đưa được cô xuống xe. Lâm Gia Mạt hai tay chống nạnh, chỉ vào bọn họ nói: “Không ai như các cậu! Đạp nhanh như vậy! Lại còn thi nữa! Tớ mệt chết đi được!”.

“Tại tên Trần Tâm sĩ hão cơ! Chờ Phương Hồ ì lại còn lao như bay! Nếu ông đạp chậm một chút thì bọn tôi đã dừng lại hết rồi!”. Triệu Diệp thở hổn hển nói.

“Đừng nhieu lời nữa! Nếu các cậu không nói là thi thì tôi đâu có liêu mạng như vậy!”. Trần Tâm đưa áo lên lau mặt nói.

“Thôi im hết đi! Tôi báo cho các cậu biết một tin buồn... Thang máy ở đây dừng làm việc rồi...”. Kiên Nhiên uể oải bước xuống nói.

“Hả!?”.

Mấy đứa liền đồng loạt phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trần Tâm run rẩy nói: “Đại ca, đại ca không nhầm đó chứ! Nhà của đại ca nằm trên tầng 17! Phải leo bộ lên thật à?”.

“Nếu cậu muốn bay thì tôi cũng không có ý kiến gì!”. Kiên Nhiên lườm cậu ta một cái rồi nói.

“M.kiếp kiếp kiếp kiếp kiếp!”. Triệu Diệp hét lớn.

“Thôi thôi, đừng la lối nữa, người nào không biết lại tưởng dưới sân có đàn sói kéo đến! Đi thôi, dìu nhau đỡ nhau, có tầng không

có đèn, ai ngã tó không chịu trách nhiệm đâu đấy!”). Kiêu Nhiên gọi bọn họ nói.

Biết kêu ca nữa cũng chẳng để làm gì, cả bọn đành bám bụng cầm tay nhau và leo từng bậc một. Kiêu Nhiên đi đầu tiên, cậu cầm tay Phương Hồ i, Phương Hồ i cầm tay Trần Tâm, Trần Tâm cầm tay Lâm Gia Mạt, Lâm Gia Mạt cầm tay Triệu Diệp. Mấy đứa cầm tay nhau tiến bước như bình thường vẫn chơi trò chơi, chúng tôi đều là bạn thân.

Lòng bàn tay của Kiêu Nhiên lạnh lạnh, cậu nắm tay Phương Hồ i ở mức vừa phải, không chặt cũng không lỏng, dường như phải tính toán rất kỹ cậu mới nắm tay cô với mức độ đó. Bước theo Kiêu Nhiên, Phương Hồ i cảm thấy rất vững chãi và an lòng, mặc dù đôi với cậu, sự an lòng mà cô cảm nhận được có lẽ kèm thêm một chút ích kỉ.

Đêm khuya tĩnh mịch, những bậc cầu thang dài vô tận và tiếng bước chân đã tạo nên một tiết tấu đặc biệt, đột nhiên Triệu Diệp thở dài nói: “Haizz tó thấy leo cầu thang như thế này rất tuyệt...”.

“Gia Mạt, có phải cậu cho Triệu Diệp hưởng lợi gì không?! Sao tự nhiên hấn lại phải thốt lên như vậy? Hay là hai đứa mình đổi chỗ cho nhau cái?”. Trần Tâm ngoái đầu lại hỏi.

“Ông này vợ vẫn thật!”. Triệu Diệp nhào người ra quát Trần Tâm.

Mọi người không nhịn được bèn phì cười, Kiêu Nhiên vội “suyt” một tiếng, cả năm đứa đều lần lượt “suyt” theo nhau, sau đó lại phì cười. Lâm Gia Mạt nắm chặt tay Triệu Diệp nói: “Thực ra tó cũng cảm thấy đi như thế này rất vui...”.

“Kiêu Nhiên, nhà văn mà cậu yêu thích nói thế nào nhỉ? Đoạn đêm tối ấy!”. Trần Tâm gọi với về phía trước.

“Trong đêm tối mịt mù, đi mãi, đi mãi là thuở thiên hoang địa lão!”. Kiêu Nhiên đọc nhỏ.

Cả bọn đều im lặng, họ không hiểu rằng thiên hoang địa lão có nghĩa là gì mà chỉ thấy cảm động và buồn trước câu nói đó, vì trước mặt họ, niềm vui của những cái nắm tay thật chân thực, còn tương lai sắp tới lại mù mịt biết bao.

“Sao tự nhiên lại chẳng nói gì vậy? Câu đó nghe mùi mẫn nhỉ! Tôi còn tưởng kiểu gì các cậu cũng tung ra được đôi câu cơ!”. Kiêu Nhiên cười nói.

“Người khác đọc thì nghe chẳng ra gì, cậu đọc lại thấy hay”. Lâm Gia Mạt mím môi nói.

“Kiêu Nhiên, cậu cho Gia Mạt ăn bả gì mà sao hôm nay toàn thấy tăng cậu lên tận mây xanh vậy! Tệ thật đấy, hai cậu không được làm điều gì giấu mọi người nhé”. Trần Tâm kéo mạnh tay Lâm Gia Mạt một cái nói.

“Tớ bảo này...”. Phương Hồ ngừng đầu lên nói: “Bọn mình đã đến số tầng chưa, chưa đi quá chứ?”.

“Chưa, yên tâm, tớ đến mà”. Kiêu Nhiên nắm chặt tay cô nói: “Còn ba tầng cuối cùng, xem ý chí của ai kiên định nhất!”.

Cuối cùng thì cả đám đã leo lên được tầng thứ 17, đến nơi không kìm nổi bèn reo lên, Kiêu Nhiên móc chìa khóa ra mở cửa, Triệu Diệp là người đầu tiên chui vào, nắm phịch xuống ghế sofa nói: “Cha mẹ ơi, cuối cùng thì cũng đã đến nơi!”.

“Hê, không phải vừa nãy cậu còn nói đi trong bóng tối ấi rất tuyệt mà?”. Phương Hồ ấi ngồ ấi xuồ ấi cạnh cậu trên.

“Bóng tối ấi đúng là rất tuyệt, nhưng ánh sáng cũng tuyệt vời chứ! Ở trong bóng tối ấi thì tớ tận hưởng bóng tối ấi, dưới ánh nắng ấi thì tha hồ ấi sưởi nắng ấi thôi”. Triệu Diệp trở mình nói.

“Nói thẳng ra là gió chiề ấi nào xoay chiề ấi ấi y”. Trầ ấi Tầ ấi m bước tới, ngồ ấi phịch xuồ ấi người Triệu Diệp, Triệu Diệp liề ấi kêu lên oai oái.

“Nhỏ thôi nhỏ thôi! Tầ ấi ng dưới có bà cụ bị bệnh tim đầ ấi y, đừng làm người ta sợ, liề ấi trước Trầ ấi Tầ ấi m đầ ấi n làm ấi m ấi hế ấi t cả, làm tớ bị cô tổ trưởng dân phố ấi phê bình mãi, nế ấi u tiề ấi n điện thoại mà không đầ ấi t, chắ ấi c chắ ấi n đầ ấi gọi thẳng sang Luân Đôn cho mẹ tớ rồ ấi i”. Kiề ấi u Nhiên xách hai chai Coca Cola lên nói.

“Thề ấi bọn mình ngồ ấi hế ấi t xuồ ấi ng đầ ấi t nhế! Trái cái chiề ấi u rồ ấi i ngồ ấi nói chuyện!” Lâm Gia Mạt ôm gồ ấi i tựa, ngồ ấi xuồ ấi ng đầ ấi t nói.

“Mỗi cậu là hào hứng nhấ ấi t, xem cậu nói ra được những gì nào?”. Trầ ấi Tầ ấi m ngồ ấi xuồ ấi ng cạnh cô nói.

“Nói linh tinh thôi! Các cậu ngồ ấi xuồ ấi ng đi!”. Lâm Gia Mạt liề ấi n gọi: “Triệu Diệp, xuồ ấi ng đi!”.

“Ừ!”. Triệu Diệp cũng ngồ ấi xuồ ấi ng nói: “Hôm nay đã quá, mầ ấi y ngày nay nhiề ấi u chuyện hay thật! Thật chẳng muồ ấi n sang ngày mai chút nào!”.

“Hơ hơ, vui cũng phải sang ngày mai, không vui cũng phải sang ngày mai”. Kiề ấi u Nhiên dựa vào chân ghế ấi sofa nói: “Những năm học câ ấi p ba dù vui đầ ấi n đâu, không phải bọn mình cũng vẫn phải vào đại học đó sao?”.

“À, đúng rồi, Kiều Nhiên đăng kí ngành kiến trúc đúng không? Cậu thi thế nào? Được bao nhiêu phần trăm?”. Phương Hồ hỏi.

Lâm Gia Mạt liền nhìn cô với ánh mắt buồn bã, Kiều Nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra: “Khả năng đỗ không cao, nhưng tin tưởng sau này sẽ thiết kế được những ngôi nhà đẹp tuyệt vời, giữa các thành phố lớn, nào là Paris, Luân Đôn, New York, dĩ nhiên còn có cả Bắc Kinh nữa, đều có tác phẩm của tớ!”.

“Tớ chuyện gì?”. Triệu Diệp uống một ngụm Coca rồi nói: “Đến lúc đó nhớ để anh em hưởng chút hương hoa nhé, đi cắt băng khánh thành gì đó!”.

“Chắc chắn rồi! Đáng dáp như ông, không đi bê khay thì thật là tiếc!”. Kiều Nhiên cười nói: “Các cậu thì sao? Thi thế nào?”.

“Tớ và Phương Hồ chắc chắn là chuyên gia máy tính trong tương lai rồi!”. Trần Tâm khoác tay lên vai Phương Hồ nói: “Không phải bác phét đâu, tớ nói cho các cậu biết nhé, không đầy mười năm, chắc chắn Bill Gate đứng thứ hai, hai đứa tớ đứng thứ nhất. Đến lúc đó bất luận các cậu ở xứ nào, hai đứa tớ chỉ cần gõ lạch cạch bàn phím là chắc chắn sẽ xác định được vị trí của các cậu. Ai kết hôn, ai đẻ con, ai cặp bồ, đều không giấu được bọn tớ! Gấu như vậy đó!”.

“Coi ước mơ của hã n ta kìa! Chỉ thích ngó nghiêng chuyện đời tư của bọn mình, lại còn muốn để Bill Gate đứng thứ hai nữa? Đúng là nở kinh người!”. Triệu Diệp nói với vẻ không thêm chấ p: “Thực ra nhiệm vụ của các cậu rất đơn giản, sau này cố gắng làm đám cưới, đẻ con sớm, nhận đội này làm cậu, làm dì. Trần Tâm ông liếc cái gì! Bọn này đều là nhà ngoại của Phương Hồ, ai thêm nhận ông!”.

Lâm Gia Mạt liền vỗ Trần Tâm rồi cười lớn, vừa ôm bụng vừa nói: “Ôi buồn cười quá, nếu cậu làm bồ thì thế nào nhỉ? Tớ không có mơ ước lớn lao như các cậu, nguyện vọng một của tớ chắc chắn là hết hi vọng rồi, tớ muốn làm kế toán, tính toán sổ sách gì đó, nếu các cậu cần gì về tính toán cứ đến tìm tớ!”.

“Chẳng có ước mơ gì cả! Không biết câu khẩu hiệu hiện nay à, truy quét mại dâm diệt kế toán, cậu lại sa lầy vào vũng bùn đó à!!”. Trần Tâm giả vờ nói với giọng rất chân thành.

“Đúng là đạo đức giả!”. Triệu Diệp trợn mắt nhìn Trần Tâm một cái nói.

“Ông thì đạo đức thật!”. Trần Tâm trợn mắt nhìn lại nói: “À, hỏi thật nhé, trường thể thao Bắc Kinh ông thi hi vọng không?”.

“Không hề u lả m”. Triệu Diệp lả c đầu nói: “Mẹ tôi cũng không muốn tôi chơi bóng rổ mãi, dù gì thì thế giới cũng chỉ có một Jordan, dù thế nào thì tôi cũng không thể đạt được trình độ như người ta, miếng ăn này khó kiếm lả m. Tôi đoán chắc tôi sẽ đỗ trường G, nhưng chuyên ngành của tôi ác lả m! Nghiên cứu và chế tạo máy bay vũ trụ! Đùa thôi, toàn việc trên trời ấy mà!”.

“Kiều Nhiên nhớ nhé! Sau này nếu thang máy nhà ông có hỏng thì chắc chắn Triệu Diệp sẽ giúp được!”. Trần Tâm nháy mắt với Kiều Nhiên và nói, Kiều Nhiên hiểu ý liền gật đầu, Triệu Diệp lại gằm lên một hồ i.

Hôm đó bọn họ tán hươu tán vượn suốt cả đêm rồi dần dần lăn ra ngủ ở phòng khác, gian phòng không rộng bị máy đưa nệm chen chúc, quay ngang quay dọc không ngại ngần gì. Nửa đêm Kiều Nhiên tỉnh giấc một lát, nhìn thấy Phương Hồ i nằm co ro liền trở dậy lấy chăn cho cô, đang đắp thì cô liền mở mắt ra,

hai người nhìn nhau dưới ánh trăng, Phương Hồ`i cúi đầu xuống nói cảm ơn, Kiêu`u Nhiên cười và đáp không có gì.

Đợi sáng ra tỉnh giấc thì đã có hai người chui trong chiếc chăn đó, không biết Trần Tâm chui vào đó từ lúc nào, bị Triệu Diệp nói kháy hồ`i lâu, khiến Phương Hồ`i vô cùng ngại ngùng sau khi tỉnh giấc. Vệ sinh xong xuôi, Phương Hồ`i chuẩn bị ra về, Lâm Gia Mạt liền chào tạm biệt Kiêu`u Nhiên với vẻ vô cùng lưu luyến, Kiêu`u Nhiên vẫn rất tự nhiên, đưa bọn họ ra cửa thang máy, mỉm cười vẫy tay chào.

Và trong tích tắc thang máy đóng lại, những năm tháng thuở học trò của họ đã thực sự một đi không trở lại.

I2

Trước hôm biế t điể m một ngày, buổi tồ i đắ m Phương Hồ i ở trong một quán trọ tại Thanh Long Hiệ p. Kiề u Nhiên vịn vào một lí do rấ t chín chu để không đi cùng bọn họ, trừ Lâm Gia Mạ t, còn lại không ai thấ y có gì bấ t thường, chỉ có điề u ít nhiề u mọi người cũn g thấ y đắ ng tiế c. Tồ i hôm đó họ đã nướn g thậ t đê, đồ t lử a. Đắ n g lữ ra phải chơi rấ t vui nhưng không ai hào hứn g lắ m, có thể nói, mấ y con số của ngày hôm sau sẽ quyế t địn h số phậ n của mỗi đứ a, trước mặt chúng, mọi niề m vui đê u phai nhạt đi rấ t nhiề u. Cả đê m bớ n đứ a đê u không ngủ, mặc áo lín h ngồ i quanh đờ n g tro tàn nói chuyệ n, lúc thì kể chuyệ n ma, gì mà “anh em ta dựa lưng vào nhau”, lúc thì nói về `nguyệ n vọng thi đạ i học, đố a n điể m thi của mình.

Hôm đó Triệu Diệ p và Lâm Gia Mạ t nói chuyệ n với nhau rấ t nhiề u, Phương Hồ i loá n g thoá n g nhìn thấ y Triệu Diệ p nắ m tay Lâm Gia Mạ t, Lâm Gia Mạ t cũn g không giắ n g tay ra. Cô biế t Lâm Gia Mạ t không thíc h Triệu Diệ p, Triệu Diệ p cũn g không còn theo đườ i kế t cục trọn vẹn nữa. Họ chỉ muố n để lại cho nhau nhữn g kí ức á m áp nhấ t, sau đó chia tay, không còn điề u gì nuồ i tiế c. Nhưng mặc dù vậy cô vẫn cảm thấ y cứ thế nào, cô nhớ lại hôm đó Kiề u Nhiên dang tay ra nhưng cuớ i cùng cô không chịu tặ n g cho cậu một vòng tay. Phương Hồ i vẫn khắ n g khắ n g cho rằ n g, hai người không thể đê n với nhau thì không nên vương vắ n, dính líu gì, có lẽ Lâm Gia Mạ t vẫn phân biệ t đượ c một số tình cảm, còn cô thì không thể. Trầ n Tầ m đã sở hữ u cô hoàn toàn, cô không còn đủ sức để trao gì cho ai nữa.

Sau khi trời sáng, cả đắ m liề n lên đườ n g quay về Bắ c Kinh, trên đườ n g đi, Lâm Gia Mạ t và Triệu Diệ p lại bình thường như ngày

trước, dường như cái nắm tay của tôi hôm qua không hề tồn tại.

Vừa về đến trung tâm thành phố, bọn họ liền tra cứu điểm thi bằng điện thoại công cộng, Triệu Diệp 435 điểm, Lâm Gia Mạt 491 điểm, Trần Tâm 546 điểm, Phương Hồ 523 điểm. Kết quả này khiến mấy đứa đứ đừ thân người, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt còn đỡ, mặc dù không vào được trường nào nổi tiếng, nhưng chắc cũng vẫn vào được một trường tạm ổn, nguyện vọng một của mức điểm thứ hai sẽ không quá khó khăn. Còn Trần Tâm và Phương Hồ thì rất khó lựa chọn, điểm của bọn họ không cao không thấp, nguyện vọng một của mức điểm cao nhất chắc chắn đã hết hi vọng, cũng không chắc có đủ điểm để ở mức điểm cao nhất hay không, việc có được học cùng trường với nhau không lại càng không dám chắc.

Câu nói của cô Lí ngày nào không hề sai, thi đại học là sự thật tàn khốc, điểm thi bày ra trước mắt, không ai còn tâm trạng nào để ăn uống vui đùa, buồn bã, bi thương. Phương Hồ rầu rĩ về đến nhà, hiềm khi bà Từ Yên Tân và ông Phương Kiến Châu lại ngồi được với nhau. Chắc chắn họ đã biết điểm của Phương Hồ, đối với thành tích mà Phương Hồ rất không hài lòng, họ vẫn tỏ ra khá thỏa mãn. Họ đều cảm thấy 500 điểm đã là ổn, mở cuốn hướng dẫn tuyển sinh ra xem sẽ thấy, về cơ bản nếu được 500 điểm đã là giỏi rồi. Học kì một của năm lớp 12, ông Phương Kiến Châu còn đi tìm hiểu, thăm dò ngành nào của trường đại học nào ở Bắc Kinh học ổn, đến học kì hai ông bắt đầu đi làm ăn, vì thế cũng không còn để ý gì nhiều đến chuyện đó. Dần dần ông đã cảm nhận được niềm vui của việc kiếm tiền, đồng thời cho rằng, những cái mà ông và bà Từ Yên Tân đem lại cho Phương Hồ hoàn toàn có thể giúp cô có một cuộc sống tốt đẹp mà không cần thiết phải vào đại học Bắc Kinh hay đại học Thanh Hoa học hành vất vả. Dần dần, ông đã bắt đầu coi mình bằng vai bằng vẻ trong chuyện làm kinh tế với bà Từ Yên Tân.

Dĩ nhiên họ không biết điều bí mật Phương Hồ`i rất muốn được học cùng trường với Trần Tâm, ông Phương Kiến Châu còn tưởng con gái hơi buồn vì điểm số thấp hơn khả năng vốn có của cô, thế là ông liền cười nói: “Phương Hồ`i à, không sao đâu con, có phải mình không đỗ được đại học đâu, không cần thiết phải buồn rầu! Bình thường ba giám sát con là vì sợ con lầm đường lạc lối, bây giờ thi cử xong rồi, cho dù được bao nhiêu điểm ba và mẹ con đều không trách con đâu. Hơn nữa tổng điểm của con đâu có kém, ba đã hỏi con nhà bác Vương hàng xóm rồi, nó chỉ được hơn 400 điểm thôi”.

“Ba không hiểu, chắc chắn con trượt nguyện vọng một rồi!”. Phương Hồ`i cau mày nói.

“Thế cũng không sao cả! Ba mẹ cũng đâu có bắt con phải đỗ bằng được một trường đại học nổi tiếng, nếu con không thích thì mẹ cho con đi du học! Dì Trương của con đang ở Australia, dì nói với mẹ rằng, nếu như con thích đi thì chỉ cần nói một câu là xong!”. Bà Từ Yên Tân bước đến kéo con gái nói.

“Đi du học làm gì ạ? Còn lâu con mới đi!”. Phương Hồ`i vội buông tay ra nói.

“Đúng vậy! Ra nước ngoài làm gì! Mình chỉ có mỗi đứa con mà còn cho đi xa à”. Ông Phương Kiến Châu góp lời.

“Ông thì biết cái gì? Hiện giờ đang mô`t du học, đi mấy năm về nước, thân phận và độ hiểu biết sẽ khác hẳn đám sinh viên học ở trong nước!”. Bà Từ Yên Tân trợn mắt nhìn ông nói.

“Vâng vâng, chỉ có bà là hiểu biết nhất! Đi thôi, cả nhà đi ăn một bữa đã! Ba đặt bàn ở nhà hàng Vô Danh Cư rồi”. Ông Phương Kiến Châu khua tay nói.

Phương Hồ`i uể oải ăn cơm với ba mẹ, tó`i về` gọi điện đé`n nhà Trầ`n Tầ`m, gọi điện thoại là định tìm kiế`m lời an ủi, bàn bạc kế` hoạch, ai ngờ lại một thông tin nữa ập tới khiế`n cô vô cùng bất ngờ.

Vừa nhắ`c máy, Trầ`n Tầ`m liề`n thông báo luôn: “Phương Hồ`i, Kiề`u Nhiên đi rồ`i”.

“Đi rồ`i? Là sao cơ?”. Phương Hồ`i thắ`c mắ`c, cô đã biế`t hế`t điểm thi của mọi người, chỉ có điểm của Kiề`u Nhiên là chưa biế`t, đang định lát nữa sẽ hỏi Trầ`n Tầ`m, nhưng đã bị câu nói của cậu chặn họng.

“Cậu á`y sang Anh rồ`i, đi du học”.

Mầ`y chữ chầ`m chậm thồ`t ra từ miệng Trầ`n Tầ`m như mũi kiế`m đâm vào tim Phương Hồ`i. Buổi sáng cô vừa được nghe mẹ nhắ`c đé`n từ du học, buổi chiề`u đã có người đi thực hiện, người này lại là Kiề`u Nhiên, trước khi đi Thanh Long Hiệp, cậu còn thản nhiên nói với bọn họ rằ`ng phải về` Sơn Đông thăm bà nội.

“Không thể như thế` được...”.

“Thật mà, tớ đâu có lừa cậu. Hôm nay tớ gọi điện cho Kiề`u Nhiên nhưng không gặp ai ở nhà. Tớ liề`n lên mạng tra điểm cho cậu á`y bằ`ng số` báo danh, không ngờ lại o điể`m! Tớ không tìm được cậu, tớ liề`n gọi ngay cho Lâm Gia Mạ`t để` hỏi. Gia Mạ`t nói rằ`ng Kiề`u Nhiên có kế` hoạch đi du học từ lâu rồ`i, cậu á`y giấ`u bọn mình, nói là sợ bọn mình buồ`n! M.kiề`p! Thằ`ng này vợ vẫ`n thật! Cậu còn nhớ hôm cậu bị đau bụng, bọn mình đé`n viện khám không? Lúc đó Kiề`u Nhiên đã quyế`t định đi rồ`i, không phải đé`n viện xin giấ`y nghỉ ô`m đâu, mà đé`n lầ`y giấ`y khám sức khỏe!”.

Phương Hồ`i thần thờ` lắ`ng nghe, cô nhớ lại thái độ của Kiề`u Nhiên trong thời gian gầ`n đây, đột nhiên cảm thắ`y dường như mỗi

nụ cười, mỗi hành động của cậu đều toát lên hàm ý sắp chia tay. Nước mắt cô bắt đầu trào ra, nhưng cô không biết người ở bên kia điện thoại có cảm nhận được nỗi buồn của cô hay không?

Trần Tâm “a lô” máy tiếng ở đầu bên kia điện thoại, Phương Hồì mới vội đáp lại: “Thôi cứ thế đã nhé, lát nữa tớ gọi cho cậu sau, bye bye”.

Trần Tâm thân người nhìn ông nghe phát ra những tiếng tút tút, lúc đầu cậu còn định hỏi có đăng kí lớp ôn thi lại đại học không, nhưng chưa kịp hỏi thì Phương Hồì đã cúp máy. Thực ra sau khi biết điểm, Trần Tâm cũng hơi hối hận, hối hận vì đáng lẽ không nên bỏ câu vật lí 13 điểm đó, nếu cộng thêm vào, nguyện vọng một của trường L may ra còn có hi vọng. Dù gì thì gia cảnh của cậu và Phương Hồì không giống nhau, cậu không có con đường nào khác, thi đỗ đại học vẫn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Trong thời khắc quyết định tương lai này, mọi thứ lãng mạn, xa xôi đều không còn chân thực, rõ ràng điểm số quan trọng hơn cả Phương Hồì.

Tuy nhiên Trần Tâm không truyền tải được suy nghĩ của mình đến với Phương Hồì, cô cũng không còn đầu óc nào để nghĩ về điểm thi nữa. Sự ra đi của Kiều Nhiên là một cú sốc lớn đối với cô, hiện tại, đọng lại trong đầu cô chỉ là những tình cảm ấm áp mà Kiều Nhiên đã từng gửi gắm đến cô. Cô nhớ lại đóa đinh hương năm cánh mà Kiều Nhiên đưa cho cô, nhớ đến vòng tay mà Kiều Nhiên dang ra trước cô, nhớ đến câu “không có gì” cuối cùng mà Kiều Nhiên nói với cô trong bóng tối.

Nước mắt rơi lã chã, Phương Hồì cảm thấy mình thật ngu xuẩn, nực cười, tại sao hôm đó cô lại bủn xỉn trước một vòng tay bình thường đến vậy? Như Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt, trong giờ phút cuối cùng đã cầm tay nhau và mỉm cười, ôn lại năm tháng vội vã đã sống hết mình, sau đó mọi thứ trở lại bình thường, tự nhiên biết

bao. Nhưng hiện tại nói ra những điều này cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ có mình cô ở lại Bắc Kinh hối hận, Kiều Nhiên đã sang đón khách quê người từ lâu.

Phương Hồ i quệt nước mắt và nặm xuống giường, cô mở máy tính và gửi cho Kiều Nhiên một lá thư email. Lá thư rất đơn giản, chỉ gồm mấy chữ:

Kiều Nhiên!

Dang hai tay ra, tớ đang ôm cậu rồi.

Phương Hồ i liền dang hai tay ra và ôm chặt lấy vai mình, cô coi không khí xung quanh là Kiều Nhiên, coi toàn bộ sức mạnh của mình là những tình cảm trong bao năm qua, ở góc nhỏ không ai nhìn thấy, cuối cùng cô vẫn đáp lại cái ôm không thể thành hình đó.

Mùa hè năm 2001, mọi thứ đã được an bài.

Kiều Nhiên học dự bị đại học ở Luân Đôn, Triệu Diệp đỗ vào trường G, về Trường Xuân học, chỉ tiếc không phải ngành nghiên cứu và chế tạo máy bay, vũ trụ mà là nhiệt năng. Lâm Gia Mạt đỗ trường W, học kinh tế. Trần Tâm và Phương Hồ i không đỗ trường L, vì năm sau cải cách thi theo mô hình 3+X nên cũng không ôn thi lại, họ rơi vào nguyện vọng một của mức điểm thứ hai, cùng trường với Lâm Gia Mạt nhưng khác chuyên ngành. Khoảng cách hơn 20 điểm khiến Trần Tâm được học ngành kế toán tốt hơn một chút, còn Phương Hồ i thì học ngành marketing.

Ước mơ và hiện thực, chỉ cách nhau một bước nhỏ.

Kể đến đây đã là hai giờ sáng, cốc socola nóng đã nguội lạnh, mẹ Phương Hồ ì ít nhất đã gọi cho cô sáu cú điện thoại.

Đến khi nhận được cú điện thoại thứ bảy của bà Từ Yên Tân, Phương Hồ ì có vẻ ngại, tôi liền ra hiệu với cô rằng không sao, Phương Hồ ì liền cau mày nói với đầu bên kia điện thoại gì đó, cuối cùng đồng ý: “Vâng, mẹ bảo anh ấy đến đón con bây giờ đi”.

Tôi sững sờ nhìn cô cúp máy và hỏi: “Sao vậy? Em về luôn ư?”.

“Vâng, em xin lỗi, bố anh phải đợi lâu như vậy”. Phương Hồ ì nói với tôi bằng giọng rất biết lỗi.

“Có gì đâu... thế sau đó thì sao? Sau khi vào đại học hai đứa em thế nào?”. Tôi nghiêng người hỏi.

“Sau khi vào đại học?”. Phương Hồ ì liền đáp với vẻ né tránh: “Sau đó... cũng không có gì nữa, em vẫn đi du học, anh ấy ở trong nước, mỗi người một nơi nên dần dần tình cảm cũng phai nhạt, ít liên hệ, sau đó thì chia tay”.

Thấy Phương Hồ ì không có ý định kể tiếp, tôi ngó với cô một lát nữa rồi người nhà cô đến đón cô về.

Tôi biết những điều Phương Hồ ì nói ban nãy chỉ là nói cho qua chuyện, rõ ràng là sau khi chia tay với Trần Tâm, Phương Hồ ì mới sang Australia, tuy nhiên vì cô đã không muốn kể nên tôi cũng ngại hỏi. Đàn ông Bắc Kinh, có lí có tình, có tiến có thoái.

Sau đó không lâu, tôi và Phương Hồ ì lại sang Australia, sau một lần về nước, dường như có cái đã thay đổi. Trên đường đi, tôi vẫn

quan tâm đến cô, nhưng cho cô ghé ngõ i gần cửa sổ, lấy chăn cho cô lúc cô ngủ, nhưng không còn là tâm trạng muốn giành được nữa.

Qua lời kể của Phương Hồ i, tôi lại một lần nữa được cùng cô tận hưởng những năm tháng trong sáng, lãng mạn thời quá khứ, đồng thời cùng cô dệt nên một giấc mơ vừa vừa, tôi đã từng mơ tưởng rằng sẽ tiếp tục giữ gìn giấc mơ đó với cô, nhưng cuối cùng tôi đã phát hiện ra rằng, mơ vẫn chỉ là mơ, người đưa được cô đi xa không phải là tôi.

Lúc đó tôi có linh cảm rằng, Phương Hồ i sẽ không kể cho tôi nghe chuyện về Trần Tâm nữa, sau đó đúng như những gì tôi đã dự đoán, Phương Hồ i không nhắc đến thật. Tôi nghĩ phần tiếp theo chắc chắn là vết thương khắc cốt ghi tâm mà cô đã hạ quyết tâm và hoàn toàn không dám chạm vào, cái gọi là đồng cam cộng khổ, cộng khổ thì dễ, đồng cam mới khó, nhưng ngay cả nỗi khổ trước kia cô còn không muốn chia sẻ với tôi thì nói gì đến cái ngọt ngào trong tương lai.

Những ngày sang Australia sau đó chúng tôi vẫn ở gần nhau, tôi giúp cô xách cây rau cải nặng mấy kilogram, cô giặt cho tôi đồng áo phong với đủ mọi màu sắc. Chúng tôi đều vô cùng trân trọng cảm giác được nương tựa vào nhau này, nhưng đây không phải là tình yêu. Nhiều lúc nhìn Phương Hồ i không hề tỏ ra cảnh giác trước tôi, tôi cứ tưởng rằng chúng tôi giống đôi vợ chồng trẻ mới cưới. Tôi cho rằng những cuộc hôn nhân tuyệt vời đều bắt đầu từ tình bạn và kết thúc bằng tình ruột thịt, dĩ nhiên ở giữa là tình yêu. Còn sở dĩ chúng tôi không phải là vợ chồng vì chúng tôi thiếu tình yêu.

Aiba đã nhận ra những thay đổi ở tôi, mặc dù cách nhìn nhận của cô nàng về vấn đề giới tính hơi bất thường, nhưng điều này

cũng không ảnh hưởng đến độ thông minh và nhạy bén của cô nàng. Một hôm, Aiba sang phòng và tỏ vẻ vô tình chuyện trò với tôi.

“Anh không định đập ruồi trong phòng à?”. Aiba chỉ vào con ruồi đang đậu trên cửa sổ nói: “Thấy nó đậu đó mà anh không thiết đập hay sao?”.

“Có chứ”. Tôi đáp với vẻ không thêm quan tâm. “Vớ đại một quyển sách! Cuộc giáo trình tiếng Anh dày thế này giữ làm gì? Dùng nó để phó với các đồng bào Australia chắc tha hồ thoải mái!”.

“Trương Nam, anh tởm thật đấy!”. Nét mặt Aiba lộ rõ vẻ căm ghét, nói.

“Thế mà gọi là tởm à? Em chưa bao giờ nhìn thấy đôi tất anh dựng trên bàn đúng không? Cảnh tượng đó mới gọi là kinh thiên động địa! Lại đây anh mày biểu diễn cho mà xem!”.

Tôi giả vờ cởi tất ra, Aiba liền chạy ngay ra xa nói: “Anh thôi ngay đi! Kinh quá! Cuối cùng thì em đã biết tại sao Hoan Hoan đá anh, Phương Hồ không chịu chấp nhận, vợ vản quá!”.

“Hê hê, hóa ra tương lai số phận của tôi bị đại sư nắm hết rồi hả? Xin mời đại sư Aiba ngài, thảo dân đồng tai lắng nghe, xin ngài hãy chỉ đường cho con!”. Tôi đứng dậy, kéo ghế lại nói.

“Em thật sự chẳng buồn nói với anh nữa”. Aiba lườm tôi một cái nói.

“Thế đâu có được! Không có sự giúp đỡ và chỉ đạo của ngài, thảo dân như chú cừ non lạc vào bầy sói, tương lai đây rầy khó khăn, đồng chí Aiba, đảng và nhân dân cần đồng chí!”. Tôi cười giả lả kéo cô nói.

“Thôi đừng bẻm mép nữa!”. Aiba há t tay tôi ra nói: “Em hỏi anh thật nhé, rốt cuộc anh và Phương Hồ`i định thế` nào?”.

“Anh và Phương Hồ`i... em nghĩ bọn anh sẽ thế` nào?”. Tôi ngoan ngoãn ngô`i xuô`ng đáp.

“Làm sao em biết được? Thời gian trước em thấy anh bám riết lấy người ta, như chú chó vớ được khúc xương, nhưng từ hôm ở Bắc Kinh sang lại thấy khác. Anh định thế` nào hả? Có định theo đuổi Phương Hồ`i nữa hay không?”. Aiba ngô`i đô`i diện với tôi hỏi.

“Anh định hay không? Anh định thì làm được gì, người ta không chịu hợp tác thì anh cũng chịu”.

“Anh không cô` gắng thì người ta có hợp tác được không? Nếu em là anh, dù phải theo đuổi đến tận chân trời góc bể cũng phải theo cho bằng được!”.

“Hay là em có ý đô` gì xâu với Phương Hồ`i hả? Sao anh cứ có cảm giác là em còn sót ruột hơn cả anh nhỉ?”. Tôi ghé sát vào hỏi.

“Biết đi! Đáng lẽ tôi không nên sang tìm anh!”. Lần này Aiba đã bực thật, cô nàng đứng dậy bỏ ra ngoài.

“Cái mà Phương Hồ`i cần, anh không thể cho được!”.

Tôi liền nói với theo, Aiba bèn dừng lại, cau mày nói: “Cậu ấy cần cái gì mà anh không cho được? Cậu ấy chỉ cần một tình yêu không bao giờ có sự phản bội, một người có thể mãi mãi ở bên cậu ấy, cái mà cậu ấy cần có gì là quá đáng không?”.

“Trước hết tình yêu mà Phương Hồ`i cần không phải là tình yêu do anh trao, thứ hai mãi mãi là cái gì? Mãi mãi được bán theo cần hay theo đô`ng?”. Tôi nhìn cô nàng và nói với vẻ chán chường.

“Không có ai khuyên nhủ thì chắc chắn Phương Hồ`i sẽ không thể quên Trần Tâm. Anh đã làm được rất nhiều, tại sao lại không làm tiếp?”.

“Nhưng Phương Hồ`i cũng phải chịu nghe khuyên nhủ mới được chứ! Anh sợ mình không làm được mà làm cho cô ấy càng buồn hơn!”.

“Hừ! Đây chính là điểm mà tại sao em khinh thường đàn ông các anh! Nói cho cùng là anh vẫn không dám gánh trách nhiệm!”. Aiba liền nói với giọng kinh miệt: “Anh sẵn sàng tiêu hết tiền của mình vì Phương Hồ`i, sẵn sàng gặm bánh mì không hai tháng liền, nhưng lại không dám hứa vì hai chữ mãi mãi này. Trương Nam, anh tưởng anh vĩ đại lắm à? Nhảm nhí”.

Aiba đóng cửa rầm một tiếng rồi đi ra, tôi ngó`i thần thờ trong phòng. Thú thực là tôi không dám hứa về` cái gọi là mãi mãi, đừng nói mãi mãi, ngay cả bảo tôi phải hứa ngày mai sẽ thế` nào, tôi cũng không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn. Một người đã từng bị phản bội, đã đến độ tuổi buộc phải nghĩ cho mình như tôi, không thể tiếp tục vỗ ngực cam đoan gì đó. Kể cả tôi theo đuổi Phương Hồ`i hết sức mình thì cô có đồng ý không? Kể cả cô đồng ý thì chưa đầy một năm nữa tôi sẽ về` nước, trong khi Phương Hồ`i phải ở lại Australia ít nhất hai năm nữa mới tốt nghiệp, hai năm đó liệu chúng tôi có kiên trì được không? Kể cả là chúng tôi kiên trì được, quay về` Bắc Kinh rồi, chúng tôi có còn yêu nhau nữa hay không? Gia đình cô có chấp nhận tôi không? Công việc của tôi có nuôi được cô ấy không? Hàng loạt giả thiết này đã khiến tôi mất hết ý chí chiến đấu. Hồ`i trẻ chúng ta luôn luôn coi nhẹ phần mở đầu, đến khi kết thúc lại đau đớn tê tái. Còn khi đã trưởng thành, chín chắn, chúng ta có thể né tránh sự tổn thương ấu trĩ, nhưng cũng đã để mất đi dũng khí thuở ban đầu.

Bất luận nói thế nào, thực tế trước mắt là, tôi thực sự không biết phải làm thế nào với Phương Hồì.

Ngày tháng trôi dần, những ngày còn lại của tôi ở Australia đã bước vào giai đoạn đếm ngược. Vì Phương Hồì vẫn còn ở lại nên trước khi về nước, tôi không hề vui mà lại cảm thấy lưu luyến, bịn rịn khó tả trước giờ phút chia tay. Tôi tưởng tượng ra rằng có lẽ Phương Hồì cũng có suy nghĩ đó, vì thời gian đó cô thường xuyên sang phòng tôi, nói dăm ba câu chuyện, mượn máy thú đồ̀ linh tinh, sau đó ở lại giúp tôi thu dọn va li hết lần này đến lần khác.

Tôi nhìn đám hành lí của mình bị thay đổi vị trí qua bàn tay của Phương Hồì và bất chợt mỉm cười. Người nào không hiểu lại tưởng cô là người yêu của tôi. Còn cô làm hộ tôi những việc này bằng tâm trạng như thế nào?

“Anh bảo này... cái va li đen bị em hành hạ máy lần rồi? Cũng đâu có thấy đặt thêm được đồ̀ gì đâu!”. Tôi cười nói.

“Ai bảo thế, vừa này có chiếc cốc này không? Có lọ dầu này không? Đồ̀ đặc mang về chỉ có hạn, anh để trông nhieu thế này, chẳng lẽ anh còn định quay lại chuyế̀n nữa để lấy à?”. Phương Hồì chỉ cho tôi nói.

“Nếu em bảo anh quay lại, anh sẽ quay lại!”. Đột nhiên tôi buột miệng.

Phương Hồì liền dừng lại, ngại ngừng vuốt tóc nói: “Anh chỉ nói linh tinh! Thôi em mặc kệ anh đấy!”.

Nói rồi cô liền đứng dậy, tôi nhìn theo dáng đi mềm mại của cô, không kịp được bèn gọi: “Phương Hồì!”.

“Thôi nhé, ngày mai lên máy bay rồi, anh thu dọn lần nữa đi!”.

Phương Hồ`i không ngoái đầ`u lại, tôi vội hỏi tiế`p: “Ngày mai em có tiền anh không?”.

“Em có”. Cô đứng thẳng lưng rô`i nói: “Em tiền anh ra sân bay!”.

Ngày hôm sau Aiba và Phương Hồ`i đưa tôi ra sân bay, trên đường đi, tôi ra sức khua môi múa mép, bọn họ cũng nhiệt tình phở`i hợp với tôi, giả vờ cười nói rấ`t vui vẻ, nhưng không ai thể xóa đi nỗi buồn trước lúc chia tay. Sau khi xuô`ng taxi, tôi liề`n ra cô`p xe lấ`y hành lí, Phương Hồ`i cũng đi theo và không hề`ngậ`n ngữ, nhắ`c ngay chiế`c va li da màu đen mà cô đã sắ`p xế`p nhiề`u lầ`n đó, tôi vội ngăn cô lại nói: “Đưa cho anh, cái đó hỏng bánh xe rô`i, nặng lắ`m!”.

“Không câ`n đâu, để em xách hộ anh!”. Phương Hồ`i nói với giọng rấ`t quả quyế`t.

“Thôi, đưa cho anh, bắ`t con gái xách va li cho mình thì mắ`t điếm quá!”. Tôi đưa tay ra nói.

“Không”. Phương Hồ`i lắ`c đầ`u và nói với giọng rấ`t kiên quyế`t, cô xách chiế`c va li lên một cách chậ`t vật rô`i bước đi.

Aiba liề`n thờ` dài, tôi đi theo sau mà không biế`t phải làm thế` nào.

Hôm đó Phương Hồ`i xách va li đế`n tận cửa kiểm tra an ninh, chiế`c bóng mảnh khảnh của cô rấ`t không cân xứng với chiế`c va li cô`ng kề`nh. Tôi biế`t cô ra tiễn tôi theo cách ngang ngạnh của mình, tôi nghĩ chắ`c là ngoài tôi ra, không ai cảm thậ`n được tình cảm đặc biệt bao hàm trong đó, chúng tôi là tri kỉ của nhau, nhưng lại không biế`t rô`t cuộc là hạnh phúc hay bắ`t hạnh.

Trước khi vào cửa, cuối cùng Phương Hồ`i đã buông tay ra, tôi không ngần ngại mà ôm chặt lấy cô, tôi không muốn làm một gã trai như Kiêu`u Nhiên, lúc nào cũng giữ những điều`u ưu`i tiể`c, tôi muốn giữ lại sự vĩnh hằng trong giây phút mình có thể nắm bắt. Tôi cảm nhận được Phương Hồ`i đang run rẩy trong vòng tay tôi, cũng cảm nhận được rằng nước mắt ướt nhòe trên vai tôi, nghĩ lại hai năm sống trên đất`t Australia vừa qua, nước mắt và nụ cười của cô đều` đã từng thuộc về` tôi, như thế` tôi cũng thỏa mãn lắm rồi.

Tôi không khóc, nếu sức mạnh của vòng tay không thể giữ cô ở bên tôi thì ít nhất sẽ phải gặp lại trong giây phút cuối cùng. Tôi vẫy tay chào bọn họ rồi bước nhanh về` phía phòng đợi, Australia và Phương Hồ`i đã trở thành phong cảnh ở lại sau lưng tôi.

Cuối cùng mọi nước mắt tôi đã trào ra trên độ cao vài chục nghìn foot, cảm giác đau đớn trong trái tim khiến` tôi hiểu được rằng, Phương Hồ`i đã tồn` tại và không thể xóa mờ trong cuộc đời tôi.

Phần 7: Gặp gỡ

Phuong Hồ`i nói: “Sau khi trưởng thành, ta luôn được học những bài học, đi trên những con đường, gặp gỡ những con người không giống với ngày trước, chúng ta không thể tránh khỏi số` phận đôi ngã đôi đường”.

I

Về` đến Bắc Kinh, phải mất một thời gian tôi mới thích nghi được với cuộc sống mới, thỉnh thoảng ngủ vẫn giữ thói quen tìm kiếm bóng dáng Phuong Hồ`i, sau khi đi`i chiế`u tì`m căn phòng của tôi với căn phòng nhỏ ở Australia, tôi mới hiểu ra rằng, tôi và cô đã ở hai bán cầ`u khác nhau.

Tôi nghỉ ở nhà má`y ngày rồi bắt tay vào làm hồ` sơ xin việc. Xét cho cùng thì tôi sang Australia không phải là kiế`m người yêu, mục đích quan trọng nhất vẫn là lấ`y được tá`m bả`ng nước ngoài, về` nước tìm một công việc tạm tạm. Chỉ tiế`c rằng tôi có vẻ như sinh không gặp thời, khi người ta đi du học, du học sinh còn được cung như trứng mỏng, đế`n lượt tôi du học về`, thì cứ dưới một tá`m biển tuyển dụng lại có nửa anh du học sinh. Khái niệm nửa anh du học sinh là người mà sau khi đi du học chỉ số`ng chung với người nước mình, thi cử gầ`n như chỉ quay cốp, đi học thì toàn ngủ gật, mua đồ` thì toàn ra hiệu bả`ng tay chân, tìm việc chủ` yếu dựa vào vận may. Chính vì có những đi`i tượng này trà trộn trong du học sinh mới khiế`n cho chúng tôi bị trượt giá` nặng. Thế` nên khi tôi cầ`m tá`m bả`ng tốt nghiệp in chữ vàng đi xin việc, các ông các chú các cô các bà ở phòng nhân sự đã không còn nhìn tôi bả`ng ánh má`t tôn sùng nữa, mà thay vào đó là một thái độ thờ ơ, câu hỏi được đưa ra

cũng rất coi thường, chỉ còn thiếu nước là hỏi thẳng gia đình các cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền để mua tấm bằng này.

Ngành tôi học ở Australia là kế toán, không phải vì tôi theo đuổi và yêu thích chuyên ngành này đến mức nào, mà chỉ đơn thuần là do dễ qua, dễ tốt nghiệp. Mẹ tôi đã làm cả đời ngành này, thế nên cũng rất hiểu, trước khi tôi đi xin việc, bà đã nói với tôi về độ nhạy cảm của cái nghề này, tổng kết lại là tốn công, tốn sức, dễ bị ghét, rủi ro cao. Làm sổ sách giả chắc chắn không ổn, sớm muộn rồi cũng bị cơ quan công an sờ gáy; làm sổ sách chuẩn cũng không ổn, sớm muộn gì cũng bị ông chủ cho thôi việc. Thế nên tốt nhất là không nên làm. Tôi nghĩ bụng thế con làm gì? Ngành tự động hóa mà tôi học hồ i đại học đã gâ n như quên sạch. Mẹ tôi liên bảo ta có thể đi đường vòng để cứu nước, làm những nghề có liên quan, ví dụ làm trong văn phòng công ti tư vâ n chúng khoán, việc nào làm được đề u thử xem. Không phải có rất nhiều người như vậy sao? Học xây dựng lại làm về quảng cáo, học môi trường lại làm về bất động sản, người đông quá nên khó phân công, xã hội cho các con cơ hội tìm kiếm tương lai con gì, con trai, ngày mai đến ngân hàng nộp hồ sơ đi.

Trước lời khuyên nhủ, định hướng của mẹ, tôi đã cậy cục nhờ người giúp để được đi phỏng vâ n ở một ngân hàng nọ có tên viết tắt bằng tiếng Anh rất oai. Lúc đó trong phòng hội nghị, những kẻ xin việc như chúng tôi chẳng khác gì những chú cừ non chuẩn bị lên thớt, bị họ vây quanh. Rõ ràng là cô nàng ngô i bên cạnh tôi có vẻ căng thẳng, liên tục chọc ngón tay vào chiếc tất giấ y dưới bộ váy của mình, tôi nhìn thấy chỗ đó thũng hẳn một lỗ.

“Xin mời các bạn giới thiệu sơ qua về mình, nói về hoàn cảnh gia đình, định hướng trong tương lai và lí do tại sao lựa chọn ngân hàng của chúng tôi. Bất đầ u từ bên trái nhé”.

Cô nàng đi tắt giày giật nảy mình, giọng run run nói: “Chào... chào các anh chị, em tên là Phó Vũ Anh, tốt nghiệp trường X, à... nghiên cứu sinh tốt nghiệp trường X... gia đình em có ba mẹ và còn... bà nội... ba em là quản đốc phân xưởng sản xuất cao su, mẹ em...”.

Nghe đến đây tôi chỉ muốn bật cười, đây có phải là báo cáo thành phần gia đình đâu, nhắc đến bà nội làm gì? Cô nàng này ngờ nghệch quá. Giám thị cũng suy nghĩ giống như tôi nên ngắt lời Phó Vũ Anh, cô nàng mới chuyển sang đọc thuộc bài phát biểu và tài liệu đã chuẩn bị từ trước. Mặc dù rất lưu loát, nhưng vừa nghe là biết đã học thuộc lòng, vì trong quá trình nói, cô nàng còn nhìn lên trời theo thói quen.

Rõ ràng là giám thị không có hứng thú với cô nàng, sau khi nhắc thời gian không hỏi thêm gì nữa. Người trình bày tiếp theo là tôi, vì thất bại hơi chật nên tôi cất lời khá khó khăn: “Chào các anh chị, em là Trương Nam, tốt nghiệp trường đại học X của Australia. Em đến đây xin tuyển dụng vì tiếng tăm và văn hóa của quý ngân hàng đã thu hút em, em hi vọng những kiến thức tiên tiến mà mình đã học sẽ được phát huy trong quý ngân hàng”.

Mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng bụng lại nghĩ, tại sao đến đây xin việc, là vì mẹ tôi quen giám đốc chi nhánh của các anh!

“Em nghĩ em có thể mạnh ở lĩnh vực nào? Hoặc giả nói em muốn phát huy thế mạnh trong mảng nào?”. Giám thị nhìn hồ sơ của tôi hỏi.

Bộ phận nào? Vấn đề này đúng là tôi chưa hề nghĩ tới, tóm lại theo lời mẹ tôi thì không làm sổ sách là được.

“Dạ... em cảm thấy mình có khả năng giao tiếp nhất định, có thể phát triển ở mảng tín dụng, khi học nghiên cứu sinh, em có học

về đầu tư, ngoài ra em cũng có thể làm việc ở mảng đầu tư tài chính”.

“Ồ. Thế mảng tiết kiệm thì sao? Thông thường nhân viên mới vào ngân hàng thường được chúng tôi bố trí công việc ở phòng tiết kiệm để rèn luyện một thời gian, được tiếp xúc trực tiếp với khách hàng ở quầy, việc này em có làm được không?”. Giám thị ngừng đầu lên hỏi.

M.kiếp! Dĩ nhiên là không thể chấp nhận rồi! Tôi từ Australia xa xôi trở về là để giữ tiền, trả tiền cho thiên hạ ư? Những kiến thức mà tôi đã học vứt đi hết à!

“Dĩ nhiên được rèn luyện ở quầy cũng là cần thiết”. Miệng tôi thì cười, nhưng bụng thì gào lên.

“Em nhắc đến phòng tín dụng thì em có nguồn tài nguyên gì không? Có kéo được khách hàng không?”. Một giám thị khác hỏi.

“Em nghĩ nếu dựa vào sự nỗ lực của em, em làm được...”. Tôi còn chưa nói hết thì đã bị anh ta ngắt lời.

“Không phải bảo em, mà là nói em có nguồn tài nguyên gì có thể lợi dụng không? Anh thấy trong hồ sơ em có viết mẹ em là trưởng phòng tài vụ, liệu bà có thể giúp em trong việc gửi tiền không?”.

M.kiếp! Tôi đi xin việc hay mẹ tôi đi xin việc! Thật quá thực dụng!

“Nếu cần thì mẹ em có thể ủng hộ em ở một góc độ nhất định!”. Tôi tiếp tục cười, bụng thì lại gào lên.

“Được rồi. Người tiếp theo”. Giám thị không để m Xia gì đến tôi nữa mà gác hồ sơ của tôi sang bên cạnh. Xem ra mọi quan hệ của mẹ tôi vẫn chưa ăn thua, rõ ràng không đủ để họ phải chú ý, sau

đó nghe thấy mấy vị tiếp theo trình bày về gia đình hiền hách của họ, tôi càng hiểu thêm được rằng, lần này tôi lại công toi rồi.

Ra khỏi phòng hội nghị, tôi liền vội ngay calavat ra, Phó Vũ Anh đi trước tôi, nhìn cũng rất chán nản. Tôi nhìn giữa hai chân cô nàng... loáng thoáng... có lỗ thủng của tất, bèn vỗ vai rất hào hiệp nói: “Ồ... Em là Phó Vũ Anh đúng không? Tất của em... rách rồi”.

Phó Vũ Anh liền cúi đầu xuống ngó rồi kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng nói: “Cảm ơn anh!”.

“Không có gì”. Tôi bấm thang máy nói: “Ai căng thẳng mà chẳng như vậy”.

“Vừa nãy em căng thẳng quá, lần này chắc chắn không ăn thua”. Cô nàng nói với vẻ râu rĩ.

“Cũng không hẳn là vấn đề căng thẳng, ba người đứng sau em, người nhà không là giám đốc thì cũng là tổng giám đốc, chắc chắn đều có quan hệ cả, như bọn mình, dù căng thẳng hay không cũng chẳng làm được gì”. Tôi nói một cách chán chường.

“Đúng vậy! Thật chẳng công bằng tí nào! Em cũng không trông chờ gì vào đám ngân hàng này, thà là đi nộp hồ sơ vào văn phòng còn hơn! Buổi chiều em sẽ đi! Đúng là hơi mệt nhưng không nhiều người chạy cửa sau như thế này!”. Phó Vũ Anh bất bình nói.

“Em đến văn phòng nào?”. Tôi hỏi cô nàng, nghĩ bụng nếu ổn thì tôi cũng nộp một bộ hồ sơ, chẳng nào thì tôi cũng chẳng có hi vọng gì.

“Vĩnh An. Em có một chị bạn làm ở đó, hôm nay bảo em đến nộp hồ sơ”. Phó Vũ Anh nói.

Vĩnh An là văn phòng quốc tế rất có tiếng, ngay từ hôm ở bên Australia tôi đã biết, dĩ nhiên là tôi sẽ không bỏ qua cơ hội trước mắt, đúng lúc thang máy đến nơi, tôi vội hào hiệp bước lên một bước và giữ cửa, nhường cho Phó Vũ Anh vào trước. Cô nàng mỉm cười duyên dáng và nói lời cảm ơn, tôi liền khua tay nói: “Đừng khách khí! Quan tâm phụ nữ là điều nên làm!”.

“Buổi chiều anh phải phỏng vấn không?”. Phó Vũ Anh hỏi.

“Không. Nếu anh mà có chị bạn ở Vĩnh An thì chắc chắn anh cũng đi, tiếc thật, bạn bè của anh ở khắp thế giới mà chẳng có ai nộp hồ sơ giúp anh cả!”. Tôi cố tình nói với vẻ buồn bã.

“Anh có còn hồ sơ không? Hay là em nộp giúp anh một bộ nhé”. Phó Vũ Anh nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm nói.

“Thật hả? Thế thì cảm ơn em quá! Em tốt bụng ghê, thời buổi này hiếm người tốt bụng lắm!”. Tôi đưa bộ hồ sơ của mình cho cô nàng với vẻ vô cùng biết ơn.

Phó Vũ Anh liền mỉm cười nói: “Có gì đâu, thì chỉ nộp giúp hộ anh hồ sơ thôi mà, chị bạn em nói hồ sơ nộp vào chỗ họ nhiều vô kể, cứ từng chồng từng chồng cao ngất, em chỉ tiện thể nộp giúp thôi”.

“Thế cũng vẫn phải cảm ơn em! Anh cho em số điện thoại di động của anh nhé! Sau này thỉnh thoảng bọn mình nhớ liên lạc!”. Tôi tiễn Phó Vũ Anh ra cổng, móc điện thoại ra chờ đợi nói.

Phó Vũ Anh vui vẻ đọc một dãy số, trước khi đi còn lưu luyến vẫy tay chào tôi, nhờ có sự phối hợp của cô mà tôi cũng cảm thấy mình đã gặt hái được một thành công nho nhỏ. Mặc dù tài cán xin việc không ra gì, nhưng khả năng khua môi múa mép vẫn không tụt lùi.

Không ngờ hành động vô tình này lại giúp tôi tìm được việc. Tôi đã qua được vòng thi phỏng vấn của Vĩnh An và trở thành nhân viên của văn phòng quốc tế nổi tiếng này. Nhưng đến lúc ký hợp đồng tôi lại ngỡ ngàng hồ i lâu, mức lương ghi trên hợp đồng chỉ cao hơn 50 tệ so với người tốt nghiệp đại học, tôi cảm thấy thật có lỗi với tấm bằng của mình, nhưng biết làm thế nào, Trung Quốc cái gì cũng thiếu chỉ mỗi không thiếu người, tôi mà không vào đây làm thì đằng sau còn đầy người bám sát, nghĩ đến những đồng loại còn đang phải lang thang ở khắp nơi trên thế giới, tôi đành cắn răng ký tên. Gì thì gì vẫn cứ phải chiếm chỗ đã.

Hôm đầu tiên đi làm, tôi đã gặp Phó Vũ Anh, lúc nhìn thấy cô nàng, tôi không thể vui lên được, tôi cảm thấy việc tôi vào Vĩnh An chứng minh được rằng, tôi và cô nàng có thói quen móc tấu trong những lúc căng thẳng có trình độ ngang nhau, điếu này khiến tôi rất không khoái. Nhưng Phó Vũ Anh lại tỏ ra rất vui, nhìn thấy tôi liền bước tới, nhiệt tình chỉ cho tôi biết bàn làm việc của cô, đồng thời càng nhiệt tình hơn khi đưa tôi đi loanh quanh cho biết khu làm việc của nhóm chúng tôi.

Đến nơi, tôi đã được tất cả các đồng nghiệp đón chào bằng ánh mắt nóng bỏng, điếu này khiến tôi tự tin hẳn lên, hóa ra bản thân cũng có thể mạnh nhất định đó chứ, ví dụ dáng dấp ôn, biết ăn nói, khiêm tốn lịch sự, biết tiến biết lùi... Trong lúc tôi đang thao thao tự biểu dương mình thì đột nhiên Phó Vũ Anh đứng lại, nói với tôi với giọng ai oán: “Trương Nam, em muốn đổi chỗ cho anh quá...”.

Tôi cúi đầu nhìn bàn làm việc đang trống trơn rồi thắc mắc: “Sao vậy? Chỗ này là bảo địa phong thủy hả?”.

“Bảo địa phong thủy tuyệt vời”. Phó Vũ Anh gật đầu liên hồ i nói: “Em dám chắc là ít nhất có một nửa số đồng nghiệp nữ

trong tâm ng bọn mình đề u muôn ng ở đây”.

“Hê hê, thế thì lạ nhi! Anh vừa mới đến, sao lại được đón tiếp nô ng hậu như vậy nhi? Lí do gì vậy?”. Tôi ng ở xuông ghé, xoay một vòng rồi nói.

“Là vì...”.

Đang nói thì cô nàng liền dừng lại, mặt mày rạng rỡ nhìn về phía sau lưng tôi mỉm cười. Tôi ngoảnh đầu lại, một anh chàng đẹp trai có thể gọi là Đông Gioăng đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, cậu ta đặt đồ đạc lên bàn làm việc của mình và mỉm cười bước đến hỏi: “Vũ Anh đến rồi à? Đây là đồ ng nghiệp mới hả!”.

“Vâng! Hôm nay anh ấy đến nhận việc, em vừa đưa anh ấy vào! Đây là Trương Nam”. Phó Vũ Anh giới thiệu.

Đáng lẽ lúc này tôi phải đứng lên, nhưng tôi không thể nhúc nhích, tá m thế mà anh chàng này đeo trước ngực lắ c lu liên hô i trước mặt tôi, dòng chữ trên đó khiến tôi có cảm giác dường như thời gian quay trở lại thời điểm hai năm về trước tại Australia.

Anh chàng đó ng ở xuông và đưa tay về phía tôi, khuôn mặt cậu ta rất đẹp trai, rồi cậu ta nói với vẻ không hài lòng lắ m: “Xin chào! Tôi là Trần Tâm!”.

Tôi nhìn vào lòng bàn tay của anh chàng và thâm nghĩ, m.kiếp, cuộc đời thật là oái oăm!

2

Sau khi chia tay Phương Hồ`i, tôi và Trầ`n Tầ`m trở thành đò`ng nghiệp của nhau.

Trầ`n Tầ`m, đúng vậy, chính là anh chàng Trầ`n Tầ`m học trường F, đẹp trai, biế`t chơi bóng, hát hay, biế`t chọc con gái cười, biế`t đưa Phương Hồ`i sang Australia đó.

Bàn làm việc của tôi và Trầ`n Tầ`m ở cùng một ô, suố`t ngày chạm mặt nhau. Và ánh mắ`t nóng bỏng mà tôi được hưởng trong ngày đi làm đầ`u tiên đó, phầ`n lớn cũng là để dành cho Trầ`n Tầ`m. Điề`u này khiế`n tôi cảm thấ`y thấ`t bại, chính vì thế` ngay từ đầ`u tôi đã không có thiện cảm với cậu ta.

Tuy nhiên, dầ`n dầ`n các cuộc tiế`p xúc giữa tôi và Trầ`n Tầ`m vẫn tăng lên, biế`t làm thế` nào, ngày nào cũng gặp, ngày ngày đi làm chui vào một tổ chim, đi công tác ở cùng phòng, thậm chí những lúc làm thêm giờ đế`n sáng sớm còn ngủ chung một giường, gầ`n gũi với cậu ta hơn cả gầ`n gũi với Phương Hồ`i.

Nhưng nói thật là Trầ`n Tầ`m đố`i xử khá tồ`t với tôi. Cậu ta không xa lánh tôi vì buổi đầ`u tiên gặp gỡ tôi tỏ ra rấ`t thờ ơ, cũng không bực tôi khi nhiề`u lầ`n tôi dò hỏi chuyện riêng tư của cậu, giúp tôi rấ`t nhiề`u trong công việc. Lầ`n đầ`u tiên làm kiểm toán vô cùng vấ`t vả, không thể thích nghi ngay với cường độ làm việc không phân biệt ngày đêm, nhìn một đố`ng giấ`y tờ, con số` mà chỉ muố`n nôn, đặc biệt là nửa đêm phải kiểm tra kho, tôi chỉ muố`n chửi to cho đỡ stress. Còn Trầ`n Tầ`m đế`n Vĩnh An được gầ`n hai năm, đã quen với công việc này từ lâu, chính vì thế` cậu luôn an ủi tôi, làm xong việc còn giúp tôi sửa lại bản thảo. Bình thường lúc nào có thời

gian, chúng tôi cũng sẽ đi uống bia, ăn cơm, nói chuyện tào lao với nhau.

Nói thế nào nhỉ, thực ra Trần Tâm là người rất dễ sống, cậu ta thông minh, rất được việc, lại không kiêu căng, cư xử có trước có sau, không kệt xỉ cũng không khoe khoang. Nhưng không hiểu sao tự đáy lòng tôi không thể chấp nhận được cậu ta. Nói thẳng ra là tôi thấy bất bình thay cho Phương Hồ i. Cứ nghĩ đến việc vì cậu ta mà Phương Hồ i phải phiêu bạt sang đất khách quê người, đi thuê phòng với bạn ở ngoài, nhất đồ gia dụng trên đường về dùng, nhà vệ sinh hỏng, phòng bốc mùi hôi thối mà vẫn phải ở, bị trộm đồ trắng tay mà vẫn không về nước, nửa đêm sốt cao uống hai viên hạ sốt rồi cố gắng chịu, nửa đêm mơ thấy Trần Tâm lại khóc, vì một số đồ vật rất nhỏ nhặt dính dáng đến cậu ta mà buồn bã, đau khổ như vậy, bây giờ nhìn thấy Trần Tâm tràn đầy sức sống, tôi không thể nào chơi vô tư với cậu ta như anh em.

Trần Tâm chưa bao giờ nhắc đến Phương Hồ i trước mặt tôi, hai chữ này chưa bao giờ thoát ra khỏi miệng cậu ta. Tôi bực vì sự tuyệt tình đó, nên luôn tìm đủ mọi cách để gợi chuyện. Ví dụ ăn cơm với nhau, lúc nào gọi sủi cảo, tôi đều gọi sủi cảo nhân hồ i hương⁽¹⁾, hơn nữa lúc nào cũng nhấn mạnh chữ Hồ i. Nhưng Trần Tâm lại không phát hiện ra, sau đó trước khi tôi gọi đồ ăn, cậu ta còn luôn nhắc rằng gọi sủi cảo hồ i nhân hồ i hương ấy, Trương Nam thích ăn!

Hoặc là có lúc tôi trêu Trần Tâm, nói thời cấp ba, thời đại học, ông đã hại bao nhiêu đời con gái? Nhìn ông thế này chắc cũng phải một đội quân nhỉ? Trong khi cậu ta chỉ cười giả lả nói, sao ông cứ tò mò chuyện đời tư của tôi vậy, có phải cô em nào của ông đã bị tôi hại, ông phải ăn cơm thừa của tôi không? Ông cho tôi biết tên đi, tôi sẽ khai để ông biết đến bước ABCD nào rồi, đảm bảo sẽ khai thành thật, không bắt ông phải chịu thiệt đâu! Bọn mình là anh em mà!

Tóm lại là tôi không moi được gì từ miệng cậu ta, cậu ta khá giống với Phương Hồ i ở điểm này, cái gì cũng kín như bưng. Sau đó tôi cũng không mắ t công vào chuyện đó nữa, tôi cảm thấ y mình hơi nhảm nhí, những chuyện oán hận tình sâ u giữa họ, tôi được lợi gì mà tham gia vào làm.

Tuy nhiên dầ n dầ n tôi cũng vẫn lôi ra một số chuyện, qua lời kể của Phương Hồ i, tôi đã biế t rấ t nhiề u về Trầ n Tầ m. Khi diễn ra giải đầ u bóng rổ, tôi đã đắ ng kí cho cậu ta, nói với cô bạn đồ ng nghiệp phụ trách rằ ng, Trầ n Tầ m đã từng tham gia trận chung kế t cúp Nike trong lúc ô m, khiế n sau đó cậu ta rấ t thắ c mắ c, bảo mắ y năm rồ i không nhắ c đế n chuyện này, không hiểu kể với tôi từ bao giờ. Lúc đi mua nước uố ng, không câ n Trầ n Tầ m phải nói, chắ c chắ n tôi sẽ mua cho cậu ta trà đen lạnh, lúc gọi món ăn, chắ c chắ n tôi cũng gọi cho cậu ta món cay. Trầ n Tầ m từng phải thồ t lên rằ ng, có cảm giấ c tôi là vợ cậu từ kiế p trước, đế n kiế p này hóa thân thành đàn ông, nhưng vẫn nhớ rõ thói quen, sở thớ c của cậu ta. Và chắ c chắ n là tôi sẽ cự nự lại, hai thắ ng sẽ tranh cãi, trêu chọc nhau chuyện kiế p trước ai là vợ ai. Tuy nhiên, trong lòng tôi cũng hơi buồ n, người ghi nhớ mọi chuyện nhỏ của cậu không phải là ai ở kiế p trước, mà là Phương Hồ i - cô gái bây giờ vẫn đắ ng lẻ loi, khóc thầ m nơi đắ t khách quê người vì cậu.

Trong buổi liên hoan đầ u tiên mà tôi được tham gia sau khi đế n Vĩnh An, sau khi được tôi xúi giục, Trầ n Tầ m đã lên biể u diễn một tiế t mục. Lúc đầ u Phó Vũ Anh bắ t tôi lên biể u diễn, đứ ng lúc Trầ n Tầ m đi ngang qua, tôi vội kéo cậu ta lại và nói với Phó Vũ Anh: “Có Trầ n Tầ m làm sao đế n lượt anh được? Người ta đã từng lên sân khấ u biể u diễn, vừa đắ ng đàn vừa hát, là ngôi sao mới của giới nhạ c rock ở Bắ c Kinh năm xưa. Nế u không bị Vĩnh An kéo về

đây thì chắc bây giờ đang tổ chức live show tại quê nhà nào đó rồi! Để cậu ấy biểu diễn đi! Đảm bảo các em sẽ phải ngất ngây!”.

“Có đúng không anh Trần Tâm! Sao không nghe thầy anh nói bao giờ nhỉ?”. Phó Vũ Anh hào hứng hỏi.

“Đừng nghe hắn nói linh tinh! Trương Nam, sao cái gì ông cũng biết vậy? Vẫn cái giọng lơ đãng trước uống say tôi kể cho ông nghe đúng không? Tôi nhớ là ông gục trước tôi mà! Tôi nói nhiều như vậy ư?”. Trần Tâm thấ c mắ c.

“Đâu phải có mỗi từng đó! Nói cho ông biết là ông đừng chọc tôi! Nếu không tôi sẽ lôi hết những chuyện đã sử của ông năm xưa ra đây!”. Tôi cười nói.

“Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy?”. Phó Vũ Anh kéo tay tôi hỏi.

“Chuyện gì đâu! Hắn ta vu khống đây! Em tin thật à!”. Trần Tâm chỉ vào tôi, vừa cười vừa chửi: “Cứ để hắn kể đi, hắn mà kể được thì anh phục!”.

“Đừng có thách tôi! Tôi kể đó nhé!”. Tôi trợn mắ t nói.

“Ông kể đi, xin mời! Phó Vũ Anh, hai đứa mình ngồi nghe kể chuyện nhé!”. Trần Tâm kéo Phó Vũ Anh ngồi sang một bên và nhìn tôi với vẻ thách thức.

“Sau khi uống xong ông cứ gân cổ hát, nói đó là bài hát do ông sáng tác, bắt tôi phải ngồi nghe, tên là gì nhỉ, Năm tháng vội vã!”.

Dĩ nhiên là sau khi uống say, Trần Tâm không nói gì, đây là do tôi bịa ra, nhưng ngồi đó diện với tôi, rõ ràng là mặt cậu ta sầm xuống, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Trần Tâm có thái độ đó, nên cũng hơi ngạc nhiên.

“Thật hả! Anh Trần Tâm từng sáng tác cơ à?”. Phó Vũ Anh mừng rỡ hỏi.

“Ừ... ca khúc linh tinh sáng tác hồ i cấp ba á y mà...”. Trần Tâm á p úng.

“Năm tháng vội vã đúng không? Thế thì em đăng kí cho anh tiết mục này nhé! Đến lúc đó nhất định em phải nghe xem thế nào mới được!”. Phó Vũ Anh cười rồ i đi ra, cô nàng quay đầ u nói với tôi rằ ng: “Lầ n sau anh nhớ kể cho em điề u bí mật của Trần Tâm nhé! Hay thật đầ y!”.

Sau khi Phó Vũ Anh đi ra, tôi liề n ghé sát vào Trần Tâm nói: “Ông sao vậy? Sao tự nhiên lại trầ m tư thế ! Lầ n này cả công ti được nghe ông biểu diễn rồ i! Còn không vui hả?”.

“Tôi hát cho ông nghe bài đó thật rồ i à?”. Trần Tâm cau mày hỏi.

“Dĩ nhiên rồ i! Nế u không làm sao tôi biế t được! Ông tưởng kiế p trước tôi là vợ ông chắ c!”. Tôi vội lắ p liế m.

“Biế n!”. Trần Tâm đẩy tôi ra nói: “Lâu lắ m tôi không hát bài này rồ i. Tại ông suồ t ngày hỏi chuyện cũ của tôi, say rồ i tôi mới hát cho ông nghe. Tôi tưởng mình đã quên hẳn rồ i cơ!”.

“Hê hê, viế t tặng người tình cũ hả? Coi bộ dạng của ông kia!”. Tôi trêu.

Ai ngờ lầ n này Trần Tâm không đáp lại, cậu ngừng một lát, nhế ch mép cười nói: “Chắ c thế ”.

Mùa đông năm 2006, cuố i cùng tôi đã được nghe trực tiế p bài Năm tháng vội vã, đó là ca khúc rắ t du dương, mang đậm phong

cách tuổi thanh xuân. Lúc chơi guitar, Trầ`n Tầ`m nhìn về` nơi xa xăm, đờ`ng nghiệp ngô`i dưới đờ`u huyết sáo la ó.

Phó Vũ Anh mặc một chiế`c váy nhung tím đứng bên cạnh tôi, cô nàng liên tục lắ`c lư chiế`c cô`c đang câ`m trong tay theo tiế`ng hát của Trầ`n Tầ`m.

Tôi liề`n liề`c một cái và nói: “Đừng có xúc động đây thê`, không cần thận lại móc thủng tầ`t bây giờ!”.

“Ghét quá!”. Cô nàng đỏ bừng mặt đánh tôi một cái nói: “Còn lâu em mới xúc động đây!”.

“Còn không xúc động đây hả? Chỉ còn thiế`u nước lên tặng hoa nữa thôi! Có phải con gái các em đờ`u thích vẽ tư lự trên khuôn mặt bạch diện thư sinh của cậu ta không!”. Tôi ngô`i xuô`ng ghế` và hỏi.

“Giỏi ha! Anh nói Trầ`n Tầ`m là bạch diện thư sinh! Lát nữa anh á`y xuô`ng em sẽ mách anh á`y!”. Phó Vũ Anh cũng ngô`i xuô`ng nói.

“Thôi đừng múa mép nữa, có phải em thích Trầ`n Tầ`m rờ`i không? Không vầ`n đờ` gì, em cứ nói với anh, anh không nói cho ai đầu!”. Tôi giả vờ ghé sát vào và nói với vẻ thầ`n bí.

“Thôi đi anh! Em đầu có thích mà chỉ là thương thức thôi!”. Phó Vũ Anh ngô`i cách xa tôi ra rờ`i nói: “Nhưng người như Trầ`n Tầ`m chắ`c chắ`n là rầ`t hút hồ`n con gái, nhưng nế`u mà thích thì mệt lắ`m. Làm người yêu của anh á`y thầ`y không yên tâm chút nào! Em phải biế`t chứ, còn lâu em mới làm chuyện thiế`u tinh táo đó!”.

“Không ngờ em hiểu sự đòi n्हì! Tiế`c là lại có người thích làm chuyện thiế`u tinh táo này!”. Tôi thở dài nói.

“Ai vậy? Người yêu của anh áy hả? Nghe nói hiện tại anh áy không có người yêu mà!”. Phó Vũ Anh ghé sát vào tôi hỏi với vẻ rất hiêu kì.

“Anh không biết, em hỏi cậu áy xem!”. Tôi chỉ vào Trần Tâm đã hát xong và đang đi về phía chúng tôi nói.

Trần Tâm đứng trước bàn tôi, nâng li của tôi lên và uống hết số rượu còn lại. Tôi nhìn về buôn bã của cậu ta với vẻ suy tư, Phó Vũ Anh liền nhảy vào giữa hai chúng tôi rồi nói: “Anh Trần Tâm, nghe anh Trương Nam nói anh sáng tác bài này để tặng người yêu hả?”.

“Làm gì có! Rõ ràng bài này anh sáng tác tặng em hôm đó mà! Trương Nam bịa ra chuyện áy, tự nhiên anh lại có hứng, thế nào, em hài lòng chứ?”. Trần Tâm trợn mắt nhìn tôi rồi lại quay về với dáng vẻ như thường ngày nói.

“Thôi đi! Không chơi với các anh nữa, ghét quá!”. Phó Vũ Anh đỏ mặt bỏ đi.

Tôi cười nói với Trần Tâm: “Ông cáo già quá! Cảnh thận không Phó Vũ Anh lại tưởng thật đấy!”.

“Tưởng thật với ông hả? Nói cho ông biết nhé, không được yêu đồng nghiệp đâu đấy!”.

“Vớ vẩn! Ê, năm xưa ông câu người yêu bằng cách này hả!”.

“Hơ hơ, năm xưa phải mất bao nhiêu công tôi mới tán đổ được nàng!”. Trần Tâm nheo mắt nói.

“Nàng nào?”. Tôi nâng li rượu lên hỏi với vẻ dò xét.

“Nàng khiếm mình phải điêu đứng nhất!”. Trần Tâm chạm li với tôi, lại một li rượu nữa được trút vào bụng.

Đó là lần đầu tiên cậu ta nhắc đến Phương Hồ i với tôi, mặc dù không nói tên, nhưng tôi biết người mà cậu ta nói chắc chắn là Phương Hồ i.

Sau bữa liên hoan, tôi và Trần Tâm bị đẩy lên Đông Bắc. Cuối năm là lúc ngành chúng tôi bận rộn nhất, chắc đến tết âm lịch mới được về nhà. May mà doanh nghiệp lần này còn làm khá dễ, không có quá nhiều biểu bảng sáp nhập phức tạp, tôi và Trần Tâm vẫn còn có thời gian nghỉ ngơi, thưởng thức phong cảnh phương Bắc, tuyền bay trắng xóa đầy trời.

Do chúng chỉ tôi học là ASCPA, khác với chúng chỉ CPA trong nước, nên tôi bảo Trần Tâm cho mượn một giáo trình kiểm toán của cậu ta trước đây để xem qua. Phiên bản cuốn sách mà cậu ta học chắc chắn đã cũ, nhưng những chuẩn tắc mới nhất gì đó tôi đều biết, tôi chỉ muốn xem qua nội dung. Vì miếng cơm manh áo mà trong những giờ phút trà dư tửu hậu, tôi vẫn phải bỏ thời gian ra nghiên cứu. Vì thế mà tôi còn bị Trần Tâm cười nhạo, những lúc chơi cậu ta thường xuyên đuổi tôi về đọc sách, còn tôi thì toàn kéo cậu ấy về làm “thầy giáo” của tôi.

Trần Tâm là một anh chàng tính tình sôi nổi, hướng ngoại, những lúc ở gần nhau, hai chúng tôi rất ồn ào, nói rất nhiều chuyện nhưng rất ít chuyện nghiêm chỉnh. Tôi không ngờ rằng sau đó cậu ta lại kể cho tôi nghe chuyện của cậu ta với Phương Hồ i, mọi cái đều diễn ra rất ngẫu nhiên, nhưng giống như nội dung được nói trong triết học Mác Lê Nin, trong sự ngẫu nhiên hàm chứa cái tất yếu.

Hôm đó tôi vẫn đang đọc cuốn Kiểm toán của cậu ta, đến một trang giữa chừng đột nhiên tôi nhìn thấy hai dòng chữ nhỏ, bên trên có viết “Không tiếc nơi gửi mộng, chỉ hận quá vội vàng”. Nét chữ này đã quá quen thuộc với tôi, nó đã từng xuất hiện vô số lần trong căn phòng nhỏ của tôi ở Australia, nào là “thức ăn trong tủ lạnh, anh về nhớ hâm nóng”, hoặc “tôi em không về đâu, anh ăn cơm trước, đừng đợi em”.

Nhìn thấy nét chữ của Phương Hồ, rồi ngẩng đầu lên nhìn Trần Tâm đang nằm trên giường xem tivi, cảm giác trong lòng tôi vô cùng khó tả. Tôi cảm thấy bọn là đôi oan nghiệt, khiến tôi không thể yên lòng. Tôi thực sự không chịu được nữa, bèn đứng bật dậy, ném cuốn sách xuống trước mặt Trần Tâm nói: “Giờ thì bị tóm được chứng cứ rồi nhé, thành thật khai báo đi, năm xưa cô nàng nào viết cho cậu những câu đắm nước mắt như thế này!”.

Trần Tâm cầm cuốn sách lên xem, cậu ta sững người ra một lát rồi từ từ gập sách lại nói: “Người yêu cũ của tôi viết”.

“Người yêu cũ của cậu thì nhiều lắm! Cô nào vậy?”. Tôi ngó xuống cạnh cậu ta, chằm một điều thắc hỏi.

“Nói nghiêm túc là trong một thời gian khá dài, tôi chỉ có em ấy là người yêu cũ”. Trần Tâm nhìn tôi nói: “Tôi nghiêm túc đây, ông đừng có đó là chuyện bịa, cho tôi một điều đi”.

Tôi đưa cho cậu ta một điều thắc, nói: “Cậu có hút thuốc đâu?”.

“Đó là do tôi cai rồi, thời ngông cuồng năm xưa, tôi hút kinh khủng hơn ông nhiều!”. Trần Tâm chằm một điều thắc với vẻ rất lạnh lùng, phả ra một làn khói nói.

“Chắc chắc, một nhân vật có nhiều chuyện thâm cung bí sử đây! Kể cho anh em nghe đi!”. Tôi cười nói.

“Kể cái để ch gì! Sao ông đàn bà thế nhỉ!”. Trần Tâm đẩy tôi một cái nói.

“Tôi chỉ tích lũy đề tài của cuộc sống thôi mà, biết đâu một ngày nào đó tôi sẽ viết cho ông một cuốn tiểu thuyết mang tính tự truyện thì sao!”. Tôi giả vờ nói với vẻ nghiêm túc.

“Ông á? Trên forum chat ngoài ba cái câu bậy bạ và mấy từ sai chính tả, chẳng moi ra được câu nào hoàn chỉnh mà còn đòi làm nhà văn ư?”. Trần Tâm liếc hạ bệ tôi.

“Đồ đều!”. Tôi cười đánh cậu ta: “Không kể thì thôi!”.

“OK! Để tôi kể cho ông nghe, để tôi kể!”. Trần Tâm né tôi nói: “Chuyện này tôi chưa kể với ai bao giờ!”.

Và thế là tôi hôm đó, tôi đã công hiến hết đám thuốc lá Trung Nam Hải, còn Trần Tâm thì công hiến ra mọi câu chuyện của cậu trong những năm tháng vùi vãi đó.

Trước khi Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m vào đại học đã xảy ra một chuyện. Đó là ngày 29-8-2001, sinh nhật Trầ`n Tầ`m. Mọi thứ vớ`n không má`y thuận lợi, Trầ`n Tầ`m nghĩ thôi không tổ chức sinh nhật nữa, nhưng Ngô Đình Đình lại chủ động đứng ra lo liệu cho cậu. Cô vẫn còn nhớ chuyện Trầ`n Tầ`m nói với cô trong hôm đi hát, muố`n tìm cơ hội để giải thích với Phương Hồ`i.

Ngô Đình Đình xuấ`t đầ`u lộ diện tổ chức nên Trầ`n Tầ`m cũng ngại từ chớ`i, Tôn Đào và Dương Tình đẽ`u dễ sắ`p xế`p, Đường Hải Bằng cũng không kêu ca gì. Chủ yế`u là do lâ`n sinh nhật trước để lại đầ`u á`n quá đáng sợ, không ai còn đầ`u óc nào để tạo ra sự kiện kinh khủng hơn nữa. Người không muố`n đi nhấ`t vẫn là Phương Hồ`i, điề`u này khiế`n Trầ`n Tầ`m thấ`y hơi buồ`n, cậu nghĩ mỗi bên lùi một bước là được rồ`i, không cầ`n thiế`t phải so đo như vậy. Phương Hồ`i cũng ngại, không muố`n làm cậu cụt hứng, đành miễn cưỡng tham gia, trên đường đi mặt mày ủ rũ.

Bữa ăn diễn ra cũng tạm gọi là vui vẻ, tuổi tác đã lớn hơn, Đường Hải Bằng cũng không còn cô`chấ`p như trước nữa. Cậu chủ động rót rượu cho Phương Hồ`i, nâng li lên nói: “Nói thật là tớ cũng không ngờ hai cậu lại có thể kiên trì được đế`n ngày hôm nay, nế`u cậu đã thật lòng yêu Trầ`n Tầ`m thì tớ cũng chẳng có gì để nói nữa! Trước đây có gì không phải thì cậu cũng đừng để bụng. Tớ thừa nhận đúng là tớ đã từng làm một số` chuyện, cái thắ`ng gây chuyện ở công viên Địa Đàn đã khai với tớ rồ`i, tớ cũng đã báo ban nó. Tớ không ngờ lại xảy ra chuyện đó, hôm nay tớ cũng xin lỗi cậu thay cho hắ`n ta. Thôi không nói nhiề`u nữa, cậu đừng làm Trầ`n Tầ`m buồ`n nữa là được, tớ uố`ng cạn còn cậu uố`ng được bao nhiêu thì tùy”.

Đường Hải Băng uống hết số rượu trong li, Phương Hồ i khẽ nhún người và nhấp hai ngụm nhỏ tượng trưng. Hai người cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng họ đều hiểu, thời gian trôi qua, không chấp vạt gì nhau nữa có thể còn làm được, nhưng họ cũng không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trần Tâm không hiểu điều này, còn tưởng rằng hai bên đã bỏ qua mọi hiềm khích cho nhau và nói chuyện vui vẻ với nhau, lúc thì cậu bắt Đường Hải Băng uống rượu cùng, lúc lại bảo Phương Hồ i rót rượu, cắt bánh, cuối cùng Ngô Đình Đình không chịu được nữa, bảo Phương Hồ i ra nhà vệ sinh cùng cô, mới kéo được cô ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng ăn trong nhà hàng, nhưng cũng vẫn không nói chuyện gì. Ngô Đình Đình nhìn dáng vẻ rất gò bó của Phương Hồ i, liền cười nói: “Phương Hồ i, có phải cậu tưởng giữa tớ và Trần Tâm từng có chuyện gì với nhau không?”.

“Không... không phải đâu”. Phương Hồ i vội ngẩng đầu lên nói.

“Haizz, có cũng không sao. Tớ cũng không ngại nói thật với cậu, đúng là tình cảm của tớ với Trần Tâm không giống với Hải Băng, Tôn Đào. Trần Tâm là anh chàng rất có sức quyến rũ, được cậu ta thích là điều rất đáng tự hào, con người mà, ai chẳng có lòng sĩ diện hão đúng không? Ai chẳng muốn được chàng Đông Gioăng theo đuổi! Tớ cũng đã từng rung động trước cậu ấy, nhưng cùng lắm cũng chỉ là rung động thôi, không phải là thích. Vì tình cảm của tớ đối với Bạch Phong lại càng khác với Trần Tâm. Cậu biết Bạch Phong chứ?”.

Phương Hồ i luống cuống gật đầu, cô không ngờ Ngô Đình Đình lại thẳng thắn như vậy, cô luôn luôn cảm thấy khó xử trước thái độ thẳng thắn của người khác. Có lẽ là do bản thân cô thiếu những tình cảm bột phát, nên rất thấp thỏm không yên.

Ngô Đình Đình liềm giờ hai chiếc li lên lắ c lư và nói: “Tớ thích Bạch Phong, số năm mà tớ thích không thể đếm được bằng số ngón tay trên hai bàn tay nữa. Cậu biết đó là cảm giác như thế nào không? Có thể nói mấy năm đẹp nhất của thời con gái tớ đều dành cho anh ấy rồi, vì anh ấy mà tớ đã tự thay đổi mình, vì anh ấy mà tớ đi làm quen với những người bạn của anh ấy, vì anh ấy mà đi chăm sóc ông của anh ấy, vì anh ấy mà đơn thân hết năm này sang năm khác. Nhưng tớ nói cho cậu biết rằng, ngay cả với tư cách là người yêu của anh ấy tớ cũng không có, anh ấy cũng chưa bao giờ bảo tớ đợi anh ấy cả. Giữa hai bọn tớ không có tình cảm sâu nặng gì, không thể so được với cậu và Trầ n Tầ m. Nhưng tớ vẫn muố n làm như vậy. Tớ cũng đã quen rồi, tớ cứ có cảm giác rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ quay về và cho tớ một lời giải thích. Tình cảm của bọn tớ mong manh như vậy đấy, nhưng cứ như hai sợi chỉ, quắ n chặt vào nhau và tạo thành nút thắt không thể gỡ. Thế nên Phương Hồ ì ạ, Bạch Phong không quay về thì tớ cũng không thể thích ai được”.

Phương Hồ ì nghe cô kể, đột nhiên thắ y thương thương, cô nhìn đôi tay của Ngô Đình Đình mà thắ y buồ n vô cùng. Lúc đó cô còn chưa có khái niệm mười năm là khái niệm như thế nào, nhưng cô hiểu quắ ng thời gian dài hơn một nửa số tuổi của cô này chắ c chắ n là vô cùng khổ sở.

Phương Hồ ì bước đầ n, nắ m tay Ngô Đình Đình nói: “Chắ c chắ n cậu sẽ đợi được Bạch Phong!”.

Ngô Đình Đình quẹt nước mắ t, cũng nắ m chặt tay cô nói: “Tớ mong là thế, mong những lời may mắ n của cậu sẽ trở thành hiện thực!”.

Hai đứ a câ m tay nhau rồi quay vào bên trong, khiế n Trầ n Tầ m cũng sùng người. Tôn Đầ o vỗ tay nói: “Trầ n Tầ m, vậy là ước

mơ của ông trở thành hiện thực rồi nhé, thế thiếp đã chung sống hòa bình với nhau dưới một mái nhà!”.

“Em nghĩ đó phải là ước mơ của anh chứ nhỉ? Bao giờ anh cũng phải kiếm nàng thiếp chứ?”. Dương Tình nháy mắt, nhìn Tôn Đào nói.

“Anh làm gì có tài cán đó, ngậm trái tim em trong bụng rồi!”. Tôn Đào vội ôm chặt Dương Tình nói.

“Dương Tình nói hay lắm! Với gã Tôn Đào, chỉ có cậu là trị được hắn!”. Ngô Đình Đình dí mạnh tay vào trán Tôn Đào một cái và nói.

“Đúng vậy! Chẳng nghiêm túc tí nào cả! Tôi hỏi ông, quà của tôi đâu?”. Trần Tâm xòe tay ra nói.

“Ông mà không nói thì tôi suýt quên mất, đợi chút, để tôi lấy”. Nói rồi Tôn Đào liền móc tay vào túi quần.

Cậu ta móc từ túi trái ra một túi gì đó dài dài dài, nhìn một lát rồi nói, “không phải, không phải”, rồi lại rút trở lại vào bên trong, móc từ túi phải ra một túi vuông khác, vẫn nói “nhầm rồi, nhầm rồi” rồi lại rút trở lại. Cuối cùng móc hết chỗ nọ chỗ kia cũng vẫn không móc ra được qua gì, cậu ta liền cười ranh mãnh và ném cho Trần Tâm hai món trong túi nói: “Đi vội quá, quên mang rồi. Thôi lấy hai món này thay quà nhé, hê hê, có khi đây là cái ông cần nhất ấy chứ”.

Trần Tâm cúi đầu nhìn rồi cười quay sang véo tai Tôn Đào, Phương Hồ thì thấy trên đó viết dòng chữ “thử thai”, “tránh thai”, biết không phải là cái gì hay ho, ngượng quá mặt đỏ bừng lên.

Mấy đứa đang đùa nhau thì đột nhiên điện thoại của Ngô Đình Đình đổ chuông, cô vẫy tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nghe

máy: “A lô... vâng.. ông đừng vội, có chuyện gì ạ, ông cứ nói từ từ... hả... gì cơ ạ? Ông nói gì cơ?... Thật ạ? Thật ạ? Thật hả ông? Bọn họ nói như vậy thật ạ?... Vâng, vâng, cháu biết rồi... Để cháu sẽ bảo với bọn họ!... Tôi cháu sẽ đến chỗ ông! Vâng! Cháu chào ông!”.

Lúc cúp máy, Ngô Đình Đình đã giàn giụa nước mắt, mọi người đều giật mình nhìn cô không nhúc nhích. Cô liền đứng bật dậy, nói lớn: “Bạch Phong không giết người! Anh ấy không có tội!”.

Trần Tâm cũng đứng phắt dậy, kéo Ngô Đình Đình nói: “Gì cơ? Rồi cuộc là thế nào? Ông cậu ấy gọi điện cho cậu à? Cậu cứ bình tĩnh kể”.

“Vừa nãy cảnh sát và tổ dân phố cùng đến nhà ông anh ấy! Anh chàng họ Tào bỏ trốn cùng anh ấy năm xưa đã bị bắt. Hẳn ta đã khai hết mọi chuyện, chính hẳn là người đã đánh chết người đó chứ không phải Bạch Phong! Không phải Bạch Phong! Anh ấy không giết người!”.

Ngô Đình Đình hưng phấn túm chặt Trần Tâm nói lớn, cô vừa khóc vừa cười, nhìn rât buồn cười, nhưng cô không thể kìm chế được mình, đôi tay cô run rẩy liên hồi, cả người cũng run run. Trần Tâm cũng mừng vô cùng, cậu ôm chặt Ngô Đình Đình vào lòng, hét “tuyệt quá! Thật là tuyệt vời!”. Đường Hải Băng, Tôn Đào và Dương Tình cũng bước tới, máy đưa ôm chặt lấy nhau, ca tụng công đức các vị thần tiên, hào hứng như những đứa trẻ.

Chỉ có Phương Hồ là không hòa nhập được vào trong đó, ngại ngùng ngơ ngái ngoài nhìn, vòng tay Trần Tâm nhìn hơi trái mắt, cô lặng lẽ cúi đầu xuống. Thực ra cô cũng thấy mừng cho Bạch Phong, cũng mừng thay cho Ngô Đình Đình, chỉ có điều cái mừng của cô vẫn không thể sánh với bọn họ.

Nhảy nhót hò reo một lúc, Trầ `n Tầ `m mới sực nhớ đế `n Phương Hồ `i, cậu buông Ngô Đình Đình ra rồ `i bước đế `n trước mặt cô nói: “Anh xin lỗi, hôm nay không đưa em về ` nhà được, lát nữa bọn anh phải đế `n nhà ông Bạch Phong, em tự về ` nhé, tô `i anh sẽ gọi điện cho em!”.

“Vâng, anh đi đi!”. Phương Hồ `i gật đầ `u nói: “Thôi tớ về ` trước nhé”.

“Đi cẩn thận nhé!”. Trầ `n Tầ `m với lầ `y túi xách cho cô, sau đó lại bước về ` phía đám Ngô Đình Đình.

“Vâng, Trầ `n Tầ `m...”. Phương Hồ `i kéo cậu lại nói: “Chúc mừng sinh nhật anh!”.

“Anh biế `t rồ `i, ngoan nhé!”. Trầ `n Tầ `m hôn nhẹ lên má cô, cười nói.

Hôm đó Phương Hồ `i về ` nhà một mình, Trầ `n Tầ `m đưa Ngô Đình Đình về ` nhà ông Bạch Phong. Ông cụ quá xúc động, kể đi kể lại mấ `y lầ `n mới kể rõ được đầ `u đuôi. Cảnh sát nói năm xưa trên người người bị hại có mấ `y phầ `n mê `m bị thương, nhưng về `t thương chí mạng là xương sọ trên đỉnh đầ `u bị vỡ. Những cậu có mặt trong buổi hôm đó đầ `u mới mười bố `n, mười lăm tuổi, thấ `y người ta nằ `m bắ `t động liề `n tan tác như chim muông, sau đó cảnh tượng diễn ra rấ `t hỗn loạn, không ai biế `t rồ `t cuộc ai là người đã giáng cú đòn chí mạng đó cho người bị hại, nhưng chắ `c chắ `n ba đứa trẻ chạy trố `n là nghi phạm. Mấ `y hôm trước nghi phạm họ Tào bị bắ `t vì tội trộm cắ `p, trong quá trình thẩm tra, cảnh sát đã nắ `m bắ `t được đầ `u mộ `i liên quan đế `n một vụ án từ nhiề `u năm về ` trước. Cậu họ Tào nói sau khi Bạch Phong đánh vào gáy người bị hại, cậu ta liề `n vớ một cái chai đánh lên đầ `u họ, lời khai của cậu ta khớp với kế `t quả khám nghiệm tử thi, xác định cậu ta chính là hung thủ giế `t người

năm đó. Với hành vi của Bạch Phong hồ`i đó, cùng lắ`m là bị kắ`t án tội cô` tình gây thương tích, bản án dành cho tội cô` tình gây thương tích là ngô`i tù từ ba đé`n mười năm, hồ`i đó Bạch Phong vẫn là vị thành niên, còn có thể giảm nhẹ mức án. Bắ`t luận thắ` nào, kắ`t quả này đé`u là một tin vui.

Ông Bạch Phong nói má`y năm trước Bạch Phong còn gọi điện thoại về` nhà, ông không dám nói với cảnh sát, nhưng má`y năm gắ`n đây lại không liên hệ gì. Ông cụ nói không biắ`t bây giờ Bạch Phong còn số`ng hay đã chắ`t, nước mắ`t giàn giụa. Ngô Đình Đình vừa khóc vừa khuyên nhủ, đé`n hơn mười giờ mới rời nhà ông Bạch Phong. Trắ`n Tắ`m đưa Ngô Đình Đình về` nhà, trong lòng cậu cũng rắ`i bời, về` đé`n nhà không gọi điện cho Phương Hồ`i nữa.

Còn Phương Hồ`i đợi cậu đé`n 12 giờ, đé`n lúc không đợi đượ`c nữa mới thắ`p thỏm ngủ thiắ`p đi.

4

Trần Tâm và Phương Hồì lại nhập học cùng nhau.

Nói chính xác hơn là Trần Tâm đi với Lâm Gia Mạt, Phương Hồì đi với ba mẹ. Hôm đến báo danh, người W người đông như kiến, rất nhiều tân sinh viên giống như Phương Hồì, một người nhập học, ba mẹ đi theo phục vụ, có người còn có cả ông bà nội, ông bà ngoại đi theo. Sinh viên mới cũng chỉ hơn hai nghìn người, cộng thêm người nhà, lập tức vọt lên con số chục nghìn. Từ trước đến nay Trần Tâm không thích ba mẹ tham gia vào những chuyện này, Lâm Gia Mạt cũng là người sống khá độc lập, hai đứa gặp nhau ở khu vực phát giấy khám sức khỏe nên cùng đi làm các thủ tục.

Tranh thủ ngày đầu tiên còn được trà trộn chui vào kí túc xá nam, kí túc xá nữ, bọn họ liền lên phòng đối phương để ngó. Khi đến phòng 1507 của Trần Tâm, bên trong đã có hai người, cậu để đầu dính đang trải giường, còn cậu để tóc trùm hơi mập đó đang giục ba mẹ mình ra về.

“Con biết rồi, biết rồi, điện thoại gọi được thì mua ngay thẻ 201 gọi cho ba mẹ! Phích nước nóng đặt dưới cửa sổ sẽ không đá vào, thuốc để trong ngăn kéo trái, giấy bút đặt ở ngăn kéo phải, mã khóa là... à, không được nói. Thế đã được chưa ạ? Thôi ba mẹ về ngay đi!”.

Ba mẹ cậu mập gật gù với vẻ chiêu chuộng, cậu mập ngại ngần gật đầu chào Trần Tâm, Trần Tâm liền đáp lại bằng một nụ cười.

Cậu để đầu dính cũng vẫy tay chào cậu: “Hê! Tớ là Tô ng Ninh, cậu ấy là Cao Khả Thượng, cậu là Trần Tâm hay Vương Thâm

Chiêu?”.

“Tớ là Trầ `n Tầ `m, sao cậu lại biế `t tên tớ?”. Trầ `n Tầ `m đặt ba lô lên bàn hỏi.

“Trên giường đê `u có dán tên mà! Cậu ngủ tâ `ng dưới của tớ”. Tô `ng Ninh leo xuô `ng, lúc đi qua Lâm Gia Mạ `t liề `n gậ `t đầ `u chào cô.

“Cậu không dậy đê `m chứ?”. Trầ `n Tầ `m cười hỏi.

“Trẻ trung, thận khỏe, không sao!”. Tô `ng Ninh thụi một quả đấ `m vào thắ `t lưng Trầ `n Tầ `m, Trầ `n Tầ `m cũng là người dễ bắ `t quen, không ngại ngừng mà đùa với cậu ta ngay.

Tiền ba mẹ về `rồ `i, Cao Khả Thượng bước vào phòng nói: “Tôi không thể chịu nổi mẹ tôi, nói nhiê `u kinh khủng! Đã bảo là để tôi đê `n trường nhập học một mình thì không chịu! Haizz! Trầ `n Tầ `m, tôi hâm mộ cậu thật đầ `y, không có mẹ đi theo, nhưng có người yêu đi cùng!”.

Trầ `n Tầ `m nhìn Lâm Gia Mạ `t cười, Lâm Gia Mạ `t đỏ bừng mặt hậm hực nói: “Cậu cười cái gì! Tớ đâu phải là người yêu của cậu á `y, cảnh cao như vậy, tớ đâu dám trèo”.

“Ui cha, tôi đâu có dám mơ cao đê `n ngài! Ngài có chịu cho tôi cơ hội đâu!”. Trầ `n Tầ `m nói với vẻ tiế `c nuô `i.

“Giờ tớ cho cậu cơ hội, cậu có dám trèo không?”. Lâm Gia Mạ `t lườm cậu ta một cái nói.

“Cậu ta không trèo thì để tớ trèo! Cho tớ địa chỉ liên lạc với cậu được không? Tên, điện thoại kí túc xá, điện thoại di động gì đó á `y”. Tô `ng Ninh lại gầ `n nói.

“Sorry cậu, đồ` cao cấp như điện thoại di động tớ còn chưa có! Số` điện thoại cô` định tớ cũng chưa biết, phải đợi tớ về` phòng mới cho cậu được, còn tớ tên là gì thì cậu hỏi Trầ`n Tầ`m ấy! Nếu` cậu ấy nhớ được thì cho, không nhớ được thì thôi!”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên nói: “Trầ`n Tầ`m, tớ sang chỗ Phương Hồ`i đây, cậu thu dọn đi nhé!”.

“Ừ! Nhắ`n hộ` tớ là hôm nay tớ không ở đây, bảo có chuyện gì thì nhắ`n tin cho tớ”. Trầ`n Tầ`m khua chiếc điện thoại Motorola T189 trong tay nói.

“Bây giờ cậu nhắ`n tin cho cậu ấy đi! Hai người đê`u có di động, sao cứ bắ`t tôi phải nhắ`n nhủ hộ` nhỉ?”. Lâm Gia Mạt làm mặt hê` nói.

“Cậu nhiều thật đầ`y! Thôi được! Không dám làm phiê`n ngài nữa!”. Trầ`n Tầ`m trê`u môi nói.

Sau khi Lâm Gia Mạt đi ra, Tô`ng Ninh liê`n hào hứng hỏi: “Trầ`n Tầ`m, cô bạn này học ở trường mình hả?”.

“Ừ, sao vậy?”. Trầ`n Tầ`m ngô`i xuố`ng giường mình, khoanh chân lên hỏi.

“Không có gì, có thêm một người bạn thì có thêm một con đường, tôi chỉ hỏi cho biế`t vậy thôi”. Tô`ng Ninh chố`ng tay vào chiếc va li của Cao Khả Thượng hỏi: “Cao Thượng, sao cậu mang nhiê`u đồ` vậy!”.

“Bà tôi bắ`t tôi mang! Bà còn nhiê`u lời hơn cả mẹ tôi nữa!”. Cao Khả Thượng cau mày nói: “À, tôi đã nhắ`c cậu bao nhiêu lầ`n rồi? Tôi là Cao Khả Thượng, không phải Cao Thượng!”.

“Gọi Cao Thượng nghe mới bô'c chứ! Gọi tên cậu tức là biểu dương cậu rồi, lại còn biểu dương nhiệt liệt á' y chứ. Hơn nữa gọi hai chữ dễ gọi hơn ba chữ, có đúng không Trầ' n Tầ' m?”. Tô' ng Ninh vẫn khẳng khẳng.

“Đúng là dễ gọi hơn Cao Khả Thượng!”. Trầ' n Tầ' m gật gù nói.

Đang nói chuyện thì lại có một người đi vào. Cậu này không giồ' ng với Trầ' n Tầ' m và hai cậu kia, da đen hơn mọi người, vai đeo lưng lủng ba lô lớn ba lô nhỏ, tay còn xách một túi đồ', cậu ta chớp mắt rồi bước về' phía bọn họ, hỏi với vẻ không tự nhiên cho lắ' m: “Đây là phòng 1507 hả cậu?”.

“Đúng rồi! Cậu là Vương Thâm Chiêu hả? Cậu ngủ giường trên, Cao Thượng ngủ giường dưới!”. Tô' ng Ninh chỉ tay nói.

Vương Thâm Chiêu liề' n nở một nụ cười hiề' n lành, nói lời cảm ơn rồi lên giường trải chăn ga. Cậu làm rắ' t nhanh gọn, một lát đã trải xong giường. Tô' ng Ninh đứng dưới nhìn, bắ' t giác khen: “Nế' u biế' t sớm cậu làm tồ' t như vậy thì đã đợi cậu đế' n giúp rồi! Vừa nãy tớ làm mãi mới được!”.

“Đơn giản thôi, chỗ nào cậu làm chưa được để' tớ làm cho!”. Vương Chiêu Thâm trèo xuô' ng nói.

“Thôi, tớ làm xong rồi”. Tô' ng Ninh khua tay nói: “Cậu không phải là người Bắ' c Kinh đúng không? Nhà cậu ở đâu vậy?”.

“Diêm Đài, Sơn Đông”. Vương Thâm Chiêu cười đáp.

“Điểm thi của Sơn Đông cao lắ' m!”. Nhắ' n tin cho Phương Hồ' i xong, Trầ' n Tầ' m dứt điện thoại vào túi hỏi: “Cậu được bao nhiêu điểm?”.

“Cũng không cao, tớ được 625 điểm”. Vương Thâm Chiên nói.

“625 điểm mà còn không cao à? Ở Bắc Kinh số điểm đó đủ vào Thanh Hoa rồi! Sao cậu lại đăng kí trường mình”. Tô ng Ninh nói lớn.

“Ở khu vực bọn tớ thì số điểm đó chỉ đủ vào trường mình thôi. Được lên Bắc Kinh học là tớ hài lòng rồi, Thanh Hoa tớ đâu dám mơ!”. Vương Thâm Chiêu móc từ trong ba lô ra mấy quả lê rồi đưa cho mọi người: “Giống lê nổi tiếng ở Diêm Đài bọn tớ, các cậu nếm thử xem, tớ đã rửa trên tàu rồi, sạch đó!”.

Đám Trần Tâm cũng không làm khách, đón lấy rồi ăn, mấy đứa vừa ăn vừa đùa nhau một hồi, rất tâm đầu ý hợp. Tô i đến bọn họ đã sắp xếp vị trí theo tháng sinh, Vương Thâm Chiêu anh cả, Tô ng Ninh anh hai, Cao Khả Trọng anh ba, Trần Tâm nhỏ nhất, làm anh tư.

So với Trần Tâm thì phía bên Phương Hồ i im ắng hơn nhiều. Vừa bước vào cửa bà Từ Yên Tân đã chê kị tức xá không ngớt lời, nào là “giường nhìn không chắ c chắ n”, “tủ không đủ để đựng sách”, “nhà vệ sinh thì hôi...”. Cuối cùng bà tổng kết một câu: “Không phải là nơi dành cho người ở, thôi mình không nội trú nữa”. Mấy cô bạn đã đến trước đều im re trước những câu nói của bà Từ Yên Tân, Phương Hồ i vừa tức vừa ngại, vừa năn nỉ, vừa khuyên mẹ rồi đưa bà xuống dưới. Đến khi cô quay lại, ba cô bạn trong phòng đã cười nói rôm rả, Phương Hồ i vừa vào, mọi người đều im bật, bà u không khí rất ngại ngùng.

Mãi cho đến khi Lâm Gia Mạt đến chơi, bọn họ mới vui vẻ được với nhau. Mấy đứa giới thiệu về mình, cô bạn nằ m ở dưới giường Phương Hồ i tên là Lí Kỳ, hai cô bạn còn lại tên là Tiế t San và Lưu Vân Vi. Mọi người nhà đều ở Bắc Kinh nên có nhiều chuyện để nói, nói chuyện về Tây Đơn Vương Phủ Tỉnh, ở đâu bán cái gì, ở đâu có gì ngon đều biết. Nói chuyện một hồi còn biết được rằng bạn

cấp hai của Lâm Gia Mạt chính là bạn cấp ba của Lí Kỳ, thế rồi Lâm Gia Mạt chẳng khác gì một thành viên trong phòng bọn họ hơn.

Nhập học không lâu, trường W tổ chức cho sinh viên mới đi tập quân sự, đến căn cứ quân sự Đại Hưng ở Bắc Kinh. Trước khi đi chủ nhiệm khoa phát biểu rằng, tập quân sự là đi luyện tập chứ không phải đi du ngoạn, điện thoại gì đó không được mang đi, chẵn phải tự chuẩn bị, đựng vuông vắn trong ba lô quân dụng, tốt nhất không nên mang gói đi, mang vỏ gói là được, đến lúc đó nhét quần áo vào làm gói.

Phương Hồ i ngoan ngoãn nghe theo, mặc quần áo bộ đội, đội mũ rất nghiêm túc, đồ đạc không mang thêm gì, ngay gói bánh quy cũng không mang, nếu bà Từ Yên Tân không ra sức nhét vào tay cô, dọa cô cơm khó ăn như thế nào, bao nhiêu người tranh nhau thì ngay cả tiền cô cũng chẳng mang đi. Trước khi lên xe, Phương Hồ i mới phát hiện ra rằng, bạn bè không để tâm gì đến lời thầy giáo nói, ai thích làm gì thì làm. Lí Kỳ mang một cái gói to mồm, Tiết San không thèm đi đôi giày màu xanh bộ đội mà đi giày thể thao, Lưu Vân Vi đeo cả di động trên cổ.

Hành lí của Phương Hồ i ít, cô ngó lên xe từ sớm, qua cửa sổ cô nhìn thầy Trần Tâm từ nãy đến giờ vẫn giúp con gái khoa kế toán chắt đồ lên xe. Mới chỉ có mấy ngày mà dường như cậu đã quen hết mọi người cùng khoa, bạn bè, thầy cô đều gọi tên cậu, cậu chạy đi chạy lại giữa đám đông, thỉnh thoảng dừng lại nói chuyện với người Phương Hồ i không quen. Phương Hồ i lẻ loi cúi đầu xuống, không biết từ bao giờ, dường như cô đã quen với việc theo dõi Trần Tâm từ phía sau lưng, giai đoạn học cấp ba cô còn có thể bước nhanh theo cậu, nhưng vào đại học, dường như họ chưa lần nào sánh bước bên nhau.

5

Đôi với các sinh viên con một đã quen với cảnh ngộ ì mát ăn bát vàng, tập quân sự là việc vô cùng vất vả.

Buổi sáng hơn năm giờ đã phải dậy, gập chẵn thành hình viên gạch, đeo ba lô chạy tám đến mười vòng quanh sân, sau đó mới đi ăn sáng, nghe nói là đã cải thiện bữa ăn, nhưng cũng chỉ ăn bánh màn thầu với đậu và dưa muối. Ăn cơm phải đứng, hàng ngày sinh viên trực nhật phải phát cơm hộp đến tay từng người, sau đó phải rửa chung. Đầu thu trời đã se lạnh, rửa bát dưới vòi nước máy, dần dần nước ấm hơn tay, qua đó có thể thấy tay lạnh đến mức nào. Sau khi ăn sáng xong phải đi luyện tập, đầu tiên là đứng nghiêm nửa tiếng, sau đó là phân đứng nghiêm nghi, đứng lên ngũ ì xuống, nhìn trái thẳng, nhìn phải thẳng, bước đều, chạy bộ, một hai một đến tận trưa. Trước khi ăn cơm trưa phải xếp hàng hát bài Đoàn kết chính là sức mạnh, hát nhỏ thì phải hát lại, cho đến khi nào thấy quân sự hài lòng mới được vào ăn cơm, bữa trưa vẫn không có gì thịnh soạn, có cơm và hai món, một món rau, một món canh. Sau khi ăn cơm được nghỉ một tiếng, về cơ bản mọi người đều về phòng nằm nghỉ, chợp mắt hoặc nghỉ một lúc, đợi đến giờ tập hợp buổi chiều lại miễn cưỡng xuống sân. Buổi chiều cũng tập như buổi sáng, chỉ có điệu nắn gặt hơn. Lúc đứng nghiêm thỉnh thoảng cũng có sinh viên bị ngất, giáo viên và thầy quân sự vội dìu đến phòng y tế, mọi người xung quanh đều lộ rõ vẻ ngưỡng mộ, ước mình cũng được ngất đi cho rồi. Trước giờ ăn tối cũng vẫn phải hát, ăn tối xong nghỉ một lát, tối đến thầy quân sự và thầy giáo còn thường xuyên bắt tập hợp lại để giảng bài về quân sự, muỗi ở khu căn cứ quân sự cũng được béo mập hơn, tiếng vỗ tay đập muỗi thi nhau vang lên, nhưng nếu vỗ to quá, chắc chắn sẽ lại bị phạt đứng nghiêm mười lăm phút.

Hai ngày đầu vô cùng khó làm quen, ngày nào Lưu Vân Vi cũng khóc trong phòng, gọi điện về nhà đòi về. Tiết San dùng bút bi đánh dấu ở đầu giường, ngày nào cũng thông báo với mọi người còn bao nhiêu ngày nữa có thể khái hoàn. Lí Kỳ thì vừa về đến phòng là mở ba lô ra chia cho mọi người đồ ăn, cơm bộ đội cô gái như không ăn, hàng ngày chỉ sống dựa vào ít đồ ăn vặt này. Phương Hồ bị đứng nhiều chân sưng hết lên, nhưng cô cảm thấy khổ sở nhất không phải là tập luyện, mà là không có tin tức gì của Trần Tâm. Đến đây mọi thứ đều quay về với trạng thái nguyên thủy, lạ nước lạ cái lại không có cách gì để liên lạc, cô muốn tìm một người để nói chuyện thực sự là quá khó. Sáng ra tinh dậy chạy bộ, cô đi ra sức tìm xem bóng dáng Trần Tâm ở đâu, nhưng qua màn sương mỏng không thể nhìn thấy, thỉnh thoảng có bóng người nào nhang nhác đi qua, ngoảnh đầu lại thì không thấy đâu nữa.

Bốn năm ngày trôi qua, dần dần họ cũng đã thích nghi hơn, với thầy quân sự đã quen hơn, tập luyện cũng không còn nghiêm như trước nữa, giờ nghỉ, dưới sự dẫn dắt của thầy quân sự các hàng còn hát đố với nhau. Lúc này cuối cùng Phương Hồ đã nhìn thấy Trần Tâm, cậu rất sôi nổi, luôn đứng ra hô khẩu hiệu. Lúc thì hô với liên đội 5 “Một, hai, ba, bốn, năm, chúng tôi đợi mệt quá. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, chúng tôi đợi sốt ruột quá. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, rốt cuộc các cậu có hay không!”. Lúc lại hô với liên đội 2: “Bảo cậu hát thì cậu hát, điệu bộ làm gì chứ! Chú cừ non!”. Lúc lại hô về liên đội Phương Hồ: “Con gái liên đội 1 cử một người, liên đội 1 ơi, cử một người đi...”. Con gái bên này cũng không chịu thua kém, mà cô bạn vốn tính sôi nổi đứng ra hát đố với con trai, trong đó một cô giọng cao trong trẻo, át cả tiếng Trần Tâm.

Phương Hồ ngó nhìn Trần Tâm từ xa, gục đầu xuống tay cười, cũng không biết cậu có nhìn thấy mình hay không. Lí Kỳ liền

huých cô một cái hỏi: “Nhìn trộm ai vậy? Cười gì mà tươi thế!”.

“Đâu có, nghe bọn họ hát đô i thây hay quá”. Phương Hồ i vội quay đầu lại nói.

“Thôi đi, chắc chắn là lại nhìn chàng Đông Gioăng của liên đội 9 đúng không?”. Lưu Vân Vi cũng quay sang nói: “Tớ biết cậu ta, học cùng lớp với bạn tớ, tên là Trầ n Tầ m, đẹp trai dã man!”.

“Sao cậu nắ m được thông tin tình báo nhanh thế? Thích người ta rô i hả?”. Lí Kì cười trêu.

“Cậu tầ m thường thật đầ y! Đầ u óc quá đen tồ i! Trường bọn mình lắ m gã xí trai như vậy, không cho phép tớ nhìn Đông Gioăng cho đã mắ t à! Đúng không Phương Hồ i”. Lưu Vân Vi ngửa mặt lên hỏi.

“À, ừ...”. Phương Hồ i tiu ngửu đáp và không nhìn Trầ n Tầ m nữa.

Trầ n Tầ m và Tô ng Ninh khéo ăn khéo nói nên đã quen với thây dạy quân sự từ lâu. Trầ n Tầ m được bổ nhiệm làm đội phó, Tô ng Ninh và cậu lắ m chạy chỗ nọ chỗ kia nên cũng đỡ được khá nhiề u việc tập luyện, thường xuyên đầ n chỗ thây dạy quân sự chơi. Sự kiện khủng bố ngày 11-9 chính là do bọn họ đọc được trên báo đầ u tiên sau đó thông báo cho cả khu huấ n luyện.

Lúc vừa biế t được thông tin này, mọi người đầ u khá hào hứng, nói thẳng là đắ m trẻ như chúng tôi đầ u có ác cảm với chủ nghĩa đầ quốc Mĩ, từ nhỏ đã được giáo dục phải yêu nước, đầ u căm ghét những quốc gia đã từng o ép Trung Quốc. Nhưng dầ n dầ n được xem cảnh quay như phim của Hollywood, nhìn mọi người tuyệt vọng nhảy từ trên tòa nhà chọc trời xuố ng đầ t, nhìn công trình kiế n trúc tiêu biểu biế n thành đố ng đổ nát, nhìn máu đỏ và nước mắ t,

trong lòng đưa nào ít nhiề u cũng cảm thấ y đau đớn. Dù gì thì hầ u hể t những người thiệt mạng trong vụ tai nạn đó đê u là người dân, rõ ràng là họ có thể số ng yên ổn cho đê n cuô i đời, nhưng lại bị đập tấ t ngọn lửa sinh mệnh một cách oan uông. Tính mạng con người vô cùng đáng quý, không ai có thể tùy ý quyê t định cái chê t của người khác.

Sau khi bàn tán hai ngày xôn xao sự kiện 11-9 và Bin Laden, Trầ n Tầ m và Tô ng Ninh lại bắ t đầ u nhàn nhã, chiề u hôm đó tập luyện xong, hai đứa lang thang đi gọi điện thoại về nhà, ra đê n bớ t điện thoại mới phát hiện ra phải đê n hai chục người đang xếp hàng. Trầ n Tầ m kêu trời rồ i nói: “Haizz! Bảo ông nhanh ông cứ lê mê ! Giờ phải đợi đê n kiê p nào đây!”.

“Ông còn nói tôi nữa à! Ông mà không lấ y com hộp cho đám con gái lớp mình ở nhà ăn thì chắ c chắ n hai thắ ng mình đê n từ đầ u rồ i!”. Tô ng Ninh chán nản xếp ở vị trí cuô i cùng nói.

“Đó là do ông cứ đứng nỏ vung trời bên cạnh, tôi đã lấ y được sáu hộp com rồ i mà ông vẫn chưa kể xong ông thi đố trường mình bằ ng cách nào!”. Trầ n Tầ m lườm cậu một cái nói.

“Thôi đi! Ông đừng có trách mỗi mình tôi, nói cho ông biê t là tôi không xếp hàng cho ông đâu đầ y, lát nữa đừng có chen ngang! Đứng ngay đầ ng sau đi!”. Lúc này sau lưng Tô ng Ninh lại có mấ y người nữa xếp vào, cậu ta khoái chí nhìn Trầ n Tầ m đứng ngoài hàng nói: “Hay là ông nói câu gì êm tai đi, tôi cô gắ ng dành cho ông một chỗ vậy!”.

“Tôi không thèm! Tôi có di động, cước điện thoại tuy hơi đắ t nhưng không phải xếp hàng dài, tôi thích gọi lúc nào thì gọi!”. Trầ n Tầ m móc điện thoại ra lắ c lư trước mặt Tô ng Ninh nói.

“Ui cha, người anh em! Sao ông không nói sớm!”. Tô ng Ninh nhảy phắt ra khỏi hàng, bám riết Trần Tâm nói: “Vừa nãy tôi chỉ đùa ông thôi mà, mau cho tôi mượn gọi cái, tôi chỉ báo mọi việc vẫn ổn cho mẹ tôi thôi, chắc không quá một phút đâu!”.

“Thôi đi! Gọi xong cho mẹ ông chắc chắn ông còn gọi cho ông nội ông, sau đó lại ông bà ngoại, cậu tư, mợ hai gì đó, không cần thận lại gọi cho chị ruột, em họ nữa, điện thoại tôi còn chưa đầy 100 tệ, một mình ông ngốn sạch mất! Không được!”. Trần Tâm giờ cao điện thoại lên cười nói.

Tô ng Ninh vừa cười vừa chửi vừa cướp, hai đứa đang đùa thì cánh tay cầm điện thoại của Trần Tâm đột nhiên bị một người khác túm lại.

Trần Tâm ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một cô gái rất xinh đang túm ống tay áo cậu với vẻ mặt khó xử, mặt cô hơi đỏ, mắt chớp chớp với vẻ bối rối, nói nhỏ: “Bạn à... cho tớ... mượn điện thoại của bạn để gọi một lát được không? Tớ... tớ có việc gấp. À! Tớ sẽ không gọi lâu đâu, một lát thôi!”.

“OK, cậu gọi đi! Đừng quan tâm đến chuyện thời gian, cứ nói cho xong chuyện đi đã!”. Trần Tâm không ngần ngại mà đưa ngay điện thoại cho cô gái nói.

Ánh mắt cô gái lộ rõ vẻ vui mừng, vội bấm số về nhà, chỉ một lát sau, gọi điện thoại xong, cô gái liền cẩn thận trả lại điện thoại cho Trần Tâm và nói: “Cảm ơn bạn nhiều! Bạn tớ ở nước ngoài gửi cho tớ đĩa CD, trước khi đi tớ lại quên nói với nhà, không đi lấy thì quá hạn mất. Năm rưỡi bưu điện nghỉ làm việc, suýt thì không kịp, may mà có điện thoại của bạn! À, tớ gửi bạn ít tiền nhé!”.

“Tiền nong gì chứ! Bạn bè cùng trường cả mà, bạn không phải khách sáo đâu!”. Trần Tâm cười đón lấy điện thoại và hỏi: “CD gì

mà sao vội vậy?”.

“Là Night Wish, một ban nhạc mà tớ rất thích”. Cô gái cười, mắt cong như hai vầng trăng lưỡi liềm, rất đẹp.

“Night Wish hả! Tớ cũng rất thích, Sacrament of wilderness là một ca khúc rất hay, không ngờ cậu cũng thích rock nhỉ!”.

Trần Tâm nghe thấy vậy cũng hào hứng hẳn lên, hai người càng nói chuyện càng say sưa, đều rất am hiểu âm nhạc. Tô ng Ninh đứng bên cạnh nghe cũng thấy bực, bèn đưa tay tách hai người ra nói: “Thôi thôi thôi! Hai cậu hiểu âm nhạc nói chuyện với nhau làm một người phạm tục như tớ nghe như vịt nghe sấm, các cậu tìm buổi nào đó nói chuyện riêng được không? Trần Tâm cho tôi mượn điện thoại chút đi! Người ta con gái vừa mượn ông đã đồng ý ngay, sao tôi mượn lại khó khăn thế! Thật đúng là trọng sắc khinh bạn!”.

Trần Tâm chọc Tô ng Ninh một cái rồi đưa điện thoại cho cậu ta, cô bạn mới quen liền cười liền bẽn lẽn nói: “Tớ xin lỗi nhé, đã làm phiền các cậu, các cậu cứ bận việc của mình đi!”.

“Không vội, không vội đâu”. Tô ng Ninh đón lấy chiếc điện thoại, mặt mày hớn hở hỏi: “Cậu học chuyên ngành gì, cậu tên là gì vậy?”.

“Tớ là Thẩm Hiểu Đường, học ngành thuế, các cậu tên là gì?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi.

“Tớ là Tô ng Ninh, cậu ấy là Trần Tâm, bọn tớ đều học kế toán!”. Tô ng Ninh đáp.

“Trần Tâm? Có phải là Trần Tâm hát đờ i bên đội 9 đó không?”. Thẩm Hiểu Đường nhìn Trần Tâm chăm chú hỏi.

“Ừ là tớ...”. Trần Tâm cũng nhìn cô chăm chú nói: “Cậu chính là bạn hát đầu bên đội 5 à? Hát một, hai, ba, bốn à?”.

“Ừ, là tớ!”. Thẩm Hiểu Đường gật đầu lia lịa nói: “Hóa ra hôm nay bọn mình hát đố với nhau cả buổi à?”.

“Đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ!”. Tô ng Ninh cười ranh mãnh nói: “Hai cậu có duyên với nhau quá nhỉ!”.

“Thôi thôi thôi! Cái gì hay ho vào miệng ông đều bốc mùi hết cả!”. Trần Tâm trợn mắt nhìn cậu ta nói.

Thẩm Hiểu Đường ngại ngùng đưa tay ra đằng sau, quay đầu nhìn rồi nói: “Thôi thôi đã nhé, bạn tớ còn đang đợi tớ, hôm nào gặp nhau sau nha! Hôm nay cảm ơn các cậu lắm, bye bye!”.

“Bye bye!”. Tô ng Ninh lưu luyến vẫy tay nói.

Trần Tâm liền túm ngay cậu ta nói: “Thôi đừng điệu bộ nữa, bây giờ ông không cuống lên đòi gọi điện thoại cho mẹ nữa hả!”.

“Chỉ mỗi ông được phép nói chuyện ước mơ lí tưởng với người ta, không cho phép tôi vẫy tay chào tạm biệt hả!”. Tô ng Ninh chỉnh lại quần áo nói: “Ông ngất ngây trước người ta, tôi cũng chẳng cao thượng hơn ông là bao, chắc chắn không thể làm thần tiên được!”.

“Ai ngất ngây hả? Tôi chỉ thấy cậu ta hay hay nên nói chuyện mà thôi”. Trần Tâm lắc đầu nói.

“Cao Thượng cũng rất hay mà, sao không thấy ông nói gì nhiều với hã n ta? Nói thế ông còn không chịu thừa nhận hả! Nhưng thú thực là Thẩm Hiểu Đường cũng xinh xắn đó nhỉ! Ở trường bọn mình ít nhất phải đứng thứ hai!”. Tô ng Ninh tặc lưỡi nói.

“Thế ai đứng thứ nhất?”. Trần Tâm thắ c mắ c.

“Em kia kìa!”. Tô ng Ninh chu môi, ra sức vẫy tay gọi: “Gia Mạt, Gia Mạt! Bên này, bên này!”.

Trần Tâm liế c Tô ng Ninh nói: “Ông đứng là đứng núi này trông núi nọ, không rảnh rang phút nào!”.

Lâm Gia Mạt bước đê n, nhìn bọn họ bắ ng ánh mắ t hồ nghi và hỏi: “Có phải các cậu lại làm biế ng rô i không? Chui ra đây lang thang hả?”.

“Đâu có, bọn tớ vừa gọi điện về nhà thì nhìn thắ y cậu, đắ ng nào thì bây giờ cũng chẳng có việc gì, nói chuyện vài câu thôi mà”. Tô ng Ninh cười nói.

“Cậu đê n đúng lúc quá, lên tâ ng gọi Phương Hồ i hộ tớ với, cậu á y không mang di động, má y ngày nay tớ không liên lạc được với cậu á y rô i!”. Trần Tâm nói.

“Tớ biế t ngay là không có việc gì thì cậu đâu có thèm tìm tớ, chắ c chắ n vẫn là nhờ tớ giục giã, nhắ n nhủ em yêu đúng không”. Lâm Gia Mạt khoanh tay, liế c Trần Tâm một cái nói.

“Thôi đi mà!”. Trần Tâm cười và đẩy lưng cô: “Đi nhanh lên, quay về tớ sẽ mua bim bim cho cậu!”.

6

Lúc Lâm Gia Mạt bước vào phòng, Phương Hồ`i đang nói chuyện với Lí Kỳ và má`y cô bạn trong phòng. Lâm Gia Mạt đứng trước cửa, cũng không đi vào trong mà chỉ vẫy tay gọi: “Phương Hồ`i, cậu ra đây chút, Trầ`n Tầ`m tìm cậu, đang đợi dưới sân!”.

Chỉ một câu nói đơn giản của Lâm Gia Mạt đã khiế`n cả phòng đê`u im bật, đắ`m Lí Kỳ nhìn Phương Hồ`i bắ`ng ánh má`t sừng số`t, Phương Hồ`i đỏ bừng mặt, nói nhỏ: “Trước bọn... bọn tớ học cùng trường...”.

Chắ`c Lâm Gia Mạt cũng đã hiểu ý, Trầ`n Tầ`m là người khá có tiế`ng tăm, đắ`m con gái đê`u bàn luận về` cậu, trong khi rõ ràng là Phương Hồ`i vẫn chưa nói cô có quan hệ gì với Trầ`n Tầ`m, mới khiế`n mọi người sừng số`t như vậy. Cô liề`n cười, bước vào kéo Phương Hồ`i nói: “Cậu vẫn chưa kể với mọi người đúng không? Thê` thì tớ kể thay cậu nhé, cậu á`y là người yêu của Trầ`n Tầ`m, hai người yêu nhau từ thời câ`p ba, đê`n giờ cũng được hai ba, năm rồ`i nhi?”.

Câu nói của Lâm Gia Mạt khiế`n cả phòng đê`u nín thở, rồ`i mọi người thi nhau hỏi, Phương Hồ`i cũng không biế`t phải kể từ đâu nên chỉ cười gượng. Lâm Gia Mạt hứa thay cho cô, bảo tô`i về` sẽ để` bọn họ tra khảo, sau đó mới kéo cô ra ngoài.

Phương Hồ`i đi xuô`ng câ`u thang mới bình tĩnh được trở lại, cô kéo Lâm Gia Mạt nói: “Gia Mạt, cậu hại tớ quá! Buổi chiề`u bọn họ nói chuyện với tớ về` Trầ`n Tầ`m, tớ không nói gì, đê`n giờ lại...!”.

“Giờ có phải thời câ`p ba nữa đâu! Cậu giấ`u mọi người làm gì? Sau này sớm muộn gì cũng sẽ biế`t! Tớ tưởng cậu nói lâu rồ`i chứ!

Ngày đầu tiên bọn tớ nhận phòng, tớ đi đến mọi người đã kể hết tình sử cho nhau nghe rồi”. Lâm Gia Mạt xòe tay ra nói.

Phương Hồ i cau mày đi xuống, Trần Tâm cười bước đến nói: “Tiểu thư quá! Sao em xuống muộn thế!”.

Được gặp Trần Tâm, Phương Hồ i thấy mừng hẳn lên, cô kéo cậu nói: “Sao anh cứ thoải mái thoải mái hiện vậy! Mấy ngày tập luyện vừa rồi em chẳng nhìn thấy anh đâu cả! Chỉ lúc hát đối mới xác định được anh vẫn còn đang ở đây!”.

“Cậu không nhìn thấy hả? Là phải thôi! Hả? Là đội phó của bọn tớ, lười tập luyện lắm!”. Tô ng Ninh tiếp lời.

Phương Hồ i nhìn Tô ng Ninh bằng ánh mắt thách thức, Lâm Gia Mạt đứng bên cạnh nói: “Cậu chưa gặp bạn này đúng không? Đây là Tô ng Ninh, cùng phòng với Trần Tâm!”.

Phương Hồ i gật đầu chào, Trần Tâm liền kéo cô lại nói với Tô ng Ninh: “Đây chính là Phương Hồ i!”.

“Ồ! Đây là Phương Hồ i hả? Tớ thường xuyên được nghe Trần Tâm nói về cậu, có phải... các cậu chơi với nhau từ nhỏ không?”. Tô ng Ninh nói với vẻ chột hiệu ra vẫn đề.

“Không phải. Cậu chơi với Trần Tâm từ nhỏ tên là Ngô Đình Đình, tớ là bạn học cấp ba của cậu ấy”. Phương Hồ i lạnh lùng trả lời rồi quay đầu bước về phía trước.

Trần Tâm giẫm mạnh vào chân Tô ng Ninh một cái rồi nói nhỏ: “Nhóc con, ông hại tôi rồi!”.

Trần Tâm đuổi theo Phương Hồ i, cười nói: “Anh chỉ là bạn cùng cấp ba của em thôi hả!”.

“Lẽ nào ngay cả bạn cùng cấp ba cũng không phải ư? Thế em nói em là bạn cùng trường với anh được chưa?”. Phương Hồ`i giận dỗi nói.

“Em có` tình chọc tức anh đúng không? Sao em ăn nói còn ghê gớm hơn cả Lâm Gia Mạt vậy?”. Trần Tầm kéo cô nói.

“Ai mà biế`t anh nói gì về` em? Em chọn cách nói chắ`c ăn nhắ`t, để anh đỡ mắ`t mặt chứ sao!”. Phương Hồ`i cúi đầ`u xuô`ng nói.

Trần Tầm cười rồ`i quay vai cô lại và nói với Tô`ng Ninh: “Nhớ đây này! Đây là bạn gái tôi!”.

“Dạ em biế`t”. Tô`ng Ninh chào theo kiểu nhà binh nói.

Phương Hồ`i mím môi cười, lúc này hai đứa mới len lén nắ`m tay nhau.

Trần Tầm móc từ trong túi ra hai vỏ đạn nhét vào tay Phương Hồ`i nói: “Cho em này! Anh nhặt được ở bãi tập bắ`n hồ`i sáng đầ`y, đạn thật đó!”.

Phương Hồ`i câ`m lắ`y xem, cũng không thắ`y gì lạ, nhưng trong lòng cô rắ`t vui vì Trần Tầm vẫn nhớ đế`n cô, rồ`i cô liề`n đưa lại nói: “Hay thì anh cứ giữ lại đi, em cũng không chơi mắ`y thứ này!”.

Lâm Gia Mạt từ sau bước tới nói: “Các cậu len len lút lút làm gì vậy? Có gì hay mà không cho tớ xem hả?”.

“Không có gì cả, vỏ đạn Trần Tầm nhặt được!”. Phương Hồ`i xòe tay ra cho cô xem.

“Cái gì mà không có gì! Anh chọn mãi mới lắ`y được hai cái vỏ hoàn chỉnh nhắ`t đầ`y!”. Trần Tầm trợn mắ`t nói.

“Ui cha! Tôi đâu có định xin đâu! Coi về hà tiện của cậu kìa!”. Lâm Gia Mạt vút trả vỏ lựu đạn cho Trần Tâm nói.

“Đúng vậy, chỗ tớ cũng có, nếu cậu thích tớ sẽ cho cậu!”. Tô ng Ninh cười nói.

“Ông ân cần như vậy thì bảo Lâm Gia Mạt làm hộ ông việc đó đi, đừng phiền Phương Hồ i nhà tôi nữa!”. Trần Tâm bĩu môi nói.

“Lại chuyện gì nữa đây? Tớ phát hiện ra rằng các cậu mà tìm tớ chắc chắn phải có việc! Chẳng có lúc nào là không có việc cả!”. Lâm Gia Mạt dùng lại nói.

“Trần Tâm ông nói đi, tôi ngại lắm”. Tô ng Ninh quay mặt đi nói.

“Thật hiếm khi thầy ông ngại ngùng như vậy!”. Trần Tâm liền cười, ghé sát vào tai Phương Hồ i nói: “Lát nữa em vào căng tin mua cho bọn anh ít băng vệ sinh nhé”.

“Hả? Anh... anh cần cái đó làm gì...”. Phương Hồ i đỏ mặt hỏi.

“Biết làm thế nào được, gót giày mỏng quá, ngày nào cũng phải duyệt binh đau chết đi được, không phải bên trong có bông đó sao? Lầy làm miêng lót giày cho mềm thôi”. Trần tâm chỉ vào đôi giày bộ đội nói.

“Ai nghĩ ra trò mèo này vậy?.” Lâm Gia Mạt khẽ “xí” một tiếng và hỏi.

“Cao Thượng! Đừng tưởng cậu mặt này có bộ mặt hiền từ, nhìn như ảnh trong tranh treo tề t vậy, nhưng đầu óc lại đen tối lắm! Cậu ta còn bảo mua loại dùng ban ngày ấy, tốt nhất là không có cánh, loại ban đêm dày quá...”.

Tô`ng Ninh chưa nói xong thì Lâm Gia Mạt không chịu được nữa liền phì cười, Phương Hồ`i đỏ bừng mặt nấp sau lưng Trầ`n Tầ`m, má`y đứa cười như nắ`c nẻ.

Phương Hồ`i về` phòng, dĩ nhiên là bị mọi người xúm lại hỏi chuyện của cô với Trầ`n Tầ`m, cô đành bắ`m bụng kể, đang kể thì đột nhiên Lưu Vân Vi từ ngoài chạy xộc vào, chố`ng tay lên khung giường, vừa thở hỏn hên vừa nói: “Tin số`t đẻo đây! Tin số`t đẻo đây!”.

“Cái gì vậy! Ngồ`i xuồ`ng kể rõ ràng xem nào!”. Tiế`t San nhường chỗ cho cô nói.

“Các cậu đoán xem vừa nãy tớ đi gọi điện thoại đã nhìn thấ`y ai nào?”. Lưu Vân Vi ngồ`i xuồ`ng và nói với vẻ thầ`n bí: “Tớ nhìn thấ`y Trầ`n Tầ`m đứng nói chuyện với một người đẹp”.

Cô vừa nói xong, mọi người đầ`u đổ`n ánh má`t về` phía Phương Hồ`i, rõ ràng sắ`c mặt cô sằ`m hỏn xuồ`ng, Lí Kỳ vội đứng dậy chố`ng tay vào Lưu Vân Vi nói: “Thông tin này của cậu không chắ`n động bằ`ng tin của bọn tớ”.

“Các cậu cũng nhìn thấ`y hả?”. Lưu Vân Vi xị mặt xuồ`ng nói.

“Cái đó thì không, nhưng... bạn gái của Trầ`n Tầ`m hiện đang ngồ`i bên cạnh cậu đó”. Lí Kỳ chỉ vào Phương Hồ`i nói.

Lưu Vân Vi sừng số`t há hỏc miệng rồ`i hỏi: “Thật hả? Các cậu không đùa đó chứ?”.

Phương Hồ`i ngại ngừng gậ`t đầ`u, cô không hỏi cô bạn được gọi là người đẹp đó là ai. Lưu Vân Vi cũng ngại kể tiế`p trước mặt Phương Hồ`i, dĩ nhiên là những người còn lại cũng ngại hỏi tiế`p.

Tô i đế n đánh răng rửa mặt quay vào phòng, Phương Hồ i nghe thấ y má y cô bạn xì xào bên trong, Tiế t San hỏi cô bạn đó có phải là Lâm Gia Mạt hay không, Lưu Vân Vi khẳng định không phải, nói là một cô nàng rấ t xinh xắ n, xinh hơn cả Lâm Gia Mạt, Trầ n Tầ m còn cho cậu ta mượn điện thoại, hai người nói chuyện với nhau rấ t say sưa. Phương Hồ i câ m chậ u đứng ở ngoài một lúc, sau đó lại quay ra phòng lấ y nước, cô mở vòi ra để nước xồ i xuố ng tay, mấ i cho đế n khi gầ n như lạnh cứng tay mới dừng lại. Cô cảm thấ y như thể sẽ dễ chịu hơn một chút, đỡ hơn nhiề u so với cảm giác đau đón trong lồ ng ngực.

Mấ y ngày sau đó Trầ n Tầ m không đế n tìm Phương Hồ i nữa, cậu được phân công nhiệm vụ mới, phụ trách chuẩn bị tiế t mục văn nghệ cho đội 9. Cậu không lựa chọn những bài hát như “anh lính, cô lính” gì đó, mà đăng kí bài hát Thực ra không muố n về . Bài hát này không có gì đặc biệt, nhưng cái tên lại rấ t hay, biên đạo rấ t hài lòng, dặn đi dặn lại nhớ phải tập hát cho tồ t. Chính vì thế ban ngày cậu càng được đà làm biế ng, tô i đế n lại hế t sức chăm chỉ, vì ban ngày các bạn bè khác còn phải luyện tập, chỉ có buổi tô i mới có thời gian hát đờ ng ca.

Người phụ trách tiế t mục văn nghệ của đội 5 là Thẩ m Hiế u Đường, bài hát của bọn họ là Đêm khuya ở cảng quân sự. Tô i đế n bấ i tập chỉ có như vậy, các đội đầ u tập ở đó, Trầ n Tầ m và cô thường xuyên gặp nhau rô i gậ đầ u chào nhau. Con trai đờ ng, gặp con gái lại thích trêu, có lúc tranh thủ lúc giải lao lại hát đờ i, hôm đó hát đế n cuố i buổi, mọi người đầ u thấ m mệt, cuố i cùng đắ m con trai không hát được nữa, bèn cử Trầ n Tầ m làm đại diện hát một mình. Dưới sự dẫn dắ t của Thẩ m Hiế u Đường, con gái đội 5 vỗ tay trước, Trầ n Tầ m cũng không thoái thác, đứng dậy vui vẻ hát bài Cô bé Lộ Lem. Thẩ m Hiế u Đường cũng phồ i hợ rấ t nhiệt tình, vỗ tay

theo nhịp, con trai con gái liền vỗ tay theo cô, giữa bãi tập rộng rãi, nghe cũng rất hay.

Hát đến đoạn “tại sao lại đem lòng yêu em, anh đang tự hỏi mình, cái gì anh cũng có thể từ bỏ, hôm nay lại khó dứt áo ra đi”, Trần Tâm ngẩng đầu lên tìm Phương Hồ ở đội 1, nhưng đội 1 cách cậu quá xa, tìm mãi mắt mà không thấy đâu. Cậu quay mặt đi thì lại nhìn thấy Thẩm Hiểu Đường, cô đang ngồi dưới dầm mưa vừa vỗ tay vừa hát theo, dưới bầu trời đêm, hai người liền nhìn nhau cười. Phương Hồ ở phía xa, chỉ nhìn thấy hướng Trần Tâm cười, hướng đó, không có cô.

Trần Tâm nói cậu thực sự không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, không ai có thể vừa nhìn thoáng qua là đã yêu được người khác, cùng lắm là có thiện cảm với đối phương mà thôi. Nhưng cái nhìn đầu tiên này lại có thể nảy sinh ra cái khác, ví dụ sự đồng cảm, sự thân thiết, và dần dần những thứ này sẽ có nhiều thay đổi, cuối cùng biến thành cái gì không ai biết được.

Mặc dù thời gian tập quân sự rất mệt, nhà vệ sinh rất bẩn, cơm canh rất khó ăn, nhưng đến giờ phút chia tay vẫn có không ít cô sinh viên đã khóc, họ thay nhau viết lại những cảm nghĩ của mình trên tấm bảng ở đầu giường, để thầy dạy quân sự kí tên vào thắt lưng bộ đội. Rồi khu quân sự, nhìn các thầy đã gầy gò với mình một thời gian đang vẫy tay tiễn mình, người nào cũng thấy nao nao. Nhưng tất cả mọi việc đều bắt đầu bằng sự đau khổ, sau đó từ từ sinh ra các cung bậc tình cảm, tóm lại là lúc rời khu vực đó, cuộc sống thời đại học của Phương Hồ i và Trần Tâm mới được coi là thực sự bắt đầu.

Nhưng sự khởi đầu của họ không thuận lợi, vừa quay về trường không được bao lâu thì cãi nhau.

Sau khi về trường, Phương Hồ i tỏ ra rất thờ ơ với Trần Tâm, Trần Tâm tìm đủ mọi cách kể cho cô nghe chuyện vui trong kí túc xá nam, nhưng cô chỉ vâng vâng đáp lại, không chút hào hứng.

Thấy cô như vậy, Trần Tâm cũng không còn hứng thú mà giận dỗi ngỏ ý xuông cạnh cô hỏi: “Em sao vậy? Sao mà ulla thế?”.

“Đâu có, chỉ có điểu những người mà anh kể em đều không quen”. Phương Hồ i cúi đầu xuông nói, thực ra cũng không phải do cô không hào hứng, mà chỉ là do nhớ lại cô bạn xinh xắn mà Lưu Vân Vi nói đó, cô không thể hào hứng với chuyện gì được.

“Sao lại không quen chứ? Tô ng Ninh em đã gặp trong đợt tập quân sự, anh cả và Cao Thượng cùng đi ăn hai hôm trước mà. Có phải em thấy những chuyện này của bọn anh nhằm nhí quá không? Nếu em không thấy thú vị thì lần sau anh không kể nữa!”.

“Thế anh kể cho ai?”. Phương Hồ i quay mặt sang hỏi.

“Anh... anh kể cho Gia Mạt!”.

“Gia Mạt quen bạn anh trước cả em nhi!”.

“Đó là tại ba mẹ em cứ để n nhập học cùng em cho bả`ng được. Hôm đó con gái được lên kí túc xá con trai, em lại không để n được, Gia Mạt lên ngó phòng anh và quen với mọi người. Anh cũng thấ y lạ, lớn bả`ng ngâ`n này rô`i mà không tự để n được? Ba mẹ em chăm em như chăm đứa học sinh cấp một vậy, lại còn ngày nào cũng phải báo cáo nữa, làm gì có nhiê`u chuyện để nói đâu! Chẳng khác gì một cô tiểu thư!”. Trầ`n Tầ`m hậm hực nói.

“Anh đâu có hiểu hoàn cảnh nhà em! Hai người cùng giám sát em, chấ`c chấ`n em không thể chơi cùng anh suốt ngày được, nế`u anh thấ y không hài lòng thì cứ việc đi tìm người nào chơi được với anh!”. Phương Hồ i cũng hơi bực, đâu phải cô không muố`n ở bên Trầ`n Tầ`m, nhưng họ không cùng khoa, bình thường cũng không đi học cùng nhau, sau khi tan học Trầ`n Tầ`m lại thường xuyên ra quán Internet chơi game với bạn bè, Phương Hồ i cũng không biế`t, và cô lại càng không thích ngô`i trong quán Internet không khí ngột ngạt, sặc mùi thuố`c lá đố, để n cuô`i tuầ`n ông Phương Kiế`n Châu và bà Từ Yế`n Tân đê`u tranh nhau đón cô, đón về` nhà cũng không cho cô ra ngoài, đi chơi thì đưa đi đón về` tận nơi, cuộc số`ng này khác hẳn với cuộc số`ng tự do thoải mái của Trầ`n Tầ`m.

“Sao em ă`n nói gì mà lạ vậy, anh tìm ai hả! Cùng lắ`m là nói chuyện với Lâm Gia Mạt, em thấ y không vui ư!”.

“Em đâu có biế`t anh đi tìm ai? Anh đừng có huyền thuyên, anh nói chuyện với Gia Mạt em không vui bao giờ hả! Hơn nữa có phải em không vui thì anh không làm nữa hay không? Anh phải biế`t rõ hơn ai hế`t!”.

“Anh biết rõ cái gì? Em muốn nói đến Ngô Đình Đình ư? Được, thế để anh nói thẳng cho em nghe nhé, em yên tâm, anh không tìm Ngô Đình Đình, Bạch Phong không phạm tội giết người, có thể một ngày nào đó sẽ không về, còn lâu Đình Đình mới tranh với em!”.

“Em tranh với cậu ấy hả? Em tò mò tệ đến vậy hay sao? Hôm đó anh đưa cậu ấy nhà ông Bạch Phong, tôi đến em đợi điện thoại của anh đến 12 giờ đêm, anh chẳng gọi lại cho em gì cả, nhưng sau đó em có nói gì anh không? Tập quân sự anh thích chơi gì thì cứ chơi, thích nói chuyện với ai thì cứ nói chuyện, tổng cộng mười mấy ngày, anh chỉ đi tìm em hai lần, em có nói gì anh không? Trần Tâm, anh đừng vô lý quá!”. Phương Hồ đứng dậy, nhìn Trần Tâm run rẩy nói.

“Thôi thôi thôi, không nói nữa!”. Thấy cô sắp bật khóc, Trần Tâm cũng không nói gì thêm nữa, cậu đỡ vai Phương Hồ nói: “Tôi em không có tội đúng không? Mình đi ăn nhé, anh đói rồi”.

Phương Hồ tránh tay ra, sụt sịt bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại, cô cảm thấy rất áy náy, nỗi chua xót trong lòng kết thành một tảng đá lạnh ngắt.

Trần Tâm nhìn theo bóng cô và ngửa mặt lên trời thở dài. Phương Hồ vốn là người nhạy cảm, còn Trần Tâm lại là người dễ thích nghi với hoàn cảnh, trong môi trường khép kín hồ sơ cấp ba, Trần Tâm còn có thể cùng cô giấu kín tình yêu, nhưng lên đến môi trường tự do như trường đại học, sự nhạy cảm của Phương Hồ khiến cậu phiền muộn và khó xử.

Họ đã dần dần trưởng thành, cảm nhận được rằng đến với nhau không chỉ vì ưa nhìn, vì thấy vui, mà còn phải vất vả gây dựng. Chỉ có điều họ đều chưa đủ chín chắn, chưa hiểu gì nhiều

về tình yêu, bao dung và nhượng bộ không thể khiên hai người gắ n bó nhau hơn, mà biế n thành sự mệt mỏi khó tả.

Trầ n Tầ m quay đầ u lại nhìn con đường nhỏ rợp bóng mát, bóng Phương Hồ ì đã không thấ y đâu, nghĩ có lẽ cô lại buồ n và khóc, Trầ n Tầ m vẫn móc điện thoại ra nhắ n tin cho cô: “Đừng giận nữa, anh vẫn đợ i em ở chỗ cũ, em quay lại và đi ăn cơm nhé”.

Trầ n Tầ m đợ i khoảng hai mươi phút, nhưng không thấ y Phương Hồ ì quay lại, cũng không nhận được tin nhắ n của cô. Không chịu được nữa cậu liề n gọi cho cô thì thấ y có giọng nữ tổng đài viên vang lên: “Số ́ điện thoại quý khách gọi đã tắ t máy”. Trầ n Tầ m thở hắ t ra một hơi rồ i đứng dậy, dứt ngay điện thoại vào túi quầ n.

Không biế t tại sao, mặc dù hiện giờ không còn bị cô giáo và phụ huynh kiểm soát chặt chẽ nữa, có nhiề u thời gian và sự tự do hơn, có điện thoại di động dễ liên lạc hơn, nhưng Trầ n Tầ m lại cảm thấ y cậu và Phương Hồ ì ngày càng xa nhau hơn.

Trầ n Tầ m ra nhà ăn một mình, trên đường đi cậu gặp Thẩ m Hiế u Đường vừa đi lầ y nước về , cô xách phích nước đi về ́ phía này, có lẽ là vừa gọi đầ u, tóc vẫn còn hơi ướt, xoa xuố ng vai. Nhìn thấ y Trầ n Tầ m, cô liề n vui vẻ vẫ y tay, bước đế n cười hỏi: “Sao cậu lại đi một mình? Không đi với Tô ́ ng Ninh à?”.

“Việc gì tớ phải đi cùng hắ n? Cậu có việc gì câ n tìm hắ n thì đễ ớ gọi giúp cậu!”. Trầ n Tầ m dứt tay trong túi quầ n nói.

“Không có việc gì cả, tớ chỉ hỏi vậy thôi. Thấ y các cậu ngày nào cũng đi với nhau, bám nhau hơn cả người yêu mà! Cậu đi đâu vậy?”. Thẩ m Hiế u Đường hỏi.

“Tớ ra nhà ăn ăn cơm, cậu về ́ phòng à?”. Trầ n Tầ m hỏi.

“Ừ, cậu ăn cơm một mình à?”.

“Ừ! Sao vậy, hay là cậu đi cùng với tớ?”. Trầ `n Tầ `m trêu.

“Ok! Lầ `n trước dùng điện thoại của cậu còn chưa cảm ơn cậu, thôi để tớ mời cậu ăn tồ `i nhé!”.

“Không câ `n đâu! Sao dám để con gái mời được! Cậu đi ăn cùng với tớ cũng là cảm ơn tớ rồ `i! Để tớ mời nhé!”. Trầ `n Tầ `m khua tay nói.

“Thật hả? Thê ` thì tớ không làm khách đâu đầ `y! Đợi tớ mang phích vồ ` rồ `i tớ sẽ quay lại!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng cắ `n môi cười, để lộ ra hai chiế `c răng khểnh rắ `t dễ thương.

“Làm người tồ `t đầ `n cùng, để tớ xách cho!”. Trầ `n Tầ `m đón lầ `y phích nước nói.

Hai người mang phích vồ ` rồ `i quay ra nhà ăn ăn cơm, họ dùng thẻ của Trầ `n Tầ `m để mua bắ `n món và ngô `i đầ `i diện với nhau ở một góc trên tầ `ng hai.

Trầ `n Tầ `m gắ `p cho Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng một miế `ng thịt viên và nói: “Đồ ` ăn của trường mình nhiề `u dầ `u ăn quá, không ngon. Đồ ` ăn của trường cắ `p ba tớ ngày xưa ngon lắ `m, mắ `y đưa bạn thân của tớ ngô `i ăn cùng một bàn, tranh nhau ăn, nế `u ăn chậm thì thức ăn sẽ hế `t ngay”.

“Thậ `m xung thê ` hả? Trước cậu học trường nào?”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng cười hỏi.

“Trường F”.

“Trường F? Năm ngoái đạt cúp Nike đúng không?”.

“Đúng vậy? Cậu học trường nào? Cũng tham gia cúp Nike hả?”.

“Tớ học trường Y! Bọn tớ bị trường cậu loại ở vòng bán kết, trận đấu đó hình như là thi ở trường cậu, nghe nói rất quyết liệt, cuối cùng chỉ thắng được một điểm! Lúc đầu là bọn tớ thắng. Hình như lúc gần kết thúc, một cậu thủ trong đội bọn cậu ghi được một quả ba điểm nên mới lật ngược được tỉ số”.

“Cú nhảy ném bóng ghi ba điểm, tớ ghi đó!”. Trần Tâm nói với giọng tự hào.

“Vậy hả! Trùng hợp vậy sao!”. Thẩm Hiểu Đường sững sờ tròn mắt nói: “Hóa ra cậu chính là kẻ tội đồ khiến tớ buồn suốt ba ngày đó hả!”.

“Hóa ra trong lúc bọn mình chưa gặp nhau, cậu đã buồn lòng vì tớ rồi à, ui cha, sao tớ lại khoái thế nhỉ!”. Trần Tâm cười nói.

“Thôi đi! Còn lâu tớ mới buồn lòng vì cậu! Tớ buồn cho đội bóng của tớ, sau đó vào trận chung kết, tớ còn rửa thềm mãi, không cho các cậu đặt chức vô địch nữa”.

“Sao độc ác quá vậy! Ấy, sao trận bán kết không thấy cậu đến trường bọn tớ xem thi đấu? Tớ còn nhớ là hôm đó trường cậu đến khá đông mà”.

“Tớ thấy xa nên không đi, hơn nữa đúng hôm đó tớ nghe bạn tớ nói Tiên Môn mới nhập một lô đĩa mới, tớ và cậu ấy đi mua cùng nhau”.

“Không ngờ cậu lại thích nhạc rock, bình thường cậu hay nghe những ban nhạc nào?”.

“Tớ thích Rhapsody”.

“Ừ, ban nhạc của Ý, còn ban nhạc nào nữa?”.

“Night Wish”. Thẩm Hiểu Đường háy mắ t nói.

“Ban nhạc Phầ n Lan, hôm trước cậu nhờ lầ y bưu kiện đó hả?”.

“Ừ, còn cả Lacrimosa nữa”.

“Ừ, ban Gothic của Đức”.

“Metallica”.

“Kinh điên! Tớ thích Nothing else matters!”.

“Nirvana!”.

“Ban nhạc của Mĩ, Kurt là thầ n tượng của tớ!”.

“Cậu giỏi thật đầ y, biế t hế t cả!”. Thẩm Hiểu Đường cười nói.

“Dĩ nhiên rồ i, tớ thích nhạc rock đâu phải mới một hai năm, cái khác không dám nói chứ về` cơ bản các ban nhạc rock nổi tiế ng tớ đề u biế t cả”. Trầ n Tầ m đắ c ý nói.

“Tớ còn thích một ban nhạc nữa, chắ c là cậu không biế t”. Thẩm Hiểu Đường ngườ đầ u lên nói với vẻ không phục.

“Cậu nói đi”. Trầ n Tầ m chỉ tay lên bàn hỏi.

“Co Giật”. Thẩm Hiểu Đường nói với giọng chắ c nịch.

“Hơ hơ, ban nhạc của Bắ c Kinh đúng không, ca khúc thành danh là Dòng sông, cứ điể m là ở quán bar Ong Bận Rộn”. Trầ n Tầ m cúi đầ u cười nói.

“Cậu... cậu biế t thật hả?”. Vẻ sừng sồ t trên khuôn mặt Thẩm Hiểu Đường lộ rõ hơn cả vẻ thắ t vọng vì Trầ n Tầ m đã đoán trúng.

“Rất trùng hợp, từ thời cấp ba tớ đã rất thích Co Giật, thường xuyên mò đến quán Ông Bận Rộn, còn may mắn là được hát ở đó một lần nữa”. Trần Tâm chậm rãi nói.

“Hả! Chính là cậu hả! Tớ nghe mọi người ở đó có nói có một cậu học sinh cấp ba đến đó hát! Cậu hát xong thì tớ đến, bọn họ đều bàn luận về cậu! Trời ạ! Thế giới này thật là nhỏ bé!”. Thẩm Hiểu Đường mừng rỡ lấy tay che miệng.

“Hê, không ngờ lại thân kì như vậy! Có duyên quá!”. Trần Tâm cũng bắt chước cô, lấy tay che miệng nói.

Thẩm Hiểu Đường nãy giờ sắp xuống bàn cười, Trần Tâm nhìn cô cũng bật cười, mọi phiền muộn với Phương Hồ ở trước đó dường như cũng đã tiêu tan.

Bọn họ lại chuyện trò vui vẻ thêm một lát nữa, sinh viên vào ăn cơm đã đông dần lên, Trần Tâm nhìn thầy Vương Thâm Chiêu mua cơm tối, đang bê khay tìm chỗ ngồi, Trần Tâm vội đứng dậy vẫy tay gọi cậu ta, nhìn thầy Thẩm Hiểu Đường, Vương Thâm Chiêu tỏ ra hơi do dự, nhưng vẫn bê khay đi tới.

“Đây là anh cả của phòng bọn tớ, bạn Vương Thâm Chiêu, đây là hoa khôi của khoa tài chính của trường mình, bạn Thẩm Hiểu Đường”. Trần Tâm giới thiệu hai người với nhau.

Vương Thâm Chiêu hiên lành gật đầu, Thẩm Hiểu Đường vỗ nhẹ Trần Tâm một cái rồi nói: “Đừng nói linh tinh, hoa khôi gì chứ”.

“Nói cậu là hoa khôi của khoa còn là hạ thấp cậu, người như cậu, chắc chắn phải là hoa khôi của trường mới đúng!”.

Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt quay đầu đi, cô nhìn thức ăn trong khay của Vương Thâm Chiêu thắc mắc: “Cậu ăn mấy lạng

com vậy? Chỉ có một món thức ăn, có đủ không?”.

“Hai lạng com, đủ rồi”. Vương Thâm Chiêu không ngẩng đầu lên.

Thẩm Hiểu Đường cau mày nhìn món bắ p cải xào trong khay com của Vương Thâm Chiêu, bèn đẩy khay com của mình ra trước, gạt một ít thịt viên sang cho cậu nói: “Ăn cùng nhau nhé! Cậu nếm thử món thịt viên xem, ngon lắm!”.

Vương Thâm Chiêu lắc đầu với vẻ căng thẳng, Thẩm Hiểu Đường liền dừng tay lại, ngại ngùng nói: “Tớ xin lỗi! Tớ lại lấy đĩa của tớ gắ p, thế cậu đừng ăn chỗ tớ đã gắ p vào mà tự gắ p từ khay của tớ nhé!”.

Vương Thâm Chiêu vội vàng nói: “Không sao, không sao đâu! Tớ không có ý đó đâu!”.

“Ừ”. Thẩm Hiểu Đường nở một nụ cười yên tâm.

Trần Tâm biệt gia cảnh nhà Vương Thâm Chiêu không khá giả nên cũng ngại thể hiện sự giúp đỡ ngây thơ như Thẩm Hiểu Đường đối với cậu ta. Trần Tâm đứng dậy nói: “Tớ đi mua thêm ít thức ăn! Vẫn hơi đói!”.

“Không cần đâu Trần Tâm! Vẫn còn nhiều thức ăn mà!”. Vương Thâm Chiêu kéo cậu lại nói.

“Đại ca! Em mua cho Thẩm Hiểu Đường mà, đại ca chẳng tạo cơ hội giúp anh em gì cả!”. Trần Tâm cười cười nói.

Vương Thâm Chiêu vội buông tay ra rồi lại cười hiên lành, Thẩm Hiểu Đường chố ng tay dưới cằm nhìn theo bóng Trần Tâm hỏi: “Đại ca, tớ cũng gọi cậu là đại ca nhé? Sao nghe giọng xã hội đen nhỉ?”.

Vương Thâm Chiêu bẽn lễn trả lời: “Ừ, gọi thế nào cũng được. Bọn họ đều gọi tớ là đại ca, tớ cũng quen rồi”.

“Tớ hỏi lén cậu nhẽ! Cậu đừng nói với Trầ`n Tầ`m, cậu thấ`y Trầ`n Tầ`m là người thế nào?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi với bí ẩn.

“Ừ... rấ`t thông minh, là người tồ`t!”. Vương Thâm Chiêu nghĩ một lát rồi nói.

“Ừ! Cậu cũng là người tồ`t!”. Thẩm Hiểu Đường cười rấ`t vui vẻ.

8

Thực ra không phải Phương Hồ`i cô` tình tắ` t máy, điện thoại của cô hế` t pin, quay về` cô liê`n sạc pin ngay. Trước giờ ăn tô`i, gầ`n như cô theo dõi liên tục điện thoại trong phòng, nhưng cái điện thoại đó cũ kĩ đó không hê` phát ra tié`ng chuông mà cô mong đợi.

“Phương Hồ`i, sao cậu không đi ăn với Trầ`n Tầ`m”. Lí Kì vừa soi gương chải đầ`u vừa hỏi.

“À... giờ học của bọn tớ không giồ`ng nhau, không khớp được thời gian, nên...”. Phương Hồ`i trả lời với vẻ ngại ngùng, cô cũng cảm thắ`y đây không phải là lí do gì chính đáng, rô`i cô lại bổ sung thêm: “Phòng bọn họ cũng đi ăn cùng nhau như phòng bọn mình”.

“Ừ, thôi bọn mình đi đi!”. Lí Kì tắ` t tóc lệch rô`i lại soi gương, quay đầ`u sang nói với Lưu Vân Vi đang nằ`m dưới giường: “Vân Vân, cậu đi ăn không?”.

“Có!”. Lưu Vân Vi ngô`i bật dậy nói: “Đói quá, ngày nào buổi trưa tớ cũng chỉ ăn cơm, tô`i đế`n một quả táo hoặc cà chua dưa chuột, tớ không thể chịu được nữa! Giảm béo khổ sở quá”.

“Thế` thì đừng giảm nữa!”. Tié`t San xuô`ng giường nói.

“Đúng vậy, cậu cũng có béo đâu”. Lí Kì bước đế`n véo vai cô nói.

“Không được, còn cách mục tiêu mà tớ đặt ra hơn hai kí nữa, nhắ`t định tớ phải giảm xuô`ng dưới năm mươi kí, không thể để thua Tié`t San, cậu á`y đã giảm được năm kí rô`i! Tớ mới được bố`n!”. Lưu Vân Vi chu môi nói.

“Nhưng hôm nay tớ vẫn ăn táo, cậu có chịu được không?”. Tiế t San lôi ra một quả táo đưa đi đưa lại trước mặt cô nói.

“Hả! Ghét quá! Hôm nay tớ ăn, ngày mai sẽ không ăn sáng nữa!”. Lưu Vân Vi đẩy cô ra và kéo Lí Kỳ đi nói: “Đi thôi đi thôi! Đi ăn đi thôi! Tớ đói không chịu nổi nữa rồi”.

Lúc đám Trầ n Tầ m ngồ i ăn cơm trên tâ ng hai của nhà ăn, Phương Hồ i, Lí Kỳ và Lưu Vân Vi cũng đế n nhà ăn. Gầ n như là cùng lúc, bọn họ cùng nhìn thấ y Trầ n Tầ m vừa mua thức ăn xong và đang bước về phía Thẳ m Hiế u Đườ ng. Ngay lúc đó, Phương Hồ i không cảm thấ y ghen hay buồ n, mà là vô cùng ngỡ ngồ ng, xấ u hổ. Cô nhớ lại lời mình vừa nói với đám bạn trong phòng rằ ng vì giờ học không khớp nên không đi ăn cơm đượ c với Trầ n Tầ m, lúc này cả hai người đồ ng thời xuấ t hiện trong nhà ăn, mặc dù không phải là cô tì nh lừa mọi người, nhưng vẫn cảm thấ y vô cùng khó xử vì lời nói đố i đã bị vạch trầ n.

“Chắ c là... có chuyện gì câ n trao đố i”. Lí Kỳ nhìn sắ c mặt nhọt nhạt của Phương Hồ i, cô gắ ng ai ủi một câu.

“Chính là cái cậu đó! Đợt tập quân sự, tớ đã nhìn thấ y cậu ta!”. Lưu Vân Vi không giấ u nổi vẻ sùng sồ t nói.

Lí Kỳ kéo nhẹ cô bạn, nhưng mình cũng không giấ u nổi tò mò nhìn về phía Trầ n Tầ m. Không biế t là đã nói chuyện gì, lúc đó bọn họ đang cười, nụ cười rạ ng rở của Thẳ m Hiế u Đườ ng nhìn rấ t cuố n hút người khác.

Lúc này đây, Phương Hồ i cảm thấ y một cảm giấ c đau đón dữ dội trào lên, tràn qua lò ng ngực, thậm chí khiế n cô vô cùng khó thở. Cô rấ t muố n giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiế p tục ăn cơm với Lí Kỳ và Lưu Vân Vi, giữ chút sĩ diện cuố i cùng cho mình. Nhưng Phương Hồ i không thể làm đượ c điề u đó, cô cảm thấ y

mình đã mất đi khả năng nói chuyện, ăn cơm, mỉm cười, nếu không đứng dậy chắc chắn cô sẽ bật khóc trước mặt mọi người.

“Tớ không ăn nữa, các cậu ăn nhé!”.

Cô gắng nói xong câu này, Phương Hồ i vội quay đầu đi ra. Nước mắt rơi xuống lạnh lẽo, cô không lau mà cứ để thế rồi ra khỏi nhà ăn, sau đó đi đi lại lại vô số vòng không có mục đích ở ngoài hàng rào của trường.

Trong thời gian đó cô đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ nhan sắc xinh đẹp của Thẩm Hiểu Đường nghĩ đến chuyện chạm mặt bọn họ khi họ đang hẹn hò ở góc kín đáo này trong trường. Nghĩ đến đây cô không thể nghĩ được gì thêm, lòng ngực đau đớn, đau đến nỗi cô thể tưởng tượng ra được cảnh tượng đó và những lời cô sẽ phải nói. Cứ loay quanh như vậy đến hơn mười giờ, trước giờ cả trường tắt đèn, Phương Hồ i mới quay về phòng. Cô đã có một quyết định, lúc đầu cô còn định hỏi Trần Tâm rốt cuộc là thế nào, cô bạn đó là ai, nhưng cuối cùng cô quyết định sẽ không hỏi nữa. So với nỗi đau đớn vì bị lừa dối và sự bất an trong lòng, cô sợ câu trả lời của Trần Tâm khiến cô không thể nào chịu nổi.

Về phòng, Lí Kỳ nói với cô rằng Trần Tâm đã gọi điện thoại cho cô rất nhiều cuộc, về rất số ruột. Phương Hồ i gạt đầu nhưng không có ý gọi lại, Lí Kỳ liền thắc mắc: “Không gọi điện cho cậu ấy à? Cậu ấy hẳn là cậu về nhớ gọi điện thoại lại”.

“Ừ... không cần đâu...”. Phương Hồ i trả lời một cách đầy khó khăn, hiện tại cô thực sự không biết phải nói gì với Trần Tâm, đúng lúc này đèn trong phòng vụt tắt, cuối cùng dường như Phương Hồ i đã tìm được cái cớ thích đáng để thở phào, cô mò mẫm đi vào rút điện thoại di động đã sạc xong pin ra và nói: “Tắt điện chắc cậu ấy cũng ngủ rồi”.

Tôi hôm đó, điện thoại phòng và điện thoại di động đều không đổ chuông nữa.

Sáng hôm sau, Trần Tâm liền đến tìm Phương Hồ, cậu đứng dưới sân đợi, vừa nhìn thấy cô liền bước ngay đến, sốt sắng hỏi: “Tôi qua em đi đâu vậy?”.

“Đi loanh quanh trong trường thôi”. Phương Hồ cúi đầu đáp.

“Em vẫn còn giận anh hả? Tôi qua anh nhắn tin cho em nhưng em lại tắt máy, sau đó không thể tìm được em nữa, đợi một lúc thì ngủ mất”. Trần Tâm chỉ nói ậm ờ như vậy, dù gì thì việc cãi nhau ngày hôm qua không vui vẻ gì.

“Không, điện thoại của em hết pin, sáng ra mới nhận được tin nhắn của anh”.

“Tôi qua em đi ăn với mọi người trong phòng à?”. Trần Tâm hỏi.

“Vâng”. Phương Hồ gật đầu, đột nhiên cô nghĩ đúng lúc có thể hỏi một câu “còn anh thì sao?” nhưng cô không thể thốt ra khỏi miệng, trong lúc còn đang ngẩn ngừ thì Trần Tâm đã nói sang chuyện khác.

“1-10 bọn mình đi chơi nhé”. Trần Tâm ghé lại gần cô cười nói: “Một cậu bạn của Tôn Đào lấy được giấy chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch, hiện đang làm ở hãng du lịch, cậu ấy bảo có thể sắp xếp cho bọn mình ra ngoại ô chơi hai ngày, ăn ở đều rẻ. Tôn Đào và Dương Tình rủ hai đứa mình đi cùng!”.

“1-10?”. Phương Hồ hỏi với vẻ sững sốt.

“Ừ! Em yên tâm, chỉ có bọn đứa mình thôi, Đường Hải Băng và Ngô Đình Đình đều không đi. Trần Tâm sợ cô ngại nên đã thẳng

thả n xóa bỏ nỗi băn khoăn cho cô”.

“Nhưng... 1-10 em phải đi với ba mẹ em”. Phương Hồ ì trả lời một cách khó khăn.

“Hà?”. Trầ n Tầ m không thể nghĩ đế n khả năng này, cậu rấ t bất ngờ.

“Ba em đặt chuyế n du lịch sang Singapore, Malaysia và Thái Lan, ngày mùng 1 sẽ xuấ t phát, đi sáu ngày tầ t cả”.

“Sao em không nói sớm với anh? Anh còn trả lời Tôn Đào là không vấ n đề gì, quả này biế t ăn nói thế nào đây!”.

“Trước đó anh cũng có nói với em là dự định sẽ đi chơi đâu! Hôm qua không phải toàn nói chuyện khác đó sao”.

Trầ n Tầ m ngại ngần đưa tay vân vê mũi nói: “Thế em nói với ba mẹ em là không đi nữa được không?”.

“Chắ c chắ n không được... đã đăng kí hế t với hãng du lịch rồ i. Hơn nữa dạo này quan hệ giữa ba mẹ em đã dịu hơn, em nghĩ có khi lầ n này đi chơi vui lại hàn gắ n được”.

“Thế nên, coi như là tuầ n trăng mật của hai người, em đi làm gì cho vô duyên!”.

“Không có em thì chỉ câ n ba mẹ em nói với nhau vài câu là cãi nhau ngay, chuyện gì cũng có thể cãi nhau được...”.

“Thế thì câ n gì phải sô ng với nhau nữa! Mệt chế t đi được...”.

“Chỉ câ n họ đề u ở bên em, kể cả cãi nhau em cũng thấ y rấ t vui”. Phương Hồ ì dừng lại nói: “Tình cảm đích thực sẽ không cảm thấ y mệt nề u xảy ra cãi nhau”.

Trần Tâm lặng lẽ nhìn Phương Hồ i, ánh nắng buổi sáng mùa thu hắt qua cửa sổ hành lang và chiếu trên khuôn mặt gầy gầy của cô, toát lên vẻ cứng rắn u buồn, điều này tự nhiên khiến cậu cảm thấy thương vô cùng.

“Thế tức là không đi cùng anh nữa hả?”. Trần Tâm hỏi.

“Vâng”. Phương Hồ i đứng lại gạt đầu, hai đứa đã đi đến công khu giảng đường của Phương Hồ i, Trần Tâm liền quay sang nói: “Ừ, thế đã nhé, anh lên đây”.

“Trần Tâm...”. Phương Hồ i đứng sau lưng cậu gọi.

Trần Tâm liền quay đầu lại nhìn cô.

“Em đi sáu ngày liền... anh có nhớ em không?”. Phương Hồ i rụt rè hỏi.

“Đương nhiên rồi!”. Trần Tâm liền cười đáp: “Hàng ngày anh sẽ gửi cho em một lá thư email! Quay về em nhớ check!”.

“Vâng”. Phương Hồ i cười rất vui vẻ, cô cảm thấy chắc chắn Trần Tâm vẫn thích cô, ít nhất là hiện tại.

Ngày 30-9, buổi trưa Phương Hồ i đã được đón về, Trần Tâm và Tô ng Ninh ra quán Internet chơi game một lúc. Cùng đi còn có mấy sinh viên của khoa Luật bên cạnh, trong đó có một cậu tên là Quảng Cường, chơi súng rất giỏi, mấy lần Trần Tâm bị cậu ta hạ gục, không chịu thua nên cả hai đã chơi một trận đẫm máu. Chơi mấy tiếng đồng hồ, dần dần Trần Tâm cũng hòa được với cậu ta, lúc ra thanh toán, cả hai đều cười rồi lập tức quen nhau ngay.

“Ông chơi gấu thật đấy!”. Quảng Cường châm một điếu thuốc: “Hút không?”.

“Tôi không hút”. Trầ `n Tầ `m khua tay nói: “Ông vẫn gấ `u hơn, chơi súng giỏi rấ `t khá!”.

“Cũng bình thường, chơi đại ấ `y mà!”. Quảng Cường khua ngón tay hỏi: “Ông cùng phòng với Tô `ng Ninh à?”.

“Ừ, nó ngủ tầ `ng trên, tôi tầ `ng dưới, ông ở phòng nào vậy?”.

“1513, hôm nào sang phòng tôi chơi nhé! Giờ tôi phải đi đã”. Quảng Cường khoác tay lên vai Trầ `n Tầ `m nói.

“Ok! Ông không về ` trường à?”.

“Không, tôi đi luôn đây, mới kiế `m được một em học câ `p ba, đang đợi tôi ở Tây Đơn!”. Quảng Cường ranh mãnh nháy mắ `t nói.

“Ok, thôi ông vui về đi!”. Trầ `n Tầ `m cười nói.

Trả tiề `n xong Tô `ng Ninh cũng đi ra, nhìn theo bóng Quảng Cường nói: “Gã này hay lắ `m, chỉ có điề `u khá bô `c đờ `ng, nghe nói đã phá được trình của vô số ` con gái, câu cửa miệng là đêm qua ở đâu, chơi được một em rấ `t tuyệt, hơn nữa còn là gái trinh”.

“Hả? Khó tin vậy sao?”. Trầ `n Tầ `m sừng số `t hỏi.

“Nế `u bảo ông có tiề `m năng và tô ` chấ `t này tôi còn tin. Hắ `n ta tôi không tin lắ `m!”. Tô `ng Ninh ôm chặt Trầ `n Tầ `m cười ranh mãnh nói.

“Vớ vẩn! Cái đē `ch gì cũng gán cho tôi!”. Trầ `n Tầ `m đẩy cậu ta ra nói.

Hai đứa đang nói cười thì điện thoại báo tin nhắ `n, cậu mở điện thoại ra xem thì thấ `y tin nhắ `n của Thẩm Hiểu Đường : “Đại ca và tó

định đi chơi, sau đó sáng mai ra Thiên An Môn xem kéo cờ, cậu có đi không?”.

“Ai vậy? 41?”. Tô ng Ninh ghé sát vào hỏi, vì ở phòng Trầ n Tầ m đứng thứ tư trong phòng, bình thường chơi CS lại thích dùng 41, nên Tô ng Ninh đặt cho Phương Hồ i biệt hiệu là 41.

“Không, Thẩm Hiểu Đường, cậu á y hẹn tôi sáng mai đi xem kéo cờ với đại ca”. Trầ n Tầ m nói.

“Ồ, hóa ra là 42 à!” Tô ng Ninh liề n cười với vẻ rấ t khó hiểu rồi nói: “Tôi thấ y hôm nay ông toàn dùng 42 để chơi, chấ c là muố n thay “súng” đúng không!”.

“Biế n đi! 42 vớ vẩn gì vậy!”. Trầ n Tầ m đánh Tô ng Ninh một cái nói.

“Thê ông có đi không?”. Tô ng Ninh xoa vai hỏi.

“Để tôi xem đã!”. Trầ n Tầ m trả lời như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tay đã gửi lại tin nhắ n bằ ng một từ rấ t ngắ n gọn: “Ok”.

9

Trần Tâm về đến trường liền hẹn gặp Vương Thâm Chiêu và Thẩm Hiểu Đường ở quán ăn nhỏ. Thấy cậu đi tới, Thẩm Hiểu Đường đã vẫy tay từ xa nói: “Chậm hai mươi phút, bọn tớ phải gọi thêm một món hai mươi tệ, cậu trả tiền nhé!”.

“Nhưng tớ nhìn đồng hồ của tớ mới chậm tám phút, tớ chỉ cho phép cậu gọi thêm một đĩa dưa chuột thôi!”. Trần Tâm giờ đồng hồ ra trước mặt cô nói: “Nào, các cậu có kế hoạch gì mà lôi cả tớ vào? Có phải tưởng tớ sẽ đến chậm một tiếng rồi bắt tớ trả tiền và cuối cùng là bắt tớ đi không?”.

“Không không!”. Vương Thâm Chiêu vội vàng khua tay nói: “Tớ đi đường thì gặp Thẩm Hiểu Đường, cậu à y...”.

“Xe đạp của tớ hết hơi, đại ca bơm xe giúp tớ, vừa bơm vừa nói chuyện Thiên An Môn. Cậu à y chưa đi bao giờ, bọn tớ liền bảo ra đó chơi, tiện thể đưa cậu đi cùng, xách đồ, mua vé hộ gì đó”. Thẩm Hiểu Đường cười nói.

“Cậu coi trọng tớ quá nhỉ!”. Trần Tâm gặp một miêng xào thập cẩm nói: “Tớ biết ngay là mục đích của cậu không trong sáng, có phải thấy đại ca của bọn tớ hiền lành, tốt bụng nên định ra tay với người thật thà hay không? Hay là để tớ làm chủ, gả cậu cho đại ca nhé, các cậu thấy ổn không?”.

“Trần Tâm, sao cậu đáng ghét vậy!”. Thẩm Hiểu Đường đặt mạnh đũa xuống bàn nói.

“Đúng vậy, Trần Tâm, cậu đừng nói linh tinh!”. Vương Thâm Chiêu đỏ mặt nói.

“Đại ca, nếu đại ca không nhận thì để em nhận vậy!”. Trần Tâm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Hiểu Đường nói.

“Cậu nhận làm gì? Lại định gán tở cho ai hả?”. Thẩm Hiểu Đường nheo mắt nói.

“Gán cho tở thôi, cậu thầy có được không?”. Trần Tâm nâng cổ lên nói.

“Cậu... cậu nhiều sự thật đấy!”. Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt rồi cúi đầu ăn cơm.

Thầy Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt vì lời đùa của mình mà Trần Tâm thấy rất dễ thương, cậu cầm đĩa lên gắp thức ăn cho cô, đầu tiên Thẩm Hiểu Đường gạt sang một bên, sau đó dần dần vẫn ăn hết.

Ăn xong cơm bọn họ lại lang thang dưới sân trường cho đến khi gần tắt điện mới ai về phòng này, ba người đã hẹn với nhau, để kịp xem kéo cờ, bốn giờ sáng sẽ rời kí túc xá, sẽ nói với người trực kí túc xá là ốm, đau bụng phải đi viện, dịp 1-10 kí túc xá cũng vắng, chắc chắn họ sẽ cho qua.

Vì là lễ tết nên thời gian có điện được kéo dài đến mười hai giờ đêm, Vương Thâm Chiêu sinh hoạt rất điều độ, đến mười một giờ là lên giường đi ngủ. Trần Tâm nghe CD một lát, lúc tắt đèn định đi đánh răng thì điện thoại trong phòng lại đổ chuông.

“A lô”. Trần Tâm nhấc máy lên nói, cậu có linh cảm rằng đây là điện thoại của Thẩm Hiểu Đường nên nhấc máy rất nhanh.

“Trong một đêm gió mát...”. Quả nhiên, Thẩm Hiểu Đường cố tình làm giọng khàn vọng qua điện thoại: “Đột nhiên cậu nghe thấy trên tầng có tiếng nhảy dây, tạch... tạch... tạch tạch... tạch tạch, cậu

thầy lạ, liền lên tầng thượng xem, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo trắng quay lưng về phía cậu, miệng lầm bầm: 99... 99... 99, cậu liền bước đến vỗ vai cô gái nói: Tại sao em chỉ đếm đến 99? Cô gái không trả lời, cậu lại vỗ vai cô, lúc này cô gái mới ngoảnh đầu lại, cậu đoán thế nào? Cô gái này không có mặt! Sau đó cô ta đẩy cậu xuống rồi đọc tiếp: 100... 100... 100...”

“Thảm Hiểu Đường, không có việc gì thì bạn đừng nhảy dây trên sân thượng của chúng tôi làm gì?”. Trần Tâm hạ thấp giọng cười hỏi.

“Sao cậu lại biết là tớ? Thế nào? Sợ rồi hả?”. Thảm Hiểu Đường cũng cười.

“Đoán ngay ra cậu nên còn lâu mới sợ!”.

“Vậy hả ? Nhưng kể xong tớ lại thấy sợ... Cậu còn có đại ca ở cùng, trong phòng tớ giờ chỉ có một mình”. Giọng Thảm Hiểu Đường mỗi lúc một nhỏ hơn.

“Thế tớ cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé”. Trần Tâm tựa vào cửa sổ, nhìn kĩ túc xá nữ nói: “Vào một đêm gió mát...”.

“Ghét quá! Không được kể chuyện ma dọa tớ đâu!” Thảm Hiểu Đường la lớn.

“Cậu nghe đây!”. Trần Tâm cười nói: “Đột nhiên cậu nghe thấy trên tầng có tiếng nhảy dây, tạch... tạch... tạch tạch... tạch tạch, cậu thấy lạ, liền lên tầng thượng xem, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo trắng quay lưng về phía cậu, miệng lầm bầm: 99... 99... 99, cậu liền bước đến vỗ vai cô gái nói: Tại sao em chỉ đếm đến 99? Cô gái không trả lời, bực quá cậu liền đẩy ngay cô ta xuống đấy! Kết quả cậu nghe thấy cô ta rơi xuống dưới rồi đọc: 100... 100... 100...”.

“Ha ha! Làm sao tớ dám đẩy ma!”. Thảm Hiểu Đường cũng bật cười nói.

“Thế nào, có còn sợ nữa không?”.

Giọng Trần Tâm rât dịu dàng, Thảm Hiểu Đường đứng ở cửa sổ bên này cũng nhìn sang nói: “Không sợ nữa, nhưng vẫn hơi sợ”.

“Thế tớ nói chuyện với cậu đến bốn giờ nhé”.

“Sao làm thế được? Thẻ điện thoại của tớ không còn mấy tiền đâu”.

“Tớ mượn đại ca”.

“Thôi, cậu ấy cũng không khá giả gì, lại còn phải gọi điện thoại về nhà nữa”.

“Thế làm sao đây?”.

“Cậu bật sáng đèn trên màn hình điện thoại di động rồi giờ ra trước cửa sổ, tớ nhìn thấy sáng sẽ không còn sợ nữa”. Thảm Hiểu Đường đứng trước cửa sổ nói.

“Thế cậu cũng bật sáng điện thoại của cậu đi, tớ mới biết cậu ở phòng nào chứ”. Trần Tâm cũng đứng trước cửa sổ nói.

“Ừ, thế tớ cúp máy nhé, cúp máy cậu phải bật ngay đây!”. Thảm Hiểu Đường hào hứng nói.

“Ừ, cậu cúp máy đi!”.

Trần Tâm móc điện thoại ra và giờ trước cửa sổ, ngay lập tức cậu nhìn thấy khu nhà đối diện cũng có ánh đèn xanh bật lên. Giữa vườn trường tĩnh mịch, hai ánh đèn le lói đó dường như biến thành

những chú đom đóm trong ngày thu, ấm áp và sôi động. Trong đêm tối đó, một góc nhỏ nào đó trong trái tim hai người đã bắt đầu có sự thay đổi.

Đến bốn giờ sáng, bọn họ liền rời khỏi phòng, ra khỏi tòa nhà mình ở không khó khăn gì, nhưng đến cổng trường lại khó qua, bảo vệ chặn họ lại, hỏi rõ lý do mới mở cửa.

Thẩm Hiểu Đường ôm bụng lộ rõ vẻ đau đớn, Trần Tâm đỡ cô, sốt sắng nói với bảo vệ: “Anh ơi, bạn này học lớp em, người ngoại tỉnh, đợt này không về nhà, trong phòng chỉ có một mình bạn ấy, các bạn khác về hết rồi. Nửa đêm bạn ấy bị đau bụng, liền gọi điện thoại sang kí túc xá nam để cầu cứu, may mà phòng em có người nên đã đưa bạn ấy xuống đây, anh có thể hỏi cô Trương trực kí túc xá mà xem, đã định cáo xuống rồi đấy! Bây giờ phải vào viện ngay, người ta từ xa về Bắc Kinh học, nghe nói phải bán hết số lợn của nhà mới đủ tiền nộp học phí, anh bảo nhớ có mệnh hệ nào thì trường biết ăn nói thế nào với gia đình!”.

Thẩm Hiểu Đường suýt bật cười vì lời trình bày của Trần Tâm, Trần Tâm bấm trộm cô một cái, cô vội “ái ôi” rên rỉ. Bảo vệ nghe cũng thấy vô lý, nhưng lại sợ nếu ốm thật thì lại để lỡ thời gian, bèn nghĩ một lát rồi nói: “Thế thì các em viết giấy ra ngoài, ghi họ tên, lớp vào, trường mình chưa có người nào nửa đêm lại ra ngoài như các em đâu!”.

“Dạ vâng, dạ vâng!”. Trần Tâm giao Thẩm Hiểu Đường cho Vương Thâm Chiêu rồi chạy lại viết giấy, cuối cùng kí tên là Tông Ninh.

Ba đưa ra khỏi cổng trường, đến chỗ rẽ liền bật cười, Thẩm Hiểu Đường ra sức đánh Trần Tâm nói: “Có nhà cậu mới bán hết số lợn đóng học cho cậu ấy!”.

“Thì tớ làm thế là để cho tăng thêm phần hiệu quả mà, cậu không thấy tớ nói thế, mắt anh bảo vệ cũng đỏ hoe à!”. Trần Tâm né người cười nói.

“Không phải Trần Tâm nói đùa đâu, bọn tớ sinh viên tỉnh lẻ đi học là như vậy, khi tớ nhập trường ba tớ phải góp tiền cho tớ”. Vương Thâm Chiêu cười hiên lành nói.

Thẩm Hiểu Đường nghe mà thấy mắt cay cay, cô bước lên trước kéo tay Vương Thâm Chiêu nói: “Anh hùng không cần để ý đến sự xuất thân, đại ca, sau này chắc chắn đại ca sẽ thành công!”.

“Đúng vậy, điểm thi đại học của đại ca cao nhất trong phòng! 625 điểm!”. Trần Tâm vỗ vai Vương Thâm Chiêu nói.

“Đâu có, ở chỗ bọn tớ số điểm này cũng không phải là cao”. Vương Thâm Chiêu vội khua tay nói.

“Nhưng ở đây đã được coi là cao ngất trời rồi!”. Thẩm Hiểu Đường cười nói: “Thôi đừng khiêm tốn nữa, bọn mình đi thế nào đây?”.

“Ngồi yên xe đợi thôi! Tớ đã hỏi Cao Thượng đường đi rồi, hấn ta là cuốn từ điển sống, chỉ cần cậu cho hấn biết điểm xuất phát và điểm cuối, hấn sẽ lôi ra tất cả các tuyến xe bus, nghe nói là từ nhỏ học với bà nội hấn”. Trần Tâm chỉ tay về phía trước nói: “Đằng kia kìa”.

Bọn họ cùng ngồi xe bus ra cổng Thiên An Môn, mới bốn, năm giờ sáng, nhưng trên quảng trường đã có không ít người tụ tập, trong đó có khá nhiều đoàn du lịch đội mũ lưỡi trai đỏ, lưỡi trai trắng ở tỉnh khác đến, đều đứng đợi lễ kéo cờ. Trên đường đi Vương Thâm Chiêu say sưa ngắm các giàn hoa đủ màu sắc, sau khi nhìn thấy thành lầu Thiên An Môn lại càng hưng phấn hơn, túm chặt Trần

Tâm nói: “Cậu nhìn kia! Thiên An Môn đó! Cậu có biết không! Từ nhỏ tớ chỉ được nhìn thấy trên ti vi, hôm đó cảm thấy Bắc Kinh thật xa vời, là nơi mà kiếp này tớ sẽ không bao giờ có thể đặt chân đến. Sau đó mẹ tớ nói tớ rằng, chỉ cần học tốt là về Bắc Kinh học đại học được, tớ liền vui đầu vào học, đầu óc tớ cũng không thông minh, người ta học ba lần tớ phải học năm lần, nhưng tớ cũng không bỏ cuộc, tôi nào cũng là người cuối cùng rời khỏi lớp sau giờ tự học, học đến tận khi thi đại học. Thực ra với số điểm của tớ cũng đỗ vào một trường tốt ở Sơn Đông, nhưng tớ vẫn đến Bắc Kinh, tớ muốn được tận mắt nhìn thấy Thiên An Môn, nhìn thấy thủ đô! Đẹp quá!”.

Vương Thâm Chiêu chưa bao giờ nói nhiều như vậy, Trần Tâm nghe mà cũng thấy lòng rạo rục, cậu một tay nắm tay Vương Thâm Chiêu, một tay kéo Thẩm Hiểu Đường nói: “Đi thôi! Bọn mình đi về phía đằng kia! Đến trước cửa Kim Thủy ngắm ảnh chủ tịch Mao Trạch Đông! Sau đó quay lại tham quan bia tưởng niệm các anh hùng! Đại ca, để em làm hướng dẫn viên cho đại ca! Đợt 50 năm quốc khánh em được nhảy ở đây, biết hết mọi chỗ ở Thiên An Môn! Để em kể từ từ cho đại ca nghe! Sau này đại ca lập nghiệp ở Bắc Kinh, có xe có nhà có vợ con rồi, đại ca lại kể cho con trai đại ca nghe!”.

Vương Thâm Chiêu hào hứng cười rất tươi, Thẩm Hiểu Đường nhìn Trần Tâm và cảm thấy cậu vô cùng hào hiệp.

Trước khi cờ được kéo lên, bọn họ liền chen vào vị trí rất gần với cột cờ, ba đứa kính cẩn nhìn đội vệ quốc kì trang nghiêm bước vào, thậm chí Vương Thâm Chiêu còn rung rung nước mắt. Lúc cờ đỏ năm cánh được kéo lên, tia nắng sớm đầu tiên đã xuất hiện, quốc ca vang lên, ba đứa liền hát theo, mắt dõi theo lá cờ được kéo lên trên đỉnh cột cờ. Trần Tâm và Vương Thâm Chiêu cùng vỗ tay, cậu cúi đầu xuống đột nhiên phát hiện ra Thẩm Hiểu Đường

đang ngửa mặt lên nhìn cậu, dưới ánh nắng, nụ cười của cô rạng rỡ như đóa hướng dương, Trần Tâm có cảm giác như tim mình đập lỗi một nhịp.

Ăn xong cơm, Vương Thâm Chiêu liền về trường, Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường ai về nhà nấy. Trên đường đi, Trần Tâm say sưa hồi tưởng lại từng nụ cười từng lời nói của Thẩm Hiểu Đường, vẻ xinh đẹp, duyên dáng của cô đã khắc sâu vào trái tim Trần Tâm, thậm chí về đến nhà, đi ngủ rồi mà còn mơ thấy cô.

Mãi cho đến lúc nửa đêm Trần Tâm mới tỉnh giấc, ý thức được rằng mình đã ngủ qua một ngày, Trần Tâm tỉnh dậy, lúc này đây, hình ảnh một cô gái mảnh dẻ khác lại xuất hiện trong đầu cậu, cậu sực nhớ ra rằng mình đã hứa với Phương Hồi mỗi ngày gửi một lá thư email, nhưng nhìn chiếc đồng hồ để ở đầu giường đã quá mười hai giờ đêm, ngày 1 tháng 10 năm 2001 mãi mãi không bao giờ quay trở lại, mọi việc đã không còn kịp nữa.

IO

Sau khi đi chơi Singapore, Malaysia và Thái Lan trở về, Phương Hồ`i liên check ngay email, trong sáu ngày qua, cô không gọi cú điện thoại nào cho Trầ`n Tầ`m, thực ra điện thoại của ba mẹ cô phủ sóng toàn câ`u, liên lạc với Trầ`n Tầ`m không khó, nhưng cô vẫn không gọi. Phương Hồ`i có cảm giác rằ`ng Trầ`n Tầ`m đố`i xử với cô đã khác trước, không phải là không đố`i xử tồ`t, nhưng qua những chi tiế`t nhỏ có thể thấ`y có sự thay đổi, nhạt dầ`n.

Vì thế` Phương Hồ`i nghĩ, có lẽ trạng thái không liên lạc mấ`y ngày qua có thể khiế`n cậu nhớ cô hơn, về` đế`n nhà cô vô cùng thấ`t vọng khi phát hiện ra rằ`ng, hóa ra nỗi mong chờ và nhớ nhung của cô dành cho Trầ`n Tầ`m vẫn vượt quá sự dự đoán. Không biế`t cuố`i cùng trong sáu ngày xa nhau này, rồ`t cuộc là thử thách những tình cảm sâu nặng trong lòng Trầ`n Tầ`m hay thử thách sự dày công tính toán của cô.

Một điề`u trái với dự đoán là, trong hòm thư của Phương Hồ`i chỉ có một lá thư, ngày tháng là trưa mừng 6 tháng 10. Phương Hồ`i mở thư ra xem, bên trong không viế`t gì nhiề`u mà rấ`t đơn giản:

Phương Hồ`i:

Đây là nỗi nhớ chấ`t chứa trong sáu ngày vừa qua, anh rấ`t nhớ em.

Dường như anh đã hiểu ra được rằ`ng, ở bên anh, em giồ`ng như không khí, có thể nhiề`u lúc không cảm nhận được thật rõ nét, nhưng chấ`c chấ`n không thể để mấ`t, nế`u không sẽ không thể thờ.

Hãy ở bên anh mãi mãi được không?

Đọc xong lá thư, Phương Hồ ì cảm thấ y trong lòng xót xa, cô nhấ n nút reply đánh chữ “Vâng” và một cái mặt cười. Nhưng cô không vui lắ m, cô cảm thấ y trong lòng có gì đó rấ t trố ng trái, còn Trầ n Tầ m lại không thể lắ p đầ y. Cách ví von với không khí đó lại khiế n Phương Hồ ì thấ y buồ n, cô cảm nhận đượ rằ ng không có nỗi cô đon do nhớ nhưng mãnh liệt, nhưng vẫn chưa cảm nhận đượ sự khô sở khi không thể thờ.

Tô ì đế n Trầ n Tầ m gọi điện hẹn mừng 8 sẽ đi ăn cùng, cậu không nói gì nhiề u, đầ u bên phía Trầ n Tầ m có vẻ ô ñ ào, Phương Hồ ì hỏi cậu đang ở câu, cậu chỉ trả lời đơn giản là ở ngoài, từ lúc gọi đế n lúc cúp máy, tổng cộng chỉ khoảng ba phút đờ ng hồ ì .

Ngày đi học đầ u tiên sau đượ nghỉ lễ, họ đã đi ăn tô ì cùng nhau, Phương Hồ ì nói muố n đi dạo trên sân bóng, Trầ n Tầ m liề n đi cùng cô. Đầ u thu trời vẫn còn sót lại chút hơi nóng cuố ì cùng của cuố ì hạ, tiế t trời đã dịu, nhưng ánh nắ ng chiề u hắ t xuố ng người, vẫn thấ y hơi nóng.

Phương Hồ ì nhìn Trầ n Tầ m như đang suy tư điề u gì và hỏi: “Anh nghĩ gì vậy?”.

“Đâu có”.

“Vậy hả?”.

“Ừ, thề em bảo anh nghĩ gì chứ?”. Trầ n Tầ m cười hỏi.

“Làm sao mà em biế t đượ”.

“Hơ hơ”.

Hai người im lặng một lát, Phương Hồ ì hít thở thật sâu rồi nói: “Có phải anh cảm thấ y không có chuyện gì để nói với em hay sao?”.

“Em nói gì vậy! Không phải vẫn đang nói chuyện đó sao!”. Trầ `n Tầ `m thờ ơ trả lời.

“Nói thật đi, mấ `y ngày qua anh có nhớ em không?”. Phương Hồ `i cúi đầ `u hỏi.

“Nhớ chứ, anh còn nói với đám bạn trong phòng, em không biế `t bơi, sợ em xuô `ng biển lại xảy ra chuyện gì”.

“Vậ `hả? Có phải ngày cuô `i cùng mới sực nhớ ra là phải viế `t thư cho em không?”.

“Không phải! Anh thích viế `t thề ` nào thì viế `t thôi! Ngày nào cũng viế `t một lá “anh nhớ em” cũng chẳng có ý nghĩa gì!”. Trầ `n Tầ `m cô ` gắ `ng giải thích, thực ra đúng là cậu muô `n mỗi ngày viế `t một lá, nê `u ngày đầ `u không bị lỡ thì chắ `c là cũng sẽ viế `t. Nhưng sau đó cậu lại đi chơi cùng Thẩm Hiểu Đường một ngày nữa, đê `n Tiề `n Môn mua đĩa, tiện thể đê `n khu thương mại Đại Thạch Lan chơi, còn đê `n quán Thiên Hưng Cư để ăn món gan xào nữa. Hôm đó đi chơi rấ `t vui, về ` đê `n nhà cũng đã muộn, cậu lười nên không viế `t thư nữa.

“Trầ `n Tầ `m...”. Phương Hồ `i ngập ngừng một lát rồ `i nói: “Em cảm thấ `y anh không còn thích em như trước đây, hình như bọn mình không giồ `ng như hồ `i câ `p ba nữa thì phải”.

“Em nói linh tinh gì vậy! Em suô `t ngày chỉ nghĩ quẩn thôi, làm gì có chuyện đó”. Trầ `n Tầ `m bực bội trả lời.

“Anh thử nghĩ xem, có phải là anh vẫn còn thích em thật không?”. Phương Hồ `i dừng lại, nhìn Trầ `n Tầ `m bắ `ng ánh mắ `t xa xăm và nói từng chữ một.

“Thôi được, anh thừa nhận, có thể là tình cảm của bọn mình không còn mãnh liệt như ngày trước, nhưng điều này không có nghĩa rằng anh không thích em nữa! Dù thì thì bọn mình đã trưởng thành rồi, sau khi vào đại học, chúng mình đều bận rất nhiều việc, không thể ngày ngày ở bên nhau như thời cấp ba nữa. Nhưng anh vẫn thích em, anh biết rằng cuộc sống của anh không thể không có em. Nhưng anh nghĩ bọn mình nên nhìn nhận tình cảm của mình một cách chín chắn hơn, không thể suốt ngày nghĩ quần được”.

Trần Tâm để tay lên vai cô, Phương Hồ i vẫn cúi đầu, sụt sịt, cô làm như vậy khiến Trần Tâm rất thương, cậu ôm Phương Hồ i vào lòng rồi nói: “Đừng khóc nữa, em mà khóc là anh lại rất buồn”.

“Trần Tâm... anh hứa với em một chuyện được không”. Phương Hồ i gục đầu vào vai cậu nói.

“Em nói đi”.

“Nếu một ngày nào đó anh mà thích người khác thì anh nhất định phải nói với em, em cam đoan sẽ không bám nhằng lấy anh đâu, nhưng anh nhất định phải nói với em, được không?”.

“Em đừng nói linh tinh!”. Trần Tâm nhớ lại những kỉ niệm xưa, mắt cũng thấy cay cay, cậu ôm chặt cô nói: “Bọn mình thi vào cùng trường là để được ở bên nhau mà. Em có biết không? Đợt thi đại học có một câu vật lí anh không làm là vì muốn được học cùng trường với em! Bọn mình sẽ mãi mãi ở bên nhau em ạ!”.

Hai người ôm nhau ở góc sân bóng, Phương Hồ i vô cùng cảm động, một hồi lâu mới ngại ngùng buông tay ra nói: “Hôm nay ngộ i với em một lát nhé”.

“Ừ”. Trầ `n Tầ `m cười nói: “Tuân theo mọi sự chỉ đạo của em”.

Phuong Hồ `i cũng cúi đầ `u cười, Trầ `n Tầ `m liề `n thờ phào, đang định nói chuyện gì đó vui với cô thì đột nhiên điện thoại của cậu lại đổ chuông, màn hình nhấ `p nháy tên Ngô Đình Đình.

Trầ `n Tầ `m quay đi với vẻ ngại ngùng, mặc dù cậu tỏ ra rấ `t ngầ `n ngữ, nhưng cuố `i cùng vẫn nhấ `c máy. Đầ `u bên kia điện thoại, giọng Ngô Đình Đình vô cùng hoảng loạn, cô nhấ `c đi nhấ `c lại một câu như đang niệm thầ `n chú: “Đề `n quảng trường Trung Lương! Tôn Đào nhìn thầ `y Bạch Phong rồ `i!”.

Cuố `i cùng Trầ `n Tầ `m vẫn tạm biệt Phuong Hồ `i và đề `n quảng trường Trung Lương gặp Ngô Đình Đình. Trước vẻ vội vàng của Trầ `n Tầ `m, Phuong Hồ `i không nói được gì mà đành phải đờ `ng ý, sau đó cô vẫn muố `n dặn dò đôi câu nữa, nhưng Trầ `n Tầ `m đã chạy đi mà không ngoái đầ `u nhìn lại. Phuong Hồ `i đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng cậu mỗi lúc một xa và cảm thầ `y càng lẻ loi hơn.

Lúc Trầ `n Tầ `m có mặt ở quảng trường Trung Lương, trời đã tồ `i hẳn, Ngô Đình Đình mắ `t đồ hoe ngô `i thần thờ trên bậc lên xuố `ng, Tôn Đào và Dương Tình đứng bên cạnh, nét mặt lộ rõ vẻ rầ `u rĩ.

“Có chuyện gì vậy? Ai nhìn thầ `y Bạch Phong?”. Trầ `n Tầ `m bước đề `n hỏi.

“Hai đứa tôi!”. Tôn Đào kéo Dương Tình nói: “Nàng á `y lắ `m chuyện lắ `m, cứ thích loại bao cao su có mùi thơm, siêu thị Trung Lương có bán, liề `n lôi tôi đi mua. Lúc trả tiề `n tôi nhìn thầ `y người đứng ở quầ `y thanh toán bên cạnh nhìn rấ `t quen, tự nhiên lại cảm thầ `y giố `ng Bạch Phong, nhưng nhìn gầ `y hơn Bạch Phong hồ `i trước, tóc rấ `t dài, nhìn hơi nữ tính, giố `ng như bọn làm trong salon tóc á `y. Nhìn về ` dáng dắ `p thì thầ `y giố `ng, nhưng khí chấ `t không giố `ng, Bạch Phong đàn ông lắ `m mà, dường như cậu ta cũng nhìn

thấy bọn tôi, vội vàng đi ra, đến khi chúng tôi theo sau thì không thấy bóng dáng đâu nữa, tôi thấy hình như là đi vào khách sạn International Bắc Kinh ở phía đông diện gì đó, cũng không biết có phải là cậu ta hay không nữa!”.

“Không biết có phải hay không mà ông còn gọi Đình Đình đến à!”. Trần Tâm tròn mắt nói.

“Đình Đình đã đợi bao nhiêu năm rồi, dù phải hay không phải thì cũng phải báo cậu ấy một tiếng chứ!”. Dương Tình nhìn Đình Đình với vẻ xót xa nói.

“Cậu ngây thơ quá! Nếu không phải thì sao, thế thì khác gì tung Đình Đình lên cao rồi cho rơi bịch xuống đất! Cậu ấy có chịu nổi không?”. Trần Tâm cau mày nói: “Hải Băng đâu? Đã đến chưa?”.

“Đến rồi, đang sang khách sạn International hỏi, đứng đây thì giải quyết được vấn đề gì! Kể cả đó là Bạch Phong thì cậu ta cũng không dám dùng tên thật! Có khi lại bỏ chạy ngay lập tức ấy chứ. Cậu mau khuyên Đình Đình đi, cậu ấy cứ đòi đứng ở đây đợi một đêm để gặp xem sao”. Tôn Đào giậm chân nói.

Trần Tâm liếc nhìn Tôn Đào một cái rồi quay sang Ngô Đình Đình nói: “Mặc ít như vậy không lạnh à?”.

Ngô Đình Đình thần thờ lắc đầu, Trần Tâm thở dài rồi cởi áo khoác ngoài của mình ra và khoác lên người cô rồi nói: “Cậu đừng nghĩ ngợi nữa, cố gắng tĩnh tâm lại. Tôi đoán chắc không phải Bạch Phong đâu, cậu thử nghĩ xem hiện tại cậu ta vẫn chưa biết là mình không phạm tội giết người, làm sao cậu ta có thể quay trở lại Bắc Kinh được? Chắc chắn là đang trôi dạt ở chân trời góc biển. Cậu đừng chỉ nghe phong phanh lại sót ruột, theo tôi nên gác chuyện Bạch Phong sang một bên đi!”.

Một lát sau Đường Hải Băng quay ra, Ngô Đình Đình liền đứng bật dậy, kéo ngay cậu ta và hỏi với giọng run rẩy: “Thế nào rồi? Cậu đã hỏi chưa?”.

Đường Hải Băng liền đỡ cô và nói: “Nhân viên trong khách sạn International không thể giúp bọn mình đi điều tra xem có người này hay không! Hơn nữa cũng không thể check được tên Bạch Phong! Sau đó tôi lên nhét cho bà lao công dọn sảnh 50 tệ, bà ấy bảo tôi rằng có một anh chàng mặc áo đồ quần đen đi vào, tóc rất dài, vôi vãi chui vào vào thang máy, chắc chắn đang ở trong đó, tôi đoán chính là người mà Tôn Đào nhìn thấy!”.

Nghe thấy vậy, nét mặt Ngô Đình Đình liền lộ rõ vẻ vui mừng, cô buông tay ra nhìn Trần Tâm và nói với giọng mừng rỡ: “Được rồi được rồi! Tớ sẽ sang công khách sạn International đợi đây!”.

“Giờ là mấy giờ rồi! Đợi gì mới được chứ! Kể cả là cậu ta thì người ta cũng phải ngủ! Cậu về đi đã, ngày mai quay lại!”. Trần Tâm kéo cô nói.

“Tớ không về! Nhớ tôi đến cậu ấy bỏ đi thì sao? Tớ sẽ đợi!”. Ngô Đình Đình giằng ra khỏi tay Trần Tâm nói: “Nếu các cậu cảm thấy phiền thì các cậu về trước đi! Tóm lại là tớ cũng không về đâu”.

“Cậu nói gì vậy! Làm sao bọn tớ để cậu ở đây một mình được!”. Đường Hải Băng thở dài nói: “Đã ng nào thì tớ đang ở một mình, ngày mai xin nghỉ không đi làm nữa, tớ đợi cùng cậu! Trần Tâm về trường học đi! Tôn Đào ông định thế nào! Nếu mai có việc thì ông cũng về đi!”.

“Ngày mai tôi chỉ có môn kinh tế chính trị và lý thuyết quân sự, không đi học cũng không sao, tôi cũng ở đây trực!”. Trần Tâm nói.

“Tôi vừa thuê một cái quây trong vườn bách thú, chuyên bán quây áo, vẫn chưa chính thức khai trương, tôi cũng không có việc gì!”. Tôn Đào ôm Dương Tình nói: “Hay là em về nhà trước đi?”.

“Em không về đâu, nếu người đó là Bạch Phong thật thì em cũng muốn xem thế nào! Đó là thân tượng của em hồi nhỏ”. Dương Tình cười nói.

Ngô Đình Đình liền nhìn bọn họ một lượt, miệng mê u xệch như sắp khóc, Trần Tâm liền kéo đầu cô vào lòng mình nói: “Thôi đừng khóc nữa, lát nữa gặp Bạch Phong tha hồ mà khóc! Khóc cho vui hết mọi nỗi ấm ức từ bấy lâu nay cho cậu ấy xem!”.

“Ừ!”. Ngô Đình Đình gật đầu liên hồi đáp.

Mấy đứa tìm một chỗ trước cổng khách sạn International rồi ngồi xuống, lúc đầu còn hào hứng coi, về sau vừa lạnh vừa đói không chịu được nữa. Tôn Đào ôm Dương Tình trong lòng ngủ thiếp đi, Đường Hải Băng hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, cũng díp hết mắ t lại. Trần Tâm và Ngô Đình Đình khoác một chiếc áo dựa vào nhau, Ngô Đình Đình nhìn khách sạn International cao sừng sững hỏi: “Trần Tâm, cậu buồn ngủ không?”.

“Không buồn ngủ lắm”.

“Tớ cũng vậy... cứ nghĩ đến việc được gặp Bạch Phong, cho dù chỉ là người giống cậu ấy, tim tớ lại đập thành thịch, không thể ngủ được”. Ngô Đình Đình lấy tay đỡ ngực nói.

“Nếu đúng là Bạch Phong thì sau khi gặp, cậu sẽ nói gì với cậu ấy đầu tiên?”. Trần Tâm kéo áo cho cô hỏi.

“Tớ cũng không biết t... tớ chưa nghĩ, cậu bảo tớ nên nói gì? Lâu lắm không gặp? Anh sống thế nào? Anh vẫn khỏe chứ?”. Ngô Đình Đình cau mày nói: “Sao tớ cảm thấy cứ giả tạo thế nào ấy nhỉ!”.

“Không, rất đậm đà tình cảm, trong phim ảnh, nam chính nữ chính lâu ngày gặp lại đều nói thế mà!”.

“Nhưng cậu nghĩ tớ là nữ chính ư?”. Ngô Đình Đình cười nói: “Thực ra câu đầu tiên mà tớ cần hỏi sau khi gặp anh ấy là anh còn nhớ em là ai không?”.

“Đừng nghĩ quẩn nữa”. Trần Tâm che mắt cô nói: “Chợp mắt một lúc đi, nếu không ngày mai mắt thâm xì đó, kể cả Bạch Phong có nhớ cậu thì cũng không nhận ra được, để tớ thức theo dõi cho”.

“Ừ”. Ngô Đình Đình ngáp ngừng một lát rồi lại nói tiếp: “Cậu tưởng tớ còn có mơ ước gì cao xa ư? Tớ chỉ muốn gặp trực tiếp để nói với anh ấy rằng, anh ấy không giết người, có thể sống một cách quang minh chính đại trên thế gian này”.

Trần Tâm cảm thấy lòng bàn tay mình đã ướt, cậu ôm chặt cô gái trong lòng mình, ngửa mặt lên bầu trời đêm không nhìn thấy sao của Bắc Kinh và thở dài.

II

Bọn họ đợi đến tận hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau, cuối cùng người nhìn rất giống với Bạch Phong đó đã xuất hiện. Cậu ta đi ra cùng với một người đàn ông nhìn rất sang trọng, một chiếc Mercedes đỗ trước cổng, cậu mở cửa ô tô cho người đàn ông đó rồi cười tiễn ông ta lên xe. Dưới ánh nắng, nhìn cậu hơi xanh xao, mặc dù mặc bộ quần áo khá đắt tiền, kiểu tóc, diện mạo đều có sự thay đổi lớn, nhưng Ngô Đình Đình vẫn nhận ra ngay.

Người đó chính là Bạch Phong.

Ngô Đình Đình liền đứng bật dậy và bước về phía cậu ta, cú vận động mạnh sau một đêm dài chầu chực đã khiến mắt cô hoa lên, nhưng cô vẫn cố mở mắt, nhìn chằm chằm vào Bạch Phong, sợ cậu lại biến mất lần nữa. Sau khi bước vào sảnh lớn cô mới đuổi theo Bạch Phong, cậu không phát hiện ra Ngô Đình Đình đang đi theo mình, mà chỉ bước vào thang máy như bước vào khu nhà ở của mình.

“Bạch Phong...”. Ngô Đình Đình gọi nhỏ.

Bạch Phong giật mình đứng lại, nhưng cậu không ngoảnh đầu lại mà rảo bước nhanh hơn.

“Bạch Phong, không có chuyện gì đâu, em đây!”. Ngô Đình Đình kéo cậu lại nói: “Em là... Ngô Đình Đình”.

Ngô Đình Đình nhìn thẳng vào mắt cậu và nói ra tên mình, trong lòng cô, cô vô cùng mong mỏi được nghe Bạch Phong thốt ra tên mình.

“Xin lỗi, chắc em nhận nhầm người rồi”.

Trong đôi mắt ấy không hề lộ ra vẻ vui mừng hay sợ hãi, dường như tất cả mọi thứ đã hòa tan trong đó, Bạch Phong lạnh lùng trả lời với giọng điệu lạ lẫm.

Thang máy phát ra tiếng keng, Bạch Phong giằng ra khỏi tay Ngô Đình Đình rồi bước vào trong. Đám Trần Tâm cũng đã đến nơi, Đường Hải Băng nhìn thang máy đang đi lên hỏi: “Sao rồi? Có phải Bạch Phong không?”.

“Đúng anh ấy mà! Chắc chắn là anh ấy!”. Ngô Đình Đình bấm nút thang máy nói: “Anh ấy không thừa nhận, nhưng tớ dám khẳng định là anh ấy. Chắc anh ấy tưởng cảnh sát phải bọn mình đến đây, tớ phải lên tìm mới được! Tớ phải nói với Bạch Phong...”.

“Đình Đình, cậu đợi lát đã! Cậu chắc chắn người đó là Bạch Phong ư?”. Trần Tâm hạ thấp giọng kéo tay cô nói.

“Không phải cậu cũng đã nhìn thấy đó sao? Cậu bảo đó không phải là Bạch Phong ư?”. Ngô Đình Đình xúc động nói.

“Tớ biết, nhưng ít nhất là cậu phải biết rõ cậu ta dừng lại ở tầng nào đúng không?”. Trần Tâm đỡ vai cô nói.

Ngô Đình Đình vội vàng ngẩng đầu lên xem, màn hình thang máy dừng lại ở tầng 12.

Mấy đứa lên tầng, hành lang rất yên tĩnh, cả đám cũng không dám lên tiếng mà chỉ đứng trong thang máy. Trần Tâm quay sang nói với Đường Hải Băng: “Bọn mình đừng canh chừng ở một tầng, một là mục tiêu quá lớn dễ bị người của khách sạn đuổi ra ngoài, hai là chưa chắc Bạch Phong đã ở tầng này, có khi cậu ta lại sợ bọn mình bám đuôi nên cố tình đổ thang máy ở tầng này, sau đó lên tầng khác hoặc xuống tầng khác. Thôi thế này vậy, Hải Băng lên tầng 13, Dương Tình lên tầng 11, tất cả đều canh chừng ở cổng

thang máy, Tôn Đào đứng đợi ở cổng, tôi và Đình Đình ở đây. Bọn mình liên lạc với nhau qua điện thoại, chỉ cần nhìn thấy cậu ta là chặn lại, sau đó gọi điện thoại ngay cho tôi!”.

“Nhà người ranh ma thật! Nghĩ đến tất cả mọi tình huống! Thôi được, cứ như thế nhé! Mọi người chia nhau hành động đi!”. Đường Hải Băng vỗ vai Trần Tâm nói.

Cả bọn lần lượt vào vị trí Trần Tâm đã phân công, Ngô Đình Đình đứng run rẩy cạnh thang máy, Trần Tâm đỡ cô nói: “Không đứng vững được nữa à? Sáng ra cậu cũng chẳng ăn gì, không biết còn phải đợi bao lâu nữa!”.

“Trần Tâm... tớ nói chuyện với anh ấy rồi...”. Ngô Đình Đình túm chặt cậu và khóc: “Tớ được nói chuyện với anh ấy thật rồi”.

“Được rồi, tớ biết rồi, cậu ta thế nào, có thay đổi gì không?”. Trần Tâm dựa vào cạnh cô hỏi.

“Có... đẹp trai hơn trước”. Ngô Đình Đình vừa quệt nước mắt vừa trả lời.

“Hê! Sao cậu si tình vậy?”. Trần Tâm trêu môi nói.

“Thật mà, đẹp trai hơn cả cậu! Như ngôi sao điện ảnh vậy! Nhìn rất giống Cổ Long! Hiện anh ấy đang làm ăn, chắc chắn rất giàu có! Cậu coi con xe mà anh ấy tiễn người đàn ông đó lên! Mercedes E320 đúng không? Tớ có cảm giác rằng thời gian đầu anh ấy ẩn danh ở một thành phố khác, sau đó đi lên bằng hai bàn tay trắng”.

“Lúc này đây người tình thanh mai trúc mã là cậu đã xuất hiện, nói với Bạch Phong rằng cậu ta không phạm tội giết người. Cậu ta mừng đến phát khóc và xin cậu hôn với cậu, sau đó bọn cậu tay

trong tay bỏ qua giai đoạn xã hội chủ nghĩa và đi thẳng lên chủ nghĩa cộng sản! Mùa hè thì sang Hawaii nghỉ mát, mùa đông thì sang Thụy Sĩ trượt tuyết, bận thì kiếm ít tiền, nhàn rỗi thì sinh vài đứa con. Tất cả những cảnh được miêu tả trong tiểu thuyết ngôn tình đều được các cậu biểu diễn một lần! Chỉ có tình tiết cặp bồ với người thứ ba là không xuất hiện, những cái khác các cậu thích làm gì thì làm, cậu xem ý tưởng của tớ có hợp với khẩu vị của cậu không?”.

“Thôi đi ông!”. Ngô Đình Đình đánh Trần Tâm một cái, hai má đỏ bừng.

Nhưng thời gian chờ đợi dài hơn so với những gì họ tưởng tượng rất nhiều, mãi đến tận năm giờ chiều, Bạch Phong mới ra khỏi phòng ở tầng 12, khi nhìn thấy Trần Tâm và Ngô Đình Đình ôm bộ mặt tiều tuỵ đang đứng đợi ở cửa thang máy, cậu ta đã không giãi u nổi vẻ sững sờ.

“Bạch Phong, ông vô tình quá! Anh em đợi ông gần 24 tiếng đồng hồ rồi!”. Trần Tâm bước đến vỗ cậu ta một cái nói, còn Ngô Đình Đình thì chỉ đứng sau Trần Tâm và nhìn Bạch Phong không chớp mắt.

“Chỉ có hai đứa cậu thôi hả?”. Bạch Phong bình thản tránh tay Trần Tâm hỏi.

“Đường Hải Băng và hai đứa kia đang ở dưới, tôi nhắn tin đây. Yên tâm, toàn người nhà cả mà!”. Trần Tâm ngại ngùng đút tay vào túi đáp.

Bạch Phong đưa mắt nhìn bốn xung quanh với vẻ thận trọng rồi quay sang nói: “Vào phòng tôi nói chuyện, đừng đứng ở đây nữa!”.

Trần Tâm và Ngô Đình Đình liền theo Bạch Phong vào phòng, căn phòng không giống với phòng khách sạn lắm, nhìn như căn hộ cho gia đình ở, có thể nhận thấy cậu ta đã ở đây một thời gian dài. Trần Tâm và Ngô Đình Đình ngồi xuống ghế sofa, Bạch Phong cởi áo khoác, để lộ ra chiếc áo T-shirt đen bó sát người, cậu bước đến trước tủ lạnh và ngồi xuống hỏi: “Uống gì nhé? Biết uống bia hết đúng không?”.

“OK! Chắc chắn tử lượng không kém ông”. Trần Tâm cười nói.

Bạch Phong ném cho mỗi đứa một lon bia, Ngô Đình Đình có vẻ luống cuống, Trần Tâm bật lon của mình đưa cho cô, rồi cầm lấy lon của cô bật ra và hỏi: “Bạch Phong, giờ ông phát rồi hả? Ở được cả khách sạn International! Gấu thật đấy!”.

“Hơ hơ, loại người như tôi có phát được không? Căn phòng này đặt thuê nửa năm, nhưng không phải tôi check in”. Bạch Phong rút ra một điếu thuốc dài và nói: “Đừng gọi tôi là Bạch Phong nữa, tôi không còn quen, cứ gọi là Andy đi! Ông có làm điếu không?”.

“Không, tôi không hay hút thuốc và không hút quen loại thuốc bạc hà này!”. Trần Tâm khua tay nói: “Thế ai thuê phòng cho ông?”.

“Ai có tiền thì người đó thuê cho tôi, tóm lại là loại phòng nào kém hơn mức hiện tại thì chắc chắn tôi không ở. À, buổi sáng các cậu đã nhìn thấy rồi chứ, chính là ông mập tôi đưa lên xe đó chi tiền, trông béo như con heo vậy nhưng rất giàu. Vừa nãy ông ta đến Tràng An club, có biết gia nhập club đó chưa kể hội phí mất bao nhiêu tiền không? 15 xèng! Hơn nữa không phải cứ có tiền là vào được đâu!”.

“Oa! Kinh vậy hả!”. Trầ `n Tầ `m sừng số `t hỏi: “Đó là boss của ông à?”

Bạch Phong ngửa đầ `u lên cười, cậu hắ `ng giọng hai tiế `ng và đáp: “Coi như vậy! Có chút quan hệ thuê mướn, tôi phục vụ cho ông ta!”.

“Thế ` ông còn bảo ông không có tiế `n! Hợp tác với người giàu có như vậy thì ông nghèo sao được? Không sao, nói thẳng là bọn tôi cũng sẽ không tồ `ng tiế `n ông đâu, hiện tại ông làm gì vậy?”.

“Tôi hả...”. Bạch Phong ghé sát vào làn khói trắ `ng cậu vừa nhả ra nói: “Làm đệm cho đàn ông, làm chẵn cho đàn bà, ban ngày nghỉ ngơi tồ `i đầ `n miệt mài, có người gọi tôi là thiế `u gia, có người gọi tôi là money boy, tên ở nhà là Ngưu Lang, tên ở ngoài là nam nhân viên PR cao câ `p, người Bắ `c Kinh gọi là Vịt đúng không nhi?”.

Ngô Đình Đình trợn tròn mắ `t nhìn Bạch Phong, cậu liề `n liề `c cô với vẻ không quan tâm và cười, Trầ `n Tầ `m nuồ `t một miế `ng nước bọt, lắ `p bắ `p: “Ông... ông đừng đùa với anh em! Bọn tôi đầ `n để nói chuyện nghiêm túc với ông!”.

“Tôi đâu có đùa, hay là tôi cho ông một tâ `m card nhé, nếu có thời gian ông cũng có thể tìm đến để giải trí, nể tình bạn bè hồ `i nhỏ, tôi giảm giá cho ông 12%. Đình Đình cũng có thể chơi, đàn ông đàn bà tôi chiề `u được hế `t, chắ `c là các ông cũng không bao được lâu đâu, thôi 419 nhé!”. Bạch Phong ngồ `i xuồ `ng giờng nói.

Trầ `n Tầ `m đang định đứng dậy thì bị Đình Đình á `n xuồ `ng, cô run rắ `y hỏi: “419 là gì? 419 tệ hả?”.

“Haizz, nhìn em thời trang như thế ` mà không biế `t từ này à! 419 tệ thì anh cũng chỉ ngồ `i uồ `ng rượu cùng em được thôi, mà còn phải

tranh thủ lúc anh đang vui cơ, hơn nữa em vẫn phải trả tiền. 419 là for one night! Giờ thì hiểu rồi chứ!”. Bạch Phong cười nói.

Ngô Đình Đình loạng choạng ngò ì phịch xuống ghế sofa.

“Bạch Phong!”. Trầ ãn Tầ ãm không kìm được bèn đứng phắ t dậy, túm chặt cậu ta hét: “Ông nói với nó cái gì vậy? Ông điên rồi? Tại sao ông lại làm những chuyện đó?”.

“Sao tôi không thể làm được việc đó?”. Bạch Phong há t tay Trầ ãn Tầ ãm ra lạnh lùng nói: “Các ông nghĩ tôi làm được việc gì? Không bị cảnh sát phát hiện, được ăn sung mặc sướng, được các nhân vật có máu mặt bảo kê! Không làm việc này thì tôi làm được gì? Ông tưởng tôi như các ông, được số ãng một tuổi thơ êm đềm dưới sự bao bọc của cha mẹ, sau đó lại tiế p tục số ãng một thời niên thiế u, trung niên êm đềm? Trầ ãn Tầ ãm, ông ngây thơ quá! Cái nơi mà ông đang số ãng là xã hội! Cái mà tôi vi phạm là pháp luật! Không đi đầ ãn mạng, không đi ngò ì tù tôi còn đòi số ãng một cuộc số ãng thanh cao à ãm ỉ u? Nầ ãm mơ! M.kiế p, tôi số ãng được đã là kì tích rồi. Tôi chỉ có thể số ãng chui lủ ở nơi bản thũ nhắ t, kinh tởm nhắ t, tắ m tồ ì nhắ t mà thôi! Đâu chỉ mỗi việc làm tình với đàn ông đàn bà ở đây, kể cả phải làm những việc không phải là việc của con người, chỉ cầ ãn được số ãng tôi vẫn dám làm! Các ông đừng giáo huấ ãn tôi bắ ãng giọng điệ u của bọn có m! Tôi cũng không cầ ãn sự thương hại của các ông đâu! Ông, tôi và Đình Đình không còn là những đứ a trẻ chơi đùa với nhau trong con ngõ nhỏ nữa! Bạch Phong đã chắ t từ chục năm về ã trước rồi! Hai người có hiểu không?”.

Nói xong những điề u này, không kìm chắ được, Bạch Phong bắ t đầ ãu run rắ y, Ngô Đình Đình thì nước mắ t giàn giụa, cô chồ ãm tới ôm chặt Bạch Phong nói: “Anh không giế t người! Không giế t người! Gã họ Tào đã bị bắ t rồi! Hắ ãn ta đã khai, người là do hắ ãn

ta giết t, không phải anh! Bạch Phong anh không phạm tội giết người! Không phạm!”.

“Gì cơ... em nói gì cơ?”. Ánh mắt thốt thốt của Bạch Phong dần dần sáng quắc lên.

“Em nói anh không giết người! Về t thương chí mạng của người bị hại ở trên đỉnh đầu chứ không phải sau gáy! Cảnh sát đã điề u tra rõ ràng, họ đã đích thân đén nhà để nói với ông anh! Anh hãy tin em! Thật sự là anh không giết người!”. Ngô Đình Đình vừa khóc vừa nói.

“Không thể... sao lại như thế được? Rõ ràng là tôi nhìn thấy anh ta gục ngã, chảy bao nhiêu máu... em lừa tôi, em lừa tôi đúng không? Các người muố n lừa tôi quay về t tự thú! Muố n để tôi bị ăn đạ n!”. Bạch Phong vội đẩy Ngô Đình Đình ra nói.

Ngô Đình Đình liề n ngã dụi xuố ng đầ t, cô cô gắ ng túm lầ y gầ u quầ n Bạch Phong, vừa túm vừa khóc nói: “Em không lừa anh! Anh không giết người thật mà! Không tin anh cứ hỏi Trầ n Tầ m, chắ c chắ n không phải do anh gây ra mà!”.

Bạch Phong ngắ ng đầ u lên nhìn Trầ n Tầ m, Trầ m Tầ m chậm rãi gậ đầ u. Bạch Phong liề n ngò i phịch xuố ng giường, túm chặt lầ y tầ m ga trái giường, lắ m bắ m: “Tại sao? Tại sao đén bây giờ mới nói cho tôi biế t là tôi không giết người? Tôi đầ u có còn là con người nữa đầ u, các người đén báo với tôi rằ ng tôi không giết người? Tại sao? Tại sao!”.

“Bạch Phong, ông bình tĩnh đi...”. Trầ n Tầ m bước đén nắ m vai cậu ta nói.

“Bình tĩnh? Tôi không thể bình tĩnh được! Nế u phải số ng muời năm như tôi ông thử bình tĩnh xem!”. Bạch Phong giắ ng ra nói:

“Bạch Phong? Ai là Bạch Phong? Không ai là Bạch Phong cả! Các người hãy rút đi! Đừng đứng đậy nói lung tung nữa! Rút hết đi cho tôi!”.

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Trầ n Tầ m mở cửa ra cho đám Đường Hải Băng đi vào, nhìn căn phòng ngổn ngang, Đường Hải Băng liề n thắ c mắ c: “Có... có chuyện gì vậy?”.

“Không sao! Ông đưa Đình Đình ra ngoài trước!”. Trầ n Tầ m liề n đờ Ngô Đình Đình dậy rồ i giao cho Đường Hải Băng.

“Haizz! Có chuyện gì vậy?”. Tôn Đào cũng không hiểu đầ u đầ u thề nào.

Trầ n Tầ m không nói không rằ ng mà đẩy bọn họ ra ngoài cửa, cậu đóng cửa lại rồ i quay vào nói: “Bạch Phong, tôi biế t ông rấ t buồ n và không chịu nổi biế n cô lỏ n như vậy, nế u rơi vào ai thì cũng sẽ không chịu nổi. Nhưng lổ i đi ngay dưới chân mình, cuộc đời của ông rấ t buồ n, đó cũng là do sự nông nổi của ông gây nên! Ông không trách người khác đượ c! Tôi còn phải nói cho ông biế t rằ ng, không phải mỗi cuộc đời ông đáng buồ n, những trải nghiệm của ông đã ảnh hưởng đế n cuộc đời của người khác! Bao năm qua Đình Đình vẫn một lòng chờ đặ i ông, ông có biế t không? Cậu á y có đáng thương không? Cậu á y còn đáng thương hơn cả ông! Rõ ràng cậu á y không làm điề u gì xấ u mà vẫn phải gánh chịu mỗi nỗi đau khổ mà ông gây ra! Một lòng một dạ đặ i ông quay về ! Đình Đình không mong chờ gì cả, mà chỉ mong ông nói đượ c lời an ủi cậu á y, để cậu á y cảm nhận đượ c rằ ng những năm tháng vừa qua đáng để số ng! Tôi không biế t sau này ông sẽ thề nào, tôi cũng không biế t Đình Đình rồ i sẽ thề nào, nhưng tôi mong ông làm đượ c việc mà một người đàn ông nên làm! Cho dù chỉ là nói với Đình Đình một câu chân tình! Hồ i nhỏ tôi vô cùng sùng bái ông, tôi cảm thắ y ông là đại trượ ng phu đầ u đặ i trời chân đặ i đầ t! Tôi mong rằ ng sau này

tôi cũng vẫn sẽ nghĩ như vậy, tôi có thể nói với người khác rằng tôi có một người anh em rất giàu! Ông ta đã từng đánh nhau, từng đi phiêu bạt kì hồ, mọi tội lỗi ông ta đã phải chịu, nhưng ông ta vẫn như vậy!”.

Trần Tâm giơ ngón tay trở lên trước mặt Bạch Phong, Bạch Phong nhìn tay cậu và bật khóc.

Trần Tâm liền thở dài, cậu cầm giấy note của khách sạn rồi viết gì đó và ném cho Bạch Phong nói: “Đây là số điện thoại của tôi và Đình Đình, có việc gì thì tìm bọn tôi, tôi không làm phiền ông nữa, bye bye!”.

Trần Tâm xuống dưới, cả đám đưa Ngô Đình Đình về căn phòng nhỏ của Đường Hải Băng, trên đường đi Ngô Đình Đình không nói câu nào, cô cũng không khóc nữa mà chỉ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe.

Tôi đến mọi người đều ở lại, Trần Tâm canh chừng cô ở chiếc giường trong phòng trong. Ngô Đình Đình nắm tay Trần Tâm nói nhỏ: “Tớ thấy chuyện trọng đại nhất đã qua rồi, thật đấy, tớ không buồn lắm”.

“Ngoan nào”. Trần Tâm nắm chặt tay cô nói: “Sau này cố gắng sống cho tốt, bọn mình mới 19 tuổi, cuộc đời còn dài lắm”.

“Nhưng sao tự nhiên tớ lại cảm thấy mình già đi nhỉ...”. Ngô Đình Đình sụt sịt nói.

“Ngồi c à, đến 89 tuổi mới được gọi là già!”. Trần Tâm xoa đầu cô nói: “Thôi ngủ đi!”.

“Ừ!”. Ngô Đình Đình dựa vào lòng Trần Tâm, vừa khóc vừa nhắm mắt lại.

Còn Trầ `n Tầ `m không tài nào ngủ được, lầ `n đầ `u tiên cậu cảm nhận được sự tàn nhẫn của tuổi trẻ và cái giá của sự ngờ nghệch, cái gọi là thời gian trôi qua như nước chảy, không phải ai cũng chấ `p nhận được cái giá đó.

Hơn hai giờ đêm, điện thoại của Ngô Đình Đình có tin nhắ `n, cô mở máy ra xem, là một tin nhắ `n. Một số ` là bắ `t đầ `u bắ `ng rồ ` 1390 nhắ `n tin:

Cảm ơn em, chúc em hạnh phúc.

Ngô Đình Đình nhìn một hồ `i lâu, mãi cho đế `n khi đã khắ `c má `y chữ này vào trong tim, mới lặ `ng lặ ` bắ `m nút xóa.

Màn hình lóe sáng, sau đó tầ `t cả đầ `u tồ `i đen trở lại.

I2

Trong lúc cuộc gặp gỡ đầy kịch tích Ngô Đình Đình và Bạch Phong diễn ra, Phương Hồ ì đang lặng lẽ cùng Lâm Gia Mạt trải qua ngày sinh nhật lần thứ 19 của mình.

Một ngày một đêm Trầ ìn Tầ ìm không liên hệ với cô, Phương Hồ ì ngồ ì trong kí túc xá nhìn cuố ìn lịch được khoanh tròn, không chịu được nổi cô đơn bèn gọi Lâm Gia Mạt ra.

“Quên cả sinh nhật của cậu, đúng là quá đáng thật”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Người nào mà quan trọng như vậy? Cả đêm không quay về?”.

“Cô bạn chơi với anh á y từ nhỏ, mô ì tình đầ ù”. Phương Hồ ì bình thản đáp.

“Chắ c không phải đâu!”. Lâm Gia Mạt đập đôi đũa xuố ñg bàn nói: “Thế ì mà cậu dám để cậu á y đi hả? Lại còn cả đêm không về ñữ? Không phải tớ nhiề ù lời đâu Phương Hồ ì ạ, tớ cảm thắ y nhiề ù lúc thực sự cậu không phân biệt được cái nào quan trọng, cái nào không quan trọng! Bình thường cậu ta không gọi điện thoại, không nhắ ñ tin, mừng 1-10 viế t thiế ù hai lá thư email cho cậu, cậu cứ bần khoản mãi. Đế ñn bây giờ cậu ta đi tìm người yêu cũ, ngay cả sinh nhật cậu cũng chẳng thèm đoái hoài thì cậu lại bình thản, rồ ñt cuộc là cậu nghĩ gì hả?”.

“Chắ ñng nghĩ gì cả, có những chuyện tớ không thể ngăn đượ c”. Phương Hồ ì nhắ p một ngụm trà nói: “Cô bạn đó cũng rắ t tội nghiệp, bọn họ chơi với nhau từ nhỏ, Trầ ìn Tầ ìm không thể không quan tâm đế ñn chuyện của cô bạn đó. Mặc dù anh á y đã hứa với tớ là

sẽ ít liên hệ, nhưng chắc chắn anh ấy không thể làm được điều đó”.

“Bạn không sợ giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì trong đêm à?”. Lâm Gia Mạt giận dỗi nói.

“Nếu xảy ra thì đằng nào cũng đã xảy ra rồi”. Phương Hồ i cười thiếu não.

“Thế bạn sẽ làm gì?”.

“Chia tay”. Phương Hồ i thở hắt ra nói: “Không còn thích nhau như trước được thì chia tay, Gia Mạt, tớ có linh cảm rằng có thể bọn tớ sẽ chia tay nhau thật”.

“Tại sao bọn cậu lại ra nông nổi này...”.

“Theo lời anh ấy là cả hai đứa đã trưởng thành”. Lâm Gia Mạt nắm chặt chiếc cốc: “Hiện tại tớ cảm thấy hồ i đã u mình vô cùng á u trĩ, vì muốn được học cùng trường với anh ấy mà cố gắng hết sức, tưởng rằng được ở cùng một nơi sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nhưng sau khi trưởng thành mọi thứ đều thay đổi, chương trình học khác nhau, đi hai con đường khác nhau, gặp những người bạn khác nhau, bọn tớ không thể tránh khỏi số phận đôi ngã đôi đường”.

“Rốt cuộc là hai cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu đã gặp ai? Cậu ấy đã gặp ai?”. Lâm Gia Mạt chăm chú hỏi.

“Anh ấy đã gặp một cô bạn khác, rất xinh xắn, nhưng anh ấy không kể với tớ”. Phương Hồ i cúi đầu xuống nói.

“Ai vậy? Sao cậu lại biết?”.

“Tình cờ gặp thôi. Tớ cũng không biết là ai, hình như đợt tập quân sự hát đố i với nhau, rất sôi nổi. Hôm đó tớ nhìn thấy bọn họ đi ăn cùng nhau, cậu có biết không, về nói chuyện say sưa của Trần Tâm rất cuốn hút, chỉ tiếc rằng tớ chỉ phát hiện ra điều này khi anh ấy nói chuyện với người con gái khác”.

“Tớ biết con bé đó, khoa tài chính, tên là Thẩm Hiểu Đường, xinh lắm”. Lâm Gia Mạt nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng bọn họ đi ăn với nhau đâu có nói lên được điều gì! Cậu đừng nghĩ quẩn!”.

“Nếu cậu cũng được chứng kiến thì cậu sẽ biết không phải tớ nói linh tinh, tớ không thể miêu tả được cảm giác đó”.

“Thế thì cậu nên đi hỏi cậu ấy!”.

“Thôi cứ đợi Trần Tâm chủ động nói với tớ, có lẽ đến ngày anh ấy chủ động nói về Thẩm Hiểu Đường thì cũng là ngày tớ phải nói lời chia tay rồi...”. Cuối cùng, Phương Hồ i không thể bình thản nói chuyện được nữa, nước mắt lăn dài xuống má cô và rơi xuống, để lại một vũng nước nhỏ trên tấm khăn trải bàn nilon.

“Đừng khóc nữa! Đang sinh nhật khóc làm gì! Nào, bọn mình cạn li! Để mọi chuyện buồn biến hết!”. Lâm Gia Mạt nâng li lên nói.

Phương Hồ i quệt nước mắt, gạt đầu hỏi: “Ừ! Không nhớ đến Trần Tâm nữa, cậu thế nào? Bây giờ không phải ngày nào cũng được gặp cậu, có liên hệ gì với Tô Khải, Triệu Diệp không?”.

Lâm Gia Mạt cười buồn nói: “Đợt mới vào học, Tô Khải còn hay viết thư cho tớ, có giai đoạn tớ còn tưởng có thể bọn tớ vẫn còn hi vọng, nhưng sau đó thư từ cũng thưa dần. Gần đây anh ấy viết thư nói là đã có người yêu mới học cùng trường. Cuối cùng anh ấy vẫn không đợi được Trịnh Tuyết, trước đó người thế thôi tưởng rằng kể cả không có kết quả cũng sẽ đợi là anh ấy, bây giờ người than thở

hồ`i đó quá trẻ, quá ngô`c cũng là anh ấy. Thế` nên cậu xem, mọi việc đề`u như vậy. Đề`n giờ tớ cảm thấ`y hồ`i đó mình ngờ nghệch quá, đề`n khi trưởng thành con người ta mới hiểu”.

“Thế` còn Triệu Diệp thì sao?”. Phương Hồ`i ngược mắ`t lên hỏi.

“Cậu ấy... vẫn viế`t thư cho tớ”. Lâm Gia Mạt dừng lại một lát rồi nói: “Có lẽ là do vừa đề`n Trường Xuân nên chưa quen, đề`n khi có bạn mới rồi cũng sẽ nhạt đi thôi”.

“Gia Mạt, cậu không có tình cảm gì hay không hề` thấ`y cảm động trước Triệu Diệp ư?”.

“Tình cảm do sự cảm động sinh ra khác với tình yêu, tớ không cam tâm, trong lúc chưa trải qua tình yêu đã lựa chọn sự cảm động. Tớ phải yêu vì mình, không được đáp lại cũng không sao cả, không phải mãi mãi cũng chẳng sao cả!”. Lâm Gia Mạt nhìn ra phía xa nói: “Vĩ hiện tại tớ không tin cái gọi là mãi mãi nữa, lúc tô`t nghiệp bọn mình còn khóc và khắ`c trên cây rắ`ng “mãi mãi không xa nhau”, nhưng đề`n giờ thì sao? Kiề`u Nhiên sang Luân Đôn mà không một lời từ biệt, Triệu Diệp ở Trường Xuân, tớ, cậu và Trầ`n Tầ`m mặc dù vẫn gắ`n nhau, nhưng ai đảm bảo là có thể ở bên nhau mãi mãi? Không phải cậu cũng không tin đó sao? Không phải bọn mình thấ`t tín, mà là khi lớn lên rồi, tự chúng ta sẽ phản bội lại quá khứ, phản bội lại chính mình thời đó!”.

“Phản bội thật rồi ư?”. Phương Hồ`i lắ`m bắ`m: “Nhưng tớ cứ nghĩ không nên như vậy”.

“Có lẽ là vậy! Đợi đề`n khi bọn mình không còn trẻ nữa”. Lâm Gia Mạt cười nói.

“Thôi đừng nói chuyện này nữa, tớ thấ`y đầ`u óc u minh hế`t cả lên rồi! Nghe nói cậu Tô`ng Ninh cùng phòng với Trầ`n Tầ`m đang

theo đuổi cậu hả, cậu không định tìm người yêu hay sao?”. Phương Hồ ì cũng bật cười.

“Có người theo đuổi thì giải quyết được gì!”. Lâm Gia Mạt thở dài nói: “Nhưng đêm qua tớ đã mơ thấy Tô ñng Ninh, quên mất là mơ gì rồi, nhưng hình như rất tuyệt, là một giấc mơ đẹp”.

“Xem ra đã đến lúc cậu phải tìm một anh người yêu”. Phương Hồ ì chỉ tay lên trán cô nói.

“Ghét quá!”. Lâm Gia Mạt đỏ bừng mặt nói.

Lúc Trầ ñ Tầ ñm tỉnh giấc trời đã sáng hẳn, cậu ngơ ngác ngồi dậy, một lúc lâu sau mới hỏi Ngô ñình ñình: “Mấy giờ rồi?”.

“3 giờ 24 phút chiều ngày 10-10-2001!”. Ngô ñình ñình nhìn đồng hồ ñ nói: “Hiện đang ở căn nhà cấp bốn mà Đường Hải Bắ ñg thuê, người đang đứng trước mặt cậu và ngủ với cậu một đêm là Ngô ñình ñình, cậu cần suy nghĩ xem có nên chịu trách nhiệm trước tớ hay không”.

“Cậu bảo hôm nay là mừng mấy?”. Trầ ñ Tầ ñm nghe đến đó chợt bừng tỉnh.

“Mừng 10, sao vậy?”. Ngô ñình ñình cũng không đùa nữa mà trả lời cậu với vẻ thắ c mắ c.

“Haizz! Sao đã mừng 10 rồi nhỉ!”. Trầ ñ Tầ ñm ngồi bật dậy, lắ y tay lau mặt rồi định đi ra ngoài.

“Vội gì? Phải điếm danh à? Đắ ñg nào cũng muộn rồi, ăn cơm rồi hãy đi!”. Ngô ñình ñình kéo cậu lại nói.

“Không được không được! Hôm qua là sinh nhật của Phương Hồ ì! Tớ quên khuấy đi mất, thôi tớ về ñây!”. Trầ ñ Tầ ñm khoác

áo khoác vào nói.

“Thế đi cẩn thận nhé!”. Ngô Đình Đình nhét vào túi cậu hai cái bánh quy nói.

“Ừ, tớ về đây”.

Trần Tâm ra đến cửa lại dừng lại và quay vào nói: “Đừng nghĩ đến Bạch Phong nữa, cố gắng nghĩ về sau này cậu sẽ sống thế nào! Nếu cậu không nghĩ được thì gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ nghĩ giúp cậu!”.

“Biết rồi!”. Ngô Đình Đình giơ tay biểu thị Ok rồi dõng theo cậu ra đến tận cửa.

Trần Tâm về đến kí túc xá, đám Tô ng Ninh cũng vừa tan học, mấy đứa gặp nhau ở cửa, Vương Thâm Chiêu kéo cậu lại với vẻ lo lắng và hỏi: “Hai ngày nay cậu đi đâu vậy? Không có tin tức gì cả, gọi di động cũng không được!”.

“Đại ca đừng hỏi, thử kiểm chứng lời dự đoán của đội mình xem. Theo tôi đoán có hai khả năng khiến ông đi đêm không về, một là ông đã chơi được 41, hai là ông đã chơi được 42”.

“Ông...”.

Trần Tâm vừa định mở miệng thì bị Tô ng Ninh ngắt lời: “Ông đừng vội khẳng định tôi, đợi Cao Thượng nói xong đã!”.

“Tôi đoán là có ba khả năng. Một là bị kim đâm vào chân, phải vào bệnh viện kiểm tra xem có mắc AIDS hay không. Hai là bị hoa khôi của trường X trong truyền thuyết ngã m trúng và đưa về chôn hậu cung. Ba là bị Bin Laden chiêu mộ vào tổ chức khủng bố”. Cao Thượng vừa lắc lư cái đầu vừa nói.

“Vớ vẩn! Các ông nghĩ xấ u tôi sau lưng như vậy hả!”. Trầ n Tầ m cầ m chiế c máy cạo râu tự động lên nói: “Hỏi thật nhé, hai ngày vừa rồ i không điể m danh chứ?”.

“Không điể m danh? Không thiế u buổi điể m danh nào!”. Tô ́ ng Ninh trợn mắ t lên nói: “Giờ kinh tê ́ chính trị ngày đầ u tiên điể m danh, giờ vi tích phân ngày thứ hai gọi cậu trả lời câu hỏi. Tôi thấ y thương ông nên đã đứng lên trả lời thay ông, nhưng vì bình thường tôi học kém, trả lời hô ̀ i lâu chỉ làm trò cười cho thiên hạ, râu ông nọ cắ m cầ m bà kia. Thầ y giáo thấ t vọng quá liề n nhìn vào danh sách lớp gọi ngay tên tôi bắ t bỏ sung! May mà đại ca nhạy bén, đứng dậy trả lời hộ. Thế ́ nên ông phải nhớ là lâ n sau trong giờ vi tích phân, tôi là ông, đại ca là tôi, ông là đại ca!”.

“Cảm ơn, cảm ơn nhé! Nế u cuô ́ i kì tôi qua đượ c môn vi tích phân thì chắ c chắ n sẽ mời các ông đi ă n!”. Trầ n Tầ m cười nịnh nói: “Hai ngày qua Phương Hồ ̀ i có gọi điệ n cho tôi không?”.

“Không. Haizz, rồ t cuộc là ông đi đầ u hả? Lẽ nào lại có 43 nũ a chắ ng?”. Tô ́ ng Ninh liế c cậu hỏi.

“Vớ vẩn! Quay về ̀ sẽ kể với các ông sau, tôi phải đi tìm Phương Hồ ̀ i đầ ”.

Trầ n Tầ m lâ y ví tiề n, chìa khóa rồ i ra khỏi phòng, ra đế n cửa cậu lại đứng lại, lâ y từ trong ví tiề n ra một tờ nắ m hào và ngoá i đầ u lại hỏi: “Cao Thuợ ng, lâ n trước ông bảo cái nhắ n gắ p bắ ng tiề n đượ c gắ p thế ́ nào nhi? Gắ p hộ tôi một cái với!”.

Tô ́ ng Ninh liề n cười nói: “Ông cũng lắ ng tử góm nhi!”.

Trầ n Tầ m hẹn gặp Phương Hồ ̀ i ở dưới sân rồ i đế n vườn cây của trường. Nét mặt cô vẫn bình thắ n, Trầ n Tầ m liề n kéo cô và nói với vẻ biế t lỗi: “Anh xin lỗi, ngày hôm qua thật sự quá kinh khủng,

mọi chuyện rồi beng cả lên nên... anh không gọi báo với em. Cũng không kịp mua quà sinh nhật gì tặng em, em thích gì, bọn mình đi mua nhé”.

“Em không thích gì cả”. Phương Hồ`i cúi đầu xuống đáp.

“Không thích gì thật hả?”.

“Không”.

“Thế` tôi mình đi ăn em nhé!”.

“Em ăn cơm với mọi người cùng phòng rồi”.

“Thế` em thích chúc mừng sinh nhật thế` nào!”.

“Không cần đâu”.

“Em vẫn giận hả?”.

“Không?”.

“Em đừng nghĩ linh tinh! Giữa anh và Ngô Đình Đình không có gì mà, bọn anh đã gặp Bạch Phong, sau đó...”.

“Em biết rồi!”. Phương Hồ`i ngắt lời cậu nói: “Đừng nói chuyện này nữa, anh luôn có lí do của mình”.

“Thật mà...”.

“Em không muốn nghe!”. Phương Hồ`i nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Coi như em năn nỉ anh đấy, anh đừng kể cho em nghe nữa được không? Em không muốn biết hai đêm vừa qua, giữa anh và Ngô Đình Đình đã xảy ra chuyện gì, em không muốn biết!”.

“Phương Hồ`i, em đừng nói thế`, anh...”. Trần Tâm kéo cô nói.

“Buông ra!”. Phương Hồ`i rứt tay mình về` vội.

“Em làm gì vậy?”. Trầ`n Tầ`m cũng buông tay ra thật: “Gì thì cũng phải nghe anh nói hế`t đầ`chứ! Anh cùng Ngô Đình Đình đời Bạch Phong một ngày một đẽm, không đợc chợp mắ`t lúc nào. Bọn họ vừa khóc vừa gầy gỏ, anh sợ xảy ra chuyện lên phải ra sức ngăn cản bọn họ. Quay về` đẽ`n phòng của Đường Hải Bắng, anh mệt đẽ`n mức không còn cỏi đợc áo nũa, ngủ cũng không ngủ ngon, lại còn phải theo đõi Ngô Đình Đình, sợ cậu á`y nghĩ quắn mà làm chuyện gì đớ dại đột, buổi chiề`u nế`u không làm giường kêu sau khi tỉnh dậy thì anh chưa tỉnh đợc. Việc đầ`u tiên mà anh nghĩ sau khi mở mắ`t ra là sinh nhật của em, anh...”.

Trầ`n Tầ`m đang nói thì đờng lại, cậu nhìn thầ`y sắ`c mặt Phương Hồ`i tái đi, người cô run lên, ngón tay run rắy, ngay cả đõi môi cũng run rắy, miệng mắ`p máy: “Anh... anh nói gì cơ? Anh ngủ cùng với Đình Đình hả? Hai người ở với nhau rồ`i hả?”.

“Không phải... Phương Hồ`i, em nghe anh nói đầ, không phải như những gì em nghĩ đầu, không phải đầu!”. Trầ`n Tầ`m đầ`y thức ra đợc rắ`ng mình đầ` lỡ lời, cậu vội vàng kéo tay Phương Hồ`i, mặt mày đỏ rợc giải thích.

“Anh buông em ra, buông em ra!”. Phương Hồ`i khóc và kêu lên.

“Anh không buông! Em phải nghe anh nói cho ra lẽ đầ, em không thể đợc về` trong tình trạng như thế` này!”. Trầ`n Tầ`m ôm chặt cô nói.

“Trầ`n Tầ`m, anh buông tôi ra! Anh đờng chạm vào tôi! Anh đờng ép tôi! Anh hãy đẽ` cho tôi yên một lát, tôi xin anh đầ`y, tôi thực sự không muố`n nghe chuyện của anh và cậu ta, cũng không muố`n nói chuyện với người vừa từ giường của người khác về`! Kinh tởm! Tôi cảm thầ`y kinh tởm!”. Phương Hồ`i ra sức giấ`y giụa nói.

Trần Tâm liền buông tay ra ngay, cậu thần thờ nhìn Phương Hồ i nói: “Em nói... em nói gì cơ? Em nói anh kinh tởm? Anh yêu anh bao năm qua rồi cuối cùng nói anh kinh tởm? M.kiếp, anh đó i xử với em như vậy là kinh tởm ư?”.

Phương Hồ i nhìn xoáy vào Trần Tâm một lúc rồi ôm đầu chạy ra khỏi vườn cây, Trần Tâm rung rung nước mắt nhìn cô dần dần biết mất. Chiếc nhẫn được gập bằng tờ năm hào đã bị vỡ nát, Trần Tâm lấy đà ném luôn nó vào giữa vườn cây rồi quay đầu đi về hướng khác.

Cuối cùng Phương Hồ i và Trầ n Tầ m vẫn làm lành với nhau.

Ngô Đình Đình đã đích thân ra mặt để giải thích chuyện này, Đường Hải Bắ ng rấ t không hài lòng với việc bọn họ để Ngô Đình Đình đứng ra hòa giải, cậu cảm thấ y cho dù Trầ n Tầ m và Phương Hồ i cãi nhau to đấ n đâu thì cũng không thể kinh khắ ng bắ ng chuyện của Bạch Phong. Trong khi vì muố n cho bọn họ làm lành với nhau, chắ c chắ n Ngô Đình Đình sẽ phải nhớ lại chuyện buồ n của mình và lại một lầ n nữa phải số ng trong đau khổ. Trầ n Tầ m cũng cảm thấ y ngại, nhưng mặc dù miệng nói cứ mặc kệ Phương Hồ i, nhưng trong lòng vẫn muố n sớm giải thích để Phương Hồ i khỏi hiểu lầ m. Dĩ nhiên là Ngô Đình Đình cũng hiểu, cô cam tâm tình nguyện làm điề u gì đó cho Trầ n Tầ m, cô không ngại việc hi sinh vì cậu mà chỉ sợ hi sinh chưa đủ. Báo đáp cũng đượ c, tình nguyện cũng đượ c, tình cảm giữa Ngô Đình Đình và Trầ n Tầ m khó có thể diễn tả bắ ng lời.

Trầ n Tầ m lưu luyế n, Phương Hồ i cũng vậy, hai người không còn cãi nhau nữa, không ai muố n nhắ c nhiề u đế n chuyện đó, coi như đã cho qua. Chỉ có điề u những gì đã nói ra không thể lấ y lại đượ c nữa, những chuyện làm tổn thương người khác, làm mình buồ n ít nhiề u vẫn để lại những vế t sẹo khó liề n.

Một trong những di chứng để lại chính là Trầ n Tầ m không muố n ở bên Phương Hồ i nữa. Phương Hồ i luôn tỏ ra oán trách, còn Trầ n Tầ m cũng không có cách nào để xóa đi ý trách móc của cô, hơn nữa cậu cũng không muố n xóa đi, sợ cuố i cùng tấ t cả lại biế n thành cuộc chiế n tranh lạnh vô nghĩa, khiế n vẻ bình lặ ng vôố n có không còn tồ n tại.

Khi những kỉ niệm đẹp trong kí ức và những thay đổi lớn lao trong cuộc sống hiện thực hòa nhập với nhau, trái tim mỗi người chỉ còn lại nỗi buồn không thể an ủi. Thời gian đó, Trần Tâm thường xuyên đi chơi với Vương Thâm Chiêu và Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường gợi ý cùng tìm chỗ nào để làm thêm, tranh thủ năm thứ nhất chương trình học còn nhẹ kiếm ít tiền tiêu vặt. Thực ra trong ba người, người coi trọng việc làm thêm nhất là Vương Thâm Chiêu, cậu thực sự muốn kiếm thêm ít tiền để giảm bớt gánh nặng cho gia đình. Còn Thẩm Hiểu Đường chỉ đơn thuần là thấy tò mò, muốn được như trong truyện tranh Nhật Bản, tìm việc trong cửa hàng bánh ngọt hay cửa hàng đồ ăn nhanh nào đó vừa thú vị vừa kiếm được tiền. Trần Tâm cũng không có việc gì nên đã đi theo, cậu thích cảm giác được vui vẻ cùng bọn họ. Nói một cách chính xác hơn là cảm giác vui vẻ khi được ở bên Thẩm Hiểu Đường, cô luôn đem lại những cảm giác mới lạ, còn Trần Tâm rất vui vì điều đó.

Chỉ tiếc rằng họ đã nhận định sai tình hình, hôm đó chuyện sinh viên đi làm thêm ở Bắc Kinh không phổ biến, đây rẫy những người làm thuê còn không tìm được việc, làm gì đến lượt các sinh viên này ngó nghiêng? Ban đầu họ đi khắp các cửa hàng ăn nhanh như KFC, Mc Donald, người ta còn lịch sự cho họ điền bảng biểu, tiếp đó đặt vào chiếc hộp đựng khoảng vài trăm bảng biểu tương tự ở bên cạnh, bảo họ quay về đợi thông báo. Thấy tình hình vậy, Trần Tâm đoán nếu đợi cho đến khi nhận được thông báo thì rất có thể họ đã tốt nghiệp đại học rồi, chính vì thế ba đứa đã chầm dứt ý định đi xin việc ở cửa hàng đồ ăn nhanh của Tây. Sau đó cả ba lại đến cửa hàng ăn bình dân để hỏi, cửa hàng cũng chật hẹp, nhân viên cộng ông chủ chỉ có ba người, ba người mà đứng một chỗ thì không còn chỗ chen chân nữa, lúc đi ra còn phải xếp thành hàng dọc, hỏi làm thêm bọn họ cũng thấy buồn cười. Cuối cùng, bọn họ đành phải tìm đến các nhà hàng lân cận, lúc mới bước vào phòng, cô nhân viên còn rất nhiệt tình, vừa nghe nói đến là đi xin

việc, mặt liền xiêu xuống, miễn cưỡng đi gọi ông chủ, vừa đi còn vừa ra sức lườm nguýt. Ông chủ cũng không làm bọn họ cụt hứng ngay, nhìn Thẩm Hiểu Đường nói, cô gái này trông xinh xắn đấy, có thể phục vụ trong quán, nhưng phải làm việc cả ngày, còn cậu thanh niên, cùng lắm là ra sau bếp phục vụ, bê bình gas gì đó. Đang nói chuyện thì có hai nhân viên nam khiêng bình gas đi vào, chiếc áo màu cháo lòng dính bột dầu mỡ, Thẩm Hiểu Đường chỉ nhìn một cái rồi kéo Trần Tâm và Vương Thâm Chiêu ra ngoài. Nhưng Vương Thâm Chiêu nghĩ không thể cứ lang thang như thế này mãi được nữa, không làm được gì thêm mà mất khá nhiều tiền xe bus, thế là cậu quay lại nói chuyện với ông chủ, định ở đây làm thử xem sao.

Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường ngồi bên vệ đường đợi cậu, Thẩm Hiểu Đường xoa chân nói: “Ôi, mệt chết đi được, sao mà sinh viên tìm việc khó thế nhỉ, không biết tốt nghiệp rồi thì sẽ thế nào?”.

“Không phải bọn mình không cố gắng, không phải bọn mình không thực tế, mà là xã hội không cho bọn mình cơ hội, không cho bọn mình mảnh đất rộng rãi để đón nhận mưa gió! Không cho cũng chẳng sao, nhưng quan trọng là lại quay lại nói bọn mình là cây hoa trong nhà kính, sống trong tháp ngà, là thế hệ vô tích sự! Đúng là vô lý thật!”. Trần Tâm thở dài nói.

“Đúng vậy! Sớm muộn rồi sẽ đến ngày bọn mình phải phá tan xiềng xích và tự mở mang đất trời cho mình, sớm muộn gì thế giới cũng thuộc về mình! Bọn mình không phải là thế hệ vô tích sự, mà là thế hệ dũng cảm! Bọn mình buộc phải sáng tạo ra tương lai bằng phương thức của mình, nhìn thế thế bằng đôi mắt trong sáng hơn, không nhìn sẽ không biết, thế giới thật kì diệu!”. Thẩm Hiểu Đường dang tay ra ôm bầu trời nói.

“Giọng điệu này cậu học của ai vậy, mới cách mấy ngày mà khác hẳn nhỉ!”. Trần Tâm nhìn cô với ánh mắt sững sờ hỏi.

“Lời biện luận trong cuộc thi hùng biện của khoa tó, bàn về cái được và cái mất trong mô hình tư duy của thế hệ con một trong tương lai lập nghiệp, tó là bên ủng hộ”. Thẩm Hiểu Đường chớp mắt nói.

“Được đó nhỉ! Sao không báo đề tó để n xem?”.

“Có gì mà xem... cuối cùng bài hùng biện thất bại thảm...” Thẩm Hiểu Đường cúi đầu xuống nói.

“Sao lại thất bại? Tó thầy cậu nói hay đấy chứ! Rất trữ tình!”.

“Chính vì quá trữ tình nên cuối cùng bạn bè tó mới nói hai câu cuối cùng của tó không giống hùng biện mà giống cuộc thi ngâm thơ...”.

“Thế cuối cùng cậu nói gì?”.

“Không khí trong lành biết bao, cuộc sống tươi đẹp biết bao, chúng ta hãy tiến về tương lai rạng ngời...”. Thẩm Hiểu Đường nói nhỏ.

Trần Tâm liền bật cười ha ha, Thẩm Hiểu Đường hậm hực gục đầu xuống cánh tay, Trần Tâm ra sức xoa đầu cô nói: “Hiểu Đường, cậu kute quá, đúng là kute quá!”.

Thẩm Hiểu Đường đỏ mặt ngẩng đầu lên, Trần Tâm nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô rồi không cười nữa. Xe cô chạy qua chạy lại như mắc cửi trên đường, giữa thành phố phố hoa đô hội, Trần Tâm cảm thấy tim mình đập khác hẳn với bình thường.

Đúng là rung động thật rồi.

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn đã cắt đứt cái nhìn chăm chú của hai người, Thẩm Hiểu Đường ngượng ngùng quay mặt đi, Trần Tâm luống cuống móc điện thoại ra. Đó là tin nhắn của Phương Hồì, nói lát nữa Tông Ninh mời Lâm Gia Mạt đi ăn, Lâm Gia Mạt cứ bắt cô đi cùng cho bằng được, cô muốn có Trần Tâm đi cùng, như lần trước nói là tạo cơ hội cho bọn họ.

Phương Hồì đã từng vô tình nhắc đến giấc mơ mà Lâm Gia Mạt kể cho cô nghe, lúc đó Trần Tâm nói rằng nếu có cơ hội chắc chắn sẽ vun vào cho bọn họ, Phương Hồì đã ghi nhớ chuyện này, một là không muốn Lâm Gia Mạt cứ lang thang mãi một mình, hai là cô cũng muốn ở bên Trần Tâm một lát, đã một thời gian khá dài bọn họ không đi ăn với nhau.

Trần Tâm nhìn điện thoại rồi quay đầu lại nói với Thẩm Hiểu Đường: “Hiểu Đường, tôi tớ có chút việc nên phải về trước đã. Nếu đại ca quay lại, cậu nói với đại ca một tiếng nhé”.

“Không ăn cơm với bọn tớ hả? Có chuyện gì vậy?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi với vẻ hơi thất vọng.

“Ừ... chuyện của Tông Ninh, lần sau tớ sẽ mời cậu đi ăn riêng nhé!”. Trần Tâm không nói ra tên Phương Hồì, cậu chưa bao giờ nhắc đến Phương Hồì trước mặt Thẩm Hiểu Đường, có lúc cậu cũng tự hỏi rằng, như thế có phải là cố tình lừa dối hay không, nhưng rồi cậu đã nhanh chóng thuyết phục được mình, một mục cho rằng trước mặt bạn bè, không nhất thiết phải nói đến chuyện người yêu. Nhưng dù thế nào, tự đáy lòng mình, cậu cũng vẫn không muốn để Thẩm Hiểu Đường biết Phương Hồì và dĩ nhiên cũng không muốn để Phương Hồì biết về Thẩm Hiểu Đường.

“Ừ! Tớ muốn ăn món bán rán nhân đậu sữa!”. Thẩm Hiểu Đường cười rạng rỡ nói.

“Ok!”. Trầ n Tầ m vẫy tay rồ i chạy sang bên kia đường.

Lúc Trầ n Tầ m về đê n trường, đám Phương Hồ i đã ngô i trong quán, Tô ng Ninh cười gọi cậu nói: “Bảo ông đê n, ông đê n thật à? Biế t ngân khố của tôi đang sụt giảm mà còn mò đê n ăn trực, thật chẳng hào hiệp gì cả!”.

“Thôi đi ông! Tôi không gọi đại ca đê n đã là hào hiệp lắ m rồ i!”. Trầ n Tầ m giật lắ y thực đơn nói: “Gọi cho tôi món thịt hắ p cay đã!”.

“Thê ông không gọi 42 đê n được coi là hào hiệp hay không hào hiệp?”. Tô ng Ninh nháy mắ t nói.

“Vớ vẩn!”. Trầ n Tầ m luồ ng cuồ ng trợn mắ t nhìn Tô ng Ninh một cái rồ i quay sang nói với cô phục vụ: “Đổi món thịt hắ p cay thành món cá hắ p cay em ạ!”.

“Thôi thôi thôi! Tôi phục rồ i!”. Tô ng Ninh vội ngăn cậu lại nói: “Thịt hằ m cay, vẫn là thịt hằ m cay nhé!”.

“Hai ông sử dụng ám hiệu gì vậy? Sao nhìn gian xảo thế!”. Lâm Gia Mạt hỏi với giọng hồ nghi.

“Bọn tớ đang bàn bạc để tìm cách gả cậu cho ai đó, dĩ nhiên là phải thận trọng rồ i! Đây là do bọn tớ có trách nhiệm với cậu, ngộ nhỡ gả cậu cho thằ ng cha nào không ra gì thì tớ biế t ăn nói thế nào với bà con láng giề ng!”. Trầ n Tầ m cười giả lả nói.

“Biế n đi!”. Lâm Gia Mạt ném tờ giấ y ăn sang nói: “Ai câ n các cậu phải có trách nhiệm?”.

“Tớ câ n, tớ câ n được không?”. Tô ng Ninh tiế p lời: “Trầ n Tầ m, nhiệm vụ khó khăn mà ông giao phó cho tôi, tôi đã chính thức tiế p nhận, chắ c chắ n tôi sẽ không phụ lòng mong mỏi của mọi

người, phát huy tinh thần không sợ khổ, không sợ chết, thế sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”.

“Ông nói cái gì vậy? Đừng đùa kiểu đó với tôi!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng bực mình.

“Thôi thôi, ăn cơm đi đã!”. Phương Hồ ì cười nói, theo thói quen, cô gắp món cay vào bát Trầ ãn Tầ ãm, còn Trầ ãn Tầ ãm cũng gắp món không cay cho cô.

“Ui cha, coi vẻ ăn ý giữa bọn họ kìa!”. Tô ãng Ninh tặc lưỡi nói: “Đúng là vợ chồng già cả có khác!”.

“Ông cũng có cơ hội đầ ãy, cứ tu hành từ từ với Lâm Gia Mạt, bọn tôi sẽ làm giảng viên miễn phí cho hai người”. Trầ ãn Tầ ãm gắp một miếng thịt nói.

“Trầ ãn Tầ ãm, ông đừng có lắ ãm điề ãu như thế!”. Lâm Gia Mạt trợn mắ ãt nhìn cậu.

“Gia Mạt, cậu ăn đi!”. Tô ãng Ninh ân câ ãn gắp thức ăn cho cô, Lâm Gia Mạt lờm cậu một cái, gạt thức ăn sang một bên và không động vào.

“Gia Mạt nhà mình cái gì cũng ôn, chỉ có điề ãu tính tình hơi nóng nảy, sau này cậu phải bỏ quá cho!”. Trầ ãn Tầ ãm không thêm đầ ãp xĩa tới cô mà nói.

“Chắ ãc chắ ãn rô ãi, chắ ãc chắ ãn rô ãi! Ông yên tâm, tôi cái gì cũng không ôn, chỉ có tính tình là nhẹ nhàng”. Tô ãng Ninh liề ãn tiế ãp lời.

Phương Hồ ì nhìn sắ ãc mặt Gia Mạt mỗi lúc một khó coi, không kìm đượ ã bèn huých Trầ ãn Tầ ãm một cái và nói nhỏ: “Đừng đùa thế ...”.

“Trần Tâm!”. Lâm Gia Mạt đập bàn đứng phắt dậy: “Cậu ra đây tớ bảo!”.

Nói xong cô liền bỏ ra ngoài, Trần Tâm bèn đi ra theo, Phương Hồì thấy hơi lo, vừa cũng định ra ngoài xem thế nào thì bị Tô ng Ninh kéo lại.

“Không sao đâu, để bọn họ nói chuyện với nhau”. Tô ng Ninh múc cho Phương Hồì bát canh nói: “Cậu cũng ăn đi, bọn họ ra ngoài, mình tha hồ ăn”.

“Gia Mạt giận thật rồi, Trần Tâm đùa quá trớn quá!”. Phương Hồì cau mày nói.

“Đâu có, tớ thấy hay mà. Những điề u Trần Tâm nói chính là điề u mà tớ muố n nói, bình thường tính tớ thích trêu chọc, nhưng việc này tớ không bao giờ nói linh tinh. Tớ cũng không giấ u nữa, tóm lại là tớ muố n theo đuổi cậu á y, sớm muộn gì cũng sẽ theo đuổi”. Tô ng Ninh cũng múc cho mình một bát canh và nói.

“Nhưng... nhưng Gia Mạt chỉ coi cậu...”. Phương Hồì rụt rè nói.

“Cậu á y không có tình cảm gì với tớ, tớ biết t!”. Tô ng Ninh trả lời rất thẳng thắ n: “Cái đó cũng không sao cả, việc tớ thích cậu á y và cậu á y có thích tớ hay không không liên quan gì nhiề u với nhau, trừ phi bọn tớ yêu nhau thật thì mới cần quan tâm đế n chuyện đó”.

“Sao tớ thấy cậu rất giố ng một người bạn cũ của tớ!”. Phương Hồì cười buồ n nói.

“Triệu Diệp hả?”. Tô ng Ninh đắ c ý nhìn về sừng sồ t của Phương Hồì rồi nói: “Trần Tâm đã kể hế t cho tớ nghe chuyện của các cậu, nhưng tớ muố n nói với cậu rằ ng tớ không giố ng Triệu Diệp! Sau khi biết Lâm Gia Mạt thích người khác cậu á y đã rút lui

trước, để giữ lòng tự trọng để tránh bị tổn thương, nhưng tớ không như thế, cậu ấy thích ai là quyên của cậu ấy, tớ thích cậu ấy mới là chuyện của tớ! Tớ sẽ bảo vệ cậu ấy cẩn thận, thế nên tớ cảm thấy mình có thể ngẩng cao đầu đứng trước mặt Gia Mạt. Hơn nữa tớ có nghe kể là Gia Mạt mơ thấy tớ mà. Bất luận là mơ gì thì vẫn chứng tỏ tớ đã để lại thông tin trên vỏ não của cậu ấy!”.

Phuong Hồ i nhìn Tô ng Ninh đang tỏ ra rất tự tin và cười rất chân thành: “Cố lên! Tớ mong cậu và Gia Mạt đều được hạnh phúc!”.

“Cảm ơn cậu!”. Tô ng Ninh cũng đáp lại rất chân thành rằng: “Phuong Hồ i, cậu là cô bạn rất tốt bụng!”.

Phuong Hồ i liền bẽn lễn cúi đầu xuống.

“Trần Tâm cũng là một cậu bạn tốt bụng”. Tô ng Ninh dừng lại một lát rồi nói: “Tuy nhiên... cô bạn tốt bụng và cậu bạn tốt bụng chưa chắc đã có một kết cục đẹp...”.

Phuong Hồ i liền sững lại, cô chớp mắt liên hồi nhưng không giá u nổi vẻ u buồn, một lát sau, cô mỉm cười gật đầu nói: “Tớ biết”.

Lâm Gia Mạt và Trần Tâm đi ra ngoài, một người đi trước, một người đi sau, gió thu vờn nhẹ tóc cô, ánh đèn lấp lánh trong sân trường dát lên một lớp sáng màu vàng trên người cô.

Trần Tâm bước đến trước mặt cô hỏi: “Sao vậy? Cậu giận thật à?”.

“Rốt cuộc là cậu có ý gì!”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Chẳng có ý gì cả, tớ thấy Tô ng Ninh cũng được nên muốn vun vào cho bọn cậu thôi! Miếng ngon không nên để lọt vào miệng người

ngoài mà!”. Trầ `n Tầ `m cười nói.

“Tớ yêu ai là việc của tớ, câ `n gì cậu phải nhúng tay vào? Nhân cư vi bấ `t thiện à?”. Lâm Gia Mạt vẫn nghiêm mặt nói.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, tớ biế `t hế `t rồ `i, thành thật khai báo đi thôi!”. Trầ `n Tầ `m không hế ` quan tâm đế `n vẻ bực bội của cô mà vẫn nửa đùa nửa thật nói.

“Cậu biế `t cái gì chứ?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trầ `n Tầ `m với vẻ thấ `c mắ `c.

“Đêm qua mơ thầ `y Tô `ng Ninh, một giấ `c mơ đẹp...”. Trầ `n Tầ `m cười ranh mãnh, bắ `t chước giọng cô nói.

Lâm Gia Mạt lạnh lùng nhìn cậu rồ `i quay mặt đi nói: “Trầ `n Tầ `m, cậu thầ `y buồ `n cười lắ `m à?”.

“Không buồ `n cười, không buồ `n cười!”. Trầ `n Tầ `m vội nghiêm mặt nói: “Tớ không có ý đố, chỉ có điề `u muồ `n giúp các cậu phá vỡ sự ngại ngùng ban đầ `u thôi”.

“Tớ kể cho cậu nghe chuyện còn buồ `n cười hơn”. Lâm Gia Mạt quay lưng về ` phía cậu nhún vai, dường như hít một hơi thật sâu nói: “Đúng là tớ đã nắ `m mơ, cũng là một giấ `c mơ đẹp, trong mơ tớ còn ôm người khác nữa, và người đó...”.

“Là cậu”. Lâm Gia Mạt từ từ quay sang Trầ `n Tầ `m, cô nhìn thẳng vào mắ `t Trầ `n Tầ `m, nhưng ánh mắ `t lộ rõ vẻ thấ `c mắ `c.

Trầ `n Tầ `m im bật nhìn cô, một hồ `i lâu mới lắ `p bắ `p nói: “Cậu... cậu đừng trêu tớ...”.

“Tớ không đùa đâu”. Lâm Gia Mạt chùng vai xuồ `ng, trong tích tắ `c đó nhìn cô yế `u đuồ `i hẳn đi.

“Tại sao?”. Trần Tâm chớp mắt hỏi.

“Tớ không biết...”. Lâm Gia Mạt mím môi nói.

“Phương Hồ i...”.

“Tớ không kể với cậu ấy”.

“Tớ...”.

“Tớ không bắt cậu làm gì cả, mà chỉ nói với cậu vậy thôi, yên tâm, tớ không còn sức để theo đuổi cậu như theo đuổi Tô Khải ngày trước đâu”. Lâm Gia Mạt ngẩng đầu lên nói rất dứt khoát.

“Cậu thích tớ à?”. Trần Tâm quay mặt sang hỏi.

“Cậu thích Phương Hồ i không?”. Lâm Gia Mạt cũng nghiêng mặt sang hỏi.

“Cậu biết tình cảm của tớ dành cho cậu ấy là thế nào mà”.
Trần Tâm chăm chú nói.

“Tớ biết, là tình cảm khi ăn cơm tự giác gắp thức ăn cho cậu ấy, là tình cảm trước khi đi ngủ muố n nhắ n cho cậu ấy cái tin, là tình cảm lúc nào cũng cho rằ ng buộc phải tồ n tại, tuy nhiên đó không phải là tình yêu”. Lâm Gia Mạt nháy mắ t, như đang nhìn thấ u tim Trần Tâm và nói.

“Đừng nói linh tinh!”. Trần Tâm bực bội né tránh ánh mắ t của cô.

“Tớ không nói linh tinh đâu, bất luận tớ thích hay không thích cậu thì có một điểm không thể thay đổi, đó chính là tớ hiểu cậu, tớ hiểu nhấ t cậu!”. Lâm Gia Mạt mím cười nói.

“Gia Mạt, như thế không hay đâu”. Trần Tâm lắ c đầ u nói.

“Cậu không muốn biết tại sao tớ nói đây không phải là tình yêu hay không?”. Lâm Gia Mạt hít cả m lên, nhìn nét mặt Trần Tâm đang có sự thay đổi rất kín đáo.

“Đó là...”.

“Không phải!”. Lâm Gia Mạt ngắt lời Trần Tâm, cười buồn và bình thản nói: “Là vì cậu đã gặp Thẩm Hiểu Đường, thế nên tình cảm giữa cậu và Phương Hồ i không phải là tình yêu nữa”.

Phần 8: Chia tay

Phuong Hồ ì nói: “Hồ ì trẻ luôn thích làm những chuyện làm tổn thương đến nhau, cuối cùng bọn em đều rất tuyệt vọng, vì bọn em biết rằng, cách duy nhất để cứu vãn cả hai là lựa chọn con đường chia tay”.

I

Cuộc nói chuyện mập mờ giữa Trầ ãn Tầ ãm và Lâm Gia Mạt khiến Trầ ãn Tầ ãm thực sự cảm nhận được nỗi sợ hãi mơ hồ ẩn giấu trong đáy lòng, nhưng đến cùng với đó không phải là sự hưng phấn đáng ra phải có, mà là cảm giác đau nhói.

Trầ ãn Tầ ãm nói có lẽ là do ngay từ đầu cậu đã linh cảm được kết quả về sau, nhưng cậu không tinh ngộ, cuối cùng khiến phần mềm yếu nhất trong tâm hồn thực sự cảm nhận được nỗi đau bị chia tách.

Vì những câu nói của Lâm Gia Mạt mà Trầ ãn Tầ ãm đã phải cố gắng giữ khoảng cách với Thẩm Hiểu Đường, chỉ có điều trái tim đã hé cửa nên rất khó né tránh, chẳng mấy chốc mà Thẩm Hiểu Đường đã chiếm được một vị trí trong trái tim Trầ ãn Tầ ãm, thế nên khi cô gái dễ thương đó vẫy tay gọi cậu, cậu vẫn không thể kìm được mà bước tới.

Hôm đó là dịp đoàn trường tổ chức hoạt động, Thẩm Hiểu Đường kéo Vương Thâm Chiêu đi loanh quanh trong đám đông, nét mặt lộ rõ vẻ ngằn ngừ. Trầ ãn Tầ ãm đã nhìn thấy từ xa, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu, bèn bước đến vỗ nhẹ vào vai cô nói: “Hê! Đăng kí gì vậy?”.

Ngoảnh đầu lại nhìn thấy Trần Tâm, nét mặt Thẩm Hiểu Đường rạng rỡ hẳn lên, cô cười rồi nói: “Tớ đang bận khoản không biết nên đăng kí nhóm nhạc cụ hay nhóm kịch nói!”. Sau đó lại sực nhớ ra điều gì, mặt cô lại xì xuông nói: “Tớ qua tớ nhắn tin cho cậu, không phải cậu nói là không có thời gian đến đó sao?”.

“Tớ vừa mới xong việc”. Trần Tâm nhìn cô, cảm thấy ấm lòng hẳn lên, “đưa tớ xem xem nào”.

Trần Tâm đưa tay đón lấy tờ giấy giới thiệu trên tay Thẩm Hiểu Đường, xem một lúc rồi nói: “Cậu đăng kí nhóm kịch nói, tớ đăng kí nhóm nhạc cụ, hôm nào cậu chán thì sang bên nhóm tớ chơi!”.

“Ừ! Vừa nãy cậu ấy cứ lôi tớ đi bắt đăng kí nhóm kịch nói, đàn ông con trai đóng cái quái gì!”. Vương Thâm Chiêu thở phào rồi nói: “Thôi cứ thế nhé, tớ phải đi làm thêm đây, hai cậu cứ đi xem đi!”.

“Tớ thèm vào đi loanh quanh với cậu ta!”. Thẩm Hiểu Đường “xí” một tiếng và nói.

Trần Tâm liền cười: “Đại ca cứ đi đi! Tớ đi đến mang ít thịt rán về cho em là được!”.

Vương Thâm Chiêu gật đầu rồi đi, Thẩm Hiểu Đường vẫn trên môi nói: “Lúc nào cũng chỉ thích ăn”.

“Tớ gây gổ gì mà cậu bực hả?”. Trần Tâm hỏi cô với vẻ rất hào hứng.

“Đâu có!”. Thẩm Hiểu Đường đan hay bàn tay vào nhau nói.

“Nếu không có thì lát nữa bọn mình lên phòng tự học nhé! Sau đó đi ăn cùng nhau!”. Thấy cô cười cười, Trần Tâm cũng vui hẳn lên, rồi cậu lại nói tiếp: “Sau đó tớ sẽ mời cậu ăn kem!”.

“Cậu hứa rồi đấy nhé! Ok!”. Thẩm Hiểu Đường không còn tỏ ra giận dữ gì nữa mà vui vẻ bước đi trước.

Hai đứa đến phòng tự học trước, tìm một góc yên tĩnh rồi đặt hai cuốn sách tiếng Anh lên để chiếm chỗ, sau đó đến nhà ăn ăn cơm, rồi lại quay về phòng tự học vừa đọc sách vừa nói chuyện. Lúc viết từ mới, điện thoại của Trần Tâm liên đở chuông, cậu cau mày nhấc máy rồi đi ra ngoài, một lát sau lại vội vã quay lại.

“Sao vậy? Lại có chuyện gì à?”. Thẩm Hiểu Đường thắc mắc.

“Ừ, chuyện nghiêm trọng lắm”. Trần Tâm thở dài nói.

Thẩm Hiểu Đường vội kéo cậu lại hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu đừng làm tớ sợ!”.

“Gì mà cậu phải cuống lên như vậy? Lo cho tớ à?”. Thấy cô như vậy, Trần Tâm rất phẫn khởi, không kìm được bèn trêu.

“Đừng có mà tưởng bở!”. Thẩm Hiểu Đường đỏ mặt giận dữ nói.

“Tớ nói thật đấy, bạn chơi thân của tớ hồi nhỏ xảy ra chút việc. Cậu có mang theo tiền không, cho tớ vay một ít, tớ cần gấp”. Trần Tâm không cười nữa mà nói với vẻ mặt râu rĩ.

“Tớ không mang nhiều, ở phòng có một ít, hơn 100 tệ có đủ không?”. Thẩm Hiểu Đường lục túi nói.

“Không đủ... tớ cũng chỉ có 100 tệ”. Trần Tâm lắc đầu nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cần bao nhiêu tiền? Tớ có thể vay tạm của mọi người trong phòng”.

“Không cần đâu, nếu cần vay thì tớ sẽ đi vay, chắc chắn không thể vay tiền của đại ca được, gã Tô ng Ninh chắc 10 tệ cũng

chẳng có, Cao Thượng thì kẹt xỉ... Quảng Cường chắc là có! Tớ đi vay cậu ta vậy!”. Trầ n Tầ m liề n đứng dậy nói: “Người yêu của bạn tớ, cả hai đề ù là bạn thân của tớ hồ i nhỏ... có bà ù. Phá thai cũng phải 700, 800 tề mới đầ nhi? Thôi tớ đi vay tiề n đầ, tớ i mang đầ n cho bọn họ, không ngờ ù học với cậu đầ nưã!”.

“Ừ...”. Vừa nghe đầ n từ có bà ù, Thẩ m Hiể Đường liề n hít một hơi thật sâu và gậ đầ ù nói: “Có việc gì nhớ gọi đầ n cho tớ nhế!”.

Trầ n Tầ m vay mượn mắ y nơi mới góp đầ n 400 tề, đầ n gặp bọn họ ở dưới sân nhà Dương Tình nắ m ở Đứ c Ngoạ i. Ngồ Đầ n Đầ n đầ đầ n trước, cô ôm Dương Tình, Dương Tình thì sụt sụt khóc, Tôn Đầ n đầ n đứng một bên, cau có hút hế t đầ ù thuồ c này đầ n đầ ù thuồ c khác.

“Sao bà t cản thề ? Không phải lúc nào cũng bẻ mếp là tay trái thử que, tay phải đặt vòng, hai tay tay nào cũng phải mạnh đố sao?”. Trầ n Tầ m nhìn Dương Tình nói với vẻ trách móc.

“Ông tưởng tôi thích thề lắ m hả? Bọn tôi coi bộ phim Sắ c tức thị không, muồ n bắ t chườ c trong đố nhưng lại để xảy ra sai sót... Tại ông hế t! Đợt 1-10 không đi chơi với bọn tôi! Nế ù không chưa chắc đã để xảy ra chuyện này!”. Tôn Đầ n rầ ù rầ ù nói.

“Haizz! Đứ ng là mắ t mùa đố tại thiên tai! Chuyện này làm sao đố tội đầ n cho tôi! Tôi chỉ mang đầ n đầ n đầ n 400 tề, chắc là không đầ n!”. Trầ n Tầ m móc tiề n ra đầ n cho cậu ta nói: “Ông còn bao nhiêu?”.

“M.kiề p, tôi chẳng còn xu nào cả, tiề n của tôi và Dương Tình đầ n hế t vào quầ y hàng ở vườn bách thú rồ i, giờ đã thu hồ i đầ n vô ù đầ n! Hải Bắ ng đi công tác rồ i, đợt vừa rồ i Đầ n Đầ n đã đầ n hế t tiề n cho ông Bạch Phong... m.kiề p, đen thật!”. Tôn Đầ n hậ m hực vút mắ u thuồ c lá xuồ ng đầ t nói.

“Cả`n khoảng bao nhiêu?”.

“Riêng thử thai, xét nghiệm nước tiểu, xét nghiệm máu, siêu âm cộng với thuốc tiêu viêm đã là 180 tệ, bọn bệnh viện làm ăn vớ vẩn thật, cái gì cũng đắt dã man! Sau đó không biết phải tốn bao nhiêu nữa, tôi đoán kiểu gì cũng phải lên đến tiền nghìn”. Tôn Đào xoa tay nói: “Haizz, không phải nhà Phương Hồ`i rất giàu đó sao? Có vay cậu ấy một ít được không?”.

“Phương Hồ`i...”. Trần Tâm ngập ngừng một lát rồi nói: “Tôi không muốn vay tiền cậu ấy, ông cố gắng kiếm cho đủ rồi tôi nghĩ cách sau!”.

“Hai người sao vậy? Không phải lần trước sau khi Đình Đình giải thích, mọi việc đã ổn rồi đó sao? Cậu ấy vẫn chưa chịu à?”. Tôn Đào thắ`c mắ`c.

“Không phải, tại tôi chưa chịu...”. Trần Tâm ngẩng đầu lên đáp với vẻ mông lung: “Thôi, không nói chuyện này nữa. Ông đỡ Dương Tình đi, tôi vừa đến là cậu ấy khóc, lâu lắm rồi còn gì?”.

“Haizz, giờ tôi đâu dám nói chuyện với cô ấy đâu. Ông cũng biết đắ`y, cô ấy nhát gan từ nhỏ, lại sợ đau, lần này cô ấy hận tôi chết đi được...”. Tôn Đào cúi đầu xuống nói: “Thật sự cô ấy yêu tôi cũng khổ”.

Trần Tâm liề`n vỗ vai cậu bạn rồi khoác vai cậu ta đến chỗ Dương Tình, Dương Tình trợn mắ`t nhìn Tôn Đào rồi giận dỗi quay lưng đi, ngồ`i xuống bậc đá bên cạnh.

Tôn Đào vội kéo cô lên nói: “Em đừng ngồ`i ở đó! Lạnh lắm! Ố`m thì làm sao?”.

“Giờ anh mới biết quan tâm đến tôi, trước đó thì làm gì? Lúc làm thì chỉ biết mình, xảy ra chuyện mới cuống lên thì làm cái để ch gì?”. Dương Tình hậm hực khóc nói: “Ốm thì đã sao? Đơn giản thôi! Đẳng nào cũng dễ sảy thai, đỡ phải mất mấy trăm tệ đi bệnh viện!”.

Tôn Đào ngược ngùng đứng sang một bên, Ngô Đình Đình liếc nhìn càu nhàu với cậu ta, rồi cô bước lên đỡ Dương Tình dậy nói: “Bây giờ giận dữ cũng chẳng giải quyết được gì, cậu ngớ ngẩn thế này không tốt cho sức khỏe đâu. Cậu tưởng thích sảy thai là sảy được ngay à, nếu để sảy thai thành nêp thì mệt lắm đấy! Đừng làm khổ mình nữa!”.

“Thế cậu bảo phải làm sao bây giờ? Hay là uống thuốc, rẻ hơn chút”. Dương Tình sụt sịt nói.

“Không được! Bỏ thai bằng thuốc cậu có làm được không? Nhỡ ra máu nhiều thì làm sao? Thai không ra hết được thì làm sao? Cậu đừng nghĩ quẩn nữa, bọn mình đồng người mà, kiểu gì cũng tìm được cách!”.

“Đúng vậy đó! Tôn Đào, định hôm nào vào viện hả?”. Trần Tâm hỏi.

“Đang phải tiêu viêm, ít nhất ba ngày, chắc phải hẹn đến thứ ba tuần sau”. Tôn Đào đểm ngày đáp.

“Thế thì được, ông đừng sốt ruột, về tôi sẽ nghĩ cách thêm”. Trần Tâm gật đầu nói.

“Ừ, tớ cũng sẽ giúp, hai cậu cứ yên tâm đi, thực ra cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu!”. Ngô Đình Đình an ủi.

Trần Tâm về trường, tôi đến Ngô Đình Đình ở lại nhà Dương Tình với cô. Trước khi Trần Tâm về, Dương Tình bèn kéo cậu lại, mắt đỏ hoe nói: “Cảm ơn cậu...”.

Trần Tâm cũng thấy thương bạn, dưới ánh trăng, khuôn mặt tiêu tụy của Dương Tình trái hẳn với hình ảnh cô bạn thích đùa hân sâu trong kí ức cậu, cậu nhìn Tôn Đào đang đứng rầu rĩ bên cạnh rồi lại nhìn Ngô Đình Đình như vừa già từ quá khứ, làm lại cuộc đời, đột nhiên cậu có cảm giác rằng, đúng là bọn họ đã trưởng thành, dần dần rẽ vào những ngã đường rất xa nhau.

Về đến trường, Trần Tâm vẫn không đi vay tiền Phương Hồ, cậu tìm Thẩm Hiểu Đường và kể cho cô nghe tỉ mỉ chuyện của bọn họ hồ hởi nhỏ. Thẩm Hiểu Đường rất xúc động, móc hết số tiền mang theo trong người ra, nói là nhất định phải giúp bọn họ.

Thứ ba Trần Tâm trốn học, đám Ngô Đình Đình đã đợi trước cổng bệnh viện từ sớm, Tôn Đào lo cho Dương Tình, chạy qua chạy lại lấy số xếp hàng. Dương Tình không nói với cậu câu nào mà thần thờ đứng bên cạnh.

Trần Tâm đã có kinh nghiệm vào phòng khám phụ khoa, cậu và Tôn Đào đứng ngoài cửa, Ngô Đình Đình đưa Dương Tình vào khám, lúc đi đến hồ sơ Dương Tình bịa ra một cái tên, có lẽ bác sĩ cũng đã quen với việc này từ lâu nên không để ý gì.

Lúc bác sĩ hỏi có dùng thuốc mê hay không Dương Tình liền ngần ngừ một lúc, dùng loại thuốc đó sẽ phải mất 150 tệ, trong khi trong tay bọn họ bây giờ cũng không còn bao nhiêu tiền.

Dương Tình liền run rẩy hỏi: “Bác sĩ ơi có đau lắm không ạ?”.

Vị bác sĩ liền liếc cô một cái rồi nói: “Xéo đi một miếng thịt trên người không đau sao? Lần đầu tiên phá thai phải mở tử cung,

chắc chắn là đau, đã có gan làm chuyện đó thì phải có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần mới đúng!”.

Dương Tình xấu hổ mặt tái nhợt, Ngô Đình Đình liền đáp rất dứt khoát: “Có dùng ạ! Bác sĩ kê đi ạ!”.

Chỉ một mình Dương Tình được vào phòng phẫu thuật trong cùng, cô khúm núm nghe theo lời nhắc nhở của cô y tá mặc quần áo và đi dép vào, Ngô Đình Đình đứng ngoài nhìn không rõ, chỉ thấy nét mặt cô vô cùng tội nghiệp. Một lát sau, Dương Tình từ trong đi ra, đôi chân cô đi không vững mà cứ dạn ra. Hai người phụ nữ ngồi ở ghế đợi nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, Ngô Đình Đình vội bước đến đỡ bạn.

Ngô Đình Đình liền hỏi nhỏ: “Cậu đi được không?”.

Dương Tình nghiêng răng nói được, nhưng nước mắt đã lăn dài xuống gò má. Ngô Đình Đình nhìn mà thấy xót xa, mắt cũng đỏ hoe.

Ra khỏi cửa phòng khám phụ khoa, Trần Tâm và Tôn Đào liền bước đến, Tôn Đào vội khoác cho Dương Tình một chiếc áo nhưng Dương Tình không hề để mắt đến cậu. Nét mặt đứa nào cũng nặng nề, ra cổng liền bàn nhau xem về thế nào, nhưng sau khi nộp tiền phẫu thuật, tiền thuốc mê, tiền thuốc, trong tay bọn họ chỉ còn lại 10 tệ, ngay cả tiền đi taxi cũng không đủ nên đành phải đi xe bus về.

Xe bus rất đông người, không có chỗ ngồi, bọn họ đành phải đứng, ngay cả chỗ dựa tốt cũng không có. Tôn Đào nhìn ánh mắt vô hồn của Dương Tình, trong lòng vô cùng buồn bã. Đột nhiên cậu chen vào cạnh một chiếc ghế, mắt đỏ hoe nói: “Bạn cháu bị ốm, cô ấy không thể đứng được. Cô bác anh chị nào tốt bụng nhường

cho bạn ấy chỗ ngủ ì được không ạ? Cháu cảm ơn mọi người, phiền mọi người nhường cho cô ấy một ghế!”.

Nói xong những điều này, Tôn Đào và Dương Tình đều bật khóc, bên cạnh có một người phụ nữ trung niên đã đứng dậy, Tôn Đào vội cúi xuống cảm ơn và đỡ Dương Tình ngủ ì xuống đó.

Trần Tâm, Ngô Đình Đình nhìn mà vô cùng xót xa, Ngô Đình Đình cầm chặt tay nắm trên xe bus nhưng vẫn không tìm được nước mắt. Trần Tâm liền vỗ nhẹ vào lưng cô, cô mới bình tĩnh được đôi chút.

Máy đưa liền đưa Dương Tình về nhà, vừa nắm xuống giường, cô liền lên tiếng: “Tôn Đào, bọn mình chia tay thôi”.

Cả bọn đều ì sững lại, Tôn Đào cũng ì sững sờ, nhưng sau đó liền coi như không nghe thấy gì và nói: “Anh đi đun sữa cho em nhé”.

“Tôn Đào, em không nói đùa đâu, bọn mình chia tay thôi”. Dương Tình nức nở nói.

“Trong tủ lạnh vẫn còn sữa chứ?”.

“Em nói là chia tay mà!”. Dương Tình hét lên: “Tôn Đào, bọn mình không thể ở bên nhau được nữa! Không thể yêu nhau được nữa! Lúc đầu em muốn được sống bên anh suốt đời, anh không xông xáo bằng Hải Bằng, không thông minh bằng Trần Tâm, điều này không sao cả, em cũng không đòi hỏi anh phải kiếm được nhiều tiền, giàu có, mà chỉ mong bọn mình được sống một cuộc sống bình yên. Bất luận mẹ em nói anh là người vô tích sự thế nào em đều ì không quan tâm. Nhưng đến giờ thì em phát hiện ra rằng không được, chắc chắn là không thể được! Hiện thực quá tàn nhẫn, em mang trong mình đứa con của anh mà anh không có cả tiền để phá bỏ, làm sao em có thể sống tiếp với anh được? Thế gian này

có tình yêu thôi thì chưa thể đủ, kể cả bọn mình không mơ giàu sang phú quý thì cũng phải có cái để sống chứ? Nhưng Tôn Đào ạ, ngay cả bản thân anh cũng không nuôi nổi thì làm sao nuôi được em? Nuôi được gia đình? Thôi, tình yêu là thứ quá xa xỉ, bọn mình không thể đùa giỡn với nó được...”.

Tôn Đào sực sực bước đến, cậu nắm tay Dương Tình nói: “Tình Tình à, anh biết anh là thằng đàn ông vô tích sự, không muốn cố gắng nhưng luôn mơ mình sẽ phát tài. Em đòi anh pizza mà anh tiếc tiền không đưa em đi ăn, nhưng vì lòng sĩ diện mà anh lại đi ăn uống linh đình với người khác, lại còn nói dối em là bọn họ mời. Anh còn thường xuyên đòi tiền lẻ lấy tiền chẵn ở trong túi em, nhưng em... vì anh mà em phải phá thai, còn anh thì chỉ đưa em về nhà bằng xe bus, m.kiếp, anh không phải là thằng đàn ông nữa! Tình Tình, lỗi tại anh, em muốn đánh, chửi hay bỏ anh đều được, anh không trách em. Nhưng anh yêu em, em hãy đợi anh, đợi đến khi anh chơi được với tình yêu, chắc chắn anh sẽ quay lại tìm em! Chắc chắn anh sẽ không bỏ rơi em? Giờ em hãy cho anh làm một việc gì đó cuối cùng cho em được không? Để anh đun sữa nóng cho em rồi bọn mình chia tay, người em đang rất yếu, phải tâm bổ mới được...”.

Dương Tình gục đầu xuống chần khóc nức nở, Tôn Đào đứng dậy đi vào bếp, Trần Tâm muốn đi theo nhưng cậu ta liền khua tay. Ngô Đình Đình ngơ ngác ôm chặt Dương Tình, hai đứa không nói gì mà chỉ khóc.

Đun sữa xong Tôn Đào liền về, tới đến Ngô Đình Đình còn ở lại với Dương Tình, thấy Dương Tình đã bình tĩnh hơn, Trần Tâm cũng về trường.

Trên đường đi, tiếng lá khô rơi xào xạc càng khiến những ngày cuối thu buồn tẻ hơn, Trần Tâm ngẩng đầu lên, nhìn đường dây

điện đầu đầu y qua đen mà trong lòng vô cùng chán chường. Đột nhiên cậu rất muốn gặp Thẩm Hiểu Đường, chỉ mong được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô ngay lập tức.

Vừa bước vào cổng trường, Trần Tâm liền gọi điện thoại cho Thẩm Hiểu Đường, cậu chạy đến dưới sân khu kí túc cô đang ở, mãi cho đến khi nhìn thấy bóng cô, cậu mới cảm thấy trong lòng nhẹ đi được đôi chút.

Hai đứa đi dạo quanh tường rào của trường, Trần Tâm kể hết cho cô nghe chuyện ban ngày rồi than thở: “Không thể ngờ bọn họ lại như vậy, cậu không biết chứ ngày trước bọn họ thân nhau lắm, từ nhỏ đã bám riết với nhau, tớ tưởng rằng chắc chắn bọn họ sẽ đến được với nhau... Nhưng Dương Tình nói cũng đúng, bọn họ chỉ sống lang bạt cho qua ngày đoạn tháng chứ không phải sống một cuộc sống thực sự. Nếu muốn gắn bó với nhau mãi thì không thể chỉ có mỗi tình yêu là đủ, phải chín chắn, mạnh mẽ hơn mới được”.

“Lớn lên rồi nên không thể giống như hồi còn nhỏ được, có ai tránh được sự trưởng thành đâu, người cao lên, bước chân cũng dài hơn, không thể loanh quanh mãi trong khoảng trời cũ được, ngẩng đầu lên bước đi, có khi đường lại rộng hơn, cậu có nghĩ thế không?”.

Trần Tâm ngược mắt lên, nhìn Thẩm Hiểu Đường đi đằng trước đang ngoái đầu lại nhìn cậu cười, cậu liền gật đầu, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

2

Mùa đông năm đó, kí túc xá nữ nổi lên trò chơi “Tiên bút”. Trước hết là đặt một tờ giấy ở trước mặt, bên trên viết “phải”, “không phải” và chữ số Arap và chữ cái tiếng Anh, hai người cùng nắm chặt một cây bút, sau đó cùng mời “Tiên bút ra”, lúc đó cây bút sẽ tự quay, sau đó bạn có thể hỏi, cây bút sẽ tự động khoanh tròn trên giấy, dùng chữ đơn giản là phải, không phải hoặc chữ cái, chữ số đơn giản để giải đáp thắc mắc cho người cần hỏi. Trò chơi này đem lại cảm giác thần bí, các sinh viên nữ thích chơi là vì nó mới lạ, vì đây là người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, nên cũng không ai coi nó là thật.

Những khi Trần Tâm không đến tìm Phương Hồ, thì cô hầu như luôn ở lì trong phòng. Bởi vậy Phương Hồ cũng tham gia vào trò chơi này. Đang chơi thì Lí Kỳ liền nắm tay cô, ngần ngừ một lát rồi nói: “Cậu có thể hỏi chuyện Trần Tâm, tớ sẽ không kể cho Lưu Vân Vi và mọi người đâu”.

Phương Hồ liền ngại ngùng gạt đầu, bất giác nắm chặt tay Lí Kỳ hơn.

Vì là người rất hiếu kỳ, nên Lưu Vân Vi đã tìm hiểu ra được rằng cô bạn hay chuyện trò với Trần Tâm đó là Thẩm Hiểu Đường. Cô không như Phương Hồ ngày ngày chỉ loanh quanh trong phòng, thỉnh thoảng cô cũng gặp Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường, lần nào gặp đều báo cáo tỉ mỉ với Phương Hồ. Tuy nhiên Lưu Vân Vi không biết rằng thực ra Phương Hồ không hề muốn nghe chuyện của bọn họ, cô muốn giữ tinh thần AQ hơn, muốn một mình gìn giữ tình yêu mong manh đó. Có lúc bạn bè trong phòng Phương Hồ nói chuyện với nhau cũng thay thế bình thay cho cô,

bảo cô đi nói rõ mọi chuyện với Trầ `n Tầ `m. Nhưng cô vẫn không chịu lên tiế `ng, cô yêu Trầ `n Tầ `m, yêu vô cùng, yêu đế `n mức khi tình yêu đã sắ p lụi tàn, cũng không muố `n chủ động kế `t thúc.

“Bắ `t đầ `u chứ?”. Lí Kì hỏi Phương Hồ `ì đã nghĩ đi tận đầ `u tận đầ `u.

“Ừ”. Phương Hồ `ì tỉnh tâm lại, cùng Lí Kì đọc câu thầ `n chú nực cười đố.

Sau khi bút quay, Lí Kì đã hỏi rấ `t nhiề `u câu hỏi, nào là ở đại học có bạn trai hay không, chữ cái đầ `u tiên của tên bạn trai là gì, sẽ gặp sau bao lâu... Còn Phương Hồ `ì thì liên tục vẽ các vòng tròn linh tinh xuố `ng giấ `y bắ `ng ngón tay run rẩy và không hỏi câu nào. Sau đó Lí Kì không nghĩ ra được câu hỏi gì nữa, cô nhìn Phương Hồ `ì và ra hiệu mau hỏi chuyện về ` Trầ `n Tầ `m, Phương Hồ `ì ngập ngừng một lát rồi hỏi: “Xin hỏi trong lòng Trầ `n Tầ `m đang thích ai ạ?”.

Chiế `c bút bị giữa hai tay liề `n xoay tròn, xuyên qua chữ F rồi cuố `i cùng xoay tròn ở chữ S⁽¹⁾, nhìn vòng tròn đó, một hồ `ì lâu Phương Hồ `ì không nói được câu nào, Lí Kì lại đọc thêm một hồ `ì thầ `n chú mời Tiên bút đi.

“Chuẩn thật đầ `y! Vừa nãy tớ không hê ` động! Tớ cứ cảm giác như cậu đang kéo tay tớ!”. Lí Kì cũng là lầ `n đầ `u tiên chơi trò này nên rấ `t hào hứng.

“Ừ tớ kéo cậu đi rấ `t mạnh”. Phương Hồ `ì cúi đầ `u xuố `ng, thực ra cô cũng biế `t rồ `t cuộc là mình có kéo hay không, chỉ có điề `u nói như vậy có thể giảm bớt “ý trời”.

“Hả? Vậy hả? Nế `u kéo thì không chuẩn đâu”. Lí Kì hiểu được suy nghĩ của cô nên lựa lời nói theo ý cô.

“Nghe bọn họ nói hay nhưng thực ra cũng chẳng có gì”. Phương Hồ`i liền đứng dậy nói: “Tớ sang phòng Gia Mạt chơi đây”.

“Ừ. Phương Hồ`i, tớ nghĩ cậu nên nói chuyện cho rõ ràng với Trần Tâm”. Lí Kỳ khuyên bạn.

Phương Hồ`i sang tìm Lâm Gia Mạt, nhưng cô không có trong phòng, bạn bè cùng phòng nói Tô`ng Ninh hẹn Lâm Gia Mạt ra ngoài, vừa nói bọn họ còn gợi ý hỏi Phương Hồ`i, rốt cuộc hai người có quan hệ gì, liệu có phát triển thành người yêu của nhau hay không.

Phương Hồ`i lắ`c đầ`u đi ra, cô thực sự không biế`t bọn họ đã yêu nhau hay chưa, mặc dù học cùng trường với Lâm Gia Mạt, nhưng bọn họ đã không còn ở bên nhau hàng ngày như thời cá`p ba nữa. Lâm Gia Mạt tham gia hội sinh viên của khoa, bình thường rấ`t bận rộn, thỉnh thoảng đi ăn cùng nhau, gầ`n như một nửa số` người gặp ở đường đầ`u chào cô, còn Phương Hồ`i thì chỉ quen sơ sơ với bạn bè cùng lớp. Phương Hồ`i lẻ loi loanh quanh trong trường và cảm thấ`y vô cùng hụt hẫng, cô có cảm giấ`c rằ`ng lời hứa mãi mãi không bao giờ xa nhau của bọn họ khi tồ`t nghiệp đã trở thành cột mố`c để họ tỏa đi bắ`n phương tám hướng, chỉ có mình cô còn ngờ nghệch cồ` thủ ở đó và không chịu rời đi.

Theo như cách nói hiện tại thì Phương Hồ`i không tiế`n cùng thời đại và ở thời điể`m đó, cô chỉ là một đứ`a trẻ ngồ`c nghệ`ch yêu quá đại khờ.

Không có việc gì để làm nên Phương Hồ`i đã vào phòng máy để check email, đúng là không nắ`m ngoài dự đoán, trong má`y lá thư, nổi bật nhất nhấ`t là tên của Kiề`u Nhiên. Sau khi sang Anh, tuầ`n nào Kiề`u Nhiên cũng viế`t cho Phương Hồ`i một lá thư, trong thư cũng không viế`t gì nhiề`u, cùng lắ`m là hỏi thăm cộng với viế`t sơ qua về` tình hình của mình, thỉnh thoảng còn gửi kèm một hai tá`m

ảnh. Lần nào câu cuối cùng trong thư cậu đề u hỏi: “Mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điều tốt lành và mong sớm nhận được hồ i âm của cậu”. Phương Hồ i thường viết về những chuyện xảy ra trong trường, cũng thường nhắc đến Trần Tâm và Lâm Gia Mạt, nhưng lần này, khi đọc đến câu “Mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điều tốt lành và mong sớm nhận được hồ i âm của cậu”, Phương Hồ i chỉ đánh được chữ “ổn” rồi không thể viết thêm được gì nữa, cô gục xuống bàn phím và khóc nức nở.

Cô không ổn, không gì tệ hơn thời điểm này.

Tông Ninh hẹn Lâm Gia Mạt đi ăn cơm riêng, lí do của cậu rất kì cục, thời tiết đã chuyển lạnh, cùng đi ăn bữa cơm cho ấm lòng, để tăng thêm nhiệt độ cho tình cảm.

Hai người gọi một nồi lẩu nhỏ, dưới tác dụng của cô n, nước canh sôi sùng sục. Tông Ninh nhìn Lâm Gia Mạt đang gắp miếng tiết mà không hề tỏ ra ngại ngùng bèn cười nói: “Tớ thích vẻ đẹp hùng hổ, bất chấp tất cả của cậu”.

“Cảm ơn! Người đẹp dù bất chấp đến đâu cũng vẫn là người đẹp! Tớ khá thích những chàng Đông Gioăng luôn coi trọng bản thân”. Lâm Gia Mạt phồng má thổi cho hết nóng nói.

“Có phải tớ đã làm cậu thất vọng không?”.

“Khá thất vọng”. Lâm Gia Mạt trả lời thành thật.

“Thế tớ mời cậu ăn cơm, cậu nhận lời vui vẻ thế để làm gì?”. Tông Ninh giả vờ nói với vẻ đau đớn.

“Không ăn thì thiệt thôi, hơn nữa tớ cũng không biết cách từ chối, trước đây có bài học đau đớn rồi”.

“Cậu có biết rằng cậu làm như vậy tức là gieo rắc cho tớ hi vọng rồi không?”.

“Vậy hả? Thế thì để tớ rút về”. Lâm Gia Mạt lại vót một miếng tiết lên nói.

“Thật hả?”. Tô ng Ninh khoanh tay lên với vẻ rất hào hứng.

“Thật, cậu cười kinh tởm thế làm gì?”. Lâm Gia Mạt chăm chú gật đầu.

“Thế tại sao cậu lại mơ thấy tớ? Sigmund Freud nói đó là do sự thể hiện của tiềm thức con người”. Tô ng Ninh cúi về đằng trước và nói với vẻ bí ẩn.

Lâm Gia Mạt liền bỏ đũa xuống, nhếch mép lên cười nói: “Freud nói không sai, nhưng cậu nói sai, người mà tớ mơ thấy không phải là cậu”.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao?”. Tô ng Ninh không cười nữa mà nói với vẻ nghiêm túc.

“Đúng vậy, tớ đã năm mơ và cũng đã kể cho Phương Hồ i, sau đó cậu ấy lại kể cho Trần Tâm, Trần Tâm lại kể cho cậu”. Lâm Gia Mạt ngò i thẳng người lên nói: “Nhưng tớ đã nói dối cậu ấy, người mà tớ mơ thấy không phải là cậu mà là Trần Tâm”.

Lâm Gia Mạt nói xong, hai đứa đều im lặng, còn trong nồi lẩu cháy mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng tắt ngấm. Một lát sau Tô ng Ninh ngẩng đầu lên nói: “Cậu thích Trần Tâm hả?”.

“Tớ quan tâm đến cậu ấy”. Lâm Gia Mạt nghĩ một lát rồi trả lời: “Đã vượt quá mức độ quan tâm giữa bạn bè”.

“Thẳng thắn nhì”. Tô ng Ninh cười nói.

“Từ trước đến nay tớ luôn thẳng thắn trước tình yêu”.

“Nhưng đó có phải là tình yêu không?”. Đột nhiên Tô ng Ninh ngẩng đầu lên và nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc và hỏi.

“Dĩ nhiên... dĩ nhiên là phải rồi”. Lâm Gia Mạt đáp với vẻ luôn luôn cương.

“Coi như là phải vậy, nhưng ở phương diện khác, cậu lại không thẳng thắn với tình bạn, tại sao cậu không dám nói với Phương Hồ i?”. Tô ng Ninh tiếp tục hỏi.

“Tớ sợ cậu ấy không chịu nổi”. Lâm Gia Mạt cúi đầu xuống nói: “Chắc chắn tớ sẽ cố gắng để giành lấy Trăn Tâm, đối với Phương Hồ i tớ cũng sẽ không từ bỏ!”.

Tô ng Ninh liếc nhìn tay nói: “Tốt! Tốt lắm! Lời lẽ rất hoành tráng! Thế tớ hỏi cậu, cậu sẽ dựa vào cái gì để giành lấy, rồi lại dựa vào cái gì để không từ bỏ? Đừng nói những lời hoa mỹ nữa, cậu đã lường trước được hậu quả chưa? Đợi đến khi cậu cảm thấy không thể cứu vãn tình thế được nữa thì mọi thứ đã muộn mất rồi!”.

“Tớ hiểu Trăn Tâm, cũng hiểu Phương Hồ i! Tớ biết phải làm thế nào, cậu không phải giáo huấn tớ!”. Lâm Gia Mạt bực bội nói.

“Chỉ tiếc là cậu không hiểu về tình cảm”. Tô ng Ninh lắc đầu nói: “Việc này cũng không thể trách được cậu, tình cảm giữa hai người rất mong manh, cậu không thể hiểu được. Gia Mạt, cậu nên yêu một lần nghiêm túc, cậu không thể...”.

“Đủ rồi!”. Lâm Gia Mạt liếc nhìn đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Chuyện của tớ, tớ biết phải làm thế nào. Tô ng Ninh, cậu rất thông minh, nhưng nhiều lúc thông minh đến mức khiến người ta ghét! Cảm ơn cậu đã mời tớ ăn cơm! Tớ về trước đây, tạm biệt!”.

Lâm Gia Mạt với lấy áo khoác rồi ra ngoài, Tô ng Ninh vội vàng thanh toán và đuổi theo, cậu chạy đến kéo cô lại, còn Lâm Gia Mạt thì bực bội hất tay cậu ra.

“Tô ng Ninh! Cậu đừng tưởng cậu thích tớ thế nào cũng được đâu nhé! Người thích tớ đã y ra đây, chưa đến lượt cậu đâu! Cậu đừng đi theo tớ nữa, tớ ghét cậu! Rất ghét cậu!”.

“Cậu ghét tớ cái gì? Cậu ghét tớ vì tớ cảm nhận được là cậu đang nghĩ gì, hay là ghét tớ vì tớ đã móc hết sự ích kỉ trong con người cậu ra cho cậu xem?”. Tô ng Ninh không đuổi theo cô nữa mà đứng sau lưng cô hét lớn: “Lâm Gia Mạt! Cậu rất cô đơn! Cậu đã từng toàn tâm toàn ý thích người khác nhưng không có kết quả, cậu đã từng làm tổn thương người khác từ đầu đến cuối nhưng mình lại vẫn lưu luyến! Cậu rất cô đơn! Cô đơn đến mức muốn tìm một cậu bạn đến với cậu, nhưng lại không cam tâm với sự thất bại của mình! Người kiêu căng và cô đơn là ngớ ngẩn nhất! Lâm Gia Mạt! Cậu nghe cho rõ đây! Tớ không quan tâm đến việc cậu mơ thấy ai, tớ thích cậu! Tớ vẫn thích cậu!”.

Lâm Gia Mạt không ngoái đầu lại mà bước đi rất nhanh, nhưng mỗi từ mà Tô ng Ninh nói đều xuyên qua gió lạnh và lọt vào tai cô. Chẳng mấy chốc, cô đã bắt đầu khóc.

3

Trong một buổi tập nhảy thùng của giờ thể dục, Phương Hồ`i đã bị tẹo chân.

Hồ`i đó cô rấ t gầ y, vì một thời gian dài ở trong kí túc xá không chịu vận động nên người không săn chấ c. Đố i với động tác nhảy thùng phải sử dụng cả chân và tay này, cô không thể nhảy qua dễ dàng như Tiế t San hay Lưu Vân Vi. Sau khi miễn cưỡng tập má y buổi, trong buổi kiểm tra, tay cô không chồ ng được nên đã ngã xuố ng, chân trái chạm đấ t trước, sau đó ngã phịch xuố ng đấ t. Đế n khi đám Lí Kì chạy đế n đờ Phương Hồ`i, nhìn xuố ng mắ t cả chân trái thì đã sưng như quả đào.

Má y cô bạn liề n vội vàng đưa Phương Hồ`i đế n bệnh viện trường, bác sĩ khám sơ qua, cho chụp phim thì không bị gãy xương nên chỉ kê cho cô một ít thuố c. Lí Kì lầ y thuố c hộ Phương Hồ`i rô i sùng sồ t nói: “Trường mình cũng có thuố c Diclofenac hả? Hoi bắ t ngờ đầ y! Tớ tưởng chỉ có thuố c đờ, thuố c tím thôi cơ! Cậu không thầ y thuố c cảm kê đơn cho sinh viên chẳng có loại nào ra hồ`n à!”.

“Dù tồ t đế n đâu cũng vẫn là thuố c, không bị bệnh là tồ t nhắ t”. Phương Hồ`i vịn tay vào tường miễn cưỡng đứng dậy nói.

Lí Kì liề n dìu cô hỏi: “Chân cậu sưng như vậy có đi học được không? Phòng bọn mình ở tâ`ng 4, hàng ngày cậu lên xuố ng thề nào? Hay là nhắ n tin cho Trầ n Tầ m, bảo cậu á y đưa cậu về` nhà nhé”.

Phương Hồ`i ngầ n ngủ một lát rô i lắ c đầ u nói: “Không câ`n đâu, hôm nay đã là thứ tư rô i, cô` chịu thêm hai ngày nữa là cuố i

tuần. Lúc đó tớ bảo mẹ tớ đến đón là được. Nhóm nhạc cụ của Trần Tâm và hội sinh viên trường đang lo tổ chức cuộc thi hát karaoke, dạo này bận lắm”.

“Ừ”. Lí Kỳ chỉ ừ rồi thôi, cô cũng không nở lòng nói thêm gì nữa với Phương Hồì. Thực ra hôm qua Lưu Vân Vi về phòng kể với cô rằng, gặp Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường ngồi ăn cơm với mấy người trong nhóm nhạc cụ ở nhà ăn, chuyện trò ồn ào đến mức đứng ở ngoài cũng nghe thấy. Đầu bên kia tiếng đàn tiếng hát rộn ràng, đầu bên này vắng tanh, buồn tẻ, Lí Kỳ cũng thấy thương thay cho Phương Hồì.

Mãi đến tận thứ sáu Trần Tâm mới biết chuyện Phương Hồì bị trượt chân, mấy hôm trước không có thời gian liên lạc với cô, thứ sáu muốn hỏi cô có về nhà cùng không, nhưng không tài nào gọi được cho cô vì máy cô luôn ở trạng thái tắt. Buổi chiều sau khi tan học, Trần Tâm gọi vào số máy phòng Phương Hồì, Lí Kỳ nhấc máy, sau khi nghe thấy giọng cậu, cô bạn tỏ ra lạnh lùng hẳn.

“Phương Hồì vừa xuống sân”.

“Ừ, thế để tớ xuống sân đợi cậu ấy”.

“Thế cậu phải đợi một lúc”. Lí Kỳ “hừ” nhỏ một tiếng rồi đáp.

“Có chuyện gì vậy?”. Trần Tâm có cảm giác Lí Kỳ đang muốn nói điều gì.

“Cậu ấy bị trượt chân trong giờ thể dục hôm thứ tư, phải vịn cầu thang xuống từng bước một. Sao vậy, cậu không biết chuyện à?”.

“Ừ... thôi thế đã nhé, tớ xuống chỗ cậu ấy đây, cảm ơn cậu! Bye bye!”. Trần Tâm cảm thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, rồi cậu vội vàng cúp máy.

Lúc Trần Tâm chạy đến sân khu kí túc xá của Phương Hồ i, đúng lúc cô vừa ra khỏi cửa, chiếc áo khoác rộng màu xanh đậm lấp ló trên người cô, khuôn mặt và bàn tay lộ bên ngoài đều nhợt nhạt. Vì không có chỗ nào để vịn nên lúc xuống máy bậc tam cấp trước cửa, Phương Hồ i xuống rất chật vật, cô đeo ba lô trước ngực một cách vụng về, nhìn như sắp lao người xuống.

Trần Tâm có cảm giác như tim mình giật lên từng hồi, đau nhói, cậu bước vội đến đỡ Phương Hồ i nói: “Từ từ thôi!”.

Phương Hồ i ngẩng đầu lên nhìn thấy cậu, nét mặt lộ rõ vẻ sửng sốt, sau đó lại sầm xuống ngay lập tức, cô cúi đầu xuống, cố gắng giữ khoảng cách với Trần Tâm, chống vào tay cậu, tập tễnh đi xuống.

“Em làm sao vậy? Sao không báo với anh để anh đưa em về?”. Trần Tâm ngờ i xuống, xắn gấu quần cho cô nói.

Phương Hồ i vội lùi ra sau một bước, óng quần tuột khỏi tay Trần Tâm, giữa hai người chỉ còn lại không khí lạnh giá.

“Em bị ngã trong buổi nhảy thùng giờ thể dục. Lái xe của mẹ em đến đón bây giờ, vừa nãy gọi đến thoại, chắc đến ngay thôi. Không phải phiền anh nữa”.

Trần Tâm liếc nhìn tay lại, đứng dậy hỏi: “Sao không nói với anh?”.

“Gọi cho anh một lần... anh không nhắc máy”. Phương Hồ i mím môi nói.

Trần Tâm giờ đã nhớ ra, hôm đó cậu đi mua đồ cho nhóm kịch nói với Thẩm Hiểu Đường, cậu thấy điện thoại trong túi rung lên, thấy tên Phương Hồ i nên không nhắc máy, sau đó cậu gọi lại

thì cô đã tắt máy. Nhìn Phương Hồ`i trong tình trạng này, lại nhớ đến cuộc điện thoại ngày hôm đó, trái tim Trần Tâm như bị ai véo mạnh một cái, vô cùng đau đớn.

Cậu liền cau mày hỏi: “Sau đó sao em lại tắt máy?”.

“Hết pin...”.

“Thì sạc pin chứ sao! Hoặc không gọi vào phòng anh cũng được mà!”.

“Ô điện dưới gầm bàn... cúi xuống không tiện, em ngại làm phiền người khác”. Phương Hồ`i bình thản nói.

Trần Tâm cảm thấy cảm giác đau đớn trong tim càng rõ rệt hơn, bất giác cậu đưa tay ra định ôm Phương Hồ`i, nhưng Phương Hồ`i đã nghiêng người tránh đi.

“Xe đến rồi, em về` đây, bye bye”. Phương Hồ`i đeo ba lô lên nói.

“Hay là để anh đưa em nhé!”.

“Không cần đâu anh”.

“Thế` tôi anh gọi cho em nhé”.

“Vâng”.

Phương Hồ`i quay đi, bước được mấy bước thì dừng lại, cô ngoái đầu lại nói: “Thực ra, hôm đó anh cũng có thể gọi điện vào phòng em...”.

Nói xong cô liền bước đi, lái xe xuống xe, đón lấy ba lô và mở cửa cho cô rồi đóng lại, chiếc xe màu bạc liền lao vút đi, Trần Tâm đứng đằng sau, thần thờ nhìn theo hồ`i lâu.

Hôm đó, sau khi về nhà, Trần Tâm liền đeo guitar, xách ba lô như một kẻ lang thang. Cậu kể với tôi rằng tâm trạng của cậu lúc đó như đang lang thang, nói chính xác hơn là phiêu dạt, hoàn toàn không tìm thấy phương hướng. Cậu nói ngày trước cậu rất thích sự tự do như đang được bay trên trời, cậu không bao giờ sợ lạc đường, vì cậu biết, chắc chắn Phương Hồ i đang đứng dưới đất đợi cậu trở về. Chỉ cần nghĩ đến việc luôn có một người đợi mình như vậy, cho dù bay cao bao nhiêu cũng không cảm thấy sợ. Tuy nhiên sau đó cậu cảm thấy mình đã bay quá xa, rời xa tầm nhìn của người đó sẽ cảm thấy thoải mái như được giải thoát, nhưng sau đó lại rất ngỡ ngàng, không biết lục địa đang nằm ở đâu, chính vì thế không biết bay đến lúc nào mới dừng lại được.

Trần Tâm nói tình cảm của cậu đối với Phương Hồ i, từ thời điểm đó đã không rõ ràng nữa.

Trần Tâm hỏi tôi, cứ nghe cậu kể về những chuyện tình yêu đương đó có cảm thấy ngớ ngẩn hay không, tôi nhìn cậu và lắc đầu, thực ra chúng tôi đều hiểu rằng, cũng chỉ ở trong độ tuổi đó, chúng tôi mới có thể nghĩ về những chuyện yêu đương một cách trong sáng, sau khi trưởng thành, chúng tôi chỉ có thể ngò i hút thuốc là Trung Nam Hải với nhau.

Sau đó Trần Tâm dừng lại trong đường hầm bộ ở Vĩnh An Lí, có một anh chàng nhìn như nghệ sĩ để tóc dài đang đứng đó ôm guitar hát, âm thanh đó khiến cậu cảm thấy rất chói tai, nhưng anh chàng nghệ sĩ đó còn liếc cây đàn guitar của cậu một cái. Bị anh ta nhìn, Trần Tâm lập tức nổi hứng thi đấu, liền ngò i đối diện với anh chàng nghệ sĩ, vút bao guitar xuống đất và bỏ vào máy đồng tiền lẻ và bắt đầu hát.

Hai người phò i hợp khá ăn ý, anh hát một bài tôi hát một bài, tiếng Trung tiếng nước ngoài, không có bài nào trùng lặp. Giữa

chừng, Trầ n Tầ m nhận được điện thoại của Thẩm Hiểu Đường, anh chàng nghệ sĩ đó còn trịnh trọng đợi cậu một lát, ra hiệu cho cậu cứ việc nghe máy, không vội.

“Cậu đang làm gì vậy? Đã về` nhà chưa?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi ở đầ u bên kia điện thoại.

“Tớ về` rô`i, nhưng vẫn chưa về` đê`n nhà!”. Trầ n Tầ m hà hơi vào lòng bàn tay nói.

“Đang ở đâu vậy?”.

“Đường hà`m bộ Vĩnh An Lí”. Trầ n Tầ m nhìn anh chàng nghệ sĩ đó cười nói: “Đang hát với một người anh em!”.

“Hả? Thật hay giả vậy? Không đùa tớ chứ?”. Thẩm Hiểu Đường sừng sồ`t hỏi.

“Thật, thôi thê` đã nhé, đê`n lượt tớ hát rô`i, người ta đang đợi!”. Trầ n Tầ m câ`m miế`ng gáy gáy xuô`ng dây nói.

“Ừ! Cậu hát tiế`p đi! Tớ đê`n tìm cậu bây giờ đây, xem xem có phải đúng như vậy không!”.

Trầ n Tầ m đang định nói cậu không câ`n phải đê`n nhưng Thẩm Hiểu Đường đã cúp máy. Không biế`t làm thê` nào cậu đành dứt điện thoại vào túi, nói xin lỗi với anh chàng nghệ sĩ rô`i tiế`p tục chơi đàn.

Khoảng nửa tiế`ng trôi qua, rõ ràng là anh chàng nghệ sĩ đã thắ`m mệt, chắ`c cũng không còn gì để hát nữa. Anh ta cá`t đàn đi rô`i bước đê`n chỗ Trầ n Tầ m nói: “Người anh em, nhìn cậu còn trẻ lắ`m, không đơn giản, rắ`t có trình độ!”.

“Cũng chưa ổn, không chát bả`ng anh”. Trầ`n Tầ`m cười khiêm tồ`n nói.

“Hút thuồ`c không?”. Anh chàng nghệ sĩ đưa cho cậu một điề`u thuồ`c, Trầ`n Tầ`m lắ`c đầ`u, anh ta liề`n chầ`m thuồ`c và hút: “Thấ`t tình hay sao mà mò đề`n đây hát?”.

“Không, người yêu em chuẩn bị đề`n tìm em”. Trầ`n Tầ`m đáp bừa.

“Tồ`t! Lẫ`ng mạn quá nhỉ! Thôi anh không tiế`p chuyện chú được nữa, phải về` trước đây, thấ`y cổ họng đau rô`i”. Anh chàng nghệ sĩ vỗ vai cậu rô`i đứng lên.

“Vâng, anh về` nhé! Lầ`n sau gặp nhau lại hát tiế`p!”. Trầ`n Tầ`m vẫy tay nói.

“Cậu coi là trò chơi còn tôi coi là trò kiể`m ăn, chắ`c chắ`n lầ`n sau ta sẽ không gặp nhau nữa”. Cuồ`i cùng anh chàng nghệ sĩ liề`n hát thêm đôi câu của bài Trắ`ng tay, đeo đàn guitar ra khỏi đường hầ`m bộ.

Sau khi anh chàng nghệ sĩ về`, dầ`n dầ`n Trầ`n Tầ`m đã cảm nhận được cái lạnh dưới đường hầ`m bộ, cậu co người lại rô`i bắ`t đầ`u gảy đàn và hát một mình.

Lúc Thẩm Hiểu Đường đề`n, Trầ`n Tầ`m đang hát bài Năm tháng vội vã, hát đề`n câu “Bên sông bao đóa sen hồ`ng đã nở, giữa vòng đời chúng mình đã đi lướt qua nhau mấ`y trăm năm” thì nụ cười của Thẩm Hiểu Đường đã hiện ra trước mắ`t cậu.

“Anh chàng vừa hát với cậu đâu rô`i?”. Thẩm Hiểu Đường nhìn bồ`n xung quanh hỏi.

“Vừa về` rô`i”.

“Có phải nói dơ i tớ không?”.

“Không, tớ hay nói dơ i người khác lắm hả? Cuối cùng hắ n ta không trụ nổi”.

“Tiề n trong bao đàn đê u là của cậu hả?”. Thẩm Hiểu Đường câ m một tờ tiề n lên hỏi.

“Có một phầ n, vừa nãy có một ông người nước ngoài đê n còn cho tớ 5 tệ, tớ hát cho ông á y nghe bài Rage of the winter”.

“Tớ cũng cho cậu tiề n! Tớ muố n cậu hát theo yêu câ u của tớ!”. Thẩm Hiểu Đường liề n ngô i xuố ng, móc ra đờ ng xu 1 tệ và vút vào bao đàn nói.

“Cậu thích nghe bài gì? Nói đi!”. Trầ n Tầ m cười nói.

“Bài cậu vừa hát đó. Ban nhạc nào hát vậy? Tên nó là gì?”.

“Ban nhạc Trầ n Tầ m, Năm tháng vội vã, nghe nhé”.

Trầ n Tầ m cúi đầ u xuố ng gảy đàn và câ t tiế ng hát. Thẩm Hiểu Đường nghiêng đầ u nhìn cậu, nghe rấ t say sưa.

Cậu vừa hát xong, Thẩm Hiểu Đường liề n câ m đờ ng xu 1 tệ đó lên rô i vút xuố ng nói: “Hát thêm lâ n nữa!”.

Trầ n Tầ m liề n cười và tiế p tục hát.

Thẩm Hiểu Đường vút đi vút lại đờ ng tiề n xu năm lâ n tấ t cả, khi Trầ n Tầ m hát xong và đơ i lâ n thứ sáu, đột nhiên cô nắ m chặt đờ ng xu trong tay và dừng lại, Trầ n Tầ m đưa mắ t nhìn cô với vẻ dò hỏi, mặt cô hơi đỏ lên, nghiêng đầ u nói: “Này, tớ có hai suy nghĩ”.

“Gì vậy?”.

“Thứ nhất, đừng tập bài Nothing else matters nữa, ca khúc hát trong buổi chung kết thi hát karaoke đổi thành bài Năm tháng vội vã đi, cậu dạy tớ đánh đàn, tớ đệm đàn cho cậu, bọn mình cùng biểu diễn!”.

Trần Tâm chậm rãi gật đầu.

“Thứ hai...”. Thẩm Hiểu Đường ngập ngừng một lát rồi nói: “Hiện tại tớ muốn trao mình cho cậu, cậu có nhận không?”.

Trần Tâm sửng người, cậu nhìn Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường cũng nhìn cậu, hai đứa cách nhau rất gần, có thể nhìn thấy vẻ bối rối của mình qua con ngươi đối phương, cũng nhìn thấy hơi thở hai đứa đang phả ra.

Trần Tâm liền đỡ tay ra sau gáy Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường quỳ xuống đất, chưa kịp thốt lên điều gì thì Trần Tâm đã hôn lên môi cô. Lúc đầu chỉ là nụ hôn thoáng qua, cuối cùng hai người đã ghì siết bên nhau và trao cho nhau nụ hôn mãnh liệt, Thẩm Hiểu Đường nhắm mắt lại, lòng tràn ngập hạnh phúc.

Trần Tâm nói, lúc đó cậu tưởng rằng mình lại tìm được lục địa mới, nhưng sau này mới phát hiện ra rằng, cái mà cậu tìm được là chú chim cùng bay cao như cậu.

4

Tôi hôm đó, cuối cùng Trần Tâm không gọi điện thoại cho Phương Hồ`i.

Thời gian sau đó, Trần Tâm vẫn chỉ muốn loanh quanh bên ngoài thế` giới của Phương Hồ`i, cậu không muốn lừa cô, càng không muốn làm tổn thương cô.

Ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trần Tâm vẫn rất vui, cậu rất thích ngắm nụ cười của cô, lúc cười, nhìn Thẩm Hiểu Đường như đóa cúc đang nở rộ, làm sáng bừng mọi vật xung quanh. Còn Phương Hồ`i không bao giờ cười như thế`, cô luôn nhìn xuống và giấu nụ cười trong đáy mắt.

Ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trần Tâm gần như không nhớ đến Phương Hồ`i, còn ở bên Phương Hồ`i, cậu lại nhớ đến Thẩm Hiểu Đường. Một hôm, ăn cơm với Phương Hồ`i xong, cậu nói phải đi tập hát, Phương Hồ`i liền gọi cậu lại.

“Anh định hát bài gì?”.

“Năm tháng vội vã”.

“Tự đàn tự hát hả?”.

“Hát cùng người khác”.

“Ai vậy?”.

“Thẩm Hiểu Đường... một bạn khoa Tài chính, bạn ấy cũng chơi guitar”. Trần Tâm nghe`n ngừ một lát nhưng vẫn nói ra tên Thẩm Hiểu Đường.

“Vâng, anh đi đi”.

Phuong Hồ`i gật đầu, từ lâu, qua Lưu Vân Vi cô đã biết được chuyện Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường hát cùng nhau, khi được nghe Trần Tâm trực tiếp nói ra tên Thẩm Hiểu Đường, cô phát hiện ra mình không thể ngăn cản đi đâu nữa.

Chỉ có đi đâu trái tim rất đau đớn, đau đến nỗi dù đã vỡ thành nhiều mảnh vụn, nhưng vẫn dính trong lục phủ ngũ tạng, trong lúc thờ ơ cảm nhận được rất rõ nét. Nhìn theo bóng Trần Tâm mỗi lúc một xa, Phuong Hồ`i gục đầu xuống bàn và khóc nức nở.

Dần dần, chuyện giữa Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường đã không còn là đi đâu bí mật, đầu tiên là đám bạn trong phòng Trần Tâm đã biết hết, Tô`ng Ninh cười nói cuối cùng đã đưa 42 lên làm vợ cả, Cao Thượng nói Thẩm Hiểu Đường đã đấu tranh để trở thành chủ nhân, Vương Thâm Chiêu không nói gì, chỉ có đi đâu không đi đâu cùng với Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường nữa.

Sau đó Tô`ng Ninh lại nói với Lâm Gia Mạt, sau khi biết tin, Lâm Gia Mạt đã đến tìm Phuong Hồ`i, qua nói chuyện mới biết Trần Tâm và Phuong Hồ`i chưa chia tay nhau, quay về cô lại gọi Trần Tâm ra. Hai người cùng đi ăn ở quán ăn nhỏ, nhưng không còn tự nhiên như ngày trước.

“Cậu và Thẩm Hiểu Đường yêu nhau thật rồi hả?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Ừ”. Trần Tâm không hề phủ nhận mà gật đầu.

“Thế phía Phuong Hồ`i định thế nào?”.

“Tớ sẽ nói chuyện với cậu ấy”.

“Thế còn tớ thì sao?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trần Tâm hỏi.

“Gia Mạt, nhiều lúc cậu như trẻ con áy”. Trần Tâm cười nói: “Cậu biết không, lần đầu tiên gặp cậu tớ trông cậu rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó, cảm giác như bạn cũ. Thế nên tớ mới luôn giúp đỡ và an ủi cậu. Nhưng đó không phải là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, bọn mình không thể đến với nhau được. Không phải từ trước đến giờ cậu rất tôn thờ tình yêu đó sao? Hiện tại tớ đang theo đuổi tình yêu”.

“Sao cậu lại thích Thẩm Hiểu Đường?”.

“Vì yêu nên yêu thôi”.

“Trần Tâm, tớ phát hiện ra rằng khi nói chuyện với tớ, cậu chẳng nề nang chút nào! Cậu này cậu có dám nói với Phương Hồ i không?”.

“Không phải không dám, mà là không thể. Tớ không thể buông tay cậu áy ra rồi lại đá vào trái tim cậu áy một cái”.

“Thực sự tớ cũng rất buồn”.

“Gia Mạt, bọn mình không nên làm vậy được không? Như thế không hay, tớ không thể làm được chuyện đó, tớ không thể làm chuyện có lỗi với Triệu Diệp hay gần hơn là Tô ng Ninh...”.

“Cậu đã làm chuyện có lỗi rồi! Cậu có lỗi với Phương Hồ i, có lỗi với Kiêu Nhiên, có lỗi với tớ!”. Lâm Gia Mạt đột ngột ngắt lời Trần Tâm, mắt đỏ hoe nói: “Vì đến với Thẩm Hiểu Đường mà cậu đã bỏ rơi bọn tớ! Hồ i đó ai nói là sẽ yêu Phương Hồ i suốt đời? Ai hứa là sẽ mãi mãi giúp đỡ tớ? Ai đã khắc lên cây dòng chữ ‘Chúng tôi mãi mãi không bao giờ xa nhau?’”.

“Gia Mạt, tớ biết, tất cả là tại tớ, nhưng bọn mình đều không thể quay trở lại ngày xưa được nữa, bọn mình phải ngẩng đầu và

tiến về phía trước...”.

“Nói nghe đơn giản nhỉ, tiến thế nào? Bay ra nước ngoài như Kiêu Nhiêu ư? Hồ i đó Kiêu Nhiêu thích Phương Hồ i như vậy, còn thích trước cả cậu, bài văn Một đóa đỉnh hương chính là bài Kiêu Nhiêu viết về Phương Hồ i! Cậu đã giành lấy Phương Hồ i, khiến cuối cùng Kiêu Nhiêu phải đi du học, đây gọi là tiến về phía trước ư? Không có người nào như cậu cả!”.

“Cậu đợi đã! Cậu nói gì cơ! Một đóa đỉnh hương gì?”. Trần Tâm sững sờ hỏi.

“Chính là bài văn mà Kiêu Nhiêu đọc trước lớp mình đó! Đó là bài Kiêu Nhiêu viết tặng Phương Hồ i, hôm bọn mình liên hoan cuối năm, cậu ấy đã nói với tớ!”.

“Những điếu cậu nói là thật ư?”.

“Vớ vẩn! Các cậu chuẩn bị chia tay rồi, tớ còn lừa cậu làm gì!”.

“Phương Hồ i có biết không?”.

“Viết về cậu ấy mà cậu ấy không biết à? Đã đến nước này rồi cậu còn quan tâm đến chuyện Phương Hồ i biết hay không biết làm gì nữa?”.

Trần Tâm liền im lặng, không hiểu tại sao, cậu thấy hơi bực vì Phương Hồ i đã giấu mình, cảm giác này khiến cậu thấy hơi ghen ghen.

“Thôi, về đi, tớ đưa cậu về kí túc”. Trần Tâm nói nhỏ: “Chuyện này cậu đừng kể với Phương Hồ i vội, tớ sẽ nói rõ với cậu ấy”.

“Tớ sẽ không kể đâu, việc nói vô ʼn là trách nhiệm của cậu”. Lâm Gia Mạt khoác áo vào nói.

“À, cậu có biế ʼt dạo này Triệu Diệp thế ʼ nào rồ ʼi không? Tớ gọi điện thoại hắ ʼn ta không thèm nhắ ʼc, nhắ ʼn tin cũng không thắ ʼy trả lời”. Trầ ʼn Tầ ʼm vừa trả tiề ʼn vừa nói.

“Tớ đã nói với cậu á ʼy là thích cậu rồ ʼi, sau đó cậu á ʼy không liên lạc gì với tớ nữa”.

“Gì cơ! Cậu điên à! Cậu nói với hắ ʼn chuyện này làm gì?”. Trầ ʼn Tầ ʼm tròn mắ ʼt nói.

“Cũng đã đầ ʼn lúc cậu á ʼy phải đi tìm một cô bạn gái rồ ʼi, tớ muồ ʼn để cậu á ʼy hế ʼt hẳn hi vọng”.

“Cậu làm như thế ʼ hắ ʼn sẽ rắ ʼt buồ ʼn! Triệu Diệp là người rắ ʼt coi trọng tình cảm, năm xưa cậu thích Tô Khải, hắ ʼn đã suy sụp lắ ʼm rồ ʼi, bây giờ... bây giờ cậu nói vậy, làm sao hắ ʼn chịu nổi!”. Trầ ʼn Tầ ʼm số ʼt sắ ʼng nói.

“Đầ ʼng nào sớm muộn gì cũng phải biế ʼt, một ngày nào đó tắ ʼt cả bọn mình đầ ʼu sẽ phải đầ ʼi mặt”.

Lâm Gia Mạt bình thắ ʼn nhìn về ʼ phía trước rồ ʼi thắ ʼt chặt chiế ʼc khăn quàng cổ và đi ra ngoài.

Ngày 7 tháng 12 năm 2001, trường W tổ chức buổi chung kắ ʼt cuộc thi hát karaoke cho sinh viên năm thứ nhắ ʼt, Trầ ʼn Tầ ʼm và Thắ ʼm Hiế ʼu Đườ ʼng cùng lên biể ʼu diễn bài Năm tháng vộ ʼi vắ ʼ, một người đặ ʼm nhạc, một người hát, phồ ʼi hợp rắ ʼt tuyệt vộ ʼi. Sau khi đọ ʼn cuồ ʼi cùng kắ ʼt thúc, hai người cùng nắ ʼm tay nhau chào khán giả, cả hội trường vỗ tay rắ ʼt nhiệt liệ ʼt.

Phương Hồ`i cũng ngồ`i dưới xem bọn họ biểu diễn, cô ngồ`i ở hàng ghế` thứ 16, vị trí không phải là lí tưởng, nhưng đủ để nhìn rõ sự khởi đầ`u của một cuộc tình và sự kế`t thúc của một cuộc tình. Dưới ánh đèn rực rỡ trên sân khấ`u, hai người đó nhìn rấ`t đẹp đôi, dường như cách cô rấ`t xa vời, khi giai điệu của bài Năm tháng vội vã vừa cá`t lên, Phương Hồ`i đã bật khóc, cô nhớ lại mùa đông năm ngoái, cũng trong thời điểm lạnh như bây giờ, Trầ`n Tầ`m nói rằ`ng bài hát này chỉ tặng cho riêng cô, còn hiện tại mới chỉ 365 ngày trôi qua, Trầ`n Tầ`m đã hát bài Năm tháng vội vã và câ`m tay một người con gái khác.

Phương Hồ`i vô cùng tuyệt vọng, cô biế`t, Trầ`n Tầ`m đã thực sự rời xa cô.

Tiế`t mục tiế`p theo đã bắ`t đầ`u, một nữ sinh hát bài Chú chim tù túng, Phương Hồ`i quệt nước mắ`t, rút điện thoại ra và run rẩy bắ`m số` của Trầ`n Tầ`m.

Lúc điện thoại đổ chuông, Trầ`n Tầ`m đang đứng sau sân khấ`u chúc mừng Thẩ`m Hiểu Đường, cậu hôn nhẹ lên má Thẩ`m Hiểu Đường, chưa bao giờ Trầ`n Tầ`m thể hiện sự thân thiện với Thẩ`m Hiểu Đường trước mặt mọi người như thế` này, nhưng lâ`n này cậu quá hưng phấ`n, bài Năm tháng vội vã được biểu diễn rấ`t tuyệt vời, cậu không thể kìm ché` cảm xúc trong lòng mình. Thấ`y số` của Phương Hồ`i, Trầ`n Tầ`m ngầ`n ngừ một lát nhưng vẫn ra ngoài nghe máy, cũng đã bô`n ngày rồ`i họ không liên hệ với nhau.

“A lô?”.

“A lô, em đây”.

“Ừ”.

“Trần Tâm, em muốn hỏi anh một việc, anh chỉ cần trả lời phải hay không phải là được”. Phương Hồ i cố gắng kìm chế mình, không để tiếng khóc bật ra.

“Em nói đi”.

“Anh thích Thẩm Hiểu Đường phải không?”.

Trần Tâm im lặng, cậu biết chắc chắn Phương Hồ i đã hiểu ra vấn đề. Trần Tâm ngập ngừng một lúc, nhìn Thẩm Hiểu Đường đang mỉm cười phía sau cánh gà, không giấu gì nữa mà trả lời luôn: “Phải”.

Sau khi được trực tiếp nghe câu trả lời từ phía Trần Tâm, Phương Hồ i vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, trái tim như bị xé ra thành trăm mảnh, máu đã ngừng chảy, chỉ có nước mắt là tuôn trào như suối. Kể cả cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn rơi lã chã. Phương Hồ i cố gắng kìm chế tiếng khóc, qua điện thoại, hai người chỉ nghe thấy lời bài hát Chú chim tù túng, thời gian tựa như hồ đen rộng vô bờ, từng phút chầm chậm trôi qua. Một lúc lâu sau, Phương Hồ i mới lên tiếng:

“Trần Tâm, anh hãy nhớ đây, vừa nãy là mấy phút cuối cùng mình ở bên nhau, từ giây phút này trở đi, em không phải là người yêu của anh nữa, chúng mình chia tay”.

Nghe đến từ chia tay, Trần Tâm liên sững lại, mặc dù đã biết sớm muộn gì cậu và Phương Hồ i cũng sẽ chia tay nhau, nhưng Trần Tâm nghĩ rằng việc đó sẽ diễn ra sau khi hai người đối mặt với nhau, ít nhất là phải nói rõ mọi vấn đề. Sự việc diễn ra quá bất ngờ, khiến cậu có chút gì đó không cam lòng.

“Phương Hồ i, em hãy nghe anh nói... Phương Hồ i? Phương Hồ i?”.

Trần Tâm đang định nói gì đó thì Phương Hồì đã cúp máy, khi cậu gọi lại, đầu bên kia đã tắt máy. Trần Tâm vô cùng sốt ruột, nhớ lại vừa nãy nghe thấy bài hát Chú chim tù túng qua điện thoại, biết chắc chắn Phương Hồì đang có mặt trong hội trường, cậu liền xông vào sân khấu, nhưng đã bị bảo vệ chặn lại.

Trần Tâm cố gắng đứng trên sân khấu tìm Phương Hồì, nhưng phía dưới rất đông người, khuôn mặt người nào cũng chỉ là một chiếc bóng mờ, cậu không thể phát hiện cô đang ngồi ở đâu. Giữa mấy trăm người, cho dù nỗ lực đến đâu, Trần Tâm vẫn không thể tìm ra Phương Hồì. Rõ ràng là cô ở đó, nhưng cậu không thể tìm thấy cô.

Cảm giác bất lực trong giây phút đó khiến Trần Tâm vô cùng chột ngếch, cậu biết, sẽ không bao giờ tìm lại được cô gái từng nói sẽ suốt đời ở bên cậu.

Sau khi chương trình kết thúc, Trần Tâm vẫn ôm một tia hi vọng và đứng trước cửa đợi, nhưng hội trường có hai cửa, cậu sốt ruột đứng ở bên này một lát rồi lại chạy sang bên kia một lát. Sợ để lỡ ở cửa bên này, sau đó lại sợ để lỡ ở cửa bên kia. Cuối cùng Trần Tâm vẫn không tìm được Phương Hồì, cậu liên tục gọi điện thoại cho Phương Hồì, nhưng cô tắt máy, cậu lại gọi về phòng cô, nhưng Lưu Vân Vi nói cô về phòng thu dọn đồ đạc và đã về nhà. Trần Tâm cúp máy rồi chạy ngay ra cổng trường, cậu muốn gặp Phương Hồì, gặp Phương Hồì ngay lập tức, chia tay gì đó sẽ nói sau, chỉ cần gặp cô trước đã.

Lúc Trần Tâm lên ô tô, tuyết bắt đầu rơi, đường bắt đầu tắc, lúc đến hoa viên Cự Long đã hơn ba giờ đồng hồ trôi qua, nhưng cô giúp việc nhà Phương Hồì lại đưa ra câu trả lời khiến cậu vô cùng thất vọng, Phương Hồì không về nhà. Trần Tâm gọi điện thoại cô vẫn tắt máy, điện thoại nhà ba cô cũng không có người

nghe máy, cô gái này tựa như mắ t tích khởi thê ́ gian, khiế n cậu vô cùng sợ hãi, bắ t an.

Trầ n Tầ m nói lúc đó cậu vô cùng số t ruột, cậu cảm thấ y dường như mình đã chọn sai con đường, từ hội trường của trường đê n việc Phương Hồ i sẽ về ề ngôi nhà nào, cậu đê u phán đoán sai. Dường như điê u này đò ng nghĩa với việc số ́ phận đã an bài họ ắ t phải chia tay, chia tay vô ́ n là điê u cậu đã nghĩ đê n từ trước, nhưng khi nó thực sự xảy ra, không hiểu tại sao cậu lại đau khổ và không cam tâm như vậy.

Trầ n Tầ m rời hoa viên Cự Long, tuyế t đã rơi dày, xe cộ tắ c trên đường, chiế c xe nào cũng lê bước rắ t khó khăn. Trầ n Tầ m lang thang trên vỉa hè, bông tuyế t bay lá tả gầ n như che kín mắ t cậu, nước mắ t và bông tuyế t hòa lẫn vào nhau khiế n cậu không nhìn rõ bóng người phía trước, cậu không biế t đi đâu mà chỉ thấ t thêu bước đi, trong lòng cậu chỉ có một cái tên, đó chính là Phương Hồ i.

Khi Trầ n Tầ m điên cuồ ng tìm Phương Hồ i trên đường phố ́, Phương Hồ i cũng đang lang thang trên một con đường khác.

Sau khi rời trường W, cô liề n quay về ề trường F, đầ u tiên cô tìm đê n cái cây họ khắ c chữ năm xưa, tên vẫn còn đó, nét chữ cũng vẫn còn đó, vì khắ c bắ ng chìa khóa nên các vế t răng cưa đê u vẫn còn đó. Phương Hồ i bật khóc, cô đã lắ y tuyế t lắ p lên dòng chữ đó, cuố i cùng họ vẫn chia tay, mãi mãi chia tay rồ i.

Sau đó cô lại đê n khu giảng đường câ p ba, học sinh vẫn đang học, hành lang rắ t yên tĩnh, chỉ nghe thấ y tiế ng giảng bài của giáo viên các lớp. Qua cửa sổ đầ ng sau cô đã nhìn thấ y cô Hầ u, cô vẫn giảng bài bắ ng giọng rắ t trong trẻo, chỉ có điê u tay trái đã có thêm một chiế c nhẫn, nghe nói cô đã kắ t hôn. Bước về ề phía trước cô lại

nhìn thầy thầy Lưu, thầy vẫn không ngừng “ờ ờ”, học sinh ngồi dưới cũng vẫn bám nhau cười trộm. Tầng trên cùng vẫn dành cho học sinh khối 12, cô Lí vẫn dạy lớp A, đang nhậm mạnh tầm quan trọng của kì thi tháng, học sinh đang ngồi dưới cúi đầu rầu rĩ.

Giữa lúc mơ màng, Phương Hồ có cảm giác như mình lại được quay trở về với thời cấp ba, lúc thì Lâm Gia Mạt đến rủ cô đi vệ sinh, buổi trưa Triệu Diệp đi lấy cơm, Kiều Nhiên lấy giấy ăn ra lau bàn, còn Trần Tâm thì nắm tay cô, cùng cô về nhà.

Tuy nhiên hiện tại đã khác, ở đây giờ chỉ còn lại một mình cô, tất cả mọi cảnh vật trong trường đều không hề thay đổi, nhưng từ một học sinh được ngồi trong lớp học, giờ cô đã biến thành người đứng bên ngoài lớp học. Phương Hồ từ từ ngồi sụp xuống, đôi vai cô rung lên bần bật, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi lã chã xuống đất và tạo thành một vũng nước tuyệt vọng. Những âm thanh hàm hồ, văn cổ, ABCD đã nuốt chửng tiếng khóc không thể kìm chế của cô, giữa hành lang tĩnh mịch trong ngày đông, chỉ còn lại một chiếc bóng lẻ loi, buồn bã.

Rời trường F, Phương Hồ liền đi trên con đường mà cô và Trần Tâm vẫn thường đi rồi về nhà một mình. Trên đường đi, cô chỉ nghĩ về những chuyện mà mình đã từng trải qua với Trần Tâm. Cùng dán báo tường, cùng hò hét dưới thành lầu Đông Hoa Môn, cái nhìn trong phòng y tế, mẫu giấy thể hiện tình cảm, dòng chữ nghiêng ngả trên bảng, câu nói thích cô qua điện thoại, chiếc vòng đeo tay được tết bằng sợi nilon trong suốt, mặc áo đồng phục ngược, tấm thiệp và con gấu bông, viên đá ghi tên và miếng gậy đàn dán hình trái tim màu bạc, cái nắm tay đầu tiên dưới khu nhà cô ở, đi mua đồ ăn trước buổi picnic, biểu ngữ viết khi đi biểu tình, chiếc áo phông đỏ trong dịp múa tập thể, chuỗi hạt đeo cổ bị đứt, cái ôm nhuốm máu trên cầu vượt bộ hành ở công viên Địa Đàn, nụ hôn đầu đời trong ngày cuối cùng của năm 1999, trận khi

đá u tranh cúp Nike, bài hát Năm tháng vội vã viết tặng cô, bài hát Niềm tin hát trong buổi liên hoan chia tay, cuộc đua xe trên đường Tràng An khi Bắ c Kinh giành quyề n đăng cai tổ chức Thê vận hội, vở lự đạ trong đợt tập quân sự, một lá thư email trong sáu ngày nghỉ quố c khánh, buổi cãi nhau trong trường, lâ n cuố i cùng chia tay...

Nhữ ng kỉ niệm sâu sắ c một thời, nhưng đê n giờ nhớ lại lại mơ hồ biế t bao, Phương Hồ i không thể nắ m bắ t đượ c chút gì của quá khứ, càng không thể tưởng tượng về tương lai, cô chỉ có thể lang thang giữa bầ u trời đầ y tuyế t và thỏ a lòng thỏ n thức.

Mùa đông năm 2001, Bắ c Kinh đã có một trận tuyế t lớn, cả thành phố đê u bị kẹt xe, một đợt kẹt xe chưa từng có trong lịch sử, giồ ng như tâm trạng của Phương Hồ i và Trầ n Tầ m. Họ vừa khóc vừa lang thang ở hai điể m trong thành phố , cuố i cùng đi về hai hướng khác nhau.

5

Lúc Trầ`n Tầ`m về` đê`n trường đã gầ`n 11 giờ, cậu không đi xe mà đi bộ về`. Quãng đường dài và cái lạnh của gió tuyế`t đã khiế`n tâm trạng thê lương của cậu càng tê tái hơn, cậu lê bước về` kí túc xá, nhìn thấ`y Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng đang đứng với một người tuyế`t cao bắ`ng cô mới sừng sờ đứng lại.

“Cậu thấ`y... người tuyế`t này có đẹp không?”. Đôi má Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng đỏ bừng vì lạnh, cô vừa sụ`t sụ`t vừa nói: “Một mình tớ đã`p đấ`y... đã`p má`y tiế`ng đờ`ng hồ` mới xong”.

Trầ`n Tầ`m chậm rãi bước tới, cậu nhìn thấ`y trên chiế`c bụng tròn của người tuyế`t có ghi tên cậu, Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng liề`n chỉ vào nói: “Cái này tớ vừa viế`t lên xong, bị người khác nhìn thấ`y thì ngại lắ`m... vì thực sự tớ rấ`t nhớ cậu, không biế`t cậu đã đi đâu, cũng không biế`t cậu có quay về` nữa không. Vừa nãy đại ca xuố`ng chơi với tớ rấ`t lâu, bị tớ đuổi lên phòng rồ`i. Thực ra tớ rấ`t muố`n đứng chơi với đại ca, nhưng lại nghĩ nhớ không đợi được cậu, bị đại ca nhìn thấ`y thì ngườ`ng thấ`y mô`! Thế` nên tớ...”.

Không đợi Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng nói hế`t, Trầ`n Tầ`m liề`n ôm chặt lắ`y cô, cơ thể vẫn còn hơi á`m và mùi hương thoang thoảng của cô đã làm tiêu tan sự mệt mỏi và về`t thương lòng Trầ`n Tầ`m, cậu không kìm được mà bật khóc, tựa như đứa trẻ đã lạc đường rấ`t lâu đột nhiên tìm thấ`y nhà.

Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng gục trong lòng cậu, lặ`ng lặ`ng nghe tiế`ng khóc của một chàng trai, lờ`ng ngực Trầ`n Tầ`m run lên, mỗi nhịp đê`u khiế`n cô run rẩy, cô không biế`t Trầ`n Tầ`m đã trải qua chuyện gì mà lại đau khổ như vậy. Tự nhiên Thẩ`m Hiế`u Đườ`ng lại

cảm thấy hoảng hốt, cô ôm chặt lưng Trần Tâm và nói: “Thôi... mọi chuyện qua rồi... hãy quên hết đi...”.

Vừa đến 11 giờ, như mọi bận, cô quản lí kí túc xá liền ra ngoài ngõ, nhìn thấy Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường đang ôm nhau liền cau mày nói: “Này! Đến giờ rồi! Đến giờ rồi! Cô có lên phòng không đấy! Không lên tôi khóa cửa đó nhé!”.

“11 giờ rồi... tớ phải lên phòng đây”. Thẩm Hiểu Đường vừa đứng dậy lại bị Trần Tâm kéo ngay và ôm chặt trong lòng.

“Đừng lên. Để tớ ôm cậu thêm lát nữa, chỉ một lát thôi...”. Trần Tâm nói nhỏ vào tai cô, thậm chí giọng còn lộ rõ vẻ năn nỉ.

“Hê! Tôi nói hai cô cậu đó! Có về phòng không! Tuyế t đang rơi đấy! Thế là được rồi!”. Cô quản lí kí túc xá gọi to hơn.

“Này, gọi bọn mình đấy, cậu không vào là không vào được nữa đâu đấy”. Thẩm Hiểu Đường gục trong lòng cậu nói, còn Trần Tâm dường như không nghe thấy, vẫn im lặng ôm cô.

“Tôi đóng cửa đó nhé! Lát nữa đừng có vào gõ cửa! Gõ cũng không mở! Dở hơi!”. Cô quản lí kí túc xá bực bội hừ một tiếng rồi khóa cổng lớn bả ng xích sắt.

“Đó, giờ thì cậu không có chỗ nào để đi thật rồi!”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tâm vẫn đang đọng nước mắt trên mặt và nói nửa đùa nửa thật: “Làm thế nào bây giờ, tớ cũng không có cách nào để chứa chấp cậu, hay là bọn mình ra ngoài ngủ?”.

Trần Tâm liền buông Thẩm Hiểu Đường ra, nhìn nụ cười duyên dáng của cô, đột nhiên kéo cô ra ngoài.

“Cậu làm gì vậy? Không về` thì tớ bị nhốt ở ngoài đây!” Thảm Hiều Đường sững sờ` đi theo cậu nói.

“Bọn mình ra ngoài ngủ”. Trầ`n Tầ`m bình tĩnh nói.

Thảm Hiều Đường liề`n sững lại, giữa lúc đang ngơ ngác thì bị cậu kéo ra khỏi công trường.

Có câ`u thì phải có cung, để` đáp ứng một số` nhu câ`u đặc biệt của các đôi tình nhân sinh viên, về` cơ bản quanh trường đại học nào cũng đề`u có một số` quán trọ nhỏ. Phòng ô`c tồ`i tàn, đồ` đạc đơn giản, giá tiề`n rẻ, nhưng những người đế`n đây ở cũng không quan tâm đế`n những điề`u này, chỉ câ`n có giường là được.

Trầ`n Tầ`m chưa bao giờ đế`n những nơi này, nhưng Quảng Cường là khách quen, cậu ta lại rá`t thích kể về` những chuyện này, thế` nên Trầ`n Tầ`m cũng biế`t quán nào có hệ thồ`ng lò sưởi tồ`t, quán nào WC không hôi, quán nào mới mở, chần đệm sạch sẽ...

Trầ`n Tầ`m liề`n dò dẫm đưa Thảm Hiều Đường đế`n một quán trọ đã từng được nghe tên, lúc vào cửa cả hai người đề`u tỏ ra ngại ngùng, ông chủ đã quen với cảnh tượng này, không hỏi gì mà cho họ một phòng, rồ`i ông ta ngáp dài ngáp ngắn nói: “Chúng mình thư”.

Thảm Hiều Đường không mang gì, cô luồ`ng cuồ`ng túm lấ`y Trầ`n Tầ`m, Trầ`n Tầ`m thì có mang, nhưng không biế`t chúng mình thư để` làm gì, cậu liề`n ngáp ngừng nói: “Bạn á`y không mang... chúng mình thư làm gì ạ?”.

“Đăng kí phòng ở! Công an yêu câ`u!”. Ông chủ ngẩng đầ`u lên liế`c cậu một cái nói: “Có của cậu là được rồ`i!”.

Trầ`n Tầ`m đỏ mặt đưa chúng mình thư cho ông ta, ông chủ ghi lại trên một cuồ`n sổ rồ`i nói: “Phòng 316, đi vào trong, nước tắ`m

giờ này không còn nóng nữa, dùng tạm vậy, uống nước thì để n quây lầy phích. Trả phòng trước 12 giờ ngày mai, quá giờ tính hai ngày”.

Trần Tâm không nói gì nữa, nhận chìa khóa rồi kéo Thẩm Hiểu Đường đi vào trong. Phòng là phòng tiêu chuẩn nhưng rất khiêm tốn, hai chiếc giường đơn đã chiếm một diện tích không nhỏ, họ chỉ có thể mỗi người ngồi một giường, nét mặt đều không được tự nhiên cho lắm.

“Ngủ chứ?”. Thẩm Hiểu Đường rụt rè hỏi.

“Ừ”. Trần Tâm nằ m xuống nói: “Để cậu phải chịu khổ, thôi ngủ tạm một đêm nhé”.

Thẩm Hiểu Đường co hai chân lên giường, cúi đầu xuống nói: “Cậu... cậu tắt đèn đi”.

“Hả?”.

“Tớ phải cởi áo ngoài...”.

“Ừ... ừ...”. Trần Tâm vội vàng bò dậy, tắt hết tất cả các đèn.

Tiếng xột xoạt của quần áo vang lên, nghe rất mờ ám, khiến tim Trần Tâm đập thình thịch. Cậu nằ m quay lưng vào Thẩm Hiểu Đường, đầu óc rối ròi bởi, lúc thì nghĩ đến Phương Hồ i, lúc lại nghĩ đến Thẩm Hiểu Đường.

“Này...”. Im lặng một lát, Thẩm Hiểu Đường liề n lên tiế ng: “Cậu đã ngủ chưa?”.

“Chưa”. Trần Tâm quay lại nói.

“Có thể kể cho tớ nghe hôm nay cậu làm sao không?”.

“Mắt đi một thứ một thời vô cùng quan trọng đối với mình”.
Mắt Trần Tâm lại bắt đầu uơn uớt.

“Thế bây giờ có còn quan trọng nữa không?”.

“Không biết... nhưng vô cùng buồn, tớ chưa buồn như thế này bao giờ”.

“Vì chuyện này mà không lên nhận giải mà bỏ đi ư?”.

“Ừ. Lúc đó bắt đầu óc rối bời, vô cùng tuyệt vọng, vô cùng lẻ loi, cả tối hôm nay tớ đâu có cảm giác này, giống như bị ném sang một thế giới khác, tiến hay lùi đều không được, không tìm được chỗ nào để đi. Cậu có biết không? Sau khi lớn lên, đây là lần đầu tiên tớ khóc nhiều như vậy...”. Trần Tâm quệt tay lên khóe mắt nói.

“Ừ...”.

“Nhưng lúc nhìn thấy cậu, tớ có cảm giác như lại được quay trở về với thế giới này. Trường của tớ, kí túc xá của tớ, người bạn gái mà tớ quý mến đều ở đây... lúc đó cảm thấy vô cùng yên tâm, chỉ muốn ôm chặt cậu và không buông tay ra nữa”.

“Tớ hơi lạnh... cậu có thể ôm tớ một lát được không?”. Thẩm Hiểu Đường co người vào chần nói.

Trần Tâm ngả n ngủ một lát rồi ngổ ỉ dậy sang giường cô.

“Thấy cậu như vậy tớ rất thương, nhưng lại hơi sợ, vì tớ cảm thấy đó là do tớ không hiểu cậu. Trần Tâm, cậu hãy hứa với tớ, bất luận cậu đánh mắt thứ gì, cái đó đã từng quan trọng với cậu như thế nào, sau này đừng nghĩ đến nữa có được không? Cậu sẽ có cái quan trọng hơn”. Thẩm Hiểu Đường dựa vào lòng Trần Tâm nói.

“Ừ!”. Trầ `n Tầ `m vừa khóc vừa gậ ` đầ `u.

“Cậ u có thíc ` tó khồ ng?”.

“Thíc `”.

“Thíc ` bắ ` ng tồ ng nầ o?”.

“Thíc ` đế ` n nồ i giờ ra nồ ng nồ i nầ y...”.

“Nồ ng nồ i nầ o?”. Thẩ m Hiể u Đườ ng ngắ ng đầ ` u lê n hỏ i.

“Đừ ng đồ ng đầ y, nế ` u khồ ng tó lậ i muồ ` n làm chuyệ n xầ ` u đầ ` y...”. Trầ `n Tầ `m ấ ` n cô xuồ ` ng nồ i.

“Ghét cậ u quá!”. Thẩ m Hiể u Đườ ng đở bừ ng mặ t đắ ng Trầ `n Tầ `m mặ t cá i.

“Thậ t đầ ` y... đượ c ô m cậ u tó mớ i thầ ` y yê n tầ m”.

Hai đứ a ô m chặ t nầ u, Trầ `n Tầ `m ra sứ c ngừ i mừ i thồ m chỉ có riề ng ở Thẩ m Hiể u Đườ ng và tồ tồ nhắ ` m mắ ` t lậ i.

Phườ ng Hồ ` i ở nhầ hai ngầ y trồ ng thá i như ngườ i mắ ` t hồ ` n.

Ban ngầ y cô vẫ n ấ n cồ m, làm việ c như bìn h thườ ng, nhữ ng khồ ng nhó rồ ` t cuộ c là đầ ấ n cá i gì, làm việ c gì. Đề m đế ` n cô lậ i rơi và o trồ ng thá i mắ ` t ngủ, ô m chắ n có thể thứ c chồ ng chồ ng cả đề m, mắ i cho đế ` n khi trồ i tồ mờ sắ ng mớ i chộ p mắ ` t đượ c mặ t lứ c, nhữ ng rồ ` i lậ i tồ ng rầ ` t nhầ n. Vì cô lườ n mớ thầ ` y Trầ `n Tầ `m, khồ ng chỉ là trồ ng giắ c mớ , bìn h thườ ng nhữ ng ấ m thầ ng hê đượ c, nhữ ng đồ ng chữ đượ c đượ c, cô đề ` u tườ ng tườ ng ra đượ c Trầ `n Tầ `m. Chàng trầ i đó như đầ đượ c khắ c và o trá i tim cô, tồ trá i tim đế ` n mặ c mầ u đề ` u để lậ i đầ ` u vế ` t, khồ ng thể xồ a mờ .

Cứ nghĩ đến Trần Tâm là Phương Hồ i lại khóc, cho dù là bao kí ức đẹp đẽ, cuối cùng đều biến thành chữ “phải” xen lẫn trong tiếng nhạc trong trái tim cô. Một âm tiết đơn giản đã tuyên bố bản án tử hình cho tình yêu của cô. Cuối cùng Phương Hồ i đã hiểu ra rằng, mọi thứ mãi mãi duy nhất đến cuối cùng đều vẫn biến thành sự cắt đứt không thể thay đổi. Tình cảm cao thượng của cô đã từng cho cô dũng khí và lòng sức mạnh vô tận, nhưng khi tình cảm đó không còn cao thượng, mọi kỉ niệm đẹp mà cô chặt chiu gìn giữ đã biến thành liều thuốc độc ăn mòn trái tim cô, hủy hoại tất cả, cuối cùng biến thành tro tàn cùng với quá khứ.

Cảm giác mất đi Trần Tâm đáng sợ hơn những gì mà trước đó Phương Hồ i đã tưởng tượng.

Tô i chú nhật khi quay về kí túc xá, đầu tiên Phương Hồ i nghe thấy giọng nói trong trẻo của Lưu Vân Vi, cô đang nói gì đó với mọi người trong phòng, hình như cuối ng lên gì đó nên giọng cũng nói to hơn.

“Thật đâ y! Chắ c chắ n tớ không nói dồ i đâu! Bạn cá p ba của tớ tận mắ t chứng kiế n mà, hai người đứng ôm nhau dưới sân, lúc đó sắ p đế n giờ đóng cửa rô i, bọn họ không hê có ý định về phòng!”.

“Có phải bọn họ đã chính thức yêu nhau rô i không nhi? Thế Phương Hồ i làm thế nào?”. Giọng Tiế t San vọng ra.

“Phương Hồ i làm được gì?”. Lí Kỳ thở dài nói: “Nói thật là bọn họ chia tay nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, người như Trần Tâm làm sao cậu á y giữ được. Vào đại học rô i không thể giồ ng thời cá p ba, không phải Tiế t San với người yêu học cùng cá p ba cũng chia tay nhau rô i đó sao? Tớ và cậu bạn tớ bây giờ một chỗ n đôi nơi, cũng chẳng biế t sau này sẽ thế nào!”.

“Haizz, cũng tội nghiệp Phương Hồ`i thật...”. Tiế`t San nói: “Tớ và ông người yêu cũ chia tay nhau trong êm thấ`m, đầ`ng này cậu á`y là bị người thứ ba phá bĩnh, chấ`c chấ`n sẽ vô cùng khổ sở!”.

“Chấ`c chấ`n rô`i, cậu á`y vô`n số`ng nội tâm mà, tớ thấ`y cậu á`y đã phải chịu đựng một thời gian khá dài rô`i”. Lí Kỳ nói: “Vân Vân, Phương Hồ`i về` thì cậu đừng có nói gì đế`n chuyện nhìn thấ`y Thâm Hiểu Đường nhé!”.

“Tớ biế`t mà! Thực ra theo tớ bọn họ nên chia tay nhau cho xong, yêu đương có gì là hay? Độc thân vẫn thoải mái nhấ`t! Tô`t nhấ`t là cậu cũng nên chia tay với ông anh Quảng Đông của cậu đi Lí Kỳ ạ, bọn mình cả phòng độc thân! Chia tay thôi, chúng mình chia tay thôi!”. Lưư Vân Vi cá`t cao giọng hát.

Phương Hồ`i đứng ngoài cửa, cô nắ`m chặt tay lại, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, để lại một vế`t hình bán nguyệt. Cô cảm thấ`y trái tim mình như bị ai túm chặt, đau đốn, nghẹt thở, bá`t giác nước mắ`t lại trào ra. Cô không muố`n vào phòng, nhưng quay đầ`u đi rô`i lại không nghĩ ra nơi nào có thể đi. Phương Hồ`i cảm thấ`y hiện tại mình rấ`t nực cười, hồ`i đầ`u nói với mọi người rằ`ng Trầ`n Tầ`m là người yêu của mình, hiện tại không còn là người yêu nữa thì cũng phải nói với họ. Cho dù ngại ngùng và xấ`u hổ đế`n đâu, cũng đầ`u buộc phải đố`i mặt.

Sự khác biệt giữa tình cũ và tình mới không chỉ là nước mắ`t và nụ cười, nỗi đau bị bỏ rơi, dù là ai cũng không thể thờ ơ coi như không có chuyện gì xảy ra. Phụ nữ luôn muố`n túm lắ`y người phụ tình để hỏi và câu trả lời thường càng khiế`n họ đau buồ`n hơn. Hai chữ tình buồ`n, nế`u không trải qua sẽ mãi mãi không bao giờ có thể thấ`u hiểu.

Những tiếng chuyện trò trong phòng đột ngột dừng lại khi điện thoại của Phương Hồ`i đổ chuông, Phương Hồ`i vội vàng móc điện thoại ra, bên trên là hai chữ “Trầ`n Tầ`m” vốn đã từng rất quen thuộc, còn hiện tại cái tên này lại như nhát dao cứa vào trái tim, cô không ngầ`n ngủ mà ấ`n ngay phím tắt, quệt nước mắt rồi bước vào phòng, ba cô bạn nhìn cô với vẻ ngại ngùng, không ai biế`t phải nói thế` nào.

Phương Hồ`i lặng lẽ đặt đầ` xuống rồi bình thản nói: “Tớ và Trầ`n Tầ`m chia tay nhau rồi”.

6

Đám Lí Kỳ liền khuyên nhủ Phương Hồ i nhưng gâ n như cô không nói gì mà chỉ gật đầ u hoặc lắ c đầ u, khiế n cả bọn đầ u không biế t phải làm thề nào. Một lát sau, Phương Hồ i liền xách phích nước xuố ng tâ ng lắ y nước, ba đũa vôi vàng bảo ừ, cô vừa ra ngoài, cả đám liền thở phào.

Phương Hồ i không đầ n thẳng phòng nước mà đầ n phòng Lâm Gia Mạt trước. Lâm Gia Mạt cũng vừa từ nhà trở lại trường, đang xé p hoa quả lên bàn, nhìn thắ y Phương Hồ i liền cười nói: “Vào đây! Tớ mang quýt đầ n, ngọt lắ m!”.

“Gia Mạt, tớ...”. Phương Hồ i ngập ngừng một lát rô i nói: “Tớ và Trầ n Tầ m chia tay nhau rô i”.

Quả quýt trong tay Lâm Gia Mạt liền rơi bịch xuố ng bàn, mắ y cô bạn cùng phòng cũng sững người không nói chuyện gì nữa, cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, Phương Hồ i luố ng cuố ng mím môi nói: “Đã... chia tay rô i”.

Lâm Gia Mạt không tiế p lời cô mà quay đầ u lại xách phích nước của mình lên nói: “Đi, tớ với cậu đi lắ y nước nhé!”.

Hai đũa ra khỏi cửa, Lâm Gia Mạt mới kéo Phương Hồ i lại hỏi: “Chuyện làm sao vậy? Không phải tuầ n trước vẫn còn ỏn cả đó sao?”.

Phương Hồ i chậm rãi lắ c đầ u, ngân ngắ n nước mắ t kể lại một lâ n chuyện xảy ra tớ i hôm thứ sáu, bao gồ m những điề u mình vừa đượ nghe thắ y trước cửa phòng. Lâm Gia Mạt mỗi lúc một cau mày chặt hơn, cô rút giấ y ăn ra đưa cho Phương Hồ i lau mặt rô i nói: “Từ lâu tớ đã nghĩ chắ c chắ n cậu ta và Thẩm Hiểu

Đường sẽ yêu nhau mà, không ngờ lại diễn ra nhanh như vậy. Với tính cách như Trần Tâm, chắc cậu ấy không nói dối cậu đâu, dù gì thì vẫn tốt hơn việc cậu ta lừa cậu và bắt cả hai tay. Đáng nào thì cũng thế rồi, cậu không có lỗi gì cả, đừng có buồn quá”.

“Gia Mạt, tớ thực sự không hiểu tại sao. Tại tớ thay đổi ư? Hay do anh ấy thay đổi? Năm xưa hai đứa bọn tớ còn cố gắng bằng mọi cách để được thi một trường, vì muốn được học cùng trường với tớ mà Trần Tâm còn bỏ một bài vật lí không làm. Đợt tập quân sự cũng vậy mà, cậu có còn nhớ không? Anh ấy còn nhặt vỏ lựu đạn về cho tớ! Rồi cả trước kia...”.

“Phương Hồ i, hiện tại không phải là trước kia nữa”. Lâm Gia Mạt ngắt lời cô nói: “Không phải tớ đã từng nói với cậu rồi đó sao. Chỉ cần bọn mình lớn lên, thì cậu sẽ thay đổi, cậu ấy cũng sẽ thay đổi. Hồ i đâu vì cậu mà cậu ấy thi vào đây là do cậu ấy yêu cậu, hiện tại vì Thẩm Hiểu Đường mà cậu ấy chia tay với cậu là vì cậu ấy không yêu cậu nữa. Tình yêu không phải là cái trước đây thế nào sau này vẫn sẽ như thế, cậu có hiểu không? Cái khó tin nhất trên thế gian này chính là tình yêu. Nếu cậu ta đã quên quá khứ thì cậu cũng hãy quên đi”.

“Nhưng tớ không thể... tớ yêu anh ấy, tớ vẫn còn yêu anh ấy...”. Phương Hồ i cố gắng nhìn lên trời nhưng nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng.

“Tình yêu là chuyện của hai người, chỉ có tình yêu của một người là bi ai nhất. Phương Hồ i, cậu đừng nghĩ nữa, kết thúc rồi, mọi thứ đã thực sự kết thúc rồi. Bắt đầu từ bây giờ, Trần Tâm là Trần Tâm, cậu là cậu, giữa các cậu không còn mối quan hệ nào nữa. Lâm Gia Mạt đỡ vai Phương Hồ i và nhìn cô nói.

Phuong Hồ`i bật khóc mà không hề` ngại ngừng, Lâm Gia Mạt vừa vỗ về` cô vừa nói nhỏ: “Khóc đi, khóc xong mọi chuyện sẽ trôi qua, bọn mình sẽ làm lại từ đầ`u...”.

Điện thoại trong túi Phuong Hồ`i lại đổ chuông, lâ`n này là tin nhắ`n, vẫn là của Trầ`n Tầ`m, ba chữ rắ`t đơn giản: “Anh xin lỗi”.

Phuong Hồ`i run rẩy giờ chiế`c điện thoại ra trước mặt Lâm Gia Mạt và nói một cách đau đớn: “Cậu xem, má`y ngày qua anh á`y chỉ gửi đi gửi lại cho tớ má`y chữ này. Nhưng tớ không nhắ`n lại, cậu biế`t tại sao không? Vì anh á`y đã nuố`t lời, anh á`y đã từng hứa với tớ rằ`ng, không bao giờ nói lời xin lỗi với tớ...”.

Lâm Gia Mạt nhìn Phuong Hồ`i run rẩy giữa ngày đông đã nhá`n nhem tồ`i, nhìn ba chữ “anh xin lỗi” trên màn hình màu xanh lục trong tay cô, cuố`i cùng cũng không kìm đượ`c liề`n bật khóc. Cô giẩ`ng lắ`y chiế`c điện thoại 8210 của Phuong Hồ`i và xóa luôn dòng tin nhắ`n rồ`i nói: “Nói xin lỗi không làm cái đé`ch gì! Để` tớ gọi điện thoại cho cậu ta, bắ`t cậu ta phải giải thích rõ ràng trước mặt cậu!”.

Phuong Hồ`i vội vàng á`n tay cô xuố`ng, lắ`c đầ`u nói: “Không, Gia Mạt, tớ không muố`n nói chuyện với anh á`y! Không muố`n nói chuyện với anh á`y! Tớ cảm thắ`y con người hiện tại không phải là Trầ`n Tầ`m! Trầ`n Tầ`m mà tớ yêu không phải như thế` này! Cậu đừng bảo anh ta đé`n, tớ không muố`n nhìn thắ`y anh ta nữa!”.

Hai cô gái liề`n ôm nhau khóc, nỗi đau tuổi thanh xuân của họ đã lan tỏa giữa bầ`u trời lạnh giá, tâm hồ`n chưa bị xã hội làm chai sạn đã khắ`c sâu tắ`t cả mọi vế`t thương.

Sau đó Trầ`n Tầ`m không đé`n tìm Phuong Hồ`i nữa. Gọi điện thoại cho cô thì bị tắ`t, gọi điện thoại về` nhà cũng bị tắ`t, nhắ`n tin không trả lời, trên QQ cũng không thắ`y bóng dáng cô đâu. Giồ`ng

như hồ i Phương Hồ i đén bên cậu, khi ra đi cô cũng lặng lẽ, âm thầm.

Thực ra không phải Trầ n Tầ m không thể tìm thấ y cô, nhưng cậu không dám, không biế t tại sao cậu không thể đố i mặt với cô gái mảnh khảnh có đôi mắ t đượ m buồ n đó. Cứ nghĩ đén Phương Hồ i cậu lại cảm thấ y tim mình đau nhói, thỉnh thoảng gặp trong sân trường, nhìn thấ y bóng cô vội vã tránh mặt, Trầ n Tầ m thấ y buồ n vô cùng. Cậu cảm thấ y giữa họ có cái gì đó chưa kế t thúc, ít nhấ t là phải nói chuyện với nhau một lầ n, kể cả từ nay trở đi làm người xa lạ cũng phải đích thân nói lời tạm biệt. Nhưng Phương Hồ i không cho cậu cơ hội này, cô tự mình lựa chọn phương thức kế t thúc của họ, để Trầ n Tầ m luôn cảm thấ y trăn trở trong lòng. Bao nhiêu năm qua, nói vẫn rấ t yêu là giả tạo, nhưng nếu nói không quan tâm gì nữa cũng là giả.

Không có Phương Hồ i, Trầ n Tầ m và Lâm Gia Mạt lại gầ n nhau hơn, vì cậu muố n biế t chuyện của Phương Hồ i, qua Lâm Gia Mạt, cậu còn biế t đượ c ít nhiề u thông tin. Và những thông tin này thường khiế n cậu đau lòng hơn, ví dụ cô gầ y thế nào, số ng khép mình thế nào, buồ n bã thế nào, tội nghiệp thế nào... Dùng tính từ tội nghiệp khiế n cả Trầ n Tầ m và Lâm Gia Mạt đều vô cùng buồ n. Họ không muố n thương hại Phương Hồ i, ngược lại đều muố n nhìn thấ y dù chỉ có một mình, Phương Hồ i cũng vẫn số ng ỏn. Nhưng ông trời không chiề u lòng người, mỗi ngày Phương Hồ i một tiề u tụy hơn, dường như gió thổi là bay.

Trái với vẻ ảo não của Phương Hồ i, thời gian đó, Thẩm Hiểu Đường vô cùng rạng rỡ, xinh đẹp. Cô và Trầ n Tầ m rấ t hợp nhau, ở bên nhau, hai người không thiế u chuyện gì để nói. Không giồ ng với vai trò người lắ ng nghe như Phương Hồ i, bản thân Thẩm Hiểu Đường cũng là một người tâm sự, cô và Trầ n Tầ m đã thành đôi, không thể thiế u những câu chuyện cười đùa tranh cãi, thỉnh thoảng

họ cũng cãi nhau. Nhưng không giữ kín trong lòng như Phương Hồ`i, anh một câu em một câu, nói một lúc là làm hòa.

Trầ`n Tầ`m nói thời gian đó cậu và Thẩ`m Hiể`u Đườ`ng ở bên nhau rấ`t vui vẻ, cậu cũng thực sự thích Thẩ`m Hiể`u Đườ`ng, muố`n đế`n với cô. Nhưng vì sự tồ`n tại của Phương Hồ`i mà niề`m vui không thể tận hưởng hế`t mình. Giố`ng như việc trước ngày thi có buổi liên hoan, cho dù chơi vui đế`n đâu, trong lòng vẫn không thấ`y yên tâm.

Trầ`n Tầ`m cũng đã nói chuyện này với Tô`ng Ninh ở phòng, Tô`ng Ninh liề`n liế`c cậu một cái và nói: “Tôi nói thật là ông được vui đời tiên! Đứ`ng núi này trông núi nọ! Ông yên câ`u cũng cao quá đầ`y. Vừa muố`n tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào với 42, đờ`ng thời lại muố`n gương vỡ lại lành với 41. Ông nghĩ gì vậy hả?”.

“Thế` nào là gương vỡ lại lành! Tôi chỉ muố`n Phương Hồ`i được số`ng vui vẻ một chút, chuyện gì cũng giấ`u trong lòng, tôi sợ cậu á`y ó`m mắ`t”. Trầ`n Tầ`m rầ`u rĩ nói.

“Thế` nên mới nói là ông chỉ muố`n được số`ng yên ổn với 42, còn 41 thì vẫn số`ng vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Tôi nói cho ông biế`t nhé, không thể được đâu! Ông là người biế`t rõ hơn tôi làm thế` nào mới có thể giúp Phương Hồ`i số`ng vui vẻ. Vì cậu á`y rấ`t yêu ông nên mới như vậy, nế`u muố`n cậu á`y vui vẻ trở lại thì trừ phi ông và cậu á`y gương vỡ lại lành. Nhưng ông có làm được không? Không làm được đứ`ng không? Không làm được thì ông đừ`ng có mơ hã`o nữa! Không thể có cái gọi là đẹp cả đôi đườ`ng đâu, nế`u ông cứ nhấ`t quyế`t muố`n làm như vậy thì chỉ có thể khiế`n cả hai cùng thương tích đầ`y mình thôi”. Tô`ng Ninh tung tung nói.

“Thế` ông bảo tôi không câ`n phải để` ý đế`n Phương Hồ`i nữa ư?”. Trầ`n Tầ`m thắ`c mắ`c.

“Vấn đề là ông không để ý được áy chứ! Tôi thấy chắc là ông để ý quá quen rồi, ông có phải là người Đông Bắc đâu, việc gì phải làm Lôi Phong thời hiện đại! Hơn nữa chuyện tình cảm có phải thích để ý là để ý được đâu? Ông cũng nên để cậu áy tự lập một chút, có người nào không thất tình vài lần đâu, ông coi như để cậu áy tích lũy kinh nghiệm từ ông thôi, lần sau thất tình sẽ không đau khổ như bây giờ nữa”.

“Tôi phát hiện ra rằng ông là người cực kì nhẫn tâm? Phương Hồì không phải là đứa con gái lẳng nhăng như vậy đâu, cậu áy rất coi trọng tình yêu, thất tình lần nữa? Thất tình thêm một lần chắc Phương Hồì không bao giờ yêu nữa đâu...”.

“Tôi bảo ông này, ông đâu phải là Giả Bảo Ngọc, không thể coi con gái quanh ông là chị gái, em gái của mình được, hôm nay là Đình Đình, ngày mai là Phương Hồì... Ông không có đủ khả năng đó đâu, không thể kiểm soát được”. Tông Ninh liền ôm cổ Trần Tâm nói: “Đặc biệt là đối với Gia Mạt của tôi, tôi năn nỉ ông hãy buông móng vuốt ma quỷ của ông ra, dù gì thì cô nàng cũng có chút tình ý với ông, đừng có suốt ngày hện hò cô nàng ra ngoài như thế!”.

“Haizz! Vòng vo một hồì như vậy, chắc là để nói chuyện này đúng không!”. Trần Tâm liền cười và đẩy cậu ra rồi nói: “Ông yên tâm! Tôi không có ý đồ gì với Gia Mạt nhà ông đâu, một cô nàng đã đủ làm tôi điêu đứng lắm rồi, thêm một cô nàng nữa thì ông cứ giết luôn tôi đi cho xong. Tôi hẹn gặp Gia Mạt là để hỏi chuyện Phương Hồì mà. Ông đừng có mất mùa đổ tại thiên tai, không cưa được lại đổ cho tôi như thế! Có giỏi thì ngày ngày cứ việc tán công người ta đi!”.

“Tôi cũng muốn lắm chứ! Nhưng nàng có thêm đề m xia gì đề n tôi đâu!”. Tông Ninh cười buồn nói: “Xem ra tôi phải sử dụng thủ đoạn mới được”.

“Ê, ông đừng có đại dột nhé! Nhìn ánh mắt ông mà tôi sờn hết cả gai ốc lên đây này!”. Trầ `n Tầ `m trợn mắt nói.

“Thôi đi! Đó là tôi có trách nhiệm với tương lai của tôi và Gia Mạt, ai như ông, chẳng có kế ` hoạch gì cả. Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho nàng, tôi `i nay ông không được tìm nàng đâu đâu đâu!”.

“Biết rồi, tôi chờ xem thủ đoạn của ngài vậy!”. Trầ `n Tầ `m khua tay nói.

Hai đứa đang nói chuyện thì Quảng Cường ở phòng bên cạnh lại chui sang phòng bọn họ, vừa bước vào cửa đã nói: “Nói chuyện các em vui vẻ thế `? Tôi thông báo nhé, tôi `i qua lại cửa được một em, nhỏ thôi, rất ngây thơ! Không phải bô `c phét chứ em vẫn là...”.

“Gái trinh!”. Trầ `n Tầ `m và Tô `ng Ninh cùng đồng thanh lên tiếng, ba đứa liền cười ha ha với nhau.

Ngày nào bọn họ cũng nói những câu đùa tương tự như vậy, không ai để ý gì cả, hờ `i đó Trầ `n Tầ `m không thể ngờ được rằng, những câu đùa phiếm đó sẽ kinh hoàng như thế ` nào.

Cuối cùng Tô ng Ninh vẫn không hẹn được Lâm Gia Mạt đi ăn, rõ ràng là lúc đó Lâm Gia Mạt không hề để ý đến cậu, nhìn thấy cậu, câu đầu tiên cô hỏi là: “Cậu có thấy Trầ n Tầ m ở đâu không? Tôi có việc muốn tìm cậu ấy”.

“Nhìn thấy thì có nhìn thấy, hình như cậu ấy không muốn bị cậu tìm lắm”. Tô ng Ninh thờ ơ đáp.

“Cậu nói thế là có ý gì? Đừng nói với cái giọng khó chịu như thế!”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Tôi đến cậu ta đi chơi với Thẩm Hiểu Đường, cậu tìm có tiện không?”. Tô ng Ninh cười nói.

“Đi chơi với Thẩm Hiểu Đường thì có sao? Cậu ta là Vương Mẫu nương nương hay Thất Tiên Nữ? Người trầ n đi cùng với cô nàng mà không được gặp hay sao? Hay thật! Trước đây Trầ n Tầ m và Phương Hồ i còn yêu nhau, tôi cũng chẳng ngại gì, thích gặp là gặp, sợ gì chứ!”. Lâm Gia Mạt giận dữ nói.

“Thẩm Hiểu Đường không giống Phương Hồ i. Hơn nữa, ngày nào các cậu cũng gặp nhau, dường như cũng không hay lắm, Phương Hồ i sẽ nghĩ thế nào”. Tô ng Ninh vẫn không hạ giọng.

“Tôi đi gặp cậu ấy là để nói chuyện về Phương Hồ i”. Lâm Gia Mạt bực bội quay mặt đi nói.

“Ừ, vì chuyện của Phương Hồ i mà cậu đi tìm Trầ n Tầ m hay vì tìm Trầ n Tầ m nên cậu mới nói chuyện của Phương Hồ i?”. Tô ng Ninh ngẩng đầu lên với vẻ thách thức.

Lâm Gia Mạt hậm hực nhìn Tô ng Ninh rồ i cười gắ n nói:
“Người cậu mà mọc lông thì chắ c chắ n sẽ ranh ma hơn cả khi, tớ cũng không vòng vo với cậu nữa, có cả hai nguyên nhân, cậu hài lòng về` câu trả lời này chưa?”.

Thấ y cô nói như vậy, Tô ng Ninh không biế t phải nói gì nữa, cuố i cùng đành nói: “Sao cậu chẳng nể nang khi nói chuyện với tớ gì cả!”.

“Không phải với tớ cậu cũng thế` đó sao?”. Lâm Gia Mạt lạnh lùng đáp.

“Gia Mạt, cậu biế t là tớ không có ý như vậy. Nế u cậu đã biế t tớ nhìn nhận vá n đê` rành mạch hơn cậu thì hãy nghe tớ khuyên một câu, đừng làm như vậy nữa. Một là cậu không đáng phải làm như vậy, Trầ n Tầ m và Thẩ m Hiể u Đườ ng đang dính nhau như keo, Trầ n Tầ m với Phươ ng Hồ i vẫn chưa cắ t đứt được hoàn toàn, làm sao cậu ta có thời gian nghĩ đê` n cậu được, làm sao có thể đố i xử thật lòng với cậu? Hai là sẽ không có lợi cho mô i quan hệ giữa các cậu, sau khi Trầ n Tầ m và Phươ ng Hồ i chia tay nhau, tình bạn được coi là vững bê` n giữa các cậu sẽ vá p phải sự thách thức lớn, nế u các cậu còn dính níu tình cảm với nhau thì chắ c chắ n cuố i cùng các cậu sẽ mấ t hê` t tấ t cả, không cẩn thận còn trở mặt với nhau. Cậu bảo như thế` có đáng hay không? Cũng chỉ có má y năm tuổi trẻ này thôi, các cậu không thể phung phí như vậy, đê` n khi mọi thứ xong xuôi thì các cậu cũng không còn tinh thầ` n để yêu để hận nữa đâu. Gia Mạt, cậu đừng để tuổi xuân trôi qua vô ích vì những chuyện này nữa. Phươ ng Hồ i như thế` nào cậu không nhìn thấ y hay sao? Cậu muố n mình cũng biế n thành người như cậu á y hay thậm chí còn tệ hơn cậu á y?”.

Tô ng Ninh nói rấ t khẩn thiế t, Lâm Gia Mạt lặng lẽ lắ ng nghe nhưng không đáp lại, cô biế t những điề u Tô ng Ninh nói đê` u rấ t

đúng, nhưng cô không thể làm chủ được bản thân mình một cách lí trí như vậy, cô luôn có cảm giác rằng có cái gì đó đang dày vò cô và dày vò cả người khác.

Thầy Lâm Gia Mạt không nói gì, Tô ng Ninh tưởng cô đã hiểu ra vấp đề, bèn cười rồi kéo cô, nói: “Nói nhiều quá tớ cũng khát nước rồi, thôi đi ăn với tớ nhé! Tớ mời cậu, cậu thích ăn cơm cari hay mì?”.

“Tớ không đi đâu”. Lâm Gia Mạt giã ng ra khỏi tay cậu và nói: “Trần Tâm có việc không có nghĩa rằng tớ phải đi ăn cùng cậu, tớ muốn về xem đĩa Mưa sao băng, tớ không tin, không có Đạo Minh Tự thì tớ không tìm được một anh như Hoa Trạch Loại! À, trong phim có một câu thoại tớ cho là rất kinh điển: ‘Nếu lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì’, thế nên tớ không nói với cậu hai từ đó nữa, bye bye”.

Lâm Gia Mạt vẫy tay rồi bước đi, Tô ng Ninh đứng sau lưng cô vừa tức vừa buồn cười, rồi cậu gọi với theo: “Ê! Tớ không hơn anh chàng Miêu Hoa gì đó à?”.

“Cậu hả?”. Lâm Gia Mạt ngoái đầu lại cười nói: “Cùng lắm chỉ là mấy vai vô danh tiểu tốt thôi, tu luyện thêm 100 năm nữa đi!”.

Tô ng Ninh nhìn theo bóng cô, cau mày như đang suy tư gì đó.

Không rủ được Lâm Gia Mạt, Tô ng Ninh đành phải đi ăn một mình, lúc cậu về đến phòng, Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường đã ra ngoài, Cao Thượng đang vừa xem phim Chị Mã nhân cư vừa cười, Vương Thâm Chiêu đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên phòng tự học.

Nhìn cuốn vở trong tay Vương Thâm Chiêu, Tô ng Ninh mới chợt bừng tỉnh: “Đại ca, vở môn kinh tế chính trị đúng không? Cho em mượn em photo một bản nhé?”.

“Ok thôi, nhưng vở này của tôi không đầy đủ đâu, cậu dùng tạm vậy nhé”. Vương Thâm Chiêu cười rồi đưa vở cho Tô ng Ninh nói.

“Thanks đại ca! Vở của đại ca mà không đủ thì cả lớp còn có người nào ghi đủ nữa, đại ca cứu anh em một phen rồi, đáng lẽ em đã định bỏ môn kinh tế chính trị, có ghi chép gì đâu, chắc chắn là dứt, may mà có đại ca!”. Tô ng Ninh dứt sách vào túi nói.

Vương Thâm Chiêu liếc nhìn khuỷu tay, đột nhiên Cao Khả Thượng lại bật cười ha ha, cả hai đưa đầu giật nảy mình, Tô ng Ninh trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Cao Thượng! Ông đừng có lên cơn bùng bùng như thế được không! Người biết thì bảo ông đang xem ti vi, người nào không biết lại tưởng Quảng Cường đem đĩa nào về làm máy hiệp trong phòng mình đấy!”. Tô ng Ninh nói.

“Cái này... xem vui lắm! Tôi và bà nội tôi đều rất khoái xem!”. Cao Khả Thượng chỉ tay vào ti vi cười nói.

“Hay cái gì mà hay! Tôi phát hiện thấy sở thích của ông giống hệt sở thích của các bà già, nào là học thuộc điểm đỗ xe bus, xem phim truyền hình gì đó. Haizz, con trai không nên sống ở nhà bà, kiểu gì cũng mắc tật lắm đấy!”. Tô ng Ninh lắc đầu nói.

“Tôi sống với nhà ai thì liên quan gì đến ông?”. Cao Khả Thượng hậm hực liếc Tô ng Ninh một cái rồi nói: “Chắc chắn lại vừa bị Lâm Gia Mạt quạt cho một trận nên mới về phòng giặt cá chém thớt đây!”.

“Tôi... ông...”.

Tô ng Ninh bị Cao Khả Thượng điểm trúng huyệt, Vương Thâm Chiêu liếc nhìn rồi vỗ vai Tô ng Ninh nói: “thôi, đi học đi, Cao Thượng đã học thuộc được nửa cuốn vở ghi của tôi, cậu còn chưa xem lần nào đúng không?”.

“Hóa ra hắ n ta chuẩn bị từ lâu rồi hả! Thảo nào ngờ ỉ xem ti vi nhàn nhã thế! Tôi cũng không ngờ ỉ 888 với các ông nữa mà đi photo vở đây!”.

Tô ńg Ninh đé n cửa hàng photo nhỏ ở cổng trường phía Đông, mỗi lâ n đé n cuối học kì, công việc làm ăn của cửa hàng rấ t phát, người thì photo vở, kẻ thì photo đề ỉ thi, thậm chí có người còn in tài liệu thành các tờ giấ y nhỏ để quay bài, từ xa đã nhìn thấ y mọi người xếp thành hàng dài. Những sinh viên bình thường không chịu học hành tử tế , đé n lúc này mới vận hế t nội công, thậm chí miệt mài ôn bài thâu đêm suốt sáng ngoài hành lang dưới ánh đèn nhà vệ sinh hoặc đèn trong sân trường, không mong xuấ t sắ c chỉ mong đạt điểm trung bình, không mong được tuyển thẳng lên cao học mà chỉ mong được tốt nghiệp ra trường.

Cho dù ranh ma đé n đâu Tô ńg Ninh cũng không có cách nào để chen ngang, đành ủ dột xếp vào cuối hàng. Cậu vừa đứng vào thì mắ t chợt sáng lên vì nhìn thấ y một chiếc bóng mảnh dẻ quen thuộc xếp trước mặt mình. Cậu hào hứng bước đé n, vỗ vai người đó một cái rồi nói: “Hê, Phương Hồ ỉ! Lâu lắm rồi không gặp cậu!”.

Phương Hồ ỉ liê n quay đầ u lại, nhìn thấ y Tô ńg Ninh bèn nở một nụ cười miễn cưỡng. Cô vô n không thân với đám bạn cùng phòng của Trầ n Tầ m, sau khi chia tay với cậu, ít nhiê u cũng thấ y ngại ngùng, vì thế ỉ song song với việc phải tránh mặt Trầ n Tầ m, gầ n như cô cũng cắ t đứt mọi quan hệ với những người xung quanh cậu.

Tô ńg Ninh lại không tỏ ra khách khí gì mà vui vẻ đứng bên cạnh cô, nhìn cuối n vở vi tích phân trong tay Phương Hồ ỉ rồi hỏi: “Cậu cũng photo vở hả? Tớ cứ tưởng cậu là sinh viên chăm chỉ không bao giờ đi học muộn, lúc nào cũng ngờ ỉ ở hàng ghế ỉ đầ u cơ!”.

“Tớ không phải là sinh viên chăm chỉ, bài vở gâ`n đây tớ không ghi chép gì”. Phương Hồ`i bình thản đáp.

Không câ`n phải nói Tô`ng Ninh cũng biế`t tại sao cô không ghi chép bài vở gâ`n đây, cậu nhìn cô gái mảnh mai trước mặt mình và nói với giọng thông cảm: “Phương Hồ`i, thực ra Trầ`n Tầ`m...”.

“Không liên quan gì đê`n cậu á`y, cậu không câ`n phải nói đâu!”. Phương Hồ`i ngắ`t lời cậu, có lẽ do cuô`ng quá nên giọng cô cũng có phầ`n gắ`t gồng, sau khi nói xong, cô cũng thấ`y hơi ngại, bèn vội lảng sang chuyện khác: “Cậu photo vở gì vậy?”.

“Kinh tê` chính trị. Cậu có câ`n không? Vở của đại ca phòng bọn tớ, rất đầ`y đủ, tớ muo`n photo một cuo`n cho Gia Mạ`t, bình thường cậu á`y cũng chẳng học hành gì. Nế`u cậu câ`n thì tớ photo cả luôn cho, lát nữa cậu mang về` cho Gia Mạ`t hộ` tớ nhé”. Tô`ng Ninh mở cuo`n vở của Vương Thâm Chiêu ra nói.

“Không câ`n đâu, vở kinh tê` chính trị tớ có rồ`i”. Phương Hồ`i nhìn cuo`n vở dày đặc chữ rồ`i lắ`c đầ`u nói: “Lát nữa cậu đưa tớ, tớ sẽ mang lên cho Gia Mạ`t, cậu quan tâm đê`n Gia Mạ`t nhi”.

“Haizz, quan tâm nữa cũng chẳng để` làm gì, người ta có để` ý gì đâu!”. Tô`ng Ninh nói với vẻ chán chường.

“Không phải đâu, tớ rấ`t hiểu Gia Mạ`t, người mà cậu á`y không để` ý thì cậu á`y chẳng buo`n nhắ`c đê`n đâu. Nhưng không phải cậu á`y vẫn mơ thấ`y cậu đó sao? Thê` nên cậu phải có lòng tin đố`i với mình”. Phương Hồ`i mỉm cười nói.

“Nhưng, người mà cậu á`y mơ thấ`y không phải là tớ...”. Tô`ng Ninh cúi đầ`u xuo`ng nói.

“Sao lại không phải? Cậu ấy trực tiếp nói với tớ mà, hôm đó ăn cơm...”. Phương Hồ ì nhớ lại chuyện cũ, bất giác dừng lại một lát, cảm giác đau đớn, xót xa trong lòng khiến cô rơi vào trạng thái thần thờ, rồi cô lại nói tiếp: “Tóm lại chắc chắn là cậu mà”.

“Không phải thật mà”. Tô ñng Ninh cũng dừng lại, dường như phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói được tiếp: “Đã ñng nào thì cậu và Trầ ñ Tầ ñ cũng chia tay nhau rồi, tớ cũng không giấ u cậu nữa, thực ra người mà Gia Mạt mơ thấ y ngày hôm đó là... Trầ ñ Tầ ñ...”.

Nét mặt Phương Hồ ì liền sững lại, cô nhìn chắ m chắ m vào Tô ñng Ninh, tựa như cậu vừa nói câu gì đó vô cùng khó tin, một lúc lâu sau cô mới run rẩy nói: “Không thể! Cậu đừng nói linh tinh, rõ ràng là cậu ấy... rõ ràng là cậu ấy...”.

“Tớ không nói linh tinh đâu! Đó là điề u mà Gia Mạt đã nói trực tiếp với tớ, hơn nữa Trầ ñ Tầ ñ cũng biế t. Phương Hồ ì, cậu đừng làm như vậy. Tớ biế t chắc chắn cậu rất buồn, nhưng sự thật là như vậy, cậu buộc phải đố i mặt. Cậu là cô gái tốt bụng, bọn tớ đề u muố n cậu được số ñg vui hơn. Nhưng tớ cho rằ ñg giấ u giế m mọi chuyện với cậu là không công bằ ñg, đây cũng không phải là cách giải thoát gì hay cả. Tớ chỉ...”.

Thấ y ánh mắ t Phương Hồ ì mỗi lúc một vô hờ ñ hơn, sắ c mặt mỗi lúc một nhọt nhạt hơn, cuố i cùng Tô ñng Ninh không nỡ lòng nói tiếp nữa.

“Ừ, cảm ơn cậu, bye bye”. Phương Hồ ì bắ t đầ u nói chuyện không đầ u không cuố i, cô thần thờ vắ tay chào Tô ñng Ninh rồi ôm cuố n vở về ñ phòng.

Tô ñng Ninh nhìn theo cô bằ ñg ánh mắ t lo lắ ñg, nhưng cậu không đi theo mà lắ m bắ m nói hế t câu đằ ñg nói dở ban nầy: “Tớ chỉ nói cho cậu biế t trước bọn họ mà thôi...”.

Phương Hồ`i lang thang vô định trên đường, cảm giác trong lòng cô lúc này đã biế`n thành một mớ hỗn độn, mọi tâm trạng buồn bã, phần nộ, đau khổ, thắ`c mắ`c bó chặt vào nhau, hoàn toàn khiế`n cô mắ`t đi phương hướng. Cô không nhớ đã về` đé`n trường bằ`ng cách nào, sau đó lại gọi điện thoại cho Lâm Gia Mạt như thế` nào, rô`i chỉ hỏi đi hỏi lại Lâm Gia Mạt tại sao. Cô chỉ nhớ rằ`ng mình khóc mãi, khóc mà không thể` tìm ché` được mình, khóc cho đé`n khi mắ`t cay xè. Cuố`i cùng cô ra khỏi cổng trường và bắ`t xe, điên cuô`ng rời khỏi trường mà không ngoái đầ`u nhìn lại.

Cô cảm thắ`y, trong ngôi trường này không có nơi nào có thể` khiế`n cô số`ng tiế`p được nữa.

Tô`i về` đé`n nhà, Phương Hồ`i tắ`t mắ`t, rút dây điện thoại như thường lệ, cô đã nhận được thư của Kiề`u Nhiên, lâ`n này khi đọc đé`n câu “mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điề`u tốt lành và mong sớm nhận được thư của cậu”, Phương Hồ`i đã không thể` gõ được chữ “ổn” được nữa. Trước mặt cô, màn hình máy tính mỗi lúc một nhòe đi, bàn phím ướt đẫm nước mắ`t, sau khi ngón tay cô chạm vào, tắ`t cả các chữ cái từ A đé`n Z đầ`u bị ngắ`m hế`t mọi nỗi đau khổ không thể` xóa mờ.

8

Mùa đông năm đó Kiêu Nhiên đã về nước.

Sau khi nhận được email của Phương Hồ i, cậu vô cùng sốt ruột, mặc dù lời lẽ không đâu không cuối, nhưng Kiêu Nhiên vẫn hiểu ra rằng đã xảy ra chuyện gì. Và việc đầu tiên mà cậu nghĩ đến là cậu phải về nước, cậu muốn gặp cô. Nghĩ đến đây, Kiêu Nhiên thà mĩa mai mình, cậu phải trốn đi thật xa là để không muốn tiếp tục nhớ nhưng, nhưng bây giờ xem ra nỗi nhớ lại càng da diết hơn.

Mùng 5 tết, bọn họ gặp nhau ở nhà hàng Vũ Hoa. Kiêu Nhiên đứng ra tổ chức, không ai dám làm mọi người cụt hứng, năm đưa đưa nào cũng có tâm sự riêng, nhưng vẫn có mặt ở điểm hẹn. Phòng ăn rộng rãi vô cùng yên tĩnh, cho đến ngày hôm nay, dường như không ai biết sẽ phải đối mặt với người khác thế nào và sẽ phải nói những gì.

Như hồ i trước đây, khi ăn cơm mỗi người sẽ gọi một món, thời điểm này thường là lúc ồn ào nhất, ai cũng tranh gọi món mà mình thích, thực đơn gần như là bay vèo vèo từ người này sang người khác, gọi món gần như là phải tranh cướp nhau. Nhưng hiện giờ cuốn thực đơn đó vẫn yên tĩnh nằm trên mặt kính tròn như đang giấu cốt họ, Kiêu Nhiên đưa tay ra cầm cuốn thực đơn lên trước và hỏi: “Trước mọi người đều thích ăn món chân giò hầm đúng không? Cho món chân giò Đông Pha trước! Phương Hồ i cậu xem gọi thêm gì nữa đi!”.

Phương Hồ i đón lấy thực đơn, lật qua lật lại và gọi món cà tím rô i đưa cho Triệu Diệp. Triệu Diệp không hề có ý định đón lấy mà nói với giọng nặng nề: “Tôi ăn gì cũng được!”. Trăn Trăn thây vậy

liên đón lấy, nhưng khi đưa ra, bàn tay của cậu và Phương Hồ i đều khựng lại, cuối cùng, cuối n thực đơn liên roi thẳng xuống bàn. Triệu Diệp bực bội căm lên và đẩy về phía Kiêu Nhiên nói: “Thôi ông gọi hé t đi! Để má t thời gian làm gì!”.

Kiêu Nhiên cười gượng nói: “Ừ, đã ng nào tôi cũng biế t tôi về nước thì tôi phải mời mọi người, tôi phải gọi những món rẻ rẻ để các ông không vét sạch được túi tôi!”.

“Nói mà không biế t gương! Đợt đó ai cho ông đi mà không chào mọi người một câu!”. Trần Tâm tiế p lời Kiêu Nhiên, cố gắ ng làm dịu bà u không khí đang căng thẳng.

“Tôi làm thê là để sau khi về nước được các ông đón chào nhiệt liệt mà. Ở với các ông ba năm, kiêu gì cũng phải để tôi được oai một lầ n chứ!”. Kiêu Nhiên cười nói: “Triệu Diệp, ông cũng phải nói gì đi chứ! Sao tôi cứ có cảm giác là ông không nhiệt tình với tôi nhi!”.

“Vùng tôi ở lạnh đế ch chịu được, làm tim tôi đông cứng rô i”. Triệu Diệp thờ ơ nói.

Lâm Gia Mạt mím môi rô i quay mặt đi, Kiêu Nhiên liên đứng dậy vỗ đầ u Triệu Diệp một cái nói: “Chưa uố ng gì mà sao đã cao giọng thê ?”.

Triệu Diệp cười nhạt rô i quay ra nghịch chén trà.

“Bọn mình có gọi bia không?”. Đột nhiên Phương Hồ i ngắ ng đầ u lên hỏi.

Kiêu Nhiên liên đưa má t nhìn cô nói: “Đừng, hôm nay mọi người gặp nhau để nói chuyện, uố ng bia thì còn nói được gì nữa”.

“Đúng vậy...”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ lo lắ ng: “Cậu có uố ng được đầ u”.

“Thôi cứ mang lên một ít đi!”. Phương Hồ`i gọi cô phục vụ đứng ở cửa nói.

Kiê`u Nhiên đang định nói gì nữa thì Trầ`n Tầ`m ngô`i bên cạnh liê`n á`n cậu xuô`ng nói: “Thôi, cậu á`y thích uô`ng thì cứ để cậu á`y uô`ng”.

Cô phục vụ vừa bước vào, Phương Hồ`i liê`n nói: “Cho mười chai bia trước, mở nắ`p luôn đi nhé”.

Đế`n lúc này thì Trầ`n Tầ`m cũng tròn mắ`t sừng số`t, cậu vội đưa mắ`t ra hiệu cho Kiê`u Nhiên, Kiê`u Nhiên trợn mắ`t nhìn cậu một cái rồ`i quay sang nói với Phương Hồ`i: “Gọi nhiê`u thê` làm gì? Bọn mình không uô`ng được bao nhiêu đâu!”.

“Không sao, tớ uô`ng được”. Phương Hồ`i bình thản đáp.

“Em uô`ng được gì chứ!”. Không kìm được nữa, Trầ`n Tầ`m liê`n nói lớn: “Lầ`n nào uô`ng ba cô`c chẳng say, về` nhà còn đau đầ`u, đau dạ dày! Chị ơi, cho ba chai thôi!”.

“Cảm ơn, nhưng anh không câ`n phải quan tâm đâu, tôi uô`ng được bao nhiêu, giờ anh có biế`t không?”. Phương Hồ`i nhìn sang bên cạnh bắ`ng ánh mắ`t vô hờ`n: “Cứ cho mười chai, mở hế`t ra chị ạ!”.

Đây là cuộc đố`i thoại hoàn chỉnh đầ`u tiên giữa họ sau khi chia tay, cả hai đê`u cảm thắ`y tê tái trước giọng điệ`u xa lạ này, còn mọi người xung quanh cũng không biế`t phải nói gì để an ủi họ.

Cô phục vụ đã nhanh chóng bê vào mười chai bia, Phương Hồ`i cũng không đợi mọi người nhường, đón lắ`y chai bia rót cho mình một cô`c, uô`ng một hơi hế`t sạch rồ`i đặt “cạch” chiế`c cô`c không sang bên cạnh với vẻ thách thức. Lâm Gia Mạ`t lặ`ng lẽ uô`ng cùng cô

một cô c, Trầ n Tầ m không nói gì mà cầ m một chai bia lên uồ ng luôn bắ ng chai, bên kia Triệu Diệp cũng vớ lắ y một chai, cậu còn đưa cho Kiề u Nhiên một chai. Kiề u Nhiên nhìn bọn họ uồ ng bia với tâm trạng nặng nề , biế t cũng không thể khuyê n đượ nữa.

Rõ ràng là bia ngắ m nhanh hơn thức ăn, nhìn ánh mắ t Phương Hồ i đã mắ t đi tiêu cự và bàn tay run run đưa ra nhưng không thể nào vớ đượ cô c bia, Kiề u Nhiên không thể ngô ì yên đượ nữa. Cậu vớ lắ y cô c bia của Phương Hồ i đặt sang một bên nói: “Đừng uồ ng nữa! Uồ ng nữa là say đầ y!”.

“Tớ không say... Cạn...”. Phương Hồ i cười rồ i quay sang giậ chiế c cô c trong tay cậu.

Nhìn vẻ ngà ngà say của Phương Hồ i, Lâm Gia Mạ t vô cùng buồ n bã, cô đứng dậy nắ m lắ y tay Phương Hồ i nói: “Phương Hồ i, cậu đừng làm thế , tớ biế t tớ không ra gì, nhưng tớ... thực sự tớ... Cậu nghĩ về tớ thế nào cũng đượ, nhưng đừng hành hạ mình như vậy đượ không?”.

“Cậu nói cho tớ biế t... cậu thích anh ấy ư?”. Phương Hồ i giờ tay lên chỉ vào Trầ n Tầ m nói.

“Tớ...”. Lâm Gia Mạ t nhìn cô, không thể nào thắ ng thắ n nói ra chữ thích đó.

“Tớ hiểu rồ i...”. Phương Hồ i cười nhạt và nói: “Cuồ i cùng tớ đã hiểu tại sao cậu lại nói thế gian này thứ không đáng tin nhấ t là tình yêu, tớ nghĩ trê n gian này không còn cái gì đáng tin nữa cả...”.

Vừa nói xong, cả hai đề u khóc, mắ t Trầ n Tầ m đỏ hoe, cậu đứng ngay lên nói: “Gia Mạ t tránh ra đi, chuyện này không liên quan gì đế n cậu, là chuyện riêng của tớ. Phương Hồ i, em có chuyện gì thì

nói với anh, đừng giấu trong lòng, như thế không ổn đâu. Anh sẽ nghe hết”.

“Việc gì phải nói với ông! Ông là cái đê ch gì!”. Triệu Diệp cầm chiếc cốc choảng vào Trần Tâm, Trần Tâm nghiêng đầu sang một bên, chiếc cốc lướt qua mặt cậu rồi đập vào bức tường sau lưng cậu, tiếng thủy tinh vỡ tan đã châm ngòi cho cơn thịnh nộ giấu trong sự im lặng từ lâu. “Tại sao ông lại bỏ rơi Phương Hồ? Tại sao ông lại lãng nhẽ với Lâm Gia Mạt! Bất cứ N tay mà giờ ông còn vỗ ngực ra vẻ ta đây là người tốt à! Thôi đừng giả vờ giả vịt nữa!”.

“Ông coi đi! Đây chính là cô bạn mà năm xưa ông nói ông thích nhất!”. Triệu Diệp kéo Phương Hồ đang ngơ ngác bên cạnh rồi lại vỗ vào ngực mình nói: “Đây chính là ông bạn mà năm xưa ông bảo là thân nhất! Ông đùa cợt với bọn tôi đúng không!”.

Triệu Diệp càng nói càng hăng, rồi cậu vung tay lên đập thẳng vào mặt Trần Tâm, Trần Tâm liên ngã phịch xuống đất, môi bật máu, những mảnh vụn thủy tinh đâm vào tay cậu, nhưng cậu không hề thấy đau, chỗ đau đớn nhất là trái tim, đau đến nỗi cậu tưởng như mình sắp chết.

Lâm Gia Mạt liên xông lên kéo Triệu Diệp vẫn còn đang định đánh tiếp, khóc và hét lớn: “Cậu điên rồi à! Cậu làm gì vậy! Người nói thích cậu ấy là tớ chứ có phải cậu ấy đâu! Kể cả là cậu ấy sai, nhưng yêu người khác có kiểm soát được mình đâu!”.

“Yêu! Các người nói đây là tình yêu ư? Các người hãy nhìn Phương Hồ xem, các người bảo đây là tình yêu ư? Các người yêu ích kỷ quá! Coi thường người khác quá!”. Mắt Triệu Diệp đỏ hoe, nhưng vẫn không nỡ hất tay Lâm Gia Mạt ra, cậu phần nộ móc từ trong túi ra một mảnh thạch cao đã ngả vàng, đây là vật kỷ niệm trong trận đấu lọt vào trận chung kết cúp Nike khi cậu bị gãy tay, trên đó có tên của

tất cả bọn họ và mọi tình cảm chân thành của những năm tháng đó. Triệu Diệp run rẩy giơ mảnh thạch cao ra trước mắt cả nhóm, rung rung nước mắt nói: “Đáng lẽ đây là cái tôi định giữ suốt đời, hiện tại m.kiếp tôi nhìn mà thấy kinh tởm! Để cho nó đi đời nhà ma thôi!”.

Mảnh thạch cao lưu giữ bao kỉ niệm của bọn họ bị ném mạnh xuống đất, trong tích tắc đó, tất cả bọn họ đều nhắm hết mắt lại, không ai nở lòng nhìn kỉ niệm đẹp năm xưa biến thành mảnh vụn.

Một hồi im lặng kéo dài khiến trái tim họ tê tái đến tột đỉnh, Phương Hồi bắt đầu nôn khan, Kiều Khiên đến đỡ cô và nhìn đám bạn tàn tạ bằng ánh mắt bi phẫn rồi gầm lên: “Tất cả có thôi ngay đi không! Định giờ trò gì hả? Giải tán? Cút hết! Các người hãy nhìn xem! Tôi là Kiều Nhiên! Đây là Phương Hồi! Trần Tâm! Triệu Diệp! Gia Mạt! Bọn mình là bạn bè không rời nhau một bước hồi cấp ba! Không phải là kẻ thù! Tại sao lại thế này! Mọi người quên hết những năm tháng đó rồi ư! Quên hết những tháng ngày tràn ngập niềm vui, vô lo vô nghĩ rồi ư? Các ông không thể làm như vậy... Không thể làm như vậy được...”.

Rồi Kiều Nhiên bật khóc, tất cả bọn họ đều khóc, Phương Hồi ngơ ngác nhìn Trần Tâm, khóc không còn ra hơi.

Kiều Nhiên từ từ đỡ cô dậy rồi móc ra 300 tệ đưa cho Trần Tâm nói: “Ông xử lí chiến trường đi, tôi đưa Phương Hồi ra ngoài cho thoáng”.

Kiều Nhiên dìu Phương Hồi ra khỏi nhà hàng, Phương Hồi vừa khóc vừa nôn, đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa. Kiều Nhiên cũng không ngại bẩn, bế cô qua đường, đến quầy tạp hóa nhỏ mua giấy ăn và chai nước khoáng, lau chùi cho cô. Phương Hồi không

đứng dậy được, đành ngó i bên vệ đường dựa vào Kiề u Nhiên, vừa nức nở khóc vừa nói: “Cậu nói đi... tại sao Gia Mạt lại thích Trầ n Tầ m... tớ thân với cậu á y nhấ t... hôm tiễn Tô Khải dưới trời mưa, tớ nhìn thấ y cậu á y một mình đứng trên sân ga mà lòng thấ y buồn vô cùng, tớ thầ m câ u chúc cho cậu á y tìm được một người yêu tớ t... thích không có gì là sai cả... nhưng tại sao cậu á y lại thích Trầ n Tầ m hả?”.

“Thôi đừng nói nữa Phương Hồ ì a, bọn mình đừng nói nữa nhé...”. Kiề u Nhiên rung rung nước mắ t ôm chặt cô vào lòng nói: “Hãy quên hế t đi, hãy coi đó là giấ c mơ thôi”.

“Làm sao mà quên được chứ? Quên hế t những ngày tháng đó ư? Tớ tiế c lắ m... Trầ n Tầ m tớ t với tớ như vậy... Những lúc không có ai để ý đế n tớ, cậu á y luôn đế n nói chuyện với tớ, tớ số ng khép mình, không có gì nổi bật, nhưng cậu á y lại bảo tớ tớ t, nói thích tớ... Hàng ngày cậu á y đê u gọi điện thoại cho tớ, tặng tớ con gắ u bông, bên trên còn có một viên sỏi ghi tên của cậu á y! À, bọn tớ còn đã từng mua nhẫn nữa, mỗi người một chiế c, chỉ có 18 tệ thôi, hiện giờ tớ vẫn còn đeo, cậu đơi chút tớ cho cậu xem... Ồ, tớ quên ở nhà rô ì, không tìm thấ y... cậu bảo bọn tớ đã từng yêu nhau như vậy, làm sao tớ có thể quên... tớ không bao giờ muố n quên...”.

“Không muố n quên hả? Không sao cả, cậu cứ quên đi, tớ nhớ hộ cậu. Cậu hãy số ng một cuộc số ng thật vui vẻ khi không có cậu á y, tớ sẽ nhớ hộ cậu, nhớ chuyện của hai đứa cậu...”.

Kiề u Nhiên kéo bàn tay đang để lộ ở ngoài của cô vào lòng mình.

Phương Hồ ì lắ c đầ u nói: “Cậu thử nói xem tại sao cậu á y lại không thích tớ nữa? Có phải tớ không ra gì hay không? Nhưng tớ có bao giờ gây phiề n hà cho cậu á y đâu... Tớ thực sự rấ t thích cậu á y... Sau khi biế t chuyện về `Thẩm Hiểu Đường, tớ rấ t muố n hỏi cậu á y, nhưng sợ cậu á y nghĩ tớ là kẻ rắ c rô ì, đa nghi, nên tớ đã

cô chịu... Sau đó bọn họ hát với nhau rồi tớ mới hỏi cậu ấy... Cậu ấy bảo thích Thẩm Hiểu Đường... Lúc đó tớ buồn vô cùng... Rồi rành là Trần Tâm nói sẽ yêu tớ suốt đời, cậu ấy còn bảo tụi tớ sẽ lấy nhau, sinh con, đi chợ, giặt giũ, nấu ăn... À đúng rồi, còn muốn nhờ cậu là phù rể, Lâm Gia Mạt làm phù dâu... Nhưng mới được ba năm mà cậu ấy đã thay lòng đổi dạ. Sao mọi người đều thay đổi hết rồi? Bài hát mà Trần Tâm hát với Thẩm Hiểu Đường là bài cậu ấy viết tặng tớ... Năm tháng vội vã... Để tớ hát cho cậu nghe nhé “Bóng cây dưới ánh trăng thắp thoáng đã lâu, cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi đã đi qua con đường này bao nhiêu lần, dưới ánh tà dương đã bao lâu tôi nhìn vào mắt em, em có bao nhiêu điều nuôi tiếc mà luôn yêu thêm...”.

Phương Hồ nhìn trong lòng Kiên Nhiên hát hết bài Năm tháng vội vã, khuôn mặt hai người đều ướt đẫm nước mắt, không biết nước mắt ai đã làm ướt mặt ai.

Bên kia Triệu Diệp và Trần Tâm cũng dìu Lâm Gia Mạt loạng choạng đi ra, lúc xuống bậc tam cấp, Lâm Gia Mạt lặng lẽ rút tay ra khỏi tay Trần Tâm, dựa hẳn vào người Triệu Diệp. Trần Tâm buồn bã nhìn cô rồi sang đường.

Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp nhìn ở vệ đường bên này, cô nhìn theo bóng Trần Tâm, mắt đỏ hoe nói: “Triệu Diệp... tớ xin lỗi. Tớ biết cậu sẽ buồn nhưng tớ vẫn nói với cậu rằng tớ thích Trần Tâm... Cậu nói đúng, tớ là một kẻ ích kỷ, từ Tô Khải đến Trần Tâm, tớ thích người ta nhưng chưa bao giờ đặt mình vào địa vị của người khác để xem người ta nghĩ gì... Thế nên tớ đã không có được tình yêu, đáng đời tớ, tớ...”.

“Đừng nói nữa Gia Mạt!”. Triệu Diệp bịt miệng cô nói: “Tớ tệ quá, vừa này tớ không nên nói cậu như vậy. Tớ ghen, không chỉ ghen mà tớ còn thấy áy náy... Nhưng Gia Mạt à, tớ không trách cậu, tớ cũng

không thể trách cậu, thích ai là việc không thể miễn cưỡng, tớ ngớ ngẩn nên không hiểu điều này, tớ cũng không có sự chuẩn bị trước về tinh thần và độ kiên nhẫn để chịu đựng sự đau khổ này... Tớ biết cậu không thích tớ, cho dù tớ nỗ lực đến đâu cậu đều không thích tớ... Tớ không mong chờ gì cả, cậu cho tớ nắm tay cậu một lát được không? Giống như lần trước đi chơi Thanh Long Hiệp, chỉ một lát thôi... ”.

Lâm Gia Mạt vừa khóc vừa cầm tay Triệu Diệp, Triệu Diệp nắm chặt tay cô bằng hai tay và nói: “Thực ra rất nhiều người thích tớ, con gái trong trường tớ học đều rất thích xem tớ chơi bóng, lần này tớ về tớ sẽ không thích cậu nữa đâu, cậu đừng có hờ hững nhé!”.

“Ừ...”. Lâm Gia Mạt quệt má nói: “Tớ cũng không còn cơ hội hờ hững nữa”.

“Cậu biết không, bây giờ được nắm tay cậu tớ lại nhớ hôm tổ chức bọn mình nắm tay nhau dưới gốc cây, thực ra hờ hững tớ có tình đứng cạnh cậu, chỉ vì muốn tìm cơ hội nắm tay cậu... Haizz, sao mà tớ nghĩ xa xôi vậy, mới chỉ có nửa năm trôi qua mà cứ như chuyện từ kiếp trước ấy”.

“Vì... bọn mình đều không thể quay trở lại ngày xưa được nữa...”. Lâm Gia Mạt nhắm mắt lại và nói một cách đau khổ.

Trần Tâm sang đường và đến trước mặt Phương Hồ i, rồi cậu ngơ i xuông nắm tay Phương Hồ i nói: “Phương Hồ i, em đừng khóc nữa, mặt sẽ... nhăn hết đấy...”.

Chưa nói hết câu cậu đã bật khóc trước, Phương Hồ i càng khóc dữ dội hơn, cô nắm chặt tay Trần Tâm nói: “Trần Tâm, bọn mình đừng chia tay nhau được không anh? Em có điều gì chưa được, em sẽ sửa hết, được không anh? Anh nói là muốn có em đi theo

suốt cuộc đời mà? Nếu anh không yêu em nữa thì em làm sao theo được anh đến hết đời...”.

“Phương Hồ i, em đừng nói như vậy, anh đau khổ, vô cùng đau khổ...”. Trần Tâm áp tay cô vào mặt mình nói.

“Không được đúng không? Vẫn không được đúng không anh?”. Phương Hồ i nhìn cậu bằng ánh mắt tuyệt vọng hỏi.

“Anh thương em, không muốn xa em, em là người mà kiếp này anh không bao giờ có thể quên, anh thực sự muốn móc cả tim mình ra cho em xem! Ngày ngày anh đều muốn được nghe thấy tiếng em, chỉ khi biết em ăn ngon ngủ yên, anh mới có thể yên tâm... Phương Hồ i, hãy hứa với anh, sau này hãy cho anh luôn được tìm thấy em, biết em sống vẫn ổn được không?”. Trần Tâm lại gằn thêm một bước như sợ cô chạy mất.

“Nhưng anh vẫn không còn thích em nữa... dù em có cầu xin anh, anh vẫn không thích em nữa!”. Phương Hồ i rút phắt tay mình khỏi tay Trần Tâm và nói lớn: “Không thích em thì đi đi, anh đi đi!”.

Sau đó bất luận Trần Tâm nói thế nào, Phương Hồ i chỉ vừa khóc vừa bắt cậu ra chỗ khác. Thấy Phương Hồ i không còn làm chủ được bản thân, Kiều Nhiên vội ôm chặt cô, cậu khua tay ra hiệu cho Trần Tâm không nên ở đây nữa.

Trần Tâm chán nản quay về bên kia đường, cậu đứng trước mặt Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp rồi cúi người xuống nói: “Các cậu sang khuyên Phương Hồ i được không? Cậu ấy chỉ khóc thôi, trời lạnh thế này, cậu ấy sẽ không chịu nổi...”.

“Ông đừng nói điếu này trước mặt Gia Mạt được không? Ông biết rõ là cậu ấy thích ông! Gia Mạt cũng là con gái! Cậu ấy cũng

buồn lắm chứ!”. Triệu Diệp nghe thấy vậy liền bực bội đứng lên đốp chát với Trần Tâm.

“Gia Mạt, tớ có lỗi với cậu, nhưng tớ xin cậu hãy sang khuyên Phương Hồ i... Cậu ấy khóc mãi, tớ nói gì cũng không chịu nghe, cứ tiếp tục thế này thì cậu ấy quy mất...”. Trần Tâm không để mĩa gì đến những lời của Triệu Diệp, tiếp tục rưng rưng nước mắt năn nỉ Lâm Gia Mạt.

“Trần Tâm, cậu không cần phải xin lỗi tớ, tớ cam tâm tình nguyện, có lẽ đúng là tớ không nên thích cậu... Nhưng chỉ có cậu mới khuyên được Phương Hồ i, tớ hay Triệu Diệp nói đều không ăn thua... Tớ đã làm cậu ấy bị tổn thương, nhưng vết thương chí mạng của Phương Hồ i là do cậu gây ra”. Lâm Gia Mạt chỉ vào tim mình nói.

Không còn cách nào khác, Trần Tâm đành quay sang bên kia, để giữa đường cậu liền dừng lại, cho dù là ở bên nào, dường như cậu đều không thể lại gần. Đột nhiên cậu chợt nhớ ra lời thề của mình ngày trước với Phương Hồ i, hồ i đó cậu một mực thề rằng nếu bỏ rơi cô, cậu sẽ bị chúng bạn xa lánh, người thân ruồng bỏ, giờ nhìn Phương Hồ i đang khóc như xé nát tâm can, rồi nhìn Lâm Gia Mạt với ánh mắt vô hồn sau lưng, Trần Tâm cảm thấy thật đứng ý trời.

Không khí tẻ t vẫn còn vương vãn đâu đây, đèn đường đủ màu giăng khắp nơi, con đường nhỏ tựa như chân trời góc bể, Trần Tâm đứng giữa đường phớt xe cộ nhộn nhịp qua lại và bật khóc.

9

Hôm đó gần ng co đến hơn 12 giờ, cả nhóm mới ai về nhà này. Kiều Nhiên đưa Phương Hồ i về, Triệu Diệp đưa Lâm Gia Mạt về, trước khi về, cả hai bên đều không biết phải nói gì với Trần Tâm, Trần Tâm liền vẫy tay rồi quay đầu đi về phía màn đêm.

Ngoài này bọn họ cãi nhau không đâu vào đâu, ở nhà cũng không được yên ổn. Bà Từ Yến Tân không tìm được Phương Hồ i, càng nghĩ càng sốt ruột, cuối cùng không chịu được nữa liền gọi điện cho bà Trương Hiểu Hoa, nghe nói Trần Tâm cũng chưa về, lúc đó mới yên tâm hơn một chút, nhưng rồi lại lo sang chuyện khác. Con cái lớn cả rồi, ai mà biết có làm chuyện gì đại dột không? Hai bà mẹ càng nói càng tưởng tượng ra những chuyện không đâu vào đâu, càng nói càng bực nhau hơn, bên này nói đừng để Trần Tâm suốt ngày gọi điện sang nhà tôi, bên kia nói đừng để Phương Hồ i thỉnh thoảng lại viết thư tình gì đó, cuối cùng cả hai ba mẹ cúp máy trong sự bực bội.

Vừa về đến nhà, Trần Tâm liền bị mẹ gọi ra phòng khách, bà Trương Hiểu Hoa cau mày hỏi: “Con đi đâu vậy? Sao về muộn thế? Sao không gọi điện báo về nhà một tiếng, gọi di động cũng không nhắc máy, có biết mẹ sốt ruột thế nào không?”.

“Con đã nói với mẹ rồi mà, Kiều Nhiên về nước, máy đưa con tụ tập ăn uống, nhà hàng ồn ào như vậy, làm sao nghe thấy chuông di động được”. Trần Tâm uống khá nhiều, ra ngoài gặp gió nên đầu hơi đau, cậu nằm vật ra ghế sofa nói.

Bà Trương Hiểu Hoa liền rót cho cậu một cốc nước và bê đến nói: “Ăn cơm thì cứ việc ăn, uống nhiều rượu thế làm gì?”.

“Haizz, bọn con lớn rồi mà, uống chút cũng có sao đâu”. Trâm Tâm đón lấy cốc nước nói.

“Có sao đâu? Đi chơi với con gái còn uống rượu! Mẹ chỉ sợ mày uống ra chuyện gì thôi! Mày lớn rồi mẹ cũng không muốn nói nhiều, nhưng làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ, có những chuyện làm là phải chịu trách nhiệm đấy con ạ, không được nông nổi đâu, đến lúc đó người ta đến nhà bắt phạt đấy! Lại còn nói năng rât chôi tai nữa chứ!”. Nhớ lại giọng bà Từ Yến Tân lúc nầy, bà Trương Hiểu Hoa càng nói càng tức: “Cái con bé Phương Hồì cũng hay thật đấy, nhìn trông chín chắn như thế mà sao lại bồng bột quá?”.

“Mẹ nói linh tinh gì vậy? Bọn con chỉ ăn cơm với nhau thôi mà, có chuyện gì đâu?”. Trâm Tâm cũng đang bực, nghe mẹ nói chướng tai như vậy liền cãi lại.

“Sao cơ? Mẹ nó gọi điện thoại đến nhà mình đó! Rốt cuộc là chúng mày định làm gì chứ? Lớp 12 đã không học hành tử tế, cuối cùng thi vào trường W còn không biết chú ý cách cư xử của mình, kể cả là yêu đương thì cũng không có ai như chúng mày, để người lớn phải lo lắng!”.

“Thôi thôi, con biết phải làm thế nào mà mẹ! Hồì lớp 12, nếu người lớn không can thiệp lung tung thì bọn con cũng không đến mức phải thế này!”.

“Thôi thôi là thế nào! Bọn mày làm sao vậy! Lẽ nào cha mẹ không được dạy dỗ con cái ư? Mày đã đủ lông đủ cánh nên biết cãi mẹ rồi!”.

“Con đâu dám cãi! Thôi con buồn ngủ rồi, con đi ngủ đây!”.

Trần Tâm bực bội đứng dậy, không để m Xia gì để những lời phàn nàn của bà Trương Hiểu Hoa nữa mà quay về phòng, khóa trái cửa lại. Cậu nhìn thấy có tin nhắn của Thẩm Hiểu Đường trong máy tính, muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng không hiểu thế nào mà lại bấm số gọi đến nhà Phương Hồ i. Máy con số này cậu đã thuộc lòng, trong bóng tối cho dù không nhìn thấy bàn phím nhưng vẫn bấm được mà không sai số nào, đến khi cậu trở về với thực tại thì Phương Hồ i ở đâu bên kia đã nhấc máy.

Bên kia bình thân “a lô” một tiếng, Trần Tâm sửng người, đã lâu rồi cậu không gọi điện cho Phương Hồ i, vì sau khi chia tay, kể cả cậu có gọi thì cũng bị Phương Hồ i tắt máy, hôm nay giữa lúc vô tình gọi nhầm như thế này, đột nhiên nghe thấy giọng cô, Trần Tâm có cảm giác như hai người ở hai thế giới khác nhau.

“A lô... Anh...”. Trần Tâm ngập ngừng nói.

Đầu bên kia lại im lặng trở lại, Trần Tâm nhắm mắt lại, tưởng rằng điện thoại lại bị cúp máy, nhưng một hồi lâu không có tiếng tút tút vọng lại, cậu lại “a lô” thêm tiếng nữa, đầu bên kia mới đáp nhỏ “vâng”.

Sự thay đổi nhỏ này khiến Trần Tâm mừng vô cùng, cậu lắp bắp nói: “Tôi mẹ em có nói gì em không? Hình như mẹ em có gọi điện thoại cho mẹ anh. Em còn nôn không? Em rót ít nước nóng mà uống, đừng để cảm. Ngày mai sẽ khó chịu hơn đây, ngủ dậy đầu đau lắm”.

Nghe Trần Tâm nói vậy, Phương Hồ i lại bắt đầu khóc. Thực ra trái tim cô mềm yếu hơn nhiều so với những gì cô nói, Phương Hồ i rất mong Trần Tâm quay lại với cô, cho dù không còn yêu cô như trước nữa, nhưng chỉ cần được ở bên nhau là đủ. Nhưng cô lại sợ nghe thấy câu trả lời tuyệt tình từ phía Trần Tâm, dù gì thì giữa họ

đã có thêm Thẩm Hiểu Đường, thỉnh thoảng nhìn thấy cô bạn xinh đẹp, tính tình sôi nổi đó ở sân trường, Phương Hồ ì lại cảm thấy tủi hổ, thế nên cô luôn tìm cách tránh mặt Trần Tâm, không gặp cậu, không nói chuyện với cậu, không nghe mọi thông tin về cậu. Nhưng cú điện thoại này đã phá vỡ bức tường ngăn cách trong trái tim cô, nước mắt, sự đố kỵ, nỗi buồn, sự phẫn nộ và cả tình yêu, đều hòa vào làm một và tuôn trào như suối. Trần Tâm như đang đứng trước mặt cô, phải khóc vì cô, bị đánh vì cô, thậm chí đã nắm tay cô. Trong tích tắc nhiệt độ từ làn da quen thuộc truyền sang, Phương Hồ ì đã khuất phục, vì đó chính là chút hơi ấm mà cô đang mong chờ.

Sau khi tình yêu và tình bạn đã tan vỡ thành trăm mảnh, Phương Hồ ì không thể từ chối thêm lần nữa con người mà cô vẫn còn yêu da diết và khát khao mãnh liệt.

“Cảm ơn anh...”. Phương Hồ ì cố gắng kìm chế tiếng khóc nói.

“Không có gì”. Câu nói khách sáo khiến Trần Tâm buồn vô cùng.

“Sao anh lại gọi điện cho em?”.

“Anh quen rồi...”.

“Vâng, thế nhé”.

“Ừ”.

“Bye bye”.

“Bye bye”.

Cuối cùng, cuộc nói chuyện ngắn ngủi đã biến thành tiếng tút tút trong điện thoại ở cả hai đầu, Phương Hồ ì gục xuống giường khóc nức nở.

Gọi điện thoại có thể trở thành thói quen, chăm sóc có thể trở thành thói quen, quan tâm có thể trở thành thói quen, hỏi thăm có thể trở thành thói quen, tuy nhiên, tình yêu mãi mãi không thể trở thành thói quen.

Từ đó trở đi, thỉnh thoảng Trần Tâm và Phương Hồ ì vẫn liên hệ với nhau, nhưng cũng chỉ là nhắn tin hoặc gọi điện hỏi thăm gì đó, nhưng đối với họ, mặc dù giữ hai tâm trạng khác nhau, nhưng cũng đều rất chân thành.

Và mùa đông năm đó, cuộc sống tình cảm của Trần Tâm lại xảy ra một chuyện quan trọng, cậu và Thẩm Hiểu Đường đã làm chuyện đó.

Sau khi tiễn Kiều Nhiên, Trần Tâm không đi đâu nhiều, hai ngày trước khi vào học, Thẩm Hiểu Đường gọi điện thoại cho cậu, hai người không nghĩ được ra chỗ nào để đi chơi, nhà Trần Tâm không có ai, nên cậu đã gọi cô đến, định gặp rồi sẽ bàn sau.

Chuyện xảy ra ngoài dự đoán nhưng cũng không có gì bất ngờ, từ cái ôm đến nụ hôn, từ vuốt ve đến nắn vật ra giường, từ cởi quần áo đến làm tình, tất cả đều diễn ra hết sức tự nhiên. Cả hai đều là lần đầu tiên, khó tránh khỏi sự háp háp, vụng vụng, nhưng họ đã hiến dâng cho nhau tất cả mà không giữ lại gì.

Sau khi xong chuyện, Thẩm Hiểu Đường không khóc, cô dựa vào người Trần Tâm nói: “Đây là lần đầu tiên trong đời em”.

Trần Tâm gật đầu nói: “Anh cũng vậy”.

Thẩm Hiểu Đường nhìn cậu chăm chú: “Em còn zin nhé”.

Trần Tâm ôm chặt cô nói: “Anh cũng không phải là hàng dỏm”.

Thẩm Hiểu Đường liền véo vào thắt lưng cậu một cái nói: “Anh chẳng lãng mạn gì cả”.

“Chẳng lẽ anh lại khóc và bắt em phải có trách nhiệm à?”. Trần Tâm nắm chặt tay cô nói.

“Chứ sao, tốt nhất là phải kéo ống quần em sau khi em mặc quần áo xong, nhất quyết không cho em về, bắt em phải hứa, hứa một kiếp chưa được, ít nhất phải ba kiếp, thế rằng sinh làm người của em, chết làm ma của em”. Thẩm Hiểu Đường cười khúc khích nói.

Trần Tâm trở mình đè lên người cô, giả vờ nghiêm rặng ken két nói: “Xem ra em vẫn còn dai sức lắm! Anh sẽ bắt em phải có trách nhiệm lần nữa với anh đây!”.

Thẩm Hiểu Đường ngại ngùng nói: “Không được, đau lắm...”.

“Sao vừa nãy em không nói gì?”. Trần Tâm hôn nhẹ cô một cái nói.

“Vì em muốn thế”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên nói.

“Anh yêu em”. Trần Tâm ôm chặt cô thì thào.

“Trong sách nói rằng sau khi làm tình, người đàn ông nói anh yêu em là câu nói giả tạo nhất”. Thẩm Hiểu Đường nhìn lên trần nhà nói.

“Anh sẽ có trách nhiệm với em”.

“Câu này là câu nói giả tạo thứ hai”.

“Sách do thắ`ng nào viế`t vậy!”.

“Quan tâm gì đế`n chuyện đó! Kể cả là giả tạo thì anh có giả tạo mãi mãi đượ`c không?”. Thắ`m Hiế`u Đườ`ng quàng tay lên cổ cậu hỏi.

“...Đượ`c”. Trắ`n Tắ`m lại thắ`y buồ`n buồ`n trong lòng, cậu biế`t thực ra là Thắ`m Hiế`u Đườ`ng muố`n nghe cậu nói những điề`u này, nhưng cậu lại không thể thố`t ra thành lời, sau khi chia tay với Phương hồ`i, cậu không muố`n nói đế`n từ mãi mãi nữa.

Sau đó tôi có hỏi Trắ`n Tắ`m, hỏi cậu và Phương Hồ`i đã từng làm chuyện đó hay chưa.

Trắ`n Tắ`m trả lời chưa, mặc dù có vô số` cơ hội, cũng đã từng thân mật đế`n mức gắ`n như sắ`p vượt quá giới hạn, nhưng lại không đi đế`n bước cuối` cùng. Trước đó là do còn trẻ nên không dám, sau đó là do không có đầ`u óc nào. Trắ`n Tắ`m có cách lí giải khá đố`c đáo về` tình dục và tình yêu, cậu nói rằ`ng nế`u cậu và Phương Hồ`i đã từng làm chuyện đó thì có lẽ bọn họ sẽ không chia tay nhau và nế`u cậu và Thắ`m Hiế`u Đườ`ng không làm chuyện đó thì có lẽ bọn họ cũng sẽ không chia tay. Tóm lại là bọn họ yêu nhau rấ`t mãnh liệt nhưng lại giữ gìn cho nhau đế`n giây phút cuối` cùng, chính vì thế` cậu đã kế`t luận rằ`ng, sự cởi mở trong chuyện đó của giới trẻ sinh sau thập kỉ 80 rấ`t đáng bị lên án. Đú`ng là chúng tôi đượ`c tiế`p xúc với chuyện đó sớm hơn, nhưng khi lâm trận thì có khi cũng chỉ như cha mẹ thời Cách mạng văn hóa lên rừng xuố`ng biển, không đế`n mức cởi mở như Mĩ, Nhật Bản.

Hai đứ`a thu dọn giường chiế`u, Trắ`n Tắ`m ôm tắ`m ga trải giường vào nhà vệ sinh giặt, Thắ`m Hiế`u Đườ`ng ngượ`ng ngườ`ng dựa vào cửa nói: “Hay thôi... đừng giặt nữa, tặng em để em làm kỉ niệm”.

“Cái ga to thế` này em câ`m kiể`u gì? Mẹ anh kĩ tính lắ`m, thiế`u một tắ`m ga chắ`c chắ`n sẽ tra hỏi anh. Hơn nữa, anh cũng muố`n

giữ làm kỉ niệm!”. Trầ n Tầ m cười nói.

“Anh giữ kỉ niệm làm gì...”. Thẩ m Hiể u Đườ ng đở bườ ng mặt hỏi.

“Haizz, thôi, bây giờ vật chứng không còn nữa, bọn mình giữ ở trong tim vậy”. Trầ n Tầ m giũ tầ m ga bắ ng sợi cotton đã ngắ m nước ra, dưới ánh nắ ng, tầ m ga nhìn rầ t mỏng, không còn phát hiện ra dầ u vế t gì.

“Đi thôi, bọn mình còn phải đi mua thuố c nữa”. Trầ n Tầ m phoi xong tầ m ga trải giường liề n nói: “Em có biế t loại thuố c đó... tên là gì không”.

“Làm sao em biế t đượ c”. Thẩ m Hiể u Đườ ng cúi đầ u nói lí nhí.

“Quẩ ng Cườ ng thờ ng xuyề n nói với anh, anh cũ ng không để ý, để anh gọi điện thờ ai hỏi Tôn Đầ o, chắ c chắ n cậu ấy biế t”.

Trầ n Tầ m gọi điện thờ ai cho Tôn Đầ o, đầ u bên kia cười nói trêu trỏ c cậu hồ i lâu, mắ t bao nhiề u thờ i gian mới nói ra đượ c cái tên viên tránh thai khắ n cá p, còn bắ t tồ i Trầ n Tầ m phải đư a Thẩ m Hiể u Đườ ng đế n ăn cơm với mọi người cho bắ ng đượ c.

Trầ n Tầ m mua một hộp thuố c tránh thai khắ n cá p ở cửa hàng chuyên bán đồ dành cho người lớn gầ n nhà, ngoài thuố c ra còn mua một hộp bao cao su và nhét vào túi, cậu phải bắ m bụng vào mua, cứ cảm thắ y có gì đó ngại ngườ ng. Thẩ m Hiể u Đườ ng đứ ng ở bên kia đườ ng rầ t xa đọ i cậu, lúc Trầ n Tầ m đi ra, hai đư a còn đi cách nhau một đọ an như không hề quen biế t rồ i mới rẽ vào một góc đườ ng và đứ ng lại, thậm thự t mở hộp thuố c ra đọ c kĩ hướ ng dẫn.

“Hai viên... còn phải uồ ng cách nhau nữa, rắ c rồ i thậ t”. Thẩ m Hiể u Đườ ng nắ m chặ t vi thuố c trong lòng bàn tay nói.

“Nước đây em uống đi!”. Trần Tâm vặn nắp chai nước khoáng ra và đưa cho cô.

“Vội gì anh, trong 72 tiếng đồng hồ đều được mà”. Thẩm Hiểu Đường háy mắt nhìn cậu.

“Không được, anh không yên tâm, nhớ đến trường hợp của Dương Tình là anh lại thấy buồn, anh sợ em cũng...”. Trần Tâm lắc đầu nói.

Thẩm Hiểu Đường cũng giật thột, lấy một viên thuốc ra uống rồi cau mày nói: “Em thấy chẳng công bằng chút nào. Tại sao chỉ có con gái phải uống thuốc, đàn ông thì chẳng sao! Đáng lẽ thuốc này phải thiết kế cho cả nam và nữ, đàn ông uống viên của đàn ông, đàn bà uống viên của đàn bà, như thế còn tạm được!”.

“Nói linh tinh nào! Đàn ông có mang bầu đâu mà phải uống!”. Trần Tâm cười nói.

“Vớ vẩn, không có đàn ông các anh thì phụ nữ mang bầu được không? Anh tưởng tất cả đều là bà Nữ Oa à!”. Thẩm Hiểu Đường trợn mắt nhìn cậu nói: “Em biết rồi, đàn ông đều là bọn ăn xong nhanh nhanh chóng chóng cuốn gói ra về, chẳng ai là tốt cả!”.

“Sao lại nói như thế được! Gì mà em hận đời thế, chẳng khác gì thánh nữ Jeanne d'Arc⁽¹⁾! Anh đã đi đâu! Anh còn muốn ăn nữa đấy!”. Trần Tâm kéo tay Thẩm Hiểu Đường rồi nói: “Đi thôi, đám Tôn Đào đang đợi cơm bọn mình đấy”.

Thẩm Hiểu Đường khẽ giãy ra nhưng vẫn theo cậu lên xe.

Tôn Đào và Đường Hải Băng đã đến từ sớm, Dương Tình thoái thác có việc không đến, Ngô Đình Đình và Trần Tâm, Thẩm Hiểu Đường, người đến trước, kẻ đến sau, Thẩm Hiểu Đường sôi nổi hơn

Phuong Hồ`i, vừa bước vào cửa, hai cô gái đã nói chuyện với nhau, nói vào tận phòng trong. Bọn họ đã biết chuyện Trầ`n Tầ`m và Phuong Hồ`i chia tay nhau từ lâu, Tôn Đào không thể hiện thái độ gì, Đường Hải Bắ`ng lại khá đò`ng tình, chỉ có Ngô Đình Đình là than thở đôi chút, nhưng khi gặp Thắ`m Hiể`u Đườ`ng, cô cũng không nói thêm gì nữa, một cô gái như Thắ`m Hiể`u Đườ`ng, chắ`c không có chàng trai nào là không quý.

Tôn Đào rắ`t hiể`y nên đã gọi một đấ` đĩa bầ`u dục xào, Trầ`n Tầ`m và Thắ`m Hiể`u Đườ`ng bị trêu mặt đỏ` tía tai, sau đó Trầ`n Tầ`m cũng không ngại ngừng nữa, đặt đấ` đĩa bầ`u dục ra trước mặt mình và Thắ`m Hiể`u Đườ`ng nói: “Món này ai dùng người â`y ăn, trên bàn này chỉ có hai đứ`a mình là câ`n, các ông không được đò`ng vào đầ`u đấ`y”.

Ngô Đình Đình định giải vây cho Thắ`m Hiể`u Đườ`ng nhưng Thắ`m Hiể`u Đườ`ng không ngại ngắ`n mà ăn luôn, cô và Trầ`n Tầ`m câ`m tay nhau, Trầ`n Tầ`m ghé sát vào tai cô nói: “Tay anh hơi run...”.

Thắ`m Hiể`u Đườ`ng liề`n cười nói: “Em cũng vậy”.

Cả bọn vui vẻ ăn xong bữa cơm, Trầ`n Tầ`m rắ`t vui, lâu lắ`m rồ`i không được tụ tập thoải mái như thế` này với đắ`m bạn thân hồ`i nhỏ, ăn xong cả bọn lại đi chơi bi-a, sau đó cậu mới đứ`a Thắ`m Hiể`u Đườ`ng về` nhà. Đã là hơn 10 giờ tồ`i nên xe bus cũng vắ`ng, Thắ`m Hiể`u Đườ`ng ngồ`i trên đầ`i Trầ`n Tầ`m hát khe khẽ bài Năm tháng vội vã, Trầ`n Tầ`m nhìn ra ngoài cửa sổ, ngã tư xe vừa chạy qua vô cùng quen thuộc, cậu đã từng nhiề`u lâ`n đứ`a Phuong Hồ`i về` trên con đườ`ng này, chỉ có điề`u nhà cô và nhà Thắ`m Hiể`u Đườ`ng ở hai hướng khác nhau, một nhà nắ`m phía Đò`ng, một nhà nắ`m phía Tây, xe rẽ sang đườ`ng khác, dầ`n dầ`n bỏ lại ngã tư đó` ở phía sau lưng.

IO

Mùa xuân năm 2002 đã đến, mang theo mùi hoa đình hương nồng nàn. Sinh viên nhập học năm 2001 cũng bắt đầu biếng dãn, sáng không còn đi học sớm để chiêm chỗ ngồi, trưa cũng không vội vàng vàng đến nhà ăn ăn cơm nữa, tất cả đều đã bình thản hơn, cuộc sống vẫn ngày ngày trôi qua.

Ngoài việc đi học, hàng ngày Phương Hồ i chỉ loanh quanh ở kí túc xá để giết thời gian, Tiết San đã bị cậu bạn học lớp bên cạnh tán đổ, ngày nào cũng hẹn hò đi chơi không ở phòng, Lưu Vân Vi đã được thăng quan trong hội sinh viên, từ cán sự biến thành ủy viên, bạn tôi mất tôi mũi, Lí Kỳ nhà ở gần, thường xuyên về nhà để gọi điện thoại đường dài cho anh người yêu, thế nên ban ngày gần như chỉ có Phương Hồ i ở phòng một mình, tự do thoải mái. Trần Tâm và cô vẫn thỉnh thoảng liên hệ với nhau. Trong điện thoại, Phương Hồ i giữ rất nhiều tin nhắn của cậu, nhưng hầu như chỉ hỏi “em đang làm gì vậy?” hoặc “đạo này em thế nào”. Hộp thư chỉ chứa được hai mươi tin nhắn, Phương Hồ i vẫn lưỡng lự không biết nên xóa tin “em đang làm gì vậy?” của tháng 3 hay “em đang làm gì vậy?” của tháng 4. Sau đó cô quyết định ghi ra sổ, ghi rõ thời gian và ngày tháng, nhìn ba bốn chữ ngắn hơn cả dòng ghi ngày tháng trong sổ, Phương Hồ i cảm thấy trái tim như bị ai trói chặt, đau đớn.

Phương Hồ i luôn đi đâu một lúc trong hai tiết học của chiều thứ ba hàng tuần, mười phút nghỉ giữa giờ, cô luôn chạy lên tầng ba, qua cửa sổ ở hành lang cô có thể nhìn thấy Trần Tâm đi học môn tự chọn với Thẩm Hiểu Đường, hai người luôn đi cùng nhau, vòng qua tòa nhà đang trước rồi đến đây, phía dưới có một bụi hoa đình hương, thỉnh thoảng Thẩm Hiểu Đường còn dừng lại ngắt

má'y bông, mỗi lâ`n như vậy, Trầ`n Tầ`m đê`u nở một nụ cười chiề`u chuộng, rấ`t quen thuộc và cũng rấ`t xa lạ.

Ở khoảng cách mà mình tự cho là an toàn, Phương Hồ`i đứng nhìn những cử chỉ âu yế`m của họ. Hành vi nhìn trộm khổ sở này lại khiế`n cô không thể làm chủ được mình, lâ`n nào nhìn thấ'y cũng cảm thấ'y vô cùng khổ tâm, nhưng cũng vẫn muố`n lên ngó. Có lẽ là do cô vẫn yêu nụ cười đó của Trầ`n Tầ`m, vì cô đã từng được tận hưởng nó, biế`t nó cuố`n hút đê`n nhưõng nào.

Tô`i đê`n Phương Hồ`i cũn thường xuyên gọi điện thoại đê`n kí túc xá và nhà Trầ`n Tầ`m, kể cả là máy bạn cũng vẫn muố`n nghe một lát, nê`u điện thoại đổ chuông cô sẽ cúp máy ngay. Mặc dù không nói chuyện với nhau qua điện thoại, nhưng Phương Hồ`i vẫn tưởng tượng về` cuộc số`ng của cậu, có phải đang gọi điện cho Thẩm Hiểu Đường hay không, có phải đang nói chuyện với bạn bè trong phòng hay ra quán Internet rồ`i không, hoặc đang làm những chuyện mà cô không thể biế`t được nữa. Cô thường xuyên gọi điện thoại, nhưng một tá`m thẻ 20 tệ mà cô dùng đê`n năm 2003 vẫn chưa dùng hế`t.

Tôi nghĩ chắ`c chắ`n quá trình này là vô cùng đau khổ, nhưng trong sự đau khổ đó, Phương Hồ`i vẫn chứng tỏ được rằ`ng cô vẫn đang yêu và yêu một cách tuyệt vọng.

Trái ngược với Phương Hồ`i, thời gian đó Trầ`n Tầ`m số`ng rấ`t vui vẻ, ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trầ`n Tầ`m rấ`t hạnh phúc, cùng đi ăn, cùng đi học, cùng đi chơi, cùng ra ngoài thuê phòng. Bọn họ thường thu dọn hế`t đồ` đạc trước, mang theo khăn mặt, giấ'y vệ sinh, sữa rửa mặt, bàn chải đánh răng, Thẩm Hiểu Đường là người ưa sạch sẽ, cũn đòi mang theo một tá`m chăn để trải trên giường của nhà trọ. Cô là người thích sĩ diện, không chịu mang những đồ` đạc này từ phòng mình đi, thê`n đành phải để Trầ`n Tầ`m mang. Tô`ng

Ninh là kẻ ranh ma, vừa nhìn là biết cậu bạn đang có ý định gì, lần nào cũng hỏi với vẻ quan tâm “mang chần đi làm gì vậy?”, Trần Tâm liền nghiên răng nói, “mang về nhà giặt!”. Từ đó trở đi, mỗi khi cậu ra ngoài, mọi người đều tùm tùm kháo nhau rằng cậu ta đi giặt chần rồi.

Để dựng đồ cho thoải mái, Trần Tâm đã mua hẳn một chiếc c ba lô leo núi, chuẩn bị đồ đạc đến gần 11 giờ mới xuống, cậu và Thẩm Hiểu Đường thường hẹn gặp nhau ở một ngã ba nhỏ gần trường, bọn họ ngại đi cùng nhau vì sợ gặp bạn bè.

Gần như bọn họ đã đến hết các quán trọ quanh trường, đúng là mỗi nơi chơi một súng, thỏ khôn ngoan phải có ba hang. Nhưng rồi bọn họ vẫn bị Quảng Cường bắt gặp, chủ yếu là do sinh viên ở đây đã ranh ma đến mức có N hang, thường xuyên ra ngoài hoạt động, slogan là sẽ có một kiểu hợp với bạn, Trần Tâm nghĩ rằng sớm muộn gì cũng có ngày chạm trán với cậu ta. Lúc đó Quảng Cường nháy mắt rất hiểu ý rồi vẫy tay với cậu, sau đó tự giác đi vào lấy phòng trước. Nhưng thật không may là bọn họ lại ở cạnh phòng nhau, nửa đêm tường cách âm không tốt, âm thanh đó khiến Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường vô cùng ngại ngùng.

Trần Tâm nói với tôi rằng nếu không tính đến khoản đam mê sắc dục thì Quảng Cường là người khá ổn, nhưng tính cả khoản này vào thì chẳng khác gì chiếc bao cao su bỏ đi. Tôi cười và nói rằng ông cũng đâu có đơn giản, giống như lời MC nào đó đã từng nói, xuân sắc không phải tự nhiên mà có, mà phải ôm súng vác đạn lao động mới có.

Nếu mùa xuân năm đó cứ thế trôi qua thì có lẽ không còn chuyện gì nữa, yêu thì cũng yêu rồi, quên thì cũng quên rồi.

Tuy nhiên, bọn họ đều đã nhàm.

Trời vừa chuyển âm, Thẩm Hiểu Đường cũng bận rộn hẳn lên, câu lạc bộ kịch nói của trường chuẩn bị tổ chức một chương trình biểu diễn, với vai trò là lực lượng chủ lực, Thẩm Hiểu Đường được giao nhiệm vụ tự biên tự diễn tiết mục mở màn. Cô vốn là người ham chơi nên đồng ý ngay, nhưng khi bắt tay vào mới thấy rắc rối, đi học gần như không nghe giảng, chỉ miệt mài viết kịch bản, còn kéo cả Trần Tâm vào để phổ nhạc cho tiết mục.

Trước sự hào hứng của Thẩm Hiểu Đường, Trần Tâm đã ủng hộ rất nhiệt tình, làm anh bóc vắc thuê, cậu điêu khiển âm thanh, ánh sáng, khuôn vắc miễn phí, tóm lại là việc gì làm được cậu đều làm hết. Sau đó đến đoạn tập kịch, nghe những lời than thở, đọc diễn cảm của bọn họ, Trần Tâm không thể chịu được nữa nên không tham gia nữa. Cậu mới chỉ vấp mặt hai tuần mà Thẩm Hiểu Đường đã có ý kiến, nào là không coi trọng cô, không tôn trọng sở thích của cô, trong lúc câu lạc bộ nhạc cụ của bọn họ cần ủng hộ nhất thì cô đã ủng hộ, trong lúc câu lạc bộ kịch nói của cô cần cậu nhất thì cậu lại thờ ơ... Trần Tâm không thể chịu nổi những lời phàn nàn vừa tỏ ý nũng nịu vừa tỏ ý đe dọa của cô nên đành phải cùng cô tập tiết p.

Nhưng Trần Tâm không thể ngờ được rằng, trong hai tuần cậu vấp mặt, Phương Hồ i lại có mặt trên sân khấu.

Phương Hồ i được Thẩm Hiểu Đường đích thân tìm về, cô cần một vai diễn ít nói, trầm buồn, ưa nhìn, khổ sở vì mãi không tìm được. Trong một lần gặp tình cờ ở trường, cô đã xác định ngay được mục tiêu là Phương Hồ i, lúc đó Phương Hồ i nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, buồn bã, Thẩm Hiểu Đường biết ngay là mình đã tìm đúng người. Và trước nụ cười rục rờ như hoa xuân của Thẩm Hiểu Đường, Phương Hồ i cũng không từ chối, thậm chí cô còn nghĩ rằng, chắc tham gia sẽ được gặp Trần Tâm.

Lúc Trần Tâm đến, Phương Hồ i đang học lời thoại, lời thoại của cô không nhiều, đóng vai một cô gái bị bỏ rơi, phần lời thoại dài nhất cũng chỉ có mấy câu, là thời điểm trước khi cô tự tử. Về mặt tự nhiên của hai người khiến một người vốn rất vô tâm như Thẩm Hiểu Đường cũng đã phát hiện ra, cô thắc mắc với Trần Tâm: “Sao vậy, hai người quen nhau à?”

“Bạn học cùng cấp ba”. Phương Hồ i vội nhìn ra chỗ khác nói.

“Hà? Trùng hợp quá ha! Sao anh chẳng nói sớm gì cả Trần Tâm! Báo hại em phải tìm mãi mới tìm được bạn ấy!” Thẩm Hiểu Đường vỗ vào người Trần Tâm một cái rồi nắm lấy tay cậu nói.

Trần Tâm có cảm giác như tim mình đập lỗi một nhịp, còn Phương Hồ i thì coi như không nhìn thấy, tiếp tục học lời thoại của mình. Thẩm Hiểu Đường đi loanh quanh bố trí công việc, Trần Tâm ngơ i trước mặt Phương Hồ i nói nhỏ: “Tại sao em lại làm vậy?”

“Thầy thú vị thôi”. Phương Hồ i bình thản trả lời.

“Em đừng nói linh tinh! Có bao giờ em tham gia vào mấy trò này đâu!” Trần Tâm cau mày nói.

“Coi như em đến để xem người yêu anh thế nào thôi, thế là được rồi chứ?” Phương Hồ i ngược mắt lên, buồn buồn nhìn cậu nói: “Hoặc em có thể nói là thực ra em vẫn muốn nhìn thấy anh, anh có tin không?”

“Em... đang làm gì vậy...?”. Trần Tâm thờ dãi nói.

“Phương Hồ i, cậu xong chưa? Bọn mình thử lại lần nữa nhé?”. Thẩm Hiểu Đường chạy đến nói.

Phương Hồ i liền gật đầu: “Để tớ thử xem sao”.

Thẩm Hiểu Đường liền cười nói: “Ừ, thế bọn mình chuẩn bị bắt đầu nhé! Ấy ấy, đừng chí kia, đã cho đừng chí đi đâu! Đừng chí có thể kê bàn ghế, không được gây gổ tình cảm với diễn viên của chúng tôi đâu đấy!”.

Không còn cách nào khác, Trần Tâm đành kê gọn bàn ghế vào để bọn họ có chỗ trống luyện tập, Phương Hồ i bị Thẩm Hiểu Đường điểu khiến hết thế này lại thế kia, đứng ở giữa đọc đoạn thoại đó, nhìn rất tội nghiệp.

“Một ngày nào đó anh sẽ quên em, lao vào tình yêu mới và dẫm mình trong thế giới của người ấy. Một ngày nào đó anh sẽ có một người vợ xinh đẹp, có đứa con đáng yêu. Một ngày nào đó chúng mình sẽ đi lướt qua nhau, nhưng lại không thể nhận ra nhau. Một ngày nào đó thỉnh thoảng anh sẽ nghe thấy tên em, nhưng lại không nhớ nổi hình dáng của em. Một ngày nào đó cuối cùng anh sẽ ốm vì tuổi đã cao, sức đã yếu, đến lúc qua đời cũng không còn nhớ đến em nữa. Vì những cái thuộc về hai ta, sẽ biến mất theo sự sống của em”.

Vai diễn của Phương Hồ i vô cùng gượng gạo, không thể hiện được cảm xúc gì, thậm chí giọng cô cũng lí nhí, gằn như không nghe thấy gì, rõ ràng là điểu này không phù hợp với yêu cầu của vở kịch, Thẩm Hiểu Đường không kìm được liền lắ c đầu nói: “Phương Hồ i, cậu phải cố gắng nhập vai, không được để mình vẫn là mình, cậu nói nhỏ như thế thì ngò i ở hàng đầu cũng khó mà nghe thấy, làm lại lần nữa đi, nhớ là phải nói to lên đấy!”.

Phương Hồ i ngại ngừng gật đầu, sau đó lại thử lại lần nữa. Thẩm Hiểu Đường vẫn không hài lòng, cứ diễn đi diễn lại như thế mấy lần, cuối cùng Trần Tâm không thể chịu được nữa. Cậu giơ tay cao lên nói: “Dừng thôi! Đạo diễn, tôi thấy Phương Hồ i không hợp với vai diễn này đâu, thôi bỏ đi!”.

“Vây hả! Em thấ y rấ t ỏn mà! Anh ðừng có mà làm diễn viên của bọn em nhựt chí! Phương Hồ ì, không sao ðâu, bọn mình thử lại lâ n nữa nhé!”. Thẩm Hiểu ðường cười với Phương Hồ ì nói.

“Không ðược! Không ðược thật mà! Em không thấ y cậu ấy không có cảm nhận gì về vai diễn à, ðây còn là ðang tập ðấ y, nế u lên sân khấ u thậ n thì có khi chẳng nhớ ðược lời thoại nào!”. Trầ n Tầ m bưóc ðế n nói.

“Anh làm sao vậy? Có ai ă n nói như anh không? Không sao, tớ ủng hộ cậu! Phương Hồ ì, cậu cứ tiế p tục ði!”. Thẩm Hiểu ðường lườm Trầ n Tầ m một cái rồ ì kéo cậu ra sau lưng mình nói.

“Anh không nói ðùa ðâu, em phải nghe ý kiế n của khán giả chứ!”. Trầ n Tầ m bực bội nói.

“Có phải cậu thấ y dù tớ diễn thế nào cũng không ðược hay không?”. Phương Hồ ì mím môi, ngắ ng ðầ u lên nói.

“Không phải thế ...”. Trầ n Tầ m nhìn cô, tự nhiên không biế t phải nói gì nữa.

Thẩm Hiểu ðường tưởng Phương Hồ ì giận nên vội xoa ðịu: “Không ðâu, không ðâu. Cậu cứ mặc kệ cậu ấy, nhiề u lúc cậu ấy như mắ c bệnh ấy, hôm nay phải uố ng thuố c rồ ì, quá giờ nên tớ quên khuấ y mắ t. Các cậu học cùng câ p ba với nhau ðúng không? Hồ ì câ p ba cậu ấy ðã thế này rồ ì chứ! Cậu cứ nghe tớ, không có chuyện gì ðâu mà! Tập vài lâ n là ỏn thôi!”.

“Thôi, tớ không gố p ý nữa, các cậu thích làm gì thì làm!”.

Trầ n Tầ m xách ba lô rồ ì bỏ ði, Thẩm Hiểu ðường gọi với theo cậu cũng không ngoái ðầ u lại, không biế t tại sao, nghe những lời thoại kinh tởm ðó, nhìn Phương Hồ ì ðứng lẻ loi giữa một ðám người,

thấy cô bị mọi người theo dõi nhứt cử nhứt động như vậy, Trầ n
Tầ m cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cậu không muố n chứng kiế n cảnh Phương Hồ ì bị người ta
hành hạ, dày vò, đặc biệt là không muố n nhìn Phương Hồ ì bị điề u
khiển như một con rô ì bên cạnh Thẩm Hiểu Đường không hay biế t
gì.

II

Trong buổi tập rơi vào ngày thứ ba tuần sau, Phương Hồ`i không nhìn thấy Trầ`n Tầ`m trên giảng đường nữa, hay nói chính xác hơn thì Trầ`n Tầ`m chỉ xuấ`t hiện thoáng qua rô`i không thấy đâu nữa, Thẩ`m Hiểu Đường một mình bước vào giảng đường.

Không gặp được Trầ`n Tầ`m, Phương Hồ`i cũng thấy hơi hẫng hụt, nhưng đồng thời cô cũng thấy có gì đó rất mừng khi không nhìn thấy Trầ`n Tầ`m mỉm cười bước về` phía Thẩ`m Hiểu Đường. Trong lúc còn đang suy nghĩ liên miên thì lúc quay đi, một tiếng gọi sau lưng khiến cô mấ`t hế`t hô`n.

“Phương Hồ`i”. Trầ`n Tầ`m thở hỏn hên nhìn cô nói.

“Sao... sao anh lại biế`t... em ở đây?”. Phương Hồ`i luố`ng cuố`ng ng hỏi.

“Anh linh cảm được, giố`ng như việc em tìm được anh trên sân vận động thôi, liế`c qua là thấy”. Trầ`n Tầ`m chỉ lên đỉnh đầ`u nói.

“Vâng...”. Phương Hồ`i chớp mắ`t hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Lát nữa em có giờ gì vậy?”.

“Môn nghe”.

“Bỏ nhé”.

“Hà?”.

“Mình đi đâu đó một lúc nhé”.

Phương Hồ`i không trả lời, Trầ`n Tầ`m đã xuô`ng câ`u thang trước cô, đi được má`y bước lại quay đầ`u lại nói: “Đi thôi!”. Phương Hồ`i ngầ`n ngừ một lát nhưng vẫn đi theo cậu.

Đầ`ng sau khu giảng đường của trường F có má`y bụi đình hương, hương thơm ngan ngát rấ`t dễ chịu, Trầ`n Tầ`m mua nước, đưa cho Phương Hồ`i đang ngồ`i dưới bụi hoa nói: “Em uô`ng đi, mùa xuân thời tiế`t khô`lắ`m”.

“Em không thích nước uô`ng có ga”. Phương Hồ`i lắ`c đầ`u nói.

“Thế` thì uô`ng chai của anh này”. Trầ`n Tầ`m đưa chai nước trà đen cho cô.

“Anh...”. Phương Hồ`i nhìn chai nước hỏi: “Anh đã hôn Thẩm Hiểu Đường chưa?”.

“Hả?”. Trầ`n Tầ`m nhìn cô ngỡ ngác hỏi.

“Hôn chưa?”.

“À”. Trầ`n Tầ`m không phủ nhận, bị Phương Hồ`i hỏi như vậy, cậu cảm thấ`y có cái gì đó rấ`t giậ`t thộ`t.

“Anh câ`m lắ`y đi”. Phương Hồ`i run run trả lại chai nước cho Trầ`n Tầ`m.

Trầ`n Tầ`m ngậ`p ngừng một lát rô`i lặ`ng lế` đón lắ`y.

Phương Hồ`i đã chề` cậu bản rô`i.

“Phương Hồ`i, bọn mình đùng như thế` này có được không em? Em biế`t là anh buồ`n và áy náy thế` nào, em cũng biế`t là anh không thể` không quan tâm, không thể` không nhớ đế`n em được!”. Trầ`n Tầ`m á`m ức nói: “Em giấ`u được trong lòng, còn anh thì

không làm thế được! Bọn mình yêu nhau không phải chỉ một hai ngày, cũng không chỉ một hai năm, cả thời cấp ba anh chỉ yêu mình em, tôi nào anh cũng muốn nhắn tin cho em, số điện thoại nhà ba em, mẹ em, bà em anh đều thuộc hết, hiện tại đúng là anh thích Thẩm Hiểu Đường, có thể em sẽ nghĩ rằng anh là kẻ vô trách nhiệm, nhưng trong lòng ít nhất có hai mươi phần trăm anh vẫn nhớ đến em! Anh không tin là bọn mình sẽ trở thành hai người xa lạ và anh hoàn toàn không muốn tin vào điều đó!”.

“Hai mươi phần trăm ư? Hơ hơ, cao quá nhỉ. Trần Tâm, có thể lấy cân để đo việc thích một người hay sao? Thích cứ việc thích, không thích cứ việc không thích, quan điểm của hai chúng mình về cái đó khác xa nhau quá!”. Phương Hồ cười buồn đáp, thực ra nghe thấy Trần Tâm nói nhớ cô, cô cũng thấy vui vui, chỉ có điều sự toàn tâm toàn ý mà một thời cô được hưởng trọn vẹn đó giờ chỉ biến thành một phần nhỏ, nghĩ mà cũng thấy xót xa.

“Anh biết trong chuyện này anh có lỗi với em rất nhiều, nhưng anh nghĩ việc thích một người không thể coi là sai, trước đây Gia Mạt đã từng nói rằng, không đối mặt thực sự với tình cảm của mình cũng là một sự phản bội. Anh đã phản bội em thì không thể phản bội người khác nữa. Hơn nữa rõ ràng là lỗi ở anh, không nên để em phải gánh chịu nỗi khổ. Anh hiểu em mà, em đừng dày vò mình nữa, vở kịch đó em đừng đóng nữa được không?”. Trần Tâm ngò�i xuống cạnh cô nói.

“Anh hiểu em? Anh đã hiểu em bao giờ chưa? Từ lúc anh thích em và viết tên em lên bảng đến khi anh không thích em nữa rồi đi hát bài Năm tháng vội vã với một người con gái khác, đó đều là cái mà anh gọi là phương thức đối mặt với tình cảm, nhưng anh đã bao giờ nghĩ đến những suy nghĩ của em chưa? Anh biết em nghĩ gì và không nghĩ gì hay không? Đây là những điều mà anh hiểu em ư?”.

“Bọn mình không cần thiết phải rạch ròi trong mọi chuyện! Có nhiều cái mà mình không muốn bị nhìn thấy hoặc không muốn nói toạc ra, Phương Hồ i, em có biết tại sao bọn mình chia tay nhau không? Vì những cái trong đáy lòng mà người khác không thể nhìn thấy thì bọn mình đâu đã nhìn thấy hết rồi! Em vẫn chưa hiểu đúng không? Thế thì em hãy ngẩng đầu lên nhìn bụi hoa đình hương này, em có hiểu ý anh không?”.

Phương Hồ i chậm rãi ngẩng đầu lên, hương thơm ngan ngát tỏa ra, màu trắng thuần khiết đó đã khiến đôi mắt cô đắm lệ, nước mắt lăn dài xuống má, Phương Hồ i nói nhỏ: “Anh nói đi đâu đó... em cảm thấy mình có lỗi với Kiều Nhiên nhất, trước khi đi cậu ấy đã muốn ôm em một lúc, nhưng em không chịu. Cậu ấy chỉ cần một cái ôm nhưng em lại tiếc không cho, anh có biết tại sao không? Vì em nghĩ rằng như thế sẽ làm vậy bản tình cảm của chúng mình, em luôn yêu anh bằng tình cảm chân thành như thế. Nhưng Trần Tâm ạ, cho đến giờ phút này, anh vẫn không hỏi em rằng em có còn thích anh không? Anh không còn thích em nhưng em vẫn thích anh...”.

Trần Tâm sững sờ nhìn Phương Hồ i, khuôn mặt nhợt nhạt, nhỏ nhắn của cô và bụi hoa sau lưng cô tựa như hòa vào thành một, dường như tạo thành chùm sáng tỏa vào lòng cậu, bao kỉ niệm cũ chợt ùa về, Trần Tâm thấy khóe mắt mình hơi ươn ướt.

Cậu bước đến và ôm chặt Phương Hồ i vào lòng, ghé sát vào mái tóc mềm mại của cô nói: “Phương Hồ i... Em có biết là anh không muốn nói lời xin lỗi với em đến mức nào hay không? Anh tưởng rằng suốt đời sẽ không phải nói câu đó...”.

Phương Hồ i không vòng tay ra ôm lại cậu mà chỉ dựa vào bờ vai quen thuộc, nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt thấm ướt áo.

“Chỉ tiếc rằng bọn mình không có suốt đời nữa...”.

Hôm đó Trần Tâm ngồi với Phương Hồì cho đến lúc mặt trời lặn, thỉnh thoảng nhắc lại chuyện cũ mà không tìm được nước mắt, hai người càng nói càng không còn gì để nói, cuối cùng sự im lặng hòa cùng nước mắt, trong bóng tối, khuôn mặt cả hai đưa đều nhạt nhòa dần, không còn nhìn rõ nhau nữa.

Giữa chừng, điện thoại của Trần Tâm đổ chuông rất nhiều lần nhưng cậu cũng không nhắc, cậu biết chắc chắn là Thẩm Hiểu Đường đang tìm mình, Đường Hải Băng đã hẹn tối đi ăn thịt dê, giờ chắc đã đến rồi. Nhưng Trần Tâm không muốn đứng đây, đã lâu lắm rồi cậu không ngồi nói chuyện nghiêm túc được với Phương Hồì như thế này, cậu cảm thấy nếu bỏ về thì hai người lại trở nên xa lạ như trước đây.

Nhưng họ đều không thể ngăn cản được thời gian đang từng phút trôi qua, ngày hôm qua không thể níu kéo được nữa. Lúc ra về, Trần Tâm không nói lời an ủi nào, cậu giờ điện thoại lên rồi chỉ cho Phương Hồì và nói: “Sau này có việc gì nhớ gọi cho anh nhé”.

“Còn có việc gì nữa”. Phương Hồì bình thản đáp.

“Không có việc gì cũng vẫn gọi được mà!”. Trần Tâm có vẻ cuống, dường như nói chuyện với Phương Hồì rất khó tìm được tiếng nói chung.

“Thế đã nhé, bye bye”. Phương Hồì quay đi nói.

“Hà? Em về luôn ư? Sao mà dứt khoát thế!”. Trần Tâm đứng sau gọi với theo.

“Thế anh bảo em phải nói gì hả? Vẫn như trước đây ư? Kéo anh lại và nói anh ở lại với em thêm lúc nữa ư?”. Giọng Phương Hồì cao

hơn.

“Không, chắc tại anh mơ mộng hão huyền quá... có lẽ như thế là hay nhất”. Trần Tâm lúc đầu nói: “Em về nhé, bye bye”.

Sau khi quay đi và bước được mấy bước, Trần Tâm bắt đầu chạy thục mạng, nhìn theo bóng cậu mất hút trong màn đêm Phương Hồ i thở dài một tiếng.

Trần Tâm quay về giảng đường, bạn bè cùng lớp đã ra về từ lâu, sách của cậu bị Thẩm Hiểu Đường đặt ở vị trí hai đứa thường ngồi, bên trên có dán tờ giấy note được viết bằng nét bút tinh nghịch: “Không đợi anh nữa đâu, em và Hải Băng đi trước đây, anh đến trả tiêng nhé!”.

Bên trên mẫu giấy cô còn vẽ hình chú gấu với khuôn mặt ngộ nghĩnh, nhìn chú gấu đó, Trần Tâm lại tưởng tượng được ra cảnh Thẩm Hiểu Đường cầm bút, cô cầm bút không chuẩn, mấy ngón tay chụm vào nhau, vì thế để lại một vết chai khá rõ ở ngón giữa do dùng bút lâu ngày. Nghĩ đến vết lõm nhỏ đó, Trần Tâm lại nhớ đến cảm giác được nắm bàn tay có vết chai đó, Trần Tâm lại thấy ấm lòng hẳn lên.

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Hiểu Đường, điện thoại vừa đổ chuông, đầu bên kia đã nhấc máy, giọng rất lo lắng: “Anh đang ở đâu vậy?”.

“Anh đang trên lớp, anh nhìn thầy mẫu giấy em để lại cho anh rồi”.

“Vâng, em và Hải Băng ăn xong rồi, đang đợi anh ở cổng quán nhé, anh đến đã rồi tính sau!”.

“Ừ”. Trầ `n Tầ `m cúp máy, cậu gắ p mắ u giắ y lại rô `i đút vào túi quầ `n, vì bàn tay mà cậu đang nắ m, Trầ `n Tầ `m cảm thắ y đã đế `n lúc phải nói gì đó rô `i.

Lúc gặp Thắ m Hiế u Đườ ng, Trầ `n Tầ `m thắ y mắ t cô đỏ hoe, Đườ ng Hải Bắ ng bước đế `n trước mặt cậu nói: “Ông tậ thật đầ y! Có việc gì sao không nói sớm đi? Làm mắ t cả thời gian của anh em! Thắ m Hiế u Đườ ng cũng thắ y số t ruột lắ y, chẳng ra cái gì cả! Bờ a hôm nay ông trả tiề `n đó!”.

“Hải Bắ ng, anh đừng giắ u giế m cho Trầ `n Tầ `m nữa! Em gọi cho anh bao nhiêu cú điệ n thoại như vậy mà không chịu nhắ c máy”. Thắ m Hiế u Đườ ng cắ n môi nói.

“Anh đi gặp Phươ ng Hồ `i một lúc”. Trầ `n Tầ `m bình tĩ nh nói.

“À, bạn học cùng câ p ba với ông đúng không, thôi bọn mình đừng đứ ng ở đầ y nữa, tìm chỗ nào đó nói chuyện đi...”. Đườ ng Hải Bắ ng vẫn địn h lắ ng sang chuyện khác.

“Phươ ng Hồ `i là bạn học câ p ba với anh, đờ ng thời cũng là bạn gái cũ của anh”. Trầ `n Tầ `m nói chậm rãi nhưng rắ t rằ nh mạch.

Câu nói này khiế `n cả ba người lập tứ c rơi vào trong yên lắ ng, đôi mắ t to tròn của Thắ m Hiế u Đườ ng liề n ngắ n ngắ n nước mắ t, cô nhìn Trầ `n Tầ `m không chớp mắ t, nước mắ t lắ n dài xuố ng má cô.

“Anh nói đờ i em!”.

Trầ `n Tầ `m nhẹ nhàng lau nước mắ t cho Thắ m Hiế u Đườ ng rô `i nói: “Anh kể cho em nghe chuyện cũ của bọn anh nhé, chắ c chắ n anh không nói đờ i em đầ u”.

Hôm đó, tại quán thịt dê nổi tiếng đô i diện với trường W, Trầ n Tầ m đã kể cho Thẩm Hiểu Đường nghe chuyện của cậu và Phương Hồ i, Đường Hải Băng ngô i bên cạnh, gầ n như hút hế t nửa bao thuố c, cậu nghe Trầ n Tầ m kể hế t chuyện cũ mà không giấ u giế m điề u gì, thỉnh thoảng lại thờ dài.

Thẩm Hiểu Đường thẫ thờ nghe hế t câu chuyện dài của Trầ n Tầ m, cậu kể rấ t tỉ mỉ, tựa như lại một lầ n nữa quay về với quá khứ. Không khó để nhận ra vị trí đặc biệt của Phương Hồ i trong trái tim Trầ n Tầ m, điề u này khiế n Thẩm Hiểu Đường cảm thấ y đau nhói trong lòng, cô ghen với những kỉ niệm đẹp của cậu. Là con gái chấ c ai cũng có ác cảm với người yêu cũ của người yêu mình, vì họ đề u là động vật tình cảm, khi tình yêu đã đế n, họ chỉ ước được chiế m hữu toàn bộ tình cảm của người đàn ông, ôm trọn cả quá khứ và tương lai, thề nên hình bóng của người yêu cũ trong trái tim người đàn ông đã trở thành nỗi ám ảnh không thể xóa mờ trong lòng họ.

“Thề anh có còn yêu em nữa hay không?”. Thẩm Hiểu Đường ngắ ng đầ u lên hỏi.

“Dĩ nhiên rồ i! Vì yêu em nên anh mới không muố n lừa đô i em, mới muố n cùng em đô i mặt với quá khứ!”. Trầ n Tầ m nắ m lấ y vai cô nói rấ t kiên quyế t.

“Em hiểu rồ i”. Thẩm Hiểu Đường hít một hơi thật sâu rồ i nói: “Trầ n Tầ m, anh đã bao giờ được nghe kể về câu chuyện Washington chặt cây anh đào chưa?”.

“Hả?”. Trầ n Tầ m nhìn cô với vẻ thắ c mắ c.

“Bài ngữ văn của bọn mình hồ i câ p một, Washington đã chặt nhầ m cây anh đào của nhà mình, ông đã không nói đô i người cha mà chủ động nhận lỗi và thề là cha Washington đã tha thứ cho ông.

Hồ`i đó thầ`y cô giáo nói thê` nào nhi? Khen ngợi sự thành thật của Washington đúng không? Nhưng em nghĩ có một điểm mà thầ`y cô giáo không để ý, đúng là ông á`y rấ`t thành thực, nhưng thành thực không có nghĩa rằ`ng chuyện đó ông á`y đã làm đúng! Trầ`n Tầ`m, anh không nói đố`i em nhưng anh làm như thê` là không được! Anh bỏ mặc em ở lại, không nói gì mà đi là không đúng”.

Nói xong Thẩm Hiểu Đường liề`n quay đầ`u bỏ chạy, Trầ`n Tầ`m đứng yên không nhúc nhích, Đường Hải Băng liề`n đứng dậy đá vào chân cậu một cái rô`i nói: “Ông đuổi theo đi chứ?”.

“Thôi, cứ để Hiểu Đường suy nghĩ, sớm muộn gì bọn tôi cũng phải đố`i mặt với chuyện này”. Trầ`n Tầ`m dựa người vào tường nói.

“Không phải, hôm nay ông làm sao vậy? Nã`o úng thủy à? Gặp Phương Hồ`i làm gì! Gặp rô`i thì thôi, lại còn khai với Thẩm Hiểu Đường nữa chứ? Đố`i mặt cái quái gì!”. Đường Hải Băng nói.

“Tôi không thể hiểu, tôi muố`n đê`n với Hiểu Đường, nhưng cũng muố`n Phương Hồ`i được sô`ng yên ổn. Nhưng xem ra bây giờ tôi buộc phải từ bỏ một người rô`i”.

Trầ`n Tầ`m khua tay rô`i một mình bỏ đi.

I2

Phuong Hồ`i đã bình thản từ chỗ`i việc đóng kịch, Thẩm Hiểu Đường cũng không giữ lại, cuối`i cùng cô nói với Phuong Hồ`i: “Tớ thấy cậu rất hợp với vai diễn đó, hôm đi tìm cậu, tớ cũng không biết chuyện của các cậu”.

Phuong Hồ`i không thể hiện gì trên nét mặt mà chỉ nói: “Hiện giờ cậu biết rồi nên tớ không thể đóng tiếp được nữa”.

Hai ngày sau đó, Thẩm Hiểu Đường không nói chuyện gì với Trần Tâm, cô cảm thấy cậu làm như thế` không được, thấy rất á`m ức, nhưng dường như lại không biết vịn vào cớ nào để trút bực.

Trong lòng bực bội, cô liền hẹn Vương Thâm Chiêu ra ngoài nói chuyện. Lúc đến nơi, Vương Thâm Chiêu hót ha hót hải, đầu`u ướt sũng mồ` hôi, Thẩm Hiểu Đường liền cười rồi chỉ vào đồng hồ` nói: “Không phải vội đâu, còn 34 giây nữa mới bị coi là muộn, tớ sẽ không gọi thêm món đâu”.

“Xin lỗi nhé, tớ vừa từ văn phòng đoàn đến đây, hội giúp sinh viên vượt khó đã tạo điều` kiện cho tớ làm thêm giờ”. Vương Thâm Chiêu hào hứng nói.

“Vậy hả? Thế` họ trả cho cậu bao nhiêu?”.

“Một tháng 120 tệ, bắ`n vào tài khoản thẻ com! Ngoài ra tiền hỗ trợ sinh viên vẫn trả đủ! Hiểu Đường, tớ có thể mời cậu ăn com được rồi`i!”. Ánh mắt Vương Thâm Chiêu như sáng lên.

“120 tệ thôi hả? Đoàn gì mà kẹt xỉ thế` , gọi mười hai đĩa thịt há`p là hết!”. Thẩm Hiểu Đường bĩu môi nói.

“Ừ, Trầ `n Tầ `m thích ăn món thịt hấ `p nhấ `t, hay là gọi cả hấ `n đi nhé?”.

“Đừng gọi!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng hậ `m hự `c nói: “Mặ `c kẹ `cậ `y đi”.

“Các cậ `u vẫn còn giậ `n nhau à?”. Vườ `ng Thẩ `m Chiề `u nói với vẹ `ngại ngừ `ng: “Thự `c ra Trầ `n Tầ `m và Phươ `ng Hồ `ì cũ `ng khô `ng có gì đầ `u, cậ `y hay mề `m lòng, thấ `y cô bạ `n cậ `y như thế ...”.

“Tớ khô `ng phải là cô bạ `n cậ `y à? Tớ đờ `i cậ `y năm tiế `ng đờ `ng hồ `, đắ `ng đờ `i tớ đứ `ng khô `ng!”. Mắ `t Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng đờ `i hoe, cô ngắ `t lời Vườ `ng Thẩ `m Chiề `u: “Đạ `i ca, trướ `c đầ `y đạ `i ca đã biế `t Phươ `ng Hồ `ì rờ `i đứ `ng khô `ng? Đợ `t bạ `n mình đi xem kẻo cờ `i, đi làm thê `m với nhau đã biế `t rờ `i đứ `ng khô `ng? Thế `t tại sao đạ `i ca khô `ng nói cho tớ biế `t! Rõ rằ `ng là đạ `i ca biế `t tớ... tại sao mọi người lại lừa tớ?”.

“Hiể `u Đườ `ng... có lẽ là Trầ `n Tầ `m khô `ng muố `n lừa cậ `u đầ `u, cậ `y chỉ muố `n mọi việ `c kẹ `t thú `c thật êm đẹ `p thoi. Đờ `i khi người nói đờ `i cũ `ng khô `ng đắ `ng ghét lắ `m đầ `u, vì muố `n cậ `u vui vẹ ` nên tớ đã giấ `u cậ `u”.

“Đạ `i ca, nế `u đạ `i ca nói đờ `i tớ thì tớ nghĩ đó là do đạ `i ca khô `ng muố `n làm tớ buồ `n, nhưng Trầ `n Tầ `m... tớ cứ có cẩ `m giấ `c là cậ `y khô `ng nghĩ như vậy!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng vẫ `n cau mà `y nói.

“Đó là vì cậ `u khô `ng thích tớ”. Vườ `ng Thẩ `m Chiề `u cười với vẹ ` buồ `n buồ `n.

“Đạ `i ca nói gì vậy! Tớ thấ `y hình như đạ `i ca cũ `ng có nhiê `u thay đờ `i so với trướ `c rờ `i! Tại đắ `m Trầ `n Tầ `m làm hư đạ `i ca đó mà!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng ngại ngừ `ng nói.

“Không, tớ cũng muốn được thay đổi gì đó, tớ muốn được thích nghi với chỗ này, vì tớ muốn ở lại Bắc Kinh!”.

“Ok! Nếu cậu mà quay về Sơn Đông thì chắc chắn tớ cũng sẽ nhớ cậu”. Thảm Hiểu Đường bình thản nói, món chè sữa cô thích ăn đã được mang lên, ánh mắt cô đã liếc vào món đó.

“Hơ hơ, đâu có dễ dàng như vậy được...”. Vương Thâm Chiêu cười buồm nói.

“Có gì mà không dễ dàng? Thủ đô là thủ đô của nhân dân cả nước, thay mặt cho nhân dân Bắc Kinh, tớ nhiệt liệt chào đón cậu!”. Thảm Hiểu Đường gắp một miếng thức ăn và nói.

“Ừ! Thủ đô là thủ đô của nhân dân cả nước!”. Vương Thâm Chiêu gật đầu lia lịa.

Hai đĩa ăn một bữa no nê, mặc dù Thảm Hiểu Đường giành quyền trả tiền, nhưng đến cuối vẫn không tranh được với Vương Thâm Chiêu. Ra khỏi quán ăn, Vương Thâm Chiêu sực nhớ ra điều gì đó liền kéo Thảm Hiểu Đường lại nói: “Cậu đợi tớ một lát nhé, tớ đi mua cái này!”.

Không đợi Thảm Hiểu Đường lên tiếng, Vương Thâm Chiêu đã chui vào siêu thị nhỏ bên cạnh, một lát sau xách ra một túi nhỏ, vui vẻ nhét vào tay cô nói: “Cậu ăn đi, cái này ngon lắm!”.

Thảm Hiểu Đường cứ tưởng là cái gì ghê gớm, đón lấy mới biết là hạt dẻ, đối với những món kiểu này, Thảm Hiểu Đường không thích lắm, mùa đông có thể còn nếm chút ít, nhưng sắp sang hè rồi, cứ nghĩ đến việc đã bày trong cửa hàng mấy tháng, cô lại không muốn ăn nữa.

“Cái này hả? Mùa đông cơ quan mẹ tớ phát cho một thùng, tớ ăn rồi, cậu cứ để mà ăn”.

“Cậu không thích ăn hả... Biết sớm tớ sẽ không mua nữa”. Vương Thâm Chiêu nói với giọng hăng hực.

“Cậu ăn đi”.

“Tớ ăn thì việc gì tớ phải mua hả”. Vương Thâm Chiêu nói nhỏ.

Thẩm Hiểu Đường sững người ra một lát, tự nhiên thấy thương thương, cô vội đón lấy túi xách rồi bóc ra ăn một cái, sau đó lại dùng cái đĩa nhỏ đựng bên trong đút cho Vương Thâm Chiêu một miếng.

“Ngọt thật đấy! Đúng là rất ngon!”. Thẩm Hiểu Đường phờn mang cười nói.

“Ừ!”. Vương Thâm Chiêu cũng mỉm cười vui vẻ.

“Đại ca, đại ca tốt bụng quá”. Thẩm Hiểu Đường nhìn nụ cười hiền lành của cậu bạn rồi thở t lên. Túi đồ ăn vặt mấy tệ bạc khiến cô thấy cảm động, thực ra cái mà cô cần là niềm vui nhỏ nhỏ như thế này, nhưng ở bên Trần Tâm, cô không có được điều đó. Thẩm Hiểu Đường cảm thấy có lẽ là do Trần Tâm đã trao gửi một phần nào đó cho Phương Hồ i nên mới thờ ơ với cô như vậy, điều này khiến cô rất tủi thân.

Cô muốn được ở bên Trần Tâm một cách toàn tâm toàn ý, mọi nơi mọi lúc.

Khi Thẩm Hiểu Đường đưa ra lời đề nghị sống chung, Trần Tâm không tỏ ra sững sốt hay hào hứng lắm, cậu im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Ừ”.

Hồi đó chuyện các đôi tình nhân sinh viên ra ngoài thuê phòng cũng không có gì là ghê gớm. Quanh khu vực các trường đại học, về cơ bản đều có những đôi tình nhân sống chung với nhau, buổi sáng cùng đi mua đồ ăn sáng như các cụ già, tối đến lại mua đồ ăn gì đó, cuộc sống cũng khá mặn nồng.

Tuy nhiên, việc Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường sống chung với nhau lại hơi khác với các đôi tình nhân khác. Hai người đều mang theo tâm trạng được ăn cả, ngã về không, định dùng cách này để gìn giữ tình cảm của họ, cho nhau niềm tin để có thể tiếp tục ở bên nhau, trong lòng họ cũng cảm thấy hơi nặng nề.

Phòng là do Trần Tâm tìm, cậu đã tìm các tờ quảng cáo cho thuê nhà, tìm người thuê chúng dán ở bảng tin của trường và các khu dân cư, hai tuần đó gần như không làm được gì mà chỉ loanh quanh đi xem nhà. Cuối cùng họ đã thuê được một căn nhà có một phòng ngủ, một phòng khách ở một khu tập thể cũ, một đôi tình nhân sống ở đó đã chuyển đi, hàng xóm cũng là sinh viên trường họ và thế là đã chuyển nhượng sang cho họ, tiền thuê nhà mỗi tháng là 600 tệ, WC và bếp dùng chung, tiền điện tiền nước chia đôi.

Hôm chuyển đến đó, Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường đều không được vui cho lắm, đặc biệt là Thẩm Hiểu Đường, căn nhà đó cách quá xa so với căn nhà nhỏ ấm áp mà cô tưởng tượng, căn phòng mà nam chính và nữ chính trong phim thuê đều rất sạch đẹp, còn căn phòng của họ, vách tường rơi ra từng mảng, sàn nhà cũng không được lát đá mà chỉ là nền xi măng, cái gọi là đồ gia dụng có sẵn chỉ là một chiếc giường đôi, một chiếc bàn học cũ, một tủ quần áo bản bản và hai chiếc ghế con nhìn cũng chẳng chắc chắn gì, WC thì không được lát gạch men, bồn cầu thì mất nắp, bếp nấu thì có một một lớp dầu mỡ kết lại. Đối với những người đã quen với cuộc sống đầy đủ, thoải mái như Trần Tâm và Thẩm

Hiếu Đường, nhìn cũng thấy không thoải mái, dường như không giống với những gì tưởng tượng ban đầu.

Sau khi đã quét dọn sơ sơ, hai người cùng quỳ lên giường trải chăn đệm, đột nhiên đầu giường có con gián bò ra, Thẩm Hiếu Đường nhìn thấy liền hét lên, Trần Tâm vội vớ lấy chiếc dép đập, nhưng không may lại đập chết nó trên chiếc ga trải giường mới, nhìn vết tích kinh tởm đó, Trần Tâm và Thẩm Hiếu Đường đều tỏ ra ngao ngán.

“Căn hộ này không ổn lắm... nhưng là căn rẻ nhất, thời gian gấp nên cũng chưa thể tìm được căn hộ nào để thuê chung, căn nào có một phòng ngủ ổn ổn thuê riêng cũng không dưới 1.000 tệ, nếu là hai phòng ngủ thì còn đắt hơn, có một căn đã sửa sang nhưng họ đòi 1.500 tệ. Thế nên bọn mình đành phải thuê tạm vậy”. Trần Tâm nắm tay Thẩm Hiếu Đường nói.

“Hôm nay bọn mình đừng ở đây nữa, ga trải giường bẩn rồi, em còn mang cả nệm đến, em muốn chỗ nào lãng mạn chút...”. Thẩm Hiếu Đường dựa đầu vào vai cậu nói với vẻ nuối tiếc.

“Ừ, để anh mang về nhà giặt, hay là đi mua ga mới nhé”.

“Đừng mua nữa anh, một tấm ga trải giường cũng phải 20-30 tệ, tiền thuê nhà tháng sau của bọn mình đã có đâu”.

Hai đứa đang nói chuyện thì cô bạn ở phòng bên cạnh gõ cửa bước vào, cô bạn này học trên họ hai khóa, năm nay năm thứ ba, Trần Tâm gọi là chị Tân, gọi người yêu của chị Tân là anh Kiệt.

“Mang cho bọn em đĩa dưa hấu, chuyển nhà cả ngày cũng mệt lắm. Ấy, sao bọn em lại đập gián trên giường thế kia? Khu nhà này lắm gián lắm, để chị lấy cho bọn em ít thuốc mà rắc vào phòng!”. Chị Tân cau mày nói: “Cũng chẳng biết làm thế nào cả,

chỉ tại bọn mình sinh viên nghèo thôi, đã quyết định sống chung với nhau rồi thì phải coi đó là cách để trải nghiệm cuộc sống thôi! Bọn em cũng máu thật đấy, chị và anh Kiệt đến năm thứ hai mới ra ở chung, bọn em năm thứ nhất đã phá vỡ ngục tù rồi, hơ hơ, đúng là hậu sinh khả úy!”.

Chị Tân rất thoải mái, vô tư, nói chuyện với chị, tâm trạng của Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường cũng đỡ đi được phần nào.

Sau đó một hôm, bọn họ đã chuyển đến ở hẳn và bắt đầu cuộc sống sống thử. Thời gian đầu hai đứa còn chưa quen lắm, sáng ra không dám ngang nhiên đi cùng nhau về trường, lúc vào khu tập thể cũng phải ngó trước ngó sau, sợ bị bạn bè nhìn thấy lại dị nghị. Tối đến ngủ cùng giường cũng không thấy thoải mái, đến nửa đêm Thẩm Hiểu Đường thường chuyển sang nằm chéo, Trần Tâm bị dồn vào một góc, có lúc Trần Tâm cũng đè lên Thẩm Hiểu Đường, mấy hôm đầu hai đứa ngủ không ngon, nghĩ bụng hóa ra việc chung giường chung gối cũng đòi hỏi phải có nghệ thuật.

Sau đó dần dần họ đã quen với cảnh bên nhau sớm tối này, quen với những niềm vui nho nhỏ trong căn phòng cũ kỹ này. Thẩm Hiểu Đường kiếm ít đồ trang trí và đám gấu bông, chó bông về bày trên tủ, tường được dán các poster giải trí mà họ thích, cô còn mua giấy dán tường hình trái tim, dán vào cũng thấy đẹp hẳn lên. Chị Tân khen không ngớt lời, cũng bắt chước cô trang trí phòng mình. Bốn người đã thân nhau từ lâu, thường xuyên nấu cơm, xem tivi và chơi tú lơ khơ cùng nhau, hai người cãi nhau thì hai người còn lại sang can. Lúc chuyển nhượng tiền thuê nhà, anh Kiệt đã tăng lên 100 tệ, bây giờ chơi thân với nhau như vậy, dĩ nhiên là cũng nở không lấy tiền của bọn họ nữa mà tính theo giá cũ 500 tệ/tháng, giảm bớt được phần nào gánh nặng cho hai đứa.

Đúng dịp World Cup 2002, lần đầu tiên đội tuyển Trung Quốc lọt vào vòng chung kết, sinh viên mê bóng đá ở các trường đại học vô cùng phấn chấn. Cứ đến trận Trung Quốc thi đấu là lại kéo đến những nơi có tivi để xem, giáo viên cũng nhắm mắt cho qua, thậm chí những sinh viên mê bóng còn được thả về cho tự học. Đợt đó sát với dịp thi cuối kì, nhưng cơn sốt World Cup đã càn quét toàn cầu, không ai còn để tâm gì nữa, theo lời sinh viên thì năm nào chẳng phải thi, nhưng World Cup bốn năm mới có một lần, ai cũng biết cái nào quan trọng hơn! Chỉ tiếc là đội Trung Quốc thi đấu quá kém, đợt đó dự định sẽ thắng Costa Rica, hòa Thổ Nhĩ Kỳ và thua Brazil, nhưng cuối cùng lại thảm bại, không trận nào thắng, không ghi được bàn thắng và điểm nào. May mà đội châu Á Arab Saudi bị Đức đội cho 8-0, nếu không đội Trung Quốc đã đứng hạng bét. Huấn luyện viên Bora Milutinovic không còn là thầy phù thủy, các cổ động viên lại một lần nữa thầy được bán chắt của đội tuyển quốc gia, lần sau muốn lọt vào vòng chung kết World Cup thì trừ phi Iran và Arab Saudi đồng tổ chức, Nhật Bản và Hàn Quốc cùng bảng, nếu không thì chẳng bao giờ có hi vọng!

World Cup diễn ra, Trần Tâm cũng hào hứng hẳn lên, cậu cùng bạn bè trong phòng gõ chấu, đập phích, cổ vũ cho đội tuyển Trung Quốc, vẽ áo phong thành quốc kì treo ngoài cửa sổ, sau khi bị thua liền ném hết sách vở xuống sân, thậm chí kí túc xá nam còn bị bảo vệ lên hỏi thăm. Cậu thầy tiếc khi Argentina bị loại, khóc cho sự ra đi của Batistuta. Cậu phát cuồng vì quả rớt bóng thần kì của Ronaldinho, cậu an ủi Thẩm Hiểu Đường khi Beckham phải chia tay sớm với World Cup. Cậu đã chửi Hàn Quốc, hôm loại Italy, cậu đã cùng bạn bè trong nhà ăn lật hết bàn ăn lên.

Mùa hè năm đó sục sôi nẩy nở, tuổi trẻ và bóng đá, tình yêu và tình bạn đã hợp thành sắc màu rực rỡ nhất, Trần Tâm nói đó là

thời gian vui nhất của cậu trong đời sinh viên, sau đó khi Brazil ẵm được cúp vàng, hạnh phúc của cậu đã khép lại cùng với World Cup.

Phương Hồ`i biế t chuyện Trầ`n Tầ`m và Thẩm Hiếu Đườg sớ ng chung với nhau qua lời kể của Lưu Vân Vi, cô bạn nói đã tận mắ t nhìn thấ y bọn họ tay trong tay đi vào khu tập thể gầ n trường và bạn cùng phòng Thẩm Hiếu Đườg cũng nói cô không sớ ng ở phòng nữa.

“Chắ c chắ n là làm chuyện đó rô`i”. Lưu Vân Vi nói với giọng quả quyế t.

Lí Kì nhìn vẻ lạnh lùng của Phương Hồ`i nói: “Cũng chưa chắ c...”.

“Hê! Bà tưởng bọn họ là thiện nam tín nữ hả! Nế u không làm thì sao lại ở với nhau!”. Lưu Vân Vi trợn mắ t nói: “Phương Hồ`i, cậu thua cuộc là vì không làm chuyện đó với Trầ`n Tầ`m! Nế u các cậu mà làm trước thì chắ c hắ n ta cũng không quay sang tán tỉnh Thẩm Hiếu Đườg đâu, đàn ông là động vật suy nghĩ bắ ng nửa thân dưới, bọn tớ cũng tiế c thay cho mộ i tình của các cậu!”.

Tiế t San lờm Lưu Vân Vi một cái rô`i chu môi về` phía Phương Hồ`i, Lưu Vân Vi mới chịu dừng lại.

Biế t đượ tin này, mặc dù bê` ngoài Phương Hồ`i không thể hiện gì, nhưng trong lòng vô cùng đau đớn. Cô thấ y thắ c mắ c, chuyện mà Trầ`n Tầ`m và Thẩm Hiếu Đườg đang làm với nhau là chuyện mà cô và Trầ`n Tầ`m chưa bao giờ làm, cô không thể tưởng tượng đó là tình yêu như thế` nào, nhưng có một điể m cô không thể không khẳng định là, dường như tình yêu của bọn họ thân mật hơn tình yêu của cô với Trầ`n Tầ`m. Và khi nghĩ đế n mộ i tình của mình đã lùi vào dĩ vãng, bị Trầ`n Tầ`m gạt ra khỏi đầ u, Phương Hồ`i lại cảm

thầy vô cùng tuyệt vọng. Yêu đến cuối cùng, ngay cả quá khứ mà cô luôn mang ra để an ủi mình cũng trở nên mỏng manh. Lúc đầu cô tưởng rằng cho dù trải qua bao mối tình, cả hai cũng đều sẽ trân trọng gìn giữ những kỉ niệm đã qua, nhưng thực tế cho thầy, tình yêu mới lại giẫm đạp lên tình yêu cũ, song song với việc hút hết dưỡng chất của nó, còn nở ra đóa hoa rực rỡ hơn, và quá khứ cũng lụi tàn theo nó, biến thành cái xác khô khô c, thậm chí không còn sót lại tro tàn.

Sau giờ học hôm thứ ba, Phương Hồ i vẫn đứng ở tầng ba để nhìn bọn họ, cô đi theo Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường về nhà, cô nhìn thầy bọn họ mua rau và hoa quả trước khu tập thể, Trần Tâm xách hết các túi nilon xanh xanh đỏ đỏ, Thẩm Hiểu Đường khoác tay cậu, trả giá với chủ hàng, bót đi được số lẻ, Trần Tâm đã thơm Thẩm Hiểu Đường một cái, hai người nhìn nhau cười, trông họ như đôi vợ chồng trẻ mới cưới.

Phương Hồ i đi theo họ như người mộng du, nhìn họ bước vào cửa một đơn nguyên, nhìn đèn trên tầng bốn bật sáng, nhìn Thẩm Hiểu Đường mặc áo phông của Trần Tâm và đi xuống mua bia, nhìn Trần Tâm xuống sân đón cô rồi vội vã kéo cô chạy lên tầng, nhìn ánh đèn lấp lánh của tivi đang chiếu World Cup, nhìn người trong khu tập thể mỗi lúc một thưa, màn đêm mỗi lúc một dày đặc, nhìn ngọn đèn màu vàng cam đó vụt tắt...

Hôm đó Phương Hồ i đã ngồi dưới sân khu nhà Trần Tâm và Thẩm Hiểu Đường thuê một đêm, bao kỉ niệm cũ ùa về, mùa đông làm món vằn thắn nát ở nhà Trần Tâm, cùng Trần Tâm đi mua đồ trong siêu thị gần nhà cậu, xem Trần Tâm, Triệu Diệp, Kiều Nhiên đá bóng, đi mua nước ngọt cho bọn họ, mặc chiếc áo khoác của Trần Tâm sau khi bị quẹt bánh gato lên khắp mặt hôm sinh nhật, hồ i đó Lâm Gia Mạt còn nói cô mặc rất đẹp, nhìn rất sexy. Cô đã từng nghĩ chuyện sẽ làm đám cưới với Trần Tâm, nghĩ

đến chuyện sẽ làm tình với cậu, nghĩ đến chuyện sinh con cho cậu, thậm chí đã lên đặt tên cho cả đứa con... Nhưng họ đã chạm vào nhau gì đâu, người chung chăn chung gối với Trần Tâm bây giờ không phải là Phương Hồ i.

Mọi kỉ niệm đã phai mờ, Trần Tâm đã rời xa cô, Lâm Gia Mạt đã rời xa cô, Kiều Nhiên đã rời xa cô, Triệu Diệp đã rời xa cô, Phương Hồ i ôm vai mình, vừa khóc nức nở vừa cảm nhận nỗi cô đơn tột độ. Cô nghĩ hay là cách yêu của mình không ổn, càng yêu say đắm lại càng đau đớn hơn, đã trao gửi tất cả nhưng đổi lại chỉ có sự lãng quên, tóm lại là những gì mất được đều đã mất, còn còn gì để giữ gìn nữa?

Sau khi trời sáng, Phương Hồ i loạng choạng đứng dậy, cô nhìn lên cửa sổ của căn hộ trên tầng bốn và nói tạm biệt, sau đó ra về mà không ngoái đầu nhìn lại, từ đó trở đi, Phương Hồ i đã lựa chọn con đường không bao giờ có thể quay trở lại.

Hơn nửa năm đó Trần Tâm không liên lạc gì với Phương Hồ i, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp Lâm Gia Mạt, mặc dù họ đều muốn nhắc đến Phương Hồ i, nhưng không ai nói được gì, bữa cơm hôm tết không chỉ có máu và nước mắt, mà còn có cả tuổi xuân tươi đẹp đã vỡ tan của họ. Lâm Gia Mạt đã lựa chọn rời xa Trần Tâm, nhưng cô không đủ can đảm để quay về với Phương Hồ i, không phải mọi thứ mất đi đều lấy lại được. Trước đây hai người không thiếu chuyện gì để nói, hiện giờ lại chỉ biết nhìn nhau im lặng, cộng với việc mỗi người có một nhóm bạn bè riêng, cuối cùng cũng ngày càng gặp nhau ít hơn. Sau đó qua Tô ng Ninh, Trần Tâm mới biết được chuyện của Lâm Gia Mạt, cậu ta thường xuyên than thở Lâm Gia Mạt thế này, Lâm Gia Mạt thế kia, thời gian đó, ngày nào Tô ng Ninh cũng ở bên Lâm Gia Mạt, cùng đi ăn, cùng học từ mới tiếng Anh gì đó, giữa bọn họ cũng có cái gì đó khá mờ ám, nhưng vẫn ở mức trên tình bạn dưới tình yêu. Nghĩ đến đợt mới nhập học, Tô ng Ninh

không biết gì về tên cô, còn cô thì suýt bị Cao Khả Thượng hiểu lầm là người yêu của Trần Tâm, giờ nhìn lại sự thân sơ hiện nay, Trần Tâm cũng cảm thấy buồn.

Trần Tâm nói đợt đó Lâm Gia Mạt đã từng nói với cậu một câu rằng: “Trần Tâm, cậu không biết Phương Hồ i yêu cậu thế nào đâu. Tớ không phản đối chuyện cậu và Thẩm Hiểu Đường yêu nhau, tớ cũng biết tình yêu không thể nghe theo sự điểu khiển của lí trí, nhưng tớ thương Phương Hồ i. Cậu áy rất ngờ nghệch, tớ không sợ cậu áy yêu cậu mà chỉ sợ cậu áy hận cậu, hận cậu nhưng lại không muốn làm tổn thương đến cậu, như thế cậu áy sẽ làm tổn thương chính mình”.

Đợt đó Trần Tâm chỉ thấy hơi buồn, nhưng cũng không để ý lắm và đợi đến khi cậu hiểu ra được điểu Lâm Gia Mạt nói có nghĩa là gì thì mọi chuyện đều đã muộn.

Không phải Trần Tâm đã quên hẳn Phương Hồ i, cũng không phải cậu không nhớ cô, mà cậu cảm thấy sau hôm nói chuyện đó, cả hai đã hiểu ra rằng việc rời xa nhau có lẽ sẽ tốt hơn là để mọi chuyện diễn ra mập mờ. Hơn nữa cậu và Thẩm Hiểu Đường sống chung với nhau ở ngoài nên cũng không hay gặp nhau trong trường nữa.

Chỉ có một lần, đó là hôm chuẩn bị diễn ra kì thi tiếng Anh cấp 4, qua Tô ng Ninh, Trần Tâm lấy được đề bài luận mà mọi người đồn thổi là sẽ thi trong kì thi tiếng Anh cấp 4, cậu cũng không dám truyên tay nhiều người, sau khi đưa cho Thẩm Hiểu Đường một đề, cậu nghĩ cũng nên đưa cho Phương Hồ i. Tớ i đến sau khi đi ăn với Thẩm Hiểu Đường ở ngoài, Trần Tâm liền nói là về kí túc xá lấy đề ng hồ i rồi một mình về trường.

Tâm ngã n một lúc dưới sân khu kí túc của Phương Hồ i, cuối cùng Trần Tâm vẫn quyết định nhắn tin cho cô, bảo cô xuống. Phương Hồ i nhắn lại muộn rồi phải đi ngủ, thái độ rất lạnh nhạt. Trần Tâm sốt ruột, vội nói là đề thi tiếng Anh, bảo cô phải xuống ngay. Nhưng tin nhắn tiếp theo của Phương Hồ i đã khiến cậu sửng người, cô viết: “Không cần đâu, cảm ơn anh, em không đăng kí thi”. Trần Tâm đứng một lát dưới sân rồi mới chậm rãi ra về, cậu không biết Phương Hồ i không đăng kí thi thật hay là chỉ đơn thuần là không muốn gặp cậu, nhưng bất luận là lí do nào thì cũng có thể nhận ra được một điều rằng dường như Phương Hồ i đã bắt đầu một cuộc sống mà cậu không hề hay biết và gạt cậu ra ngoài cuộc sống đó. Mặc dù đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, nhưng vẻ xa lạ và lạnh lùng này vẫn khiến Trần Tâm cảm thấy buồn, cậu nhớ chiếc bóng mảnh dẻ của Phương Hồ i, đột nhiên cảm thấy hình như cậu không muốn Phương Hồ i quên mình, giống như cậu không quên Phương Hồ i vậy.

Trần Tâm vừa nghĩ vừa quay về căn nhà mình đang thuê, lúc đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng Thẩm Hiểu Đường, cậu mới bừng tỉnh gạt đi suy nghĩ kì quái này. Một điều trùng hợp là anh Kiệt và chị Tân lại cãi nhau, nguyên nhân là do anh Kiệt liên lạc với người yêu cũ, nhân lúc chị Kiệt không có nhà đã nhắn tin cho cô bạn đó, nhắn cho đến khi điện thoại hết pin, vẫn chưa thấy đã, anh Kiệt lại lấy điện thoại của chị Tân để nhắn, cuối cùng ăn vụng không biết chùi mép, để lại dấu vết trong hòm thư.

Thực ra thì cũng không có gì là nghiêm trọng, chỉ là một câu nói: “Heo con, đi ngủ thôi!”.

Nhưng chị Tân vẫn không chịu buông tha, kéo anh Kiệt tra hỏi: “Tại sao anh vẫn gọi đùa khác là heo con! Anh nói thế có nghĩa là sao? Trong lòng anh, bọn tôi không khác gì nhau ư?”.

“Ôi dào, thì chỉ gọi cho vui thôi mà, anh có nói gì đâu mà em phải nghiêm trọng hóa vậ`n đê` như vậy”. Anh Kiệt thắ`c mắ`c.

“Tôi không biế`t! Anh gọi tôi như thế` thì không được gọi nó như thế`! Nó có giặt tá`t cho anh bao giờ không? Có nắ`u mì cho anh bao giờ không? Có ngồ`i thâu đêm suố`t sáng với anh bao giờ không? Có viế`t mười lá thư tâm sự với anh bao giờ không?”. Chị Tân chỉ vào anh Kiệt nói như bắ`n súng liên thanh.

“Thôi thôi, chị Tân đừng giận nữa, anh Kiệt đã kiểm kiểm và rút kinh nghiệm rồ`i mà...”. Thẩm Hiểu Đường kéo chị Tân nói.

“Hiểu Đường, em không biế`t đó thôi! Đàn ông coi trọng mô`i tình đầ`u lắ`m, con bé mà bọn họ yêu đầ`u tiên, dù không xơ múi được gì nhưng bọn họ vẫn tôn thờ như thiên thầ`n! Xét cho cùng thì cũng chỉ là vụng trộm thôi! Chị không phục! Tại sao nó lại được như vậy chứ!”. Chị Tân trợn mắ`t nhìn hai anh chàng nói.

Trầ`n Tầ`m đưa mắ`t nhìn anh Kiệt với vẻ vô tội, anh Kiệt liề`n thở dài rồ`i ôm chặt chị Tân nói: “Thôi thôi thôi, từ nay về` sau anh sẽ không liên hệ với cô á`y nữa, hơn nữa chỉ gọi một mình em là heo con thôi được chưa!”.

“Thôi thì người ta tha cho đầ`y!”. Chị Tân vẫn hậm hực, nghe thắ`y anh Kiệt nói vậy vừa tức vừa buồ`n cười, không kìm được liề`n bật cười.

Cơn bão táp này đã trôi qua, tồ`i đê`n Thẩm Hiểu Đường và Phương Hồ`i nằ`m trên giường, Trầ`n Tầ`m vẫn còn đang nghĩ về` chuyện của Phương Hồ`i, đột nhiên Thẩm Hiểu Đường trở mình, nằ`m đê` lên người cậu hỏi: “Này! Anh khai thật đi! Trước đây anh gọi Phương Hồ`i là gì?”.

“Hả?”. Trầ `n Tầ `m sững người ra một lát rồ `i nói: “Thì gọi là Phương Hồ `i thôi, sao vậy?”.

“Gọi Phương Hồ `i thôi ư? Không có cách gọi thân mật à? Bà xã này, cưng này, em yêu thương hay gì đó hả!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng ghé sát vào mặt cậu hỏi.

“Không có!”. Trầ `n Tầ `m cau mày nói: “Em cứ nhắ `c mãi đế `n người ta làm gì! Không có chuyện để nói sao?”

“Em hỏi thì có sao! Anh bực bội gì vậy, hay là vẫn nhớ người yêu cũ hả!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng giận dỗi nói.

“Em đừng có nhiê `u chuyện như thế `! Tự nhiên lại gây sự, chẳng đâu vào đâu cả! Chị Tân gây chuyện em cũng bắ `t chước ư?”. Trầ `n Tầ `m quay mặt đi nói.

“Anh nhiê `u chuyện đầ `y! Ghét quá!”. Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng nghiê `n rằng nằ `m xuô `ng giường, lúc đầ `u cô nghĩ chắ `c Trầ `n Tầ `m sẽ quay sang ôm cô, nhưng hồ `i lâu không thấ `y động tĩ `nh gì.

Hai đứ `a thiế `p đi trong sự bực tức, quay lưng vào nhau, cả đê `m không nói gì thêm.

I4

Người ta thường nói bát đĩa còn có lúc xô, mặc dù thỉnh thoảng cũng có giận hờn, nhưng Trầ`n Tầ`m và Thẩ`m Hiể`u Đườ`ng vẫn số`ng đượ`c với nhau, chẳng má`y chồ`c mà đã sang năm 2003, chị Tân và anh Kiệt bận tìm việc, đê`u về` nhà ở` nên tháng sau sẽ không thuê căn hộ này nữa, Trầ`n Tầ`m và Phươ`ng Hồ`i vớ`n đã khá túng thiế`u, chị Tân và anh Kiệt đi rô`i, bắ`t luận là thuê tiế`p hay tìm người thuê chung cũng đê`u phiề`n hà, thế` nên họ cũng không có ý định thuê nữa.

Trầ`n Tầ`m bắ`t đầ`u chuyể`n đò` đặ`c, sách vở về` kí túc xá. Tô`ng Ninh cười nói cuô`i cùng cậu ta đã chia tay với cuộc số`ng lang bạt và quay về` với đại gia đình á`m cúng 1507 này. Thấ`y Tô`ng Ninh nói như vậy, Trầ`n Tầ`m cũng nồ`i hứ`ng, tồ`i đê`n mua về` một túi bia, nhét vào áo rô`i mang lên phòng, nói là tổ chức party chào mừng Trầ`n Tầ`m trở về`.

Lâu lắ`m rô`i không tụ tập thế` này, má`y đứ`a đê`u uớ`ng rắ`t hẫ`ng, ngay cả người từ trước đê`n nay không bao giờ góp vui như Vương Thầ`m Chiề`u cũng vào phê phê với bọn họ. Cuô`i cùng Cao Khả Thượ`ng không chịu đượ`c nữa liề`n gục trước, Tô`ng Ninh lắ`y chân đá vào mặt cậu ta cũng không thấ`y nói gì, Trầ`n Tầ`m nói ít người uớ`ng má`t vui, liề`n bảo Tô`ng Ninh gọi Quẩ`ng Cườ`ng sang. Tô`ng Ninh rút điện thoại ra gọi điện thoại cho Quẩ`ng Cườ`ng, không nghe thấ`y cậu ta nói gì mà chỉ “a lô” liên tục.

Tô`ng Ninh tắ`t má`y, vứ`t sang một bên nói: “M.kiế`p! Cái của nợ a lô này, sớm muộn gì tôi cũng phải tồ`ng khứ đi cho hắ`n thôi, thật là vô tích sự!”.

“Gì vậy, của nợ a lô nào?”. Tô ng Ninh uớ ng một ngum bia rô`i nói: “Tín hiệu tệ kinh khủng! Bình thường nghe hay gọi đê`u chỉ nói đượ a lô... a lô? A lô?... Nói đi!... Có nghe thấ y không? Không nghe thấ y hả?... M.kiê`p! Ngắ t rô`i!”.

Trầ`n Tầ`m cười ngặ t nghêo, Vương Thâm Chiêu thì cười ha ha nói: “Thê` tội gì phải dùng mạng Tiể Linh Thông, cứ dùng mạng Thầ`n Châu Hành á y!”.

“Vì rẻ mà! Tiê`n hắ n cô`ng hê` t cho các nhà nghỉ quanh trường rô`i, để tiế p tục duy trì sự nghiệp, hắ n đành phải chắ t bó p trong khoản này thôi!”. Tô ng Ninh lắ c đầ u nói.

“Hê hê! Nói xắ u tôi gì vậy? Đứ ng dưới tâ`ng bó n tôi đã nghe thấ y ông gào Quảng Cườ ng, Quảng Cườ ng rô`i nhé!”.

Bọn họ đang nói thì Quảng Cườ ng đắ y cửa bước vào, Trầ`n Tầ`m liề n cười nói: “Tô ng Ninh đang tuyên truyề n sự tích anh hùng của ông với đạ i ca! Ông vào mà nghe, nê`u thiê`u gì thì phải bỏ sung ngay đi!”.

“Haizz, hôm nay tôi chắ ng có sức đê`ngô`i với các ông đầ u, vừa phải phục vụ một em xong, người đang yê`u lắ m!”. Quảng Cườ ng nắ m vậ t xuố ng giườ ng Trầ`n Tầ`m nói.

“Thê` thì phải uớ ng ngay thôi! Hôm nay cho phép ông gục trước! Không phạt ông đầ u”. Trầ`n Tầ`m tung cho cậu ta một lon bia và nói.

“Thôi! Tôi mà uớ ng nữa thì thắ ng thiên má` t, có còn lạc không? Thịt bò khô cũng đượ c! Đói quá!”. Quảng Cườ ng lại tung trả lại nói.

“Tôi vẫn còn một cái bánh rán đầ y, chỉ có điê`u hơi nguộ i, ông có ăn không?”. Vương Thâm Chiêu đứ ng đắ y nói.

Quảng Cường búng tay một cái thật kêu rồi nói: “Tốt quá! Đại ca, đại ca đúng là người đàn ông mẫu mực của thế kỉ mới! Ưu điểm là chu đáo, nhược điểm là quá chu đáo!”.

“Đừng có nịnh đại ca của bọn tôi, tôi hỏi ông, lần này rơi vào tay bà nào mà ra nông nỗi này?”.

“Ông đừng nói như vậy! Lần này chắc chắn là gái trinh 100%!”.

“Thôi đi! Nếu ngây thơ như vậy thì làm sao ông như người sút lung vậy?”. Tô ng Ninh ném một hạt lạc sang nói.

Quảng Cường liền đón lấy và bỏ ngay vào miệng: “Nhìn ông là biết chỉ được cái mồm, chưa được nếm mùi! Chẳng có kinh nghiệm gì cả! Chính vì là gái trinh nên mới mệt nhứt! Cái này chắc chắn Trần Tâm cũng biết, con gái lần đầu tiên vừa căng thẳng vừa chẳng biết gì, ông bảo làm sao mình dám lỗ mãng tông ngay vào được? Đành phải dằn dằn theo trình tự thôi, lại vật lộn một tiếng đồng hồ mới ra được! Con bé đó chủ động yêu cậu, đau lắm mà vẫn bảo muốn cảm nhận thêm một lúc, ông bảo như thế không mệt sao được! Nhưng nhìn thấy vết máu tôi cũng thấy bở công!”.

“Thôi đừng bẻm mép nữa! Hành ông lâu như vậy chắc chắn là đồ giả rồi!”. Tô ng Ninh và Trần Tâm cười nói.

“M.kiếp! Các ông chẳng biết đêch gì cả, nếu tôi không nói ra tên chắc các ông không tin đúng không, tôi nói cho các ông biết nhé, con bé này cùng trường với bọn mình, có chứng cứ rành rành nhé, nếu không tôi bốp phét với các ông làm gì!”.

“Ai vậy? Ông nói nghe xem nào! Xem con bé nào xui xẻo bị ông phá đời hoa nào!”. Tô ng Ninh ngược mắt lên hỏi.

“Hơ hơ, cùng khoá với bọn mình, khoa Marketing, tên Phương Hồ i”. Quảng Cường nói rất đăc ý.

Tên Phương Hồ i tựa như tiêng sét giữa trời quang, khiến cả ba cậu đều sửng sờ, cả căn phòng chìm trong im lặng. Trầ n Tầ m đã ngà ngà say, nghe thấ y vậy chột bùng tỉnh, cậu cảm thấ y huyết thái dương giật lên từng hồ i, rồ i cậu trọn mắ t nhìn Quảng Cường như nhìn kẻ thù, đôi mắ t đỏ rực.

“Ông vừa nói gì há?”. Trầ n Tầ m bước đầ n, túm ngay Quảng Cường đang nằ m trên giường dậy: “Ông nói lại lầ n nữa xem nào!”.

“Phương Hồ i, ông làm sao vậy?”. Quảng Cường ngơ ngác hỏi.

“Tôi đ. ông nội ông!”. Trầ n Tầ m gầ m lên, tung ngay một quả đầ m vào Quảng Cường khiến cậu ta ngã vật xuố ng đầ t.

Tồ ng Ninh và Vương Thầ m Chiề u đã hiểu ra vấ n đề , một đầ m ôm chặt Trầ n Tầ m, một đầ m đỡ Quảng Cường dậy. Trầ n Tầ m đầ m đá Quảng Cường như người lên cơn điên, Quảng Cường cũng lầ y đà xuố ng tầ n, vừa xắ n tay áo vừa chửi: “Trầ n Tầ m, ông điên à! M.kiế p! Say rồ i phỏng? Tôi đầ u có động đầ n em Hiề u Đườ ng của ông đầ u, đầ ng yên đầ ng lành nỏ i cơn gì vậy? Phương Hồ i là chị gái hay em gái ông há? Tôi đầ u có hiề p dầ m nó đầ u, nó tự tìm đầ n tôi đó chứ, liên quan đầ ch gì đầ n ông!”.

“Mày nói gì? Mày nói lại lầ n nữa nghe coi! Tao sẽ cho mày biề t tay!”. Trầ n Tầ m vớ ngay chiề c ghề choẩ ng vào Quảng Cường.

Bị đầ ng như vậy, Quảng Cường cũng cầ tiề t, đầ ng ngay một phích nước đầ ng rạch vào người Trầ n Tầ m, Vương Thầ m Chiề u phải lầ y hể t sức bình sinh mới kéo đầ u ta lại và đầ y ra ngoài cầ .

Ra đến cửa rồi, Quảng Cường vẫn không chịu yên, còn quát lớn: “Nói cho mày biết nhé Trần Tâm, tao thấy đã lắm! Nếu mày cũng thích nó thì cứ việc tìm, đâu có phải đức hạnh gì đâu mà giả vờ với tao!”.

Bên trong lại thêm một tiếng đập nữa vang lên, một lát sau có tiếng bật khóc của Trần Tâm. Lúc này ngoài cửa đã có khá đông người ngó vào, có cả bạn của hai đứa, đang định vào can, nhưng nghe thấy tiếng khóc, tất cả đều dừng lại, Quảng Cường cũng dừng lại, bọn họ chưa bao giờ thấy Trần Tâm bật phát như vậy và cũng chưa bao giờ nghĩ cậu lại như thế, Quảng Cường không quát nữa mà kéo Vương Thâm Chiêu hỏi: “Phương Hồ i và Trần Tâm có quan hệ gì vậy? Sao hấn ta lại thế nhỉ?”.

“Phương Hồ i là mối tình đầu của Trần Tâm”. Vương Thâm Chiêu thờ dãi nói: “Ông cũng coi trời bằng vung quá, Phương Hồ i rất tốt, sao lại dính vào ông nhỉ...”.

“M.kiếp! Tôi đâu có biết...”. Quảng Cường xoa xoa khuôn mặt bị đánh sưng vù, quay đầu lại khua tay với đám đông nói: “Thôi giải tán đi! Không có gì đâu! Chỉ hiểu lầm một chút thôi mà!”.

Trần Tâm biết, việc cậu ngó i khóc trên đất, giữa đông vô lượng và mảnh vỡ này không ra thể thống gì, nhưng cậu không thể kìm được nước mắt. Và cậu cũng không biết tại sao mình lại buồn như vậy, phần nộ, đánh bạn, bật khóc đều là một chuỗi phản ứng tự nhiên, cậu không hề giấu giếm, cũng không thể giấu giếm.

“Đứng dậy đi, đừng làm vậy”. Tô ng Ninh đưa tay kéo cậu lên nói.

“Có thuốc không? Cho tôi điếu”. Trần Tâm bực bội nói.

Tô ng Ninh đưa cho Trần Tâm một điếu thuốc, bàn tay Trần Tâm run rẩy, cầm bật lửa hồ i lâu mà không châm nổi.

Tô ng Ninh đón lấ y bật lửa, tự tay châm thuố c cho cậu, Trầ n Tầ m hút một hơi dài rô i ho sặc sụa, Tô ng Ninh lắ c đầ u nói: “Ông đừng làm vậy!”.

“Tại sao Phương Hồ i lại làm thế ? Tại sao cậu á y lại tự hại mình như vậy?”. Trầ n Tầ m quệt mặt, tựa người vào giường cúi đầ u nói.

“Tôi cũng không ngờ, có lẽ là do yêu ông quá, không có ông, cuộc số ng là một màu đen u ám”. Tô ng Ninh lắ c đầ u nói, cậu không ngờ Phương Hồ i lại yế u đầ u i và yêu Trầ n Tầ m sâu nặng như vậy, nế u không hồ i đầ u cậu đã không kể cho cô nghe chuyện Lâm Gia Mạt thích Trầ n Tầ m. Giờ thấ y cô như vậy, Tô ng Ninh cũng cảm thấ y vô cùng áy náy.

“Nhưng cậu á y cũng không nên tự hành hạ mình! Như thế khác gì hủy hoại cuộc đời mình!”.

“Thôi, đừng nghĩ nữa, nghĩ cũng chẳng thay đổi được gì, chuyện này chấ m dứt ở đây nhé, ngày mai tôi sẽ bảo Gia Mạt đi gặp để nói chuyện với Phương Hồ i, ông đừng làm mọi chuyện rô i lên nữa”. Tô ng Ninh tung cho cậu một chiế c khăn mặt rô i nói: “Lau mặt rô i ngủ sớm đi! Hôm nay cũng uố ng nhiề u rô i”.

“Không được! Tôi phải đi gặp Phương Hồ i! Cậu á y không thể đố i xử với mình như thế được!”. Trầ n Tầ m ném khăn sang một bên rô i đứng bật dậy.

“Này! Ông quay lại đi! Muộn rô i còn đi đâu nữa! Có gì mai nói chuyện sau!”.

Tô ng Ninh đứng gọi với theo, nhưng Trầ n Tầ m không ngoái đầ u lại mà chỉ mặc một chiế c áo mỏng rô i chạy đi.

Đến dưới sân khu kí túc xá của Phương Hồ`i, Trần Tâm liền gọi vào số` cô, Phương Hồ`i ngắt máy không chịu nghe, Trần Tâm lại gọi ngay vào số` phòng cô.

“Nhấn Phương Hồ`i xuống sân hộ`i, nếu cậu ấy không xuống hộ`i sẽ gọi to đấy!”. Trần Tâm cũng không thèm quan tâm đến người nghe máy, điện thoại vừa thông liền hét lớn.

“Cậu...”.

“Phương Hồ`i! Phương Hồ`i ơi!”. Thây vể ngập ngừng của đồ`i phương, Trần Tâm liền ngửa cổ lên gọi, dưới kí túc xá nữ thường xuyên xuất hiện mấy anh chàng lên con hãm, tháp thoáng có người thò đầu ra ngoài cửa sổ` ngó.

“Anh đừng làm thế`! Có chuyện gì vậy?”. Phương Hồ`i hỏi với giọng run rẩy.

“Em xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em”.

“... Anh đợi một lát”.

Sau khi cúp máy mấy phút, Phương Hồ`i đi xuống, cô vẫn gầy như vậy, dường như vừa tắm gội xong, đầu vẫn còn ướt.

“Anh nói đi, có chuyện gì vậy”. Ánh mắt lo lắng của Phương Hồ`i dừng lại trên chiếc áo phong phanh của Trần Tâm, nhưng nhìn khắp một lượt, vẫn không nói ra được câu nào tỏ ý quan tâm.

“Em đừng làm thế` được không? Anh xin em đừng hành hạ mình như vậy được không?”. Trần Tâm ấn chặt vai cô nói.

Sắc mặt Phương Hồ`i lập tức nhợt đi, cô giãy khỏi bàn tay của Trần Tâm rồi nói: “Anh nói gì vậy, em... em vẫn ổn mà”.

“Em còn giả vờ gì nữa! Đã dám làm thì sao không dám nhận! Quảng Cường là người thế nào, anh biết rõ hơn em!”. Trăn Trăn chỉ tay vào cô quát.

Phương Hồ ì loạng choạng lùi ra sau rồi ngược đôi mắt vô hồn lên cười thảm hại nói: “Anh đã biết hết rồi hả? Cậu ấy kể cho anh nghe à? Đúng vậy, bọn tôi đã làm tình. Cậu ấy theo đuổi tôi, tôi cũng không từ chối. Sao vậy? Anh sống chung, làm tình được với Thẩm Hiểu Đường, còn tôi thì không được sao?”.

Được đích thân nghe Phương Hồ ì thốt ra mấy chữ này, Trăn Trăn cảm thấy trái tim đau đớn như bị kim châm, mắt cậu đỏ hoe, túm lấy Phương Hồ ì nói: “Anh và Thẩm Hiểu Đường làm tình là vì anh yêu cậu ấy! Quảng Cường có yêu em không? Em có yêu hắn không?”.

“Em yêu anh! Nhưng anh có làm tình với em không?”. Phương Hồ ì há t tay Trăn Trăn ra, vừa khóc vừa nói: “Em muốn thử xem làm tình là thế nào, tại sao anh làm tình được với Thẩm Hiểu Đường!”.

Trăn Trăn thần thờ lắng nghe, cậu nhìn bờ vai thống xuông và vẻ u buồn của Phương Hồ ì mà rơi nước mắt, cậu bước đến, ôm chặt Phương Hồ ì vào lòng mình nói: “Tại sao em lại làm vậy... tại sao... Em oán anh, hận anh, đánh anh hay chửi anh đều được, nhưng em đừng hành hạ mình như thế... Em làm như thế thì khác gì lấy dao cứa vào tim anh?”.

“Em không còn quan tâm đến những chuyện đó... Bọn anh làm được, em cũng làm được!”. Phương Hồ ì gục đầu trước ngực Trăn Trăn nói.

“Em không quan tâm nhưng anh vẫn quan tâm! Em tưởng anh không đau lòng à, anh cũng đau lòng vô cùng! Nhưng anh đau lòng

là đáng đời anh! Em phải sống làm sao để không có lỗi với mình chứ, tại sao em lại ngổc như vậy!”. Trầ `n Tầ `m xoa đầ `u cô nói.

“Trầ `n Tầ `m, em hỏi anh, trước đây anh có bao giờ muồ `n làm chuyện đó với em không?”.

“Có...”.

“Thế ` tại sao không làm?”.

“Vì hồ `i đó còn nhỏ, nhút nhát, cũng sợ em không chịu”.

“Nế `u hồ `i đó mình làm thì chắ `c mình sẽ không chia tay đúng không?”.

“Có lẽ là như vậy...”.

“Thế ` bây giờ có còn kịp nữa không?”.

“Chắ `c là... không kịp nữa...”.

Nói xong câu này, cả hai đứa vừa ôm nhau vừa khóc, cả hai đầ `u cảm thắ `y vô cùng tuyệt vọng, cuồ `i cùng cả hai cũng phát hiện ra rằ `ng, chuyện cũ đã nhanh chóng trôi qua và họ không thể quay trở lại những năm tháng đó nữa.

Đêm hôm đó đã để lại cho họ nỗi đau khó có thể xoá mờ, lúc quay đầ `u ra về ` , cả hai đầ `u không ngoái đầ `u nhìn lại mà chỉ khắ `c lên trái tim nhau một vế `t thương, ghi sâu tuổi trẻ khắ `c cô `t ghi tâm và theo suồ `t cuộc đời.

Thời gian đó Trầ`n Tầ`m rấ`t dễ nổi cáu, thường xuyên xích mích với Thẩm Hiểu Đường. Hai đứa không thể tìm được tiế`ng nói chung trong những chuyện nhỏ, Thẩm Hiểu Đường chưa yêu bao giờ nên không có kinh nghiệm xử lí, còn Trầ`n Tầ`m thì có kinh nghiệm nhưng không có đầ`u óc nào để giải quyế`t. Những lúc cãi nhau căng thẳng, họ thường giải quyế`t bằ`ng cách làm tình. Trong đục vọng nguyên thủy nhấ`t, bao nỗi phiề`n muộn và nỗi bi thương đề`u biế`n thành tâm trạng hư vô, chỉ có điề`u sau khi kế`t thúc, ôm cơ thể á`m áp của người yêu, vẫn cảm thấ`y có gì đó hẫng hụt, sự hưng phá`n của cơ thể và chán chường trong tâm hồ`n đã khiế`n tình yêu của họ chứa đầ`y vẻ kì quái, họ đấ`m chìm trong đó mà không thể thức tỉnh.

Đầ`u tháng 4-2003, Kiề`u Nhiên lại về` nước, bà nội cậu ô`m nặng, cả nhà về` để gặp bà lầ`n cuố`i.

Sau khi lo xong mọi việc trong nhà, Kiề`u Nhiên lại tổ chức một bữa cơm mời mọi người, vẫn ở địa điểm cũ, nhà hàng Vũ Hoa. Triệu Diệp ở Trường Xuân nên không về` được, nghe nói cậu đang lo thủ tục mở một quán Internet, tương lai khá sáng sủa, cậu cũng đã có người yêu, tình yêu, sự nghiệp trọn vẹn cả đôi đường. Thẩm Hiểu Đường đi cùng Trầ`n Tầ`m, cô nói là muố`n gặp bạn thân của Trầ`n Tầ`m, nhưng thực ra là không yên tâm khi thấ`y Trầ`n Tầ`m gặp Phương Hồ`i, gầ`n đây giác quan thứ sáu loáng thoáng mách bảo cô rằ`ng, giữa họ đã xảy ra chuyện gì đó. Tô`ng Ninh cũng bám đuôi đế`n, lúc giới thiệu với Kiề`u Nhiên, Trầ`n Tầ`m và Lâm Gia Mạt thoái thác cho nhau, không ai chịu thừa nhận mình kéo cậu ta đế`n, khiế`n Kiề`u Nhiên ngờ ngác một hồ`i, cuố`i cùng Tô`ng Ninh đành lên tiế`ng: “Thôi, tôi là bạn của Trầ`n Tầ`m và Gia Mạt, toàn người trong nhà cả mà”.

Hôm đó Phương Hồ`i là người đi`n sau cùng, sắc mặt cô không ổn cho lắm, nhìn hớt ha hớt hải, lúc vào cũng không chào hỏi gì với Trầ`n Tầ`m mà chỉ mỉm cười với Kiề`u Nhiên. Trong lúc nói chuyện với Tô`ng Ninh và Trầ`n Tầ`m, Kiề`u Nhiên thỉnh thoảng lại ngó Phương Hồ`i, cậu sợ sự có mặt của Thẩ`m Hiể`u Đườ`ng làm Phương Hồ`i buồn, nhưng cậu không thấ`y Phương Hồ`i thể hiện ra điề`u gì, chỉ có điề`u ánh mắ`t cô rấ`t trố`ng trái, tâm hồ`n như để` đâu đâu.

“Hồ`i đó các cậu ngày nào cũng ở bên nhau nhỉ? Cùng đi học, cùng ăn cơm, cùng chơi bóng, cùng về` nhà, còn cùng đánh nhau nữa đúng không?”. Thẩ`m Hiể`u Đườ`ng hỏi với vẻ sừng sồ`t: “Sao Trầ`n Tầ`m không kể gì với tớ nhỉ?”.

“Đó là do hắ`n ta trác táng quá nên ngại kể!”. Kiề`u Nhiên nhìn Trầ`n Tầ`m cười nói: “Hồ`i á`y bọn mình lang thang khắp Bắ`c Kinh rồi đúng không? Quán ăn nhỏ quanh trường, quán bi-a biể`n thành lớp học!”.

“Vậ`y hả?”. Tô`ng Ninh hào hứng hỏi Lâm Gia Mạ`t.

“Ừ, thật”. Lâm Gia Mạ`t nở một cười á`m áp, nghĩ lại những ngày tháng đó mà vô cùng tiể`c rẻ.

“Chỉ thích chơi với bọn con trai! Ngồ` thật!”. Tô`ng Ninh cười nói.

“Tớ thích the` đầ`y!”. Lâm Gia Mạ`t trợn mắ`t nhìn cậu nói.

“Phương Hồ`i, hồ`i đó Gia Mạ`t có vụ gì kinh khủng không, kể cho bọn tớ nghe đi”. Tô`ng Ninh quay sang nói với Phương Hồ`i.

“Cũng... chẳng có gì, tớ ra ngoài một lát đã!”. Phương Hồ`i vội đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Mấy đứa nhìn nhau ngơ ngác, Thâm Hiểu Đường theo dõi Trăn Trăn từ nãy đến giờ, còn Trăn Trăn lại không nhìn cô, cậu thẫn thờ nhìn ra cửa, tựa hồ đang nghĩ ngợi gì đó.

Một lát thì Phương Hồ i quay vào, sắc mặt cô nhợt nhạt hơn cả lúc trước, Kiêu Nhiên đưa cho cô một cốc nước ấm nói: “Cậu sao vậy? Không khoẻ à?”.

“Một chút thôi, không sao”. Phương Hồ i đón lấy cốc nước và đáp với vẻ biếng nhác.

“Hay là lát nữa cậu về sớm chút đi, hôm nay bọn mình đừng đi hát nữa”. Kiêu Nhiên nhìn mọi người với vẻ dò hỏi.

“Ừ, bảo nhà hàng cho bát canh gì nóng đi, món súp thịt bò Tây Hồ ấ y”. Trăn Trăn quay sang gọi cô phục vụ.

“Không cần đâu, các cậu cứ chơi đi, tớ về đây”. Phương Hồ i không nhìn Trăn Trăn mà đứng dậy nói.

“Ăn bát súp đã rồi hãy về, tay cậu lạnh ngắt rồi đây này”. Lâm Gia Mạt nắm chặt tay cô nói.

“Ừ, ăn xong súp rồi tớ đưa cậu về, ngộ i thêm một lúc nữa đi”. Kiêu Nhiên nói.

Khó xử quá, Phương Hồ i đành phải gật đầu và ngộ i xuông.

“Thôi thế này nhé, bọn mình cùng nâng cốc đi, ai có bia uống bia, ai không có bia thì uống nước ngọt”. Tô ng Ninh nâng cốc lên nói.

Tô ng Ninh giần xé p như vậy, bà u không khí cũng đỡ căng thẳng hơn, mọi người lại tiếp tục nói chuyện, Phương Hồ i ăn một ít súp, chỉ ngộ i được một lát lại ra ngoài. Thấ y cô liên tục chạy ra

ngoài như vậy, Trầ `n Tầ `m cũng không ngồ `i yên được nữa, cậu nhìn quanh rô `i nói: “Hế `t thuố `c rô `i à, tôi đi mua đây”. Nói rô `i Trầ `n Tầ `m liề `n đứng dậy, Thẩ `m Hiể `u Đườ `ng nhìn cậu, Tô `ng Ninh bịt chặt túi quầ `n đang đặ `ng bao thuố `c và không nói gì.

Trầ `n Tầ `m biể `t lí do mà mình đưa ra rấ `t ngó `ngần, nhưng cậu không nghĩ ra được cái có `c nào hay hơn, tình trạng của Phương Hồ `i khiế `n cậu linh cảm có điề `u gì đó không ổn, cảm giấ `c đó rấ `t tồ `i tệ, khiế `n cậu không thể yên tâm, mặc dù trong lòng nhủ thầ `m không phải, không phải đâu, nhưng đứng ở cửa WC, nghe thấ `y tiế `ng nôn khan vộ `ng ra từ bên trong, lời dự đoá `n của cậu đã trở thành sự thật, khiế `n Trầ `n Tầ `m cảm thấ `y như sét đánh ngang tai.

Lúc mở cửa đi ra, nhìn thấ `y Trầ `n Tầ `m, Phương Hồ `i có vẻ luố `ng cuố `ng, sắ `c mặt của cô từ trắ `ng chuyển sang đỏ, cuố `i cùng là chuyển sang tái nhộ `t đầ `y tuyệt vộ `ng, cô cúi đầ `u, né sang một bên đi qua chỗ Trầ `n Tầ `m nhưng đã bị cậu kéo lại.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Khó chịu”.

“Tháng này em bị chưa? Đầ `u tháng có phải không? Bị chưa?”.

Trầ `n Tầ `m nói lớn.

Ánh mắ `t Phương Hồ `i lộ rõ vẻ thắ `n thờ, cô giẩ `ng khỏi tay Trầ `n Tầ `m, khóe mép hơi giậ `t giậ `t, nói: “Chưa”.

“M.kiế `p!”. Trầ `n Tầ `m lật đổ ngay bô `n hoa bên cạnh rô `i đá vào cửa nhà vệ sinh hai cái, Phương Hồ `i dựa vào tường và trượt từ từ, ngồ `i thụ `p xuố `ng, cô nhắ `m mắ `t lại, nước mắ `t lăn dài xuố `ng má.

Nghe thấy tiếng động, mọi người đều vội chạy ra, Lâm Gia Mạt đỡ Phương Hồ i dậy, Thẩm Hiểu Đường kéo Trần Tâm, Tô ng Ninh và Kiêu Nhiên sốt sắng hỏi sao vậy, nhưng cả hai đều không nói gì.

Nhân viên phục vụ cũng chạy ra, nhìn thấy cảnh đổ vỡ liền lên tiếng bắt đền, Kiêu Nhiên vừa xin lỗi người ta vừa đưa mắt ra hiệu cho Lâm Gia Mạt và nói: “Vào trong ngõ i đã! Có chuyện gì sẽ nói sau!”.

Lâm Gia Mạt gạt đầu, dìu Phương Hồ i vào phòng, nhưng chưa đi được hai bước, Phương Hồ i lại nôn, lần này cô không còn kịp giấu giếm gì, đẩy Lâm Gia Mạt ra đi được một hai bước thì lại chống tay vào tường nôn, nhưng không nôn ra được gì.

Lần này tất cả mọi người đều sửng lại, Lâm Gia Mạt run run bước đến vỗ lưng cho Phương Hồ i hỏi: “Cậu sao vậy? Có uống gì đâu mà...”.

“Chắc... tớ có bà u rồi”. Phương Hồ i ngược mắt lên, cười thảm hại nói, Trần Tâm đứng sau cô hít một hơi rất sâu.

“Phương Hồ i, cậu đừng nói linh tinh, cậu thấy trong người khó chịu thì để tớ đưa cậu về, đợi chút nhé...”. Kiêu Nhiên sốt sắng nói, cậu móc ví tiền ra rồi nhét cho nhân viên phục vụ 200 tệ rồi vội chạy đến.

“Chắc là tớ có bà u thật rồi”. Phương Hồ i tránh khỏi tay Kiêu u Nhiên, loạng choạng đứng dậy nói.

“Làm gì có chuyện đó! Con của ai! Cậu đi đâu mà có bà u được!”. Lâm Gia Mạt cũng cuống lên.

Tô[́]ng Ninh đứng bên cạnh kéo tay cô: “Thôi đừng nói linh tinh nữa, để Phương Hồ[̀]i tự giải quyết, đây là chuyện riêng của cậu á[́]y”.

“Cậu đừng nói linh tinh! Chuyện riêng gì hả! Phương Hồ[̀]i không thể...”.

Lâm Gia Mạt chưa nói hết thì bị Phương Hồ[̀]i ngắt lời, cô cúi đầu xuống nói: “Tớ không nói đùa đâu, tớ lên giường với người khác nên mới có bà[̀]u”.

“Cái thai là của tôi!”. Đột nhiên Trầ[̀]n Tầ[̀]m lên tiế[́]ng: “Cái thai này là của tôi!”.

Phương Hồ[̀]i sững sờ nhìn cậu, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn cậu, mọi người đều sửng sốt vì câu nói của cậu, một lúc lâu sau, Thẩm Hiểu Đường – người từ nãy đé[́]n giờ không nói gì mới thần thò bước đé[́]n trước mặt Trầ[̀]n Tầ[̀]m nói: “Trầ[̀]n Tầ[̀]m, anh vừa nói gì vậy? Anh nói một lâ[̀]n nữa nghe coi!”.

“Hiểu Đường, về[̀] anh sẽ giải thích cho em, anh...”.

Thẩm Hiểu Đường giơ tay lên tát bốp một cái vào má Trầ[̀]n Tầ[̀]m, mắ[́]t cô đỏ hoe, trừng trừng nhìn Trầ[̀]n Tầ[̀]m rồ[̀]i hét lớn: “Trầ[̀]n Tầ[̀]m! Tôi sẽ chia tay với anh! Chia tay từ bây giờ, chia tay ngay lập tức! Chuyện của mình chắ[́]m dứt rồ[̀]i! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”.

Thẩm Hiểu Đường quay đầu chạy ra ngoài, Trầ[̀]n Tầ[̀]m khựng lại nhưng không đuổi theo, Kiề[̀]u Nhiên bước đé[́]n túm lâ[́]y cổ áo cậu và gầ[̀]m lên: “M.kiề[́]p, ông làm gì vậy! Ông bỏ Phương Hồ[̀]i rồ[̀]i mà còn làm chuyện đê[̀]tiện này à! Ông có còn là con người nữa không!”.

Trần Tâm không trả lời, Phương Hồ i gắ ng gương đứng dậy kéo Kiên u Nhiên nói: “Không phải đâu, không phải vậy đâu, đũa bé không phải...”.

“Thôi đừng nói gì nữa!”. Trần Tâm há t Kiên u Nhiên ra nói: “Tôi đưa Phương Hồ i đế n bệnh viện kiểm tra, mọi người đừng có đi theo, đây là chuyện của tôi và Phương Hồ i, bọn tôi sẽ tự giải quyết!”.

Trần Tâm kéo Phương Hồ i chạy ra khỏi nhà hàng Vũ Hoa, trên xe taxi, Phương Hồ i nhìn Trần Tâm giữa hai hàng nước mắt nhạt nhòa: “Anh làm gì vậy? Anh điên rồ i à?”.

“Đúng, anh điên rồ i, em cũng điên thật rồ i! Anh không thể chịu đựng những câu nói tự hành hạ của em được nữa! Anh không thể chịu được được một từ nào nữa, anh cũng không muố n nghe! Em là con gái, không thể như thế được! Em nói như thế bọn họ sẽ không tha thứ cho em đâu, anh nói như thế này, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu. Nhưng anh chấp nhận việc để bọn họ hiểu lầm, chỉ trích anh. Vì hình ảnh Phương Hồ i trong trái tim anh không phải như vậy! Anh cũng không muố n để bọn họ nghĩ em là người như vậy! Em sẽ mãi mãi là cô gái trong sáng! Không thể vì yêu anh mà em thay đổi, không thể thay đổi như vậy được!”. Trần Tâm nói rắ t quả quyết.

Phương Hồ i nhìn ra ngoài cửa sổ mà nước mắt giàn giụa.

Thẩm Hiểu Đường rời nhà hàng Vũ Hoa rồ i về thẳng ngôi nhà thuê cùng Trần Tâm, đồ đạc của chị Tân anh Kiệt đã thu dọn xong xuôi, đặt giữa phòng khách, túi xách, hộp giấ y to nhỏ tạo cảm giác thời khắ c chia tay đã đế n, ga trải giường vẫn là chiế c ga hôm đập ché t con gián đó, gồ i của hãng Anna mua giảm giá, nói là gồ i nhưng thực ra là hai miế ng đệm hình vuông, 19 tệ/chiế c, rắ t rẻ.

Tấm rèm hoa trái giường được mua ở chợ, 30 tệ, bên trên có hình trái tim, Trần Tâm nói nhìn cái này có cảm giác giường nằ m rấ t dễ chịu và rấ t không trong sáng. Trên bàn có đặt khung ảnh hai người chụp hôm đi ngắ m hoa anh đào ở công viên Ngọc Uyên Đàm, hôm đó cô thấ y hơi tiế c vì không được chứng kiế n cảnh hoa rụng như mưa như trong phim của Nhật, thế là Trần Tâm liề n đi lắ c thân cây, cánh hoa anh đào liề n rụng xuố ng rào rào, sau đó bọn họ còn bị anh bảo vệ công viên mắ ng cho té tát. Để che đi chiế c tủ cũ kĩ bên cạnh, bọn họ đã dán lên đó rấ t nhiề u rấ t note bình thường viế t cho nhau, tựa như những trang nhật kí, “Thẩm Hiểu Đường nắ u món súp trứng thấ t bại!”, “Trần Tâm về muộn, bị phạt cọ rửa WC một lâ n, trực nhật ba ngày, rửa bát năm ngày!”, “ki niệm một năm ngày quen nhau!!! Trần Tâm yêu Thẩm Hiểu Đường!!! Thẩm Hiểu Đường yêu Trần Tâm...!!!”.

Thẩm Hiểu Đường bật khóc, cô bóc hế t các mẫu giấ y note xuố ng, đọc mẫu nào, xé mẫu đó, cuố i cùng dưới chân cô chỉ còn lại một đố ng giấ y vụn xanh đỏ vàng, vừa khóc cô vừa thu dọn đố ng giấ y vụn đó và đổ hế t chúng vào thùng rác. Sau đó cô lại vừa khóc vừa thu dọn phòng ô c, lắ y hế t quầ n áo và đồ` dùng của mình ra, ba lô đựng không hế t, cô liề n xé tá m ri đô hình trái tim treo trên tường xuố ng để gói đồ`. Khi đã thu dọn hế t đồ` đạc, Thẩm Hiểu Đường mới phát hiện ra rằ ng hoá ra tại đây, trong những tháng ngày số ng chung với Trần Tâm, cô đã mang đế n rấ t nhiề u đồ` đạc, một mình không thể khuân nổi. Cô` gắ ng kéo đồ` đạc ra đế n cửa, nhưng túi đồ` to nhấ t lồi cuố i cùng lại bị kẹt ở cửa, không kéo ra được, cô liề n ngồ i phịch xuố ng đấ t, tựa hồ` má t hế t sức lực, rô` i cô bật khóc nức nở.

Lúc Vương Thâm Chiêu nhận được điện thoại của Thẩm Hiểu Đường và có mặt ở căn hộ mà cô và Trần Tâm đang thuê, Thẩm Hiểu Đường đã mệt đế n mức đang tựa vào tường chuẩn bị ngủ

thiếp đi, nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt xinh xắn. Vương Thâm Chiêu bước đến với vẻ xót xa, vỗ vào vai cô nói: “Dậy đi, sao lại ngủ ở cửa vậy, không sợ mất đồ à?”.

Thẩm Hiểu Đường giật nảy mình và mở mắt ra, cười với vẻ hững hờ nói: “Đại ca, ngoài thân tó ra, tó đã để mất hết mọi thứ có thể mất rồi...”.

“Đừng nghĩ linh tinh! Có chuyện gì thì nói tó nghe xem nào!”.
Vương Thâm Chiêu đỡ cô dậy nói.

“Không thể nói được, Phương Hồ i có bà u rồi, đứa bé... là của Trần Tâm”. Mắt Thẩm Hiểu Đường lại ngân ngấn nước.

“Hả?”. Vương Thâm Chiêu sững sờ, cậu nhớ đến vụ xung đột giữa Trần Tâm và Quảng Cường lần trước, tính ra cũng mới chỉ hơn một tháng trước.

Thẩm Hiểu Đường đã xách hai túi nhỏ và xuống đến giữa cầu thang, rồi cô ngoái đầu lại nói với Vương Thâm Chiêu: “Đại ca, đi thôi, cậu xách hộ tó túi to nhất đó, còn lại bọn mình sẽ làm thêm chuyện nữa là hết”.

“Hiểu Đường...”. Vương Thâm Chiêu ngập ngừng nói: “Chắc cái thai đó không phải của Trần Tâm đâu... đợt vừa rồi... Phương Hồ i đã... với một cậu khác... Quảng Cường, cậu biết chứ? Chính là cậu ta, một kẻ rất lẳng nhăng... Sau khi biết chuyện, Trần Tâm còn đánh nhau với hắn”.

Thẩm Hiểu Đường sững sờ nhìn Vương Thâm Chiêu, nét mặt đã lả y lại được sinh khí, nhưng sau đó lại sầm xuống nói.

“Đi thôi, trời sắp tối rồi”.

“Cậu vẫn đi ư?”. Vương Thâm Chiêu nhìn cô bằng ánh mắt thất sắc mắt.

“Ừ”. Thẩm Hiểu Đường rơm rớm nước mắt gật đầu nói: “Tình yêu mà tớ cần phải vô cùng tuyệt vời, trong lúc tớ cần, người ấy phải ở bên tớ, trong lúc tớ buồn, người ấy phải bảo vệ tớ. Nhưng Trần Tâm không làm được điều đó, cậu ấy không kéo tớ lại cũng không bảo vệ tớ, cậu ấy đã nói với tớ những điều tớ không muốn nghe nhất, cậu biết không, vừa nãy lúc cậu đến, tớ còn có ảo giác rằng chắc là cậu ấy đã quay về rồi, nhưng không phải... Tớ biết cậu ấy là người tốt và tớ cũng biết là cậu ấy yêu tớ, nhưng cậu ấy quá nặng lòng với Phương Hồ, nặng đến nỗi tớ không thể chịu nổi...”.

“Hiểu Đường...”.

“Tớ phải để cho hấn hối hận và không có cơ hội níu kéo nữa! Hối hận đến tột độ! Đáng đời hấn ta!”. Thẩm Hiểu Đường lại bước lên nói, cô mở ba lô và lấy ra một tập giấy note, bóc ra một trang, viết gì đó rồi dán lên cửa: “Lúc đầu tớ hận hấn vô cùng, không muốn nói gì với hấn nữa, thôi giờ vẫn phải để lại cho hấn lời nhắn gì đó! Đại ca, bọn mình về thôi!”.

Thẩm Hiểu Đường kiên quyết ra về, căn phòng ấm áp, tuyệt vời đó đã mãi mãi ở lại sau lưng cô, Vương Thâm Chiêu liên tục khóc vai cô nói: “Hiểu Đường! Sẽ có một người như thế yêu cậu! Trong lúc cậu cần sẽ xuất hiện ngay lập tức, trong lúc cậu buồn sẽ bảo vệ cậu, không để cậu thất vọng, và chắc chắn cũng sẽ không nói những điều khiếm cậu phải buồn!”.

“Ừ!”. Thẩm Hiểu Đường gục vào vai Vương Thâm Chiêu và khóc.

Lúc Trần Tâm từ bệnh viện trở về căn phòng họ thuê đã là hơn chín giờ tối, dưới ánh trăng, cậu nhìn thấy mẫu giấy cuối cùng

mà Thâm Hiểu Đường để lại cho cậu, bên trên chỉ viết hai chữ “bye bye” rất đơn giản, bên cạnh đó, Thâm Hiểu Đường còn vẽ thêm một chú gấu nhỏ dễ thương, chỉ có điều lần này chú gấu không cười mà trên mi có đọng một giọt nước mắt.

Trần Tâm đứng trước cánh cửa khép kín và bật khóc, trong tay cậu là tờ giấy xét nghiệm của Phương Hồ i, bên trên đóng dấu (+) đỏ chói.

Hôm Trầ`n Tầ`m đưa Phương Hồ`i đé`n bệnh viện thời tiế`t rấ`t đẹp, ánh nắ`ng chan hòa, một ngày xuân đẹp trời hiế`m có ở Bắ`c Kinh.

Trên đường đi, cả hai đé`u không nói gì mà chỉ lặng lẽ ngô`i trên xe bus tận hưởng tiế`t trời ấ`m áp, trăm hoa đua nở, họ không ngô`i gắ`n nhau, hành khách lên xe mỗi lúc một đông và họ không còn nhìn thắ`y nhau nữa.

Trầ`n Tầ`m tự giác dừng chân trước cửa phòng khám phụ khoa, trong lúc chờ đợi, cậu đã đi mua thuố`c lá, Phương Hồ`i câ`m ba lô cho cậu, buổi chiế`u Trầ`n Tầ`m còn phải về` trường để học, bên trong đặ`ng cuố`n giáo trình kiểm toán. Phương Hồ`i giở sách của Trầ`n Tầ`m ra, mân mê nét chữ quen thuộc trên đó, rồ`i cô lắ`y bút của cậu viế`t hai dòng “Không tiế`c nơi gửi mộng, chỉ hận quá vôi vàng”, sau đó lại trả về` chỗ cũ, đóng ba lô lại cho cậu. Trầ`n Tầ`m vừa quay lại thì bên trong gọi tên Phương Hồ`i, Phương Hồ`i dú`i ba lô vào tay cậu, không ngược mắ`t lên mà quay vào bên trong.

Phương Hồ`i mở to mắ`t và nắ`m ngửa trên bàn phẫu thuật, cô không hít loại thuố`c gây mê đó, cảm giác lạnh ngắ`t của các dụng cụ và nỗi đau đón thắ`u tim đã khiế`n nước mắ`t lăn dài trên má cô. Một sinh mệnh đã lìa trầ`n, nỗi đau chôn vùi trong tái tim cô cũng bị mang đi. Trong lúc hoa mắ`t ngắ`n ngủi, dường như cô lại nhìn thắ`y cái cây đó của trường F, mắ`y bạn trẻ đang cười đùa quanh gố`c cây, trong đó có một người vừa cười vừa bước về` phía cô nói: “Đừng về` vôi nhé, lát nữa tớ sẽ chờ cậu về`”.

...

Phương Hồ`i không nhìn đám máu nhậ`y nhựa đó, bị cô y tá thúc giục, cô chậ`t vật kéo quầ`n lên và đứng dậy. Rắ`t đau, đúng là rắ`t đau, đau tê tái. Cô ra khỏi phòng thủ thuật và lê` từng bước về` phía chàng trai đang đợi cô ở cổng, Trầ`n Tầ`m nhìn thắ`y cô nhưng không nói gì mà chỉ lặ`ng lẽ đờ` cô. Luồ`ng sức mạnh từ cánh tay truyề`n tới lại khiế`n người Phương Hồ`i nhữ`n ra, cảm giắ`c rắ`t á`m áp, dễ` chịu, nhưng linh cảm sắ`p bị mắ`t đi lại liên tục nhắ`c nhở` cô, trái tim không có tình yêu vô` cùng tro`ng trái.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Trầ`n Tầ`m liề`n bê` cô lên, Phương Hồ`i ghé sát vào tai cậu và nói nhỏ: “Nế`u đứ`a con này là của anh thì tuyệt vời biế`t bao...”.

“Ngoài đứ`a con, bọn mình đã có tắ`t cả...”. Trầ`n Tầ`m xồ`c cô lên nói.

Bệnh viên dầ`n dầ`n biế`n mắ`t sau lưng họ, cánh tay Phương Hồ`i quàng qua cổ Trầ`n Tầ`m ướt đắ`m nước mắ`t...

Đó là lầ`n gặp gỡ cuố`i cùng giữa Trầ`n Tầ`m và Phương Hồ`i, sau đó Bắ`c Kinh rơi vào đại dịch SARS, mọi người nghe thắ`y từ SARS là tái mặt. Các trường đại học cho sinh viên nghỉ học, người dân tranh nhau mua thực phẩm, thuố`c Bản Lam Căn⁽¹⁾ không còn hàng để bán, người dân đề`u đeo loại khẩu trang dày mười hai lớp đi làm, số` người có triệu chứng và số` người thiệt mạng mỗi ngày một tăng, khiế`n thành phố` vô`n rắ`t yên bình hoảng loạn hơn bao giờ hế`t. Hồ`i đó học sinh đề`u nghỉ học, ngày ngày nhắ`n tin cho bạn bè, hỏi thăm tình hình của trường khác. Trường Đại học tài chính trung ương, Đại học giao thông Bắ`c Kinh đề`u khá nghiêm trọng, nghe nói là đã đóng cửa trường, tắ`t cả các phòng kí túc đề`u đượ`c phát cặ`p nhiệt độ, hàng ngày theo dõi nhiệt độ, liên tục có thông tin mới đượ`c đứ`a ra, nào là gia đình một giáo sư nộ` ở trường Đại học Bắ`c Kinh đề`u mắ`c bệnh, mắ`y chiế`c xe cắ`p cứu 120 đã đế`n, ai nắ`y đề`u

vô cùng hoang mang. Trong kí túc của đám Trần Tâm, ngày đầu tiên thông tin được lan ra, Cao Khả Thượng đã bỏ về, theo như lời cậu ta nói thì bất chấp mọi lời cảnh cáo, bất chấp mọi hình thức kỉ luật, kể cả bỏ học cũng không sao, tóm lại là không có gì quan trọng bằng mạng sống của mình. Tống Ninh cũng đã chuyển đi đặc giúp Lâm Gia Mạt từ rất sớm. Vương Thâm Chiêu không về nhà, cậu không muốn mạo hiểm, sợ lại mang bệnh về nhà. Trần Tâm ở trường hơn hai mươi ngày mới về, nói là đã vượt qua được giai đoạn tiềm ẩn đầu tiên.

Trần Tâm nói với tôi rằng, bệnh viện mà cậu và Phương Hồ i đến là một trong những bệnh viện bệnh SARS hoành hành dữ dội nhất, ngày 20 họ đến bệnh viện, trong khi dịch SARS bùng phát vào cuối tháng tư, cách nhau chỉ mấy ngày. Hồ i đó đúng là cậu rất sợ, lần đầu tiên cậu cảm thấy tử thần đến gần họ như vậy, không phải tiểu thuyết hay phim ảnh, mà là xảy ra ngay bên cạnh họ hàng ngày. Trước mặt tử thần, tình yêu và tuổi trẻ trở nên yếu đuối như vậy. Thậm chí cậu còn đặt câu hỏi rằng liệu mình và Phương Hồ i có chết trong đợt dịch bệnh này hay không, rồi họ cùng được hỏa táng, chôn cùng một nơi. Một điều lạ là, nghĩ đến đây, cậu lại không thấy sợ nữa, dường như có một người song hành với mình, chết cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nhưng Trần Tâm nói rằng cảm giác đó chắc không phải là tình yêu nữa, cho dù là Phương Hồ i hay Thẩm Hiểu Đường, thời gian đó cậu đều không có cảm giác yêu, chỉ có điều nghĩ đến lại thấy xót xa trong lòng, sau đó là cảm giác mệt mỏi, uể oải. Cậu mệt rồi, trong vở kịch tình yêu và tuổi trẻ nhìn có vẻ rất gay cấn này, cậu đã thực sự cảm thấy mệt mỏi.

Sau đó nhờ có sự đoàn kết đầy ý chí của chính quyền Bắc Kinh và người dân, cùng với sự nỗ lực của những người làm công tác y tế, bệnh viện Tiểu Thang Sơn đã được xây dựng, đại dịch SARS cuối

cùng đã được kiểm soát. Sau đó Trầ `n Tầ `m đã từng đé `n ngã tư mà bọn họ thường xuyên đi qua, hồ `i yêu Phương Hồ `i, họ đi về ` phía Tây, hồ `i yêu Thẳm Hiểu Đường, họ lại đi về ` phía Đông. Hồ `i đó khu vực này rấ `t ồn ào, náo nhiệt, còn bây giờ cậu đé `n đây, đường phớ ` lại vắ `ng vể, yên tĩnh lạ thường, không có xe cộ, cũng không có người đi bộ, dường như cả thế ` giới chỉ còn lại mình cậu. Trầ `n Tầ `m đứng giữa ngã tư không một bóng người, ngửa cổ lên nhìn bầ `u trời xanh thẳm và mây trắ `ng trôi lững lờ, có cảm giác như đang nghe thắ `y tiế `ng bước chân của thời gian, những năm tháng đó của họ đã vôi vắ ` trôi qua bên cậu...

Trong đợt dịch SARS hoành hành, trường W đã nghỉ hơn 100 ngày, sau khi trở lại trường, dường như người nào cũng có một chút thay đổi, Cao Khả Thượng mập hơn, Tô `ng Ninh “cầ `n cù” hơn, nghe nói là cậu ta đã chính thức đệ đơn xin yêu đương với Lâm Gia Mạt, kế `t quả là Lâm Gia Mạt đã không khách khí mà xé ngay lập tức và thế ` là cậu ta lại lồi từ trong túi ra một bản y hệt. Thắ `y Tô `ng Ninh chuẩn bị chu đáo như vậy, Lâm Gia Mạt liề `n bật cười và không từ chớ `i nữa. Ở trường, Thẳm Hiểu Đường không nói chuyện với Trầ `n Tầ `m nữa, mà lại thường xuyên đi ăn, đi học với Vương Thẳm Chiêu. Quảng Cường cũng không chơi game với Trầ `n Tầ `m nữa, sau đó cậu ta từng phàn nàn với Tô `ng Ninh rằ `ng anh em không cầ `n thiế `t phải căng thẳng với nhau vì một cô nàng, nhưng Tô `ng Ninh lắ `c đầ `u không nói gì, không ai nói với cậu ta rằ `ng, trong vụ ăn chơi trác táng mà cậu ta luôn tưởng là rấ `t an toàn đó, đã từng có một sinh linh bé nhỏ xuấ `t hiện.

Khi tắ `t cả mọi người đầ `u quay trở lại với cuộc số `ng thường nhật, Phương Hồ `i lại không quay lại nữa. Qua Lâm Gia Mạt, Trầ `n Tầ `m mới biế `t cô đã đi xa, đợt á `y chắ `c Phương Hồ `i đã đi được hai tháng. Trước khi đi, cô không nói với ai, người cuố `i cùng mà cô gặp chắ `c là Lâm Gia Mạt, sau khi bỏ thai, Lâm Gia Mạt đé `n nhà

chơi với Phương Hồ`i hai ngày. Hai đứa không còn thân mật chuyện trò gì nữa, Lâm Gia Mạt kể rằng Phương Hồ`i chỉ xem phim tình yêu, phim chiến tranh, phim dịch bệnh... một cách điên cuồng, cô đã bật khóc trong câu chuyện của người khác, nhưng không biết là khóc vì mình hay vì người khác. Cuối cùng, khi Lâm Gia Mạt về, Phương Hồ`i đã ôm cô một lúc, họ vừa khóc vừa tạm biệt nhau, lúc đó Lâm Gia Mạt không thể biết rằng, họ nói lời tạm biệt tức là không gặp lại nhau nữa.

Trần Tâm lặng lẽ nghe Lâm Gia Mạt kể hết câu chuyện, cậu không hỏi Phương Hồ`i có nhớ đến mình hay không, cậu biết chắc chắn là không. Cô đã đi xa, đi rất kiên quyết, không để cho người khác cơ hội lưu luyến. Cô đã đem hết niềm vui và nỗi đau đến một nơi cậu không hề hay biết.

Sau đó Trần Tâm đã gửi mail cho Kiều Nhiên và Triệu Diệp, kể hết mọi chuyện đã xảy ra sau khi họ chia tay, bao gồm trận tuyết năm 2001 và cái thai năm 2003. Triệu Diệp trả lời rất ngắn gọn, khá giống với phong cách của Kiều Nhiên, cậu viết: “tặng kinh thương hải nan vi thủy”⁽²⁾. Còn thư trả lời của Kiều Nhiên cũng ngắn gọn như vậy, khá giống với phong cách của Triệu Diệp, cậu viết: “Các ông khôn nạn”.

Sau đó, năm đó đã nhanh chóng trôi qua, cuối năm Trần Tâm quay về trường F, trong ngày tuyết rơi cậu đã chiêm một điệu múa, nhìn sân trường đã chứng kiến biết bao kỉ niệm của tuổi trẻ, hít thở bầu không khí không có Phương Hồ`i, cậu biết cuối cùng họ đã để mất nhau.

Phần 9: Vội vàng

Phuong Hồ`i nói: “Em đã từng rấ t yêu và rấ t hận, nhưng tình yêu và nỗi hận thù đó đã trôi qua vội vã, đế n giờ nghĩ lại thực ra em không thấ y hồ`i hận, nế u để cho em cơ hội lựa chọn lại, em vẫn sẽ lựa chọn con đường mà mình đã đi qua...”.

I

Khi Trầ n Tầ m kể cho tôi nghe xong câu chuyện của họ, trời đã tờ mờ sáng. Tôi đưa tay lên lau mặt, thấ y mặt mình ướt đẫm, hoá ra là mình khóc từ lúc nào không hay.

Nói thật ra là tôi đã từng đoán là Trầ n Tầ m đã bỏ rơi Phuong Hồ`i và cũng đã tưởng tượng ra sự đau khổ của cậu trong thời điểm đó, nhưng thực sự tôi không thể ngờ rằ ng kế t cục lại như vậy. Nghĩ đế n cảnh Phuong Hồ`i mang theo những kí ức đau thương, một mình sang đấ t khách quê người, tôi lại thương cô vô cùng. Tôi nghĩ có lẽ tá t cả mọi người đề`u cho rằ ng Phuong Hồ`i rấ t mê m yế u, nhưng tôi biế t cô không phải là người như vậy, trong những tháng ngày xa người thân và bạn bè, trong những tháng ngày tạm biệt năm tháng vội vã đó, chỉ có một mình cô là người cố` thủ đế n giờ phút cuối cùng trong kí ức tình yêu mong manh của mình.

Tuy nhiên tôi không còn có thành kiế n với Trầ n Tầ m nữa, rõ ràng không chỉ một mình Phuong Hồ`i là người ghi nhớ cuộc tình này, cũng không phải chỉ có Phuong Hồ`i là người bị tổn thương. Tuổi trẻ của họ tràn ngập sắ c màu tươi sáng, đờ ng thời cũng được phé t lên gam màu đen trắ ng không thể xoá mờ, nhưng không còn

ngghi ngờ gì nữa, tất cả những cái đó đều thuộc về bọn họ, độc nhất vô nhị và suốt đời khó có thể quên.

“Hê! Ông cũng nhập vai tốt đó nhỉ!”. Trần Tâm từ WC đi ra, vứt cho tôi một chiếc khăn mặt và nói.

Tôi đón lấy lau mặt rồi bảo: “Có khi ông khóc bao nhiêu trận rồi à ý chứ. Công lực chắc vượt nàng Mạnh Khương từ lâu”.

“Thôi đi!”. Trần Tâm đá tôi một cái.

“Ông hút kinh quá nhỉ! Hút hết cả phần của tôi rồi!”. Tôi dốc bao thuốc lá ra nói.

“Ăn thua gì! Một đêm mới hút hết một bao! Năm xưa tôi đứng một lúc trước cổng trường tôi mà hút hết một bao! Tuyế t roi to lắ m! Thuố c bị tắ t giữa chừng má y lầ n liề n”. Trần Tâm nói với giọng thờ ơ.

“Ông đúng là bụng làm dạ chịu! Sau đó thì sao? Nhóm các ông thế nào?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Thực ra hai năm sau đó tôi không liên lạc gì với bọn họ nữa, trước kia bọn tôi thân nhau như vậy, ngày nào cũng chơi với nhau, nhưng bây giờ lúc nào cũng nghe nói ai thế nào thế nào, hơ hơ, có lẽ đây chính là trưởng thành! Kiề u Nhiên khá ổn, thi đỗ học viện kiến trúc AA của Luân Đôn, chắc sau này sẽ thường trú ở đó, mở ra căn cứ địa hải ngoại cho bọn tôi, năm ngoái bọn tôi có gặp nhau một lần khi cậu ta về nước, thấy bảo là chưa có người yêu, chỉ có bạn gái chơi thân thôi. Sau khi tốt nghiệp, Triệu Diệp làm ăn riêng, chương trình làm ăn trên Internet của hắ n ta khá ổn, nghe nói là nhà cung cấp hàng hoá lớn nhất Bắc Kinh, người yêu hắ n theo hắ n về, con gái Đông Bắc khiế p thật, trước mặt cô nàng, tôi thấy hắ n lúc nào cũng khúm na khúm núm, chắc là năm nay sẽ đăng kí kế t hôn. Tô

Khải đi làm ở ngân hàng, thường xuyên phải đi công tác, cậu ta đã làm cho tôi ba thẻ tín dụng rồi! Nghe nói cũng mua nhà trả góp chuẩn bị lấy vợ, cô dâu không phải là Trịnh Tuyết, cũng không phải Lâm Gia Mạt, buồn cười lắm, bọn họ quen nhau qua mỗi lái, bọn tôi không ngờ lại như vậy! Gia Mạt thì vẫn yêu Tô نگ Ninh, cậu ấy vào làm trong nhà nước, hiện đang tìm cách nhảy việc, nói lương không đủ mua quần áo, vẫn giởng hết thời đi học! Tô نگ Ninh thì ranh ma lắm, đợt đó tốt nghiệp đi xin việc, hẳn bẻm mép thế nào mà đơn vị tuyển dụng mê hẳn như điếu u đồ, giờ leo lên chức trưởng phòng tài vụ của công ty con ở Hồ Nam rồi, cái gì cũng ổn, chỉ có điếu u hay phải đi công tác thôi, hẳn thường xuyên gọi cho tôi nói ngở ở vùng khi ho cò gáy này chỉ nhớ nhân dân thủ đô. Cao Khả Thượng đi làm ở một công ty xe bus, bọn tôi đều nói là cậu ta đã phát huy tối đa giá trị của mình. Vương Thâm Chiêu thì ở lại Bắc Kinh, dân tình lẻ xin việc cũng khó, hồ i mới tốt nghiệp cũng rất vất vả. May mà cậu ta học giỏi, lại có năng lực, giờ cũng đã thành dân văn phòng với mức lương 5.000 tệ/tháng. Cuối cùng, Thẩm Hiểu Đường lại yêu cậu ta, chuyện của bọn họ không được bố mẹ Thẩm Hiểu Đường ủng hộ, nói là không muốn để Thẩm Hiểu Đường yêu anh tình lẻ, hôm đó Vương Thâm Chiêu còn nói với tôi rằng, mẹ Thẩm Hiểu Đường đưa cho cậu ta bộ đĩa phim Két hôn thời đại mới, bảo cậu ta nhớ xem, làm cậu ta khóc dở mé u dở. Nhưng Thẩm Hiểu Đường lại rất thật lòng, haizz, tương lai ngời sáng nhưng đường đi lại đầy ỷ trá c trở!”. Trần Tâm cười nói.

“Ông có thấy buồn khi Thẩm Hiểu Đường yêu Vương Thâm Chiêu hay không?”. Tôi tò mò hỏi.

“Lúc đầu thì thấy hơi khó chịu, nhưng sau đó cũng không nghĩ gì nữa. Thực ra đại ca hợp với Hiểu Đường hơn tôi, tôi nghĩ cậu ấy sẽ đem lại được hạnh phúc cho Hiểu Đường nên cũng chấp nhận,

những chuyện đó đã xảy ra rồi thì cho qua”. Trần Tâm năm năm ngựa xuống giường nói.

“Thế đám bạn chơi với ông hồ i nhỏ thì sao?”.

“Bạch Phong ra đầu thú, bị phạt hai năm tù, coi như là được giảm án. Ngô Đình Đình đi làm ở cửa hàng thời trang Flagship, bình thường rá t hay được gặp các sao và dân tay chơi lắm tiề n, lúc nào cũng bảo phải bám lấy một ông, nhưng cuối cùng cũng chẳng thấy bám được ông nào. Đình Đình bảo hắ n hoạt động trong lĩnh vực marketing đồ ̀ xa xỉ, tôi nói cô nàng là nhân viên bán hàng cao cấp. Đường Hải Băng và Tôn Đào hùn vớ i bán quầ n áo với nhau, ai cũng bảo mình là ông chủ, đớ i phương là kẻ làm thuê. Cái áo khoác này của tôi là do bọn họ cho, nói là mua ở nước ngoài má y nghìn, ai mà biế t thật hay giả! Nhưng cũng thấy không đế n nổi nào, đã mở được cửa hàng ở Tây Đơn rồi, tên shop là Sunny day, Tôn Đào tự đặt tên. Cuối cùng cậu ta với Dương Tình cũng không đế n với nhau được, Dương Tình lấy chồ ng rồi, chồ ng là công chức nhà nước, lương ăn theo bậc thối, không cùng đường với Tôn Đào”.

“Còn Phương Hồ i thì sao?”. Tôi hỏi thăm dò.

“Không biế t... chỉ có Phương Hồ i là tôi không biế t đang làm gì, cuộc số ng có ổn không, Phương Hồ i không hề ̀ liên hệ với tôi”. Trần Tâm lặng lẽ lắ c đầu nói: “Thôi không nói nữa! Chợp mắ t một lúc đi! Hôm nay còn phải làm má y bảng biểu nữa”.

“Ừ”.

Tôi cũng năm xuống, nhưng không chợp mắ t được, tôi biế t Trần Tâm cũng không ngủ được.

Năm 2006, thị trường chứng khoán Trung Quố c có nhiề u khởi sắ c, tôi đã nắ m được thời cơ và mua má y mã cổ phiế u giá rẻ, kế t

quả là rất may mắn, đến cuối năm đã tăng gấp mấy lần. Đúng thời điểm đó, chúng tôi ngã m được một công ti vừa niêm yết cổ phiếu trên thị trường, tôi và phó tổng giám đốc của bọn họ rất hợp chuyện nhau, vào bàn uống rượu cũng rất ăn ý, vị phó tổng giám đốc đó nói bạn anh đang mở một công ti đầu tư tài chính, nếu tôi thích thì có thể giới thiệu cho tôi thử xem. Dĩ nhiên là tôi rất hào hứng, ở Vĩnh An tôi sắp đứt hơi vì mệt rồi, cứ đà này thì còn mắc chứng sợ các con số nữa và thế là mọi việc đã rất thuận lợi. Sau hai vòng phỏng vấn, tôi đã chính thức được tuyển dụng.

Sau khi xin nghỉ việc, tôi đã mời mấy người bạn đồng nghiệp ở Vĩnh An đi ăn đêm, Trần Tâm và Phó Vũ Anh đều đi. Mọi người ăn uống rất vui vẻ, ai cũng thấy mừng cho tôi.

Phó Vũ Anh nâng cốc lên nói: “Nâng chén chúc mừng Trương Nam thoát khỏi bể khổ đi!”.

Mọi người đều uống hết chén thứ nhất, tôi liền khua tay nói: “Ngồi xuống đi, tất cả ngồi hết xuống đi! Người nhà cả mà, khách khí gì chứ! Đừng nói với tôi những câu khách sáo đó!”.

“Vừa mới vào cuộc mà ông đã sợ rồi hả!”. Trần Tâm cười nói: “Hôm nay mọi người không được tha cho hấn đâu! Khai vị một chén, giữa chừng một vòng, vang đỏ, rượu trắng, rượu Thiệu Hưng uống cả, không gục không bỏ cuộc nhé!”.

“Tôi vừa nói ông đã nhiều rồi! Tôi ghét nhất cái thói nói kháy trên bàn rượu! Ông bảo đám người ở Cục thuê vụ đó, cái gì cũng dốt, chỉ giỏi uống rượu, xã hội xuống cấp thật! Đám mình chỉ uống cho vui, không được uống như bọn họ!”. Tôi đập bàn nói.

“Đúng! Outing, bọn họ thi nhau chuốc rượu cho tở, mà tở đâu có phải là gái quày bar đâu, tại sao phải ngồi uống rượu với đám đàn

ông lồ bịch đáng tuổi ba mình chứ!”. Phó Vũ Anh hậm hực nói: “Hôm nay tớ không uống rượu nữa mà chỉ ăn sữa chua thôi!”.

Mọi người đều cười ô lên, tôi gặp một miếng thức ăn rồi nói: “Hôm nay mọi người cứ thoải mái uống theo cách của mình!”.

“Đúng vậy! Chủ tịch Mao Trạch Đông từng nói rằng, chúng ta là mặt trời lúc tám, chín giờ, thế giới là của bọn họ và của chúng ta! Thiên hạ thường bảo thế hệ sinh sau thập kỉ 80 như bọn mình vô tích sự, tôi thấy đúng là vớ vẩn hết sức! Đi làm bọn mình có đũa nào không vớ vẩn và không! Lúc giả vờ vẩn cứ phải giả vờ, lúc chửi nhau vẩn cứ phải chửi nhau, lãnh đạo chỉ đâu ta đánh đấy, không phải cũng giống đám thuê vụ đó sao? Ta có ưu điểm của ta, ta học nhanh, biết sáng tạo, chắc chắn một ngày nào đó ta sẽ vượt mặt bọn họ, một ngày nào đó ta sẽ trở thành nhân tài của xã hội, một ngày nào đó ta sẽ có sự nghiệp của riêng mình! Trương Nam! Tôi ủng hộ ông! Vì sự dũng cảm và những theo đuổi của ông! Cạn đi!”. Trần Tâm nâng chén lên nói.

Những điều cậu nói đã khiến mọi người cảm thấy máu nóng trong người sôi sục, ngay cả Phó Vũ Anh – người từ nãy đến giờ đòi ăn sữa chua cũng bắt đầu uống rượu, tôi nghĩ thế hệ thanh niên hơn hai mươi tuổi như chúng tôi chắc chắn sẽ không thua bất kì ai.

Kết quả là hôm đó chúng tôi cũng hơi quá chén, Phó Vũ Anh say khướt, ngã gục xuống người tôi, vừa nôn vừa khóc và nói: “Trương Nam... em không muốn anh đi, không muốn anh đi...”.

Tôi cười buồn rồi đỡ cô nàng dậy, tâm nghĩ bụng lại dính vào oan nghiệt nữa đây! Trần Tâm cũng đã ngà ngà say, cậu ta gọi taxi cho chúng tôi, cùng tôi khiêng Phó Vũ Anh lên xe. Trước khi tôi lên xe, Trần Tâm ôm tôi nói: “Sau khi đi làm tôi chỉ chăm mỗi mình

ông, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho anh em! Chắc chắn sẽ không từ chối đâu!”.

Tôi liền cười và thụi cậu ta một cái, nói: “OK! Đừng quên anh em nhé!”.

Cậu ta vẫy tay nói: “Thôi! Đừng nhiều lời nữa, đi thôi! Giao bạn Vũ Anh cho ông đó nhé!”.

Tôi đành phải gật đầu, trước khi xe taxi chạy, tôi ngoảnh đầu lại nhìn theo chiếc bóng cô độc của Trần Tâm, đột nhiên chợt nghĩ không biết có nên kể chuyện về Phương Hồì cho cậu ta hay không.

Lời cuối truyện

Tôi bắt đầu thai nghén câu chuyện này trong năm tháng vội vã đó của tôi, năm 2001, tôi đã từng cầm bút viết nên một cốt truyện tương tự, rất ngắn, chỉ mấy chục nghìn chữ và là bản chép tay. Sau đó, khi tuổi tác lớn dần, tôi đã có được sự nhận thức mới, năm 2005, tôi bắt tay vào chuẩn bị tài liệu, năm 2006, về cơ bản đã hoàn thành được bộ khung, năm 2007, trong vòng một năm, tôi đã viết xong bộ tiểu thuyết dài 380.000 chữ này.

Thực ra ý tưởng ban đầu chỉ là muốn ghi lại những năm tháng tuổi trẻ của tôi, nhưng trong sự tích lũy kéo dài nhiều năm đó, đột nhiên tôi lại nảy ra ý tưởng khác. Dần dần tôi phát hiện ra rằng mình không còn là đứa trẻ ngây thơ nhàn nhã rong chơi ngày xưa nữa, chúng tôi đã trở thành một thế hệ trong dòng chảy thời đại, gánh vác trên vai lịch sử và tương lai.

Và thế là tôi bắt đầu suy về thế hệ “sinh sau thập kỉ 1980” như chúng tôi. Từ lúc chào đời, chính sách con một đã tạo ra những ảnh hưởng mang tính quyết định cho chúng tôi, trong quá trình trưởng thành, sự phát triển về chính trị, kinh tế, văn hóa và những đổi thay của Trung Quốc đã tạo ra những thay đổi xuyên thời đại cho chúng tôi, cho đến những khúc mắc và sự cảnh tỉnh trong giai đoạn trưởng thành hiện nay mà những thay đổi trong công việc, học tập, cuộc sống đã đem lại cho chúng tôi.

Con đường này là con đường mà thế hệ chúng tôi đã đi qua, chắc chắn là không giống với các thế hệ khác, là độc nhất vô nhị và không thể thay thế, chắc chắn chúng tôi sẽ phải là người ghi chép lại và đưa ra.

Cứ như vậy, khi tôi phát hiện ra những con người và sự việc mà mình tưởng rằng suốt đời sẽ không thể nào quên ngày càng trở nên mơ hồ, khi tôi cảm nhận được rằng, những tình cảm mà mình tưởng sẽ mãi mãi ghi khắc trong tim đã dần dần phai nhạt, tôi đã không còn do dự nữa mà cầm ngay bút lên.

Có thể nói, tôi đã được đích thân trải qua thời kì đó, chính mắt tôi đã được nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ đó, được chứng kiến những giọt nước mắt và nụ cười đó, để tôi sáng tạo nên câu chuyện này. Chính vì thế, cả năm 2007, tôi sống như người mộng du, nhiều lúc tôi có cảm giác rằng, những năm tháng đó đang ở ngay trước mắt mình, nhiều lúc tôi lại sực tỉnh ngộ ra rằng, hóa ra những câu chuyện đó xảy ra từ mười năm về trước. Tôi đã đắm chìm trong những tháng ngày mà chúng tôi đều đã từng trải qua đó, cố gắng khai thác những câu nói mà chúng tôi thường nói, những bài hát mà chúng tôi thường nghe, những món ăn vặt mà chúng tôi thường ăn, nhưng chuyện tình cảm thường xảy ra... Trong sự đan xen của thời gian, tôi đã viết nên Năm tháng vội vã, những nhân vật trong câu chuyện này, có thể là chính bạn hoặc tôi, tình yêu và tình bạn trong câu chuyện này, có thể bạn và tôi đã từng có.

Lời nhắn nhủ của một độc giả đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi, khiến tôi vô cùng cảm động, độc giả này nói rằng, sở dĩ bị câu chuyện này cuốn hút, là bởi bạn ấy cũng đã từng là Phương Hồ i. Đúng vậy, trong những năm tháng vô cùng tươi đẹp của chúng ta, có thể chúng ta đã từng một lần là Phương Hồ i, đã từng một lần là Trần Tâm, đã từng một lần là Kiều Nhiên, đã từng một lần là Triệu Diệp, đã từng có một thời giống như họ. Chính vì thế tôi nghĩ, hai tập của bộ tiểu thuyết này không phải chỉ là của một mình tôi, nó là của một thế hệ đã từng có một thời tuổi trẻ rực rỡ như tôi. Sau này, tôi mong thế hệ sinh sau thập kỉ 80 có thể nói rằng: Chúng tôi

không rục cháy hết mình, cũng không có sự lãng mạn nhuộm máu, nhưng chúng tôi có năm tháng vội vã!

Có lẽ câu chuyện trong Năm tháng vội vã đã khép lại, nhưng câu chuyện của chúng ta vẫn chưa kết thúc, giống như lời mở đầu, tôi muốn hỏi thay Trương Nam máy câu hỏi.

Năm hai mươi tuổi, bạn đã làm những gì?

Bạn đã chín chắn chưa?

Đã lập gia đình chưa?

Có nhớ về năm tháng vội vã đó của bạn hay không?

Có bật khóc vì những cuộc chia tay không thể tránh khỏi trong cuộc đời mình hay không?

Bạn vẫn còn nhớ?

Hay là đã quên?

Có còn lưu giữ hình ảnh của những con người ấy trong trái tim mình hay không?

Đã vui lòng... trước tuổi xuân hay chưa?

Hết

2

Đến khi gặp lại Trần Tâm đã là mùa thu năm 2007, lúc đó chúng tôi đều đang trên chặng đường lập nghiệp rất gian nan, hẹn nhau mấy lần mới chọn được một buổi đi ăn cùng nhau.

Chúng tôi chọn một nhà hàng không lớn lắm, gọi một ít thức ăn và bia, vừa ăn vừa chuyện trò, Trần Tâm mới đi công tác Tân Cương về, người đen và gầy, cậu ta tung cho tôi một cây thuốc lá và nói: “Không biết mua quà gì cho tổng giám đốc, thôi hút thử thuốc lá Tân Cương xem thế nào”.

“Thôi ngay cái giọng đó đi!”. Tôi cười và vỗ vai cậu ta nói: “Tổng cái đếch gì! Ông đã gặp ông tổng nào không có nổi một thừng quân chưa?”.

“Thế card visit của ông in gì mà kinh thế?”.

“Giờ đâu chẳng vậy, không giám đốc thì cũng là trợ lý, tóm lại không ai là dân thường cả! Ông thế nào? Thi CPA qua được mấy môn rồi?”.

“Bốn môn, năm nay thi luật thuế, năm ngoái tôi thi rồi nhưng bị thiêu ít điểm, haizz! Còn ông ổn không?”.

“Cũng tạm, vẫn thế”. Tôi chạm cốc với cậu ta và nói.

“Nghe nói giai đoạn vừa rồi cổ phiếu tăng vù vù, kiếm ác hả? Đủ mức phải nộp thuế cá nhân chứ? Em Vũ Anh của ông đã khai với tôi từ lâu rồi, tôi còn định nhờ ông mua ít quỹ gì đó”. Trần Tâm ranh mãnh nhìn tôi nói.

“Haizz! Đúng là đàn bà...”. Tôi cau mày nói: “Đừng nghe cô nàng nói linh tinh, tôi chỉ tặng nàng ta một thẻ tín dụng thôi mà. Nếu ông có tiền mà không sợ tôi hại thì cứ gọi điện, tôi đâu tư giúp. Thôi đừng nói chuyện của tôi nữa, ông thế nào? Chưa có bông hoa nào lọt vào đôi mắt ranh của ông hả?”.

“Chưa! Tôi đoán chắc phải độc thân vài năm nữa!”. Trần Tâm mỉm cười nói.

“Nói thật nhé, nếu Phương Hồ i quay về thì ông nghĩ bọn ông có đến được với nhau nữa hay không?”. Tôi hỏi thăm dò, mấy hôm trước gặp Aiba trên MSN, cô nàng nói với tôi rằng Phương Hồ i đã về nước, tôi liền nhớ ngay đến Trần Tâm nên mới hẹn gặp cậu ta.

“Biết nói thế nào nhỉ”. Trần Tâm uống một ngụm bia rồi nói: “Trong những tháng ngày đẹp nhất của đời tôi, Phương Hồ i luôn ở bên tôi. Chỉ cần cúi đầu xuống là nhìn thấy chiếc xoáy trên đầu nàng, chỉ cần nhấc tay lên là với được mép áo nàng, đến giờ tôi vẫn còn nhớ nàng dùng loại dầu gội đầu Phiêu Nhu, thơm thoang thoang. Phần lớn kí ức của tôi đều có nàng, hồ i đó ngày nào bọn tôi cũng ngồi cùng lớp, cùng đọc một cuốn sách, cùng làm một đề thi, cùng đi trên một con đường, cùng nhau đến tận sau này, bây giờ nhớ lại vẫn thấy lưu luyến, có một cô gái như thế ở bên cạnh mình thật là hạnh phúc... Nhưng hiện tại những ngày tháng đó của bọn tôi đã kết thúc rồi, Phương Hồ i cũng đã xa tôi và đến vùng đất xa xôi đó. Tôi nghĩ không phải là chuyện khả năng hay không khả năng nữa, mà là bọn tôi không thể quay trở lại được nữa”.

“Thế ông còn nhớ Phương Hồ i không?”.

“Không nhớ mấy, nhưng mãi mãi lưu giữ trong lòng”. Trần Tâm uống cạn số bia còn lại trong cốc.

Cả hai chúng tôi đều im lặng một lát, thực ra lúc hỏi Trầ n Tầ m, bản thân tôi cũng đang nghĩ về vậ n đề này, tôi có còn nhớ Phương Hồ i không? Còn chơi thân được với cô nữa không? Dường như câu trả lời của tôi giố ng như Trầ n Tầ m, chúng tôi không thể quay về với ngày xưa nữa, sau khi xa nhau, chúng tôi đều sẽ phải tiế p tục có cuộc số ng riêng của mình, và trong đó có lẽ sẽ không còn ai xuấ t hiện nữa. Nhưng điề u này không có nghĩa rằ ng đã quên, tôi nghĩ chúng tôi đều lưu giữ hình ảnh của nhau trong trái tim mình, vì đó là dấ u ấn tuổi xuân của chúng tôi, là những kỉ niệm đẹp nhấ t trong cuộc đời.

Tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong màn đêm, chiế c xe đẩy bán khoai nướng đó đã thu hút tôi, bên cạnh có chiế c Passat đang đỗ, nhìn rấ t không tương xứng, một người đàn ông ăn mặc lịch sự bước xuố ng, mua hai củ khoai ở đó. Có lẽ là không có tiề n lẻ, cửa sổ bên ghé p được kéo xuố ng, một cánh tay thò ra đưa tiề n lẻ. Lúc nhìn thấ y khuôn mặt đó, tôi tưởng mình đang nảy sinh ảo giác, vẫn trắ ng, vẫn gầ y như xưa, vẫn là Phương Hồ i trong kí ức của tôi, cô không hề thay đổi.

Mua xong khoai nướng, người đàn ông lau rấ t cẩn thận vỏ ngoài rồi đưa cho cô, Phương Hồ i liề n cười với anh ta và nói gì đó.

Trầ n Tầ m phát hiện ra ánh mắ t lạ lùng của tôi, liề n quay đầ u lại nhìn nói: “Nhìn gì mà mắ t mở trừng trừng vậy?”.

Lúc này, Phương Hồ i đã bắ m cửa kính xuố ng, Trầ n Tầ m không nhìn thấ y cô, cậu ngoảnh đầ u lại cười nói: “Đi Passat mà mua khoai nướng, gầ u thật, dừng xe bên đường mà không sợ bị công an phạt”.

“Ừ...”. Tôi ngẩn ngơ nói.

“Trước đây khi tôi và Phương Hồ`i còn yêu nhau, sau khi tan học, bọn tôi rấ t hay mua khoai nướng ăn, chỉ mua một củ, mỗi người một nửa. Hồ`i đó thấ y chẳng có gì tuyệt hơn là được đứng chụm lại với nhau ăn khoai nướng, đúng là ngây ngô thật”. Trầ n Tầ m lắ c đầ u cười nói.

Tôi nhìn cậu ta và không nói gì, tôi nghĩ chắ c hiện tại Phương Hồ`i đã số ng một cuộc số ng hạnh phúc mà cô đáng được hưởng, còn Trầ n Tầ m cũng đã chôn giấ u mộ`i tình đó trong đáy lòng, có lẽ những chuyện mà tôi biế t, nói ra hay không cũng chẳng giải quyế t được vấ n đề` gì nữa.

Một tháng sau khi gặp Trầ n Tầ m, tôi lại được gặp Phương Hồ`i, lần này cô chủ động hẹn tôi, chắ c là Aiba đã kể cho cô nghe chuyện gặp tôi trên MSN.

Tôi dẫn cô đế n một quán trà rấ t yên tĩnh, cô nhìn tôi và cười tủm tỉm hỏi: “Trương Nam, hình như anh mập lên thì phải?”.

“Nhớ em quá mà! Em không xem bộ phim Trai gái giảm cân à? Sau khi chia tay em, anh giồ ng như vai diễn mà Lưu Đức Hoa đóng á y!”. Tôi rót cho cô một cốc trà và nói.

“Chỉ có tính bẻm mép là không hê` thay đổi”. Phương Hồ`i lườm tôi một cái nói.

“Anh thấ y em thay đổi rô`i đầ y, vui vẻ hơn, hay cười hơn trước kia”.

“Có lẽ là như vậy, thực ra cũng là nhờ có anh”. Phương Hồ`i cúi đầ u xuố ng, mỉm cười nói.

“Anh hả? Được khen nên xúc động đây quá! Anh làm được việc tốt gì nào? Anh phải ghi ngay lại và bổ sung thành tích lớn lao này

vào lí lịch cá nhân của anh”.

“Những ngày ở gần anh đã khiến em nhẹ lòng với chuyện cũ hơn. Sau khi anh về nước, em đã dám ngồi một mình để ôn lại chuyện cũ, bạn bè cũ, lúc đầu em tưởng em sẽ buồn suốt đời, nhưng sau khi kể cho anh nghe những chuyện đó, em cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mặc dù bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy hơi buồn, nhưng không còn cảm giác như hồi đầu nữa. Thời gian đúng là liên tục tốt nhất, không đủ năm đủ tháng sẽ không thể phát huy được tác dụng. Từ năm 98, 99... đến năm 2007, em đã quen bọn họ được 10 năm rồi nhỉ? Nhanh thật đấy... Em và Trần Tâm yêu nhau ba năm, sau đó lại lãng nhẽ thêm hai năm nữa, năm năm bật vô âm tín, tính ra thời gian ở bên nhau bằng với thời gian xa nhau rồi. Từ lúc là tất cả trong trái tim em, giờ đây anh ấy chỉ còn là một phần trong cuộc đời em. Trước đây em thường nghĩ nếu khung xe của Trần Tâm cao hơn một chút thì tốt biết mấy, con đường về nhà dài hơn một chút thì tốt biết mấy, sau đó em lại nghĩ nếu anh ấy yêu em nhiều hơn một chút nữa thì hay biết mấy, được nhìn thấy bóng anh ấy thì tuyệt làm sao. Em đã từng rất yêu và rất hận, nhưng tình yêu và nỗi hận thù đó đã qua rồi... Nhưng em không thấy hối hận, nếu cho em lựa chọn lại, em vẫn sẽ chọn đi qua con đường ấy một lần... Thế nên, Trương Nam ạ, em cảm ơn anh!”. Phương Hồ ngồi ngẩng đầu lên nói, tôi chưa bao giờ thấy ánh mắt cô sáng ngời như vậy, trong trẻo như hồ nước sâu, tôi nghĩ chắc trước đây Trần Tâm đã lạc lối trong đôi mắt ấy!

“Em sống hạnh phúc là được, em biết đấy, anh thật lòng mong em được hạnh phúc”. Tôi nhìn cô chăm chú nói.

“Em hiểu, cảm ơn anh”. Phương Hồ chớp mắt nói: “Nghe nói anh rất hạnh phúc đúng không, cô bé đó tên là gì? Sao lại thuần phục được anh?”.

“Lại Aliba kể đúng không? Đúng là việc tốt chẳng ra khỏi cửa, việc xấu đồn khắp trăm vùng! Em ấy tên là Phó Vũ Anh, bạn đồng nghiệp của anh hồi anh làm ở văn phòng khi mới về nước, đúng là cô nàng đã thuần phục được anh, anh chưa bao giờ gặp cô nàng nào vô tâm như vậy, biết làm thế nào được, tại anh tốt bụng quá mà, nghĩ cô nàng như vậy thì có ai thèm yêu! Thôi để anh yêu vậy, đầu đuôi là như thế”.

“Thôi đi ông! Có khi phải tán người ta gãy cả lưỡi ấy chứ”.

“Anh nói dối em làm gì! Nhưng nghe nói em cũng rất ổn đúng không, hạnh phúc lắm hả?”. Tôi hào hứng hỏi: “Hôm đó nhìn thấy nhân vật giàu có đó, anh rất tò mò”.

“Hả?”. Phương Hồ nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

“Đừng vội vịt nữa! Thành thật khai báo đi, em và vị đó là thế nào? Khai hết thì được tha, ngoan cố sẽ xử lý!”. Tôi giả bộ trợn mắt rất nghiêm túc, nhìn cô nói.

“Gì cơ, em không hiểu anh đang nói gì!”. Phương Hồ tỏ ra rất ngỡ ngàng.

“Chậc! Anh nhìn thấy hết rồi mà em còn không chịu thừa nhận hả! Tháng trước, có phải hai người mua khoai nướng ở Đông Trục Môn không? Còn đỗ xe bên vệ đường mà không sợ bị công an phạt! Tình quá nhỉ!”. Tôi nói với giọng rất quả quyết.

Nghe vậy, Phương Hồ liền bật cười, cô lườm tôi một cái và nói: “Đầu óc anh toàn nghĩ những chuyện linh tinh thôi! Đó là ba em!”.

Tôi liền sững người ra, mặt mày đỏ bừng, cười ngượng ngùng nói: “Haizz, chú trẻ nhỉ, dáng dấp cũng ổn, nhìn tưởng là người hơn 30, chẳng ai nghĩ là gần 50 cả...”.

“Thôi đi! Đừng bẻm mép nữa!”. Phương Hồ`i rót trà cho tôi nói.

“Nhưng mà anh nói thật, em cũng nên tìm một người đi, ai bảo hồ`i đầu gặp anh không biết trân trọng, giờ thì phải hạ thấp tiêu chuẩn thôi”.

“Đề em xem đã, việc này cũng là duyên số` nữa, biết đâu hôm nào đó có một người xuất hiện, sau đó cả hai sẽ sống với nhau suốt đời”. Phương Hồ`i nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Ngân hạnh lại vàng rô`i, lại sắp sang năm 2008 rô`i đây”.

Tôi thấy cô lại bắt đầu tỏ ra tự lự, tôi không biết có nên nói chuyện của Trần Tâm với cô không, họ đều đã tha thứ cho năm tháng vội vã đó và sau đó sẽ còn rất nhiều năm tháng vội vã nữa. Tôi không thể quyết định thay cho họ điều gì và tôi cũng không thể biết họ sẽ đưa ra quyết định gì. Trong lúc tôi đang ngẩn ngừ thì điện thoại bỗng đổ chuông, khi nhìn thấy tên Trần Tâm hiện trên màn hình, đột nhiên tôi có cảm giác như được giải thoát.

Từ đầu đến cuối, năm tháng vội vã đó của họ chỉ thuộc về họ.

Tôi đưa điện thoại cho Phương Hồ`i và nói: “Này, nghe hộ anh cuộc điện thoại với”.

Phương Hồ`i đón lấy điện thoại của tôi với vẻ thắ`c mắ`c, cô cúi đầu xuống rô`i lập tức sững lại.

Trong giây phút đó, thời gian dường như ngừng trôi, tôi nhìn cô và từ từ mỉm cười...

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lầm lỳ, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitare nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức C11H15NO2.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cổ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi pho mát, thịt... rồi nướng.

Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1918-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bọt hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoạc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tâm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn

Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn

Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.

Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mỹ được công ti Filmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thâm Hiếu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\.. Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\.. Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\.. Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\.. Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\.. Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\.. Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\.. Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mức nước biển”.

4\.. Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\.. Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là khổng lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\.. Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\.. Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và chón gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô

hấp dẫn dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deɪʒə vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deza vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào. Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.